„Întâlniți-l pe cel mai fermecător personaj din clanul Effington!"
Entertainment Weekly
SĂ FIE DRAGOSTE
VICTORIA ALEXANDER

COLECȚIA

Iubiri de poveste

SERIA „FAMILIA EFFINGTON"

Chipeșul Jonathon Effington, marchiz de Helmsley, a avut întotdeauna în preajmă femei gata să îi cadă în brațe. Fiind însă un bărbat fermecător, nici una nu i-a păstrat ranchiună la despărțire – căci Jonathon vrea să guste din plăcerile vieții fără să se înhame la jugul căsniciei. Jonathon nu este străin de pasiunea trupului, dar inima i-a rămas neatinsă. Până acum...

La fiecare bal de Crăciun, Jonathon alege o lady delicioasă cu care să împartă plăcerile unei seri – e deja o tradiție bine cunoscută! Însă, spre stupoarea lui, femeia pe care o alege pentru acest an este înlocuită de o necunoscută încântătoare, care îl surprinde cu o neobișnuită cerere în căsătorie.

Frumoasa Fiona Fairchild este disperată – numai un mariaj ar putea să îi salveze moștenirea și viitorul surorilor ei. Deși Fiona este tot ceea ce și-ar putea dori vreodată de la o soție, Jonathon este îngrozit de această perspectivă. Însă pentru a-i veni în ajutor, are la rândul lui o propunere scandaloasă care i-ar putea compromite pe amândoi.

Lucru care devine neînsemnat când apare dragostea...

„Un roman delicios de amuzant. Răsturnările de situație, dialogul spiritual și tensiunea sexuală se întrepătrund în cel mai atractiv mod."
Publishers Weekly

Victoria Alexander se numără printre autorii ale căror romane sunt o prezență constantă în topurile *New York Times*, *USA Today* și *Publishers Weekly*. A fost nominalizată de două ori la prestigiosul premiu RITA al Asociației Scriitorilor de Romane de Dragoste din America.

Tradiție din 1989
www.litera.ro
ISBN 978-606-33-4837-2
9 786063 348372

Alma

VICTORIA ALEXANDER

Să fie dragoste

Let It Be Love
Victoria Alexander
Copyright © 2005 Cheryl Griffin
Toate drepturile rezervate

Alma este marcă înregistrată a Grupului Editorial Litera
O.P. 53; C.P. 212, sector 4, București, România
tel.: 021 319 63 93; 0752 101 777

Să fie dragoste
Victoria Alexander

Copyright © 2020 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii
Redactor: Maria Popa
Corector: Emilia Achim
Copertă: Flori Zahiu
Tehnoredactare și prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
ALEXANDER, VICTORIA
Să fie dragoste / Victoria Alexander
trad.: Raluca Ionescu – București: Litera, 2020

ISBN 978-606-33-4837-2

I. Ionescu, Raluca (trad.)

821.111

VICTORIA ALEXANDER

Să fie dragoste

Traducere din limba engleză
Raluca Ionescu

LITERA
București
2020

Această carte este dedicată cu multă afecțiune dragului meu prieten Bob Gillum, care a găsit în sfârșit eroina poveștii sale. Să trăiești fericit până la adânci bătrâneți. O meriți.

Prolog

Decembrie 1853

– Astăzi formăm o adunare mai degrabă sumbră, observă Oliver Leighton, contele de Norcroft, fără să se adreseze cuiva anume, contemplând alene mulțimea obișnuită a prietenilor săi apropiați din salonul clubului lor favorit.

– Ce nu e sumbru? spuse Nigel Cavendish, fiul vicontelui Cavendish, uitându-se la coniacul din pahar. Viața se derulează cu o viteză remarcabilă. Totuși, un alt an se apropie de sfârșit. Suntem cu toții cu un an mai în vârstă și cu un pas mai aproape de inevitabilul sfârșit care ne așteaptă pe toți.

– Urăsc să intervin în mijlocul unei conversații.

Jonathon Effington, marchizul de Helmsley și moștenitorul ducelui de Roxborough, se afundă în scaunul rămas stingher și le zâmbi prietenilor săi. Atunci, ca în orice zi, Helmsley emana bună dispoziție și era vădită firea jovială imbatabilă, ce îi fermeca pe bărbați și pe femei deopotrivă. Putea fi foarte enervant.

– Totuși, expresia de pe fețele voastre este atât de ușor de citit precum ziarul *Morning Times*. Aș presupune că „sumbră" se referă la perspectiva căsătoriei?

– Ce altceva ar face niște bărbați în toată firea să se poarte ca niște lași? rosti tărăgănat Gideon Pearsall, vicontele Warton, cu modul cinic pe care îl perfecționase până la rang de artă.

– Într-adevăr, ce altceva, mormăi Cavendish.

Helmsley ridică amuzat din sprânceană.

– Desigur, am acceptat cu toții că este datoria noastră să ne căsătorim și să asigurăm un moștenitor pentru titlurile, moșiile și averile noastre, care să poarte mai departe numele familiei și tot așa, dar acceptarea și nerăbdarea sunt două lucruri total diferite. Căsătoria este o perspectivă înfricoșătoare ce cu siguranță nu a fost savurată de un membru întreg la minte al genului masculin, spuse Warton

în timp ce îi atrăgea atenția unui valet permanent vigilent, pentru a aduce o nouă rundă de băuturi. Și o perspectivă pe care nici unul dintre noi nu o va mai putea evita prea mult timp.

Warton era singurul dintre ei care nu evitase această perspectivă pe de-a-ntregul, dar acesta era un subiect care, printr-un acord nerostit, nu avea – niciodată – să fie discutat.

– Nu știu dacă mai vreau să evit căsătoria, spuse Helmsley blajin.

– Desigur că nu, pufni Oliver. Tocmai de aceea te-am observat străbătând culoarul spre altar cu viteză periculoasă.

Helmsley acceptă un pahar de la valet.

– Pur și simplu, n-am găsit încă femeia potrivită.

– Femeia potrivită? Warton își ridică privirea spre tavan. Te referi la femeia care îți va face inima să ardă?

– Ca să nu mai menționăm vintrele, spuse Cavendish.

– O femeie ce îți va provoca mintea, adăugă Oliver cu un gest dramatic. Precum și restul corpului.

Privirea amuzată a lui Helmsley se plimbă în jurul cercului de prieteni.

– Înseamnă că am mai menționat asta, înainte?

– De fiecare dată când subiectul discuției se îndreaptă spre potențialele mirese, oftă Warton. Lasă-ne să vedem dacă ne putem aminti toate cerințele pentru viitoarea doamnă Helmsley. Este un număr destul de mare, dacă-mi amintesc corect.

– Așa cum ar trebui să fie, rosti Helmsley cu o voce fermă. Soția mea va deveni într-o zi ducesa de Roxborough. O asemenea poziție nu este ușor de ocupat.

– Cum nu este nici poziția de soție perfectă, spuse Oliver.

– Perfecțiunea este relativă, zise Warton, percepția asupra acesteia fiind foarte subiectivă pentru fiecare individ. Eu, de exemplu, nu consider deloc că cerințele lui culminează în perfecțiune.

Helmsley ridică paharul pentru un toast.

– Pentru orice poate fi considerat perfect, atunci.

– Perfect? pufni Oliver. Ideea ta de perfecțiune se potrivește mai degrabă cu ceea ce un bărbat rațional ar numi dificultate.

Warton scoase un oftat plin de suferință.

– Toate acele absurdități de natură spirituală.

– Mie îmi sună ca o grămadă de probleme, spuse Cavendish sumbru.

– Așa pare, nu? Helmsley se încruntă cu voioșie. Băusem cumva prea mult atunci?

– Probabil. Warton ridică din umeri. Asemenea discuții despre relațiile dintre femei și bărbați și ce ne dorim și ce nu vin în general în urma unei lungi după-amiezi, plină de excese. De obicei după ce am disecat în amănunt subiectul stării precare a politicii contemporane și înainte de inevitabila meditație asupra adevăratei semnificații a existenței pe lume.

– Asta pare să necesite cu adevărat băutură în exces, murmură Cavendish.

– Deși trebuie să remarcăm că cerințele lui Helmsley nu variază considerabil, indiferent dacă este beat sau complet treaz. Trebuie să fie vorba despre consecvență, presupun, sau poate este pur și simplu încăpățânare.

Oliver își studie prietenul.

Firea lui încăpățânată nu ar fi observată doar uitându-te la el. Jonathon Effington era genul atractiv, înfățișarea plăcută fiind accentuată de aerul încrezător, prietenos. La aceasta se adăugau titlul, perspectivele și averea familiei, și oricine se putea întreba de ce nu găsise încă mireasa care putea răspunde așteptărilor sale. Desigur, nu era vorba de lipsa candidatelor nerăbdătoare care concurau pentru poziția de viitoare ducesă de Roxborough. Dar Helmsley clarificase de mult că nu își dorea tipul de mireasă supusă, bine-crescută și cuviincioasă pe care societatea englezească era atât de expertă în a o produce. Declarase că o asemenea soție l-ar plictisi de moarte, iar Oliver nu era sigur dacă nu cumva avea dreptate. Totuși, și Cavendish avea dreptate: o asemenea soție ar fi o sursă imensă de probleme.

– Oricât de prostesc ar suna pentru restul dintre noi, Helmsley a declarat că nu-și dorește o soție care să fie mult prea docilă sau care să asculte orbește. Oliver ridică paharul spre prietenul său. Dumnezeu să aibă milă de el.

– Dumnezeu ar face bine să aibă, spuse Warton. O femeie cu o asemenea fire cu siguranță nu va avea.

– Pe mine nu m-ar deranja supunerea oarbă. Cavendish făcu o pauză pentru un moment, ca pentru a dezbate meritele supunerii, oarbe sau de altă natură. O femeie care ar face exact ce aș dori, când aș dori, fără să pună întrebări enervante. Aș zice că ar putea fi o calitate excelentă la o soție. Da, chiar mi-ar plăcea asta. O încruntare îi marcă fruntea. Totuși, aș fi dispus să sacrific o anumită cantitate de supunere de dragul înfățișării. Ea trebuie să fie frumoasă, cu siguranță.

Nu mi-ar fi pe plac o soție urâtă. Și ar trebui să fie de familie bună, normal, cu o zestre respectabilă.

– Nimic din toate astea nu e cu adevărat important când cineva decide în privința femeii cu care își va împărți restul vieții, remarcă Helmsley într-un mod enervant de trufaș, apoi rânji. Indiscutabil drăguță, restul e de preferat.

– Trebuie să te culci cu ea, în definitiv. Warton sorbi gânditor din coniac. Cu toate că o avere imensă ar face cu siguranță un chip și o siluetă mai puțin atrăgătoare mult mai acceptabile.

Helmsley ridică o sprânceană.

– Nu m-am gândit că ar fi posibil, dar ești mult mai cinic decât de obicei în seara asta.

– E influența nedorită a perioadei. Toată această bunăvoință îndreptată spre oameni, copilași cântând pe stradă, veselia care a luat-o razna. Warton se cutremură. Chiar este împotriva naturii mele.

Era o minciună, și fiecare dintre cei prezenți, inclusiv Warton, o știa, dar îi plăcea prea mult să joace rolul cinicului plictisit. Și cine i-ar fi spus contrariul? Era parte a unei înțelegeri nerostite printre acești prieteni vechi să nu distrugă iluziile nici unuia dintre ei despre propria persoană, în afara cazului în care acest lucru era absolut necesar.

După toate aparențele, era ciudat ca un asemenea grup să dezvolte o asemenea legătură între ei. În timp ce titlurile și vârsta erau similare, erau atât de diferiți, de parcă făceau parte din civilizații diferite. Warton, cu trăsăturile sale de o frumusețe întunecată și natura meditativă, era înclinat spre cinism, în contrast cu înfățișarea copilărească a lui Cavendish și înclinația sa de a intra în situații stânjenitoare. Helmsley era adevăratul optimist din grup și îi plăcea ceva mai mult decât o glumă bună, un pariu bun sau o investiție bună. Cât despre Oliver însuși, ei bine, el nu era foarte sigur cum să se descrie, exceptând faptul că, într-un mod ciudat, împărtășea unele caracteristici cu fiecare dintre ceilalți, bune sau rele.

Bărbații învățaseră la aceeași școală, dar nu deveniseră prieteni până în urmă cu câțiva ani, când constataseră că frecventau aceleași cluburi și aceleași evenimente sociale. Prietenia lui Oliver cu Helmsley începuse când acesta o curtase cu entuziasm și inutil pe sora cea mai mică a lui Helmsley. Cum de fuseseră atrași toți patru în această prietenie atât de strânsă și atât de repede era încă un subiect de dezbatere.

Și erau momente când, în afară de sinceritate, nimic nu ar fi fost de folos între ei. Desigur, existaseră anumite ocazii de-a lungul anilor, când grupul fusese nevoit să îl facă pe un membru al său, de regulă Cavendish, să înfrunte adevărurile neplăcute despre propria persoană, pentru binele personal. În general, în situațiile ce implicau sexul frumos, o posibilă stânjeneală extremă și excesul de alcool.

Oliver se întrebă dacă, în spiritul sezonului ce părea să necesite o doză mare de sinceritate, acesta nu era unul dintre acele momente.

– Tu, Jonathon Effington, Lord Helmsley, moștenitorul ducelui de Roxborough – Oliver arătă amenințător cu degetul spre el – ești un om de treabă.

– Femeile te plac, adăugă Cavendish.

– Da, știu. Consider că merge destul de bine. Helmsley rânji. Ce e rău în a fi de treabă?

– În primul rând, face ca toți ceilalți bărbați să pară răi, prin comparație. Pe lângă asta, spuse Warton în timp ce ochii i se îngustau, ne enervează la culme pe noi, restul.

Helmsley râse.

– Nu fi absurd.

Oliver se aplecă mai aproape de el.

– Îți dai seama că atunci când termini o relație cu o femeie sau un flirt cu o tânără domnișoară, ele nu par să te urască niciodată?

– Păi bineînțeles că nu. De ce ar...? Jonathon făcu o pauză. Ce vrei să spui mai exact?

Oliver își coborî vocea într-un mod plin de semnificație.

– Ai înfuriat vreodată o femeie așa de tare încât să-ți arunce o vază în cap?

– Sau să te plesnească peste față, întrebă Warton. Foarte tare?

– Sau să-ți arunce hainele în foc, ca să fii nevoit să mergi până la trăsura care te aștepta discret, îmbrăcat doar cu o cămașă de noapte foarte transparentă? întrebă Cavendish.

Simultan, toți ochii și un număr egal de sprâncene ridicate se îndreptară spre el.

– Poate că asta mi s-a întâmplat doar mie, mormăi în barbă Cavendish. Totuși, Helmsley, înțelegi ce vrem să spunem, nu-i așa?

– Nu sunt sigur. Mă consider un gentleman, spuse Helmsley înțepat. Și da, presupun că sunt de treabă. Nu văd nimic rău în asta.

– Cu excepția a ceea ce a sacrificat cineva pentru a fi de treabă.

Warton sorbi din lichior cu aerul unui om înțelept.

– Sacrificat?

Fruntea lui Helmsley se încreți nedumerită.

– Ce am sacrificat?

– Pasiunea.

Vocea lui Warton denota îngâmfarea. Helmsley pufni.

– Prostii, eu...

– N-a fost niciodată pasiune, în nici una dintre relațiile tale, bătrâne, spuse Oliver, în afară de genul evident de pasiune, adică.

– Asta e ridicol! Indignarea răsună în vocea lui Helmsley. N-am trăit vreun sfârșit al pasiunii. Cum adică, eu eman pasiune. Practic, pasiunea mă urmează peste tot. Cu siguranță n-am primit vreo plângere legată de lipsa pasiunii. Dădu pe gât restul băuturii. Lipsa pasiunii, ha!

– Nu acel tip de pasiune, spuse Oliver. Vorbim de pasiunea spirituală. A inimii.

Warton încuviință din cap.

– Iubire, dacă vrei.

Cavendish ridică paharul.

– Iubire.

– Iubire, Jonathon. Oliver îl țintui cu privirea. Sau pasiune. Oricum ai vrea să-i spui. Niciodată nu ești purtat de ea. Niciodată copleșit. Tocmai de aceea tu și oricare doamnă care ți-a atras privirile pentru o vreme puteți merge pe căi separate, fără acuzații din partea nici unuia.

– Sau promisiuni de afecțiune nemuritoare din partea ei. Warton flutură mâna cu veselie. Chiar amenințări...

– Sau membri ai familiei care jură să te găsească chiar și la capătul pământului ca să te despice ca pe-o gâscă dacă îndrăznești să... Cavendish făcu o pauză, apoi o grimasă. Doar eu, din nou?

Warton îl privi în egală măsură cu venerație și neîncredere.

– E de mirare unde găsești atât timp.

Cavendish rânji răutăcios.

– Omul își face timp.

– Nu e deloc amuzant. Tonul lui Helmsley era blând. Sunt la fel de pasionat ca oricare dintre voi, probabil mai mult. Pur și simplu, pun mai multă pasiune în proza mea.

Oliver își reținu un rânjet. Helmsley se imagina ca fiind următorul Charles Dickens, dar nu publicase nici măcar un singur vers până atunci. Eșecul se datora în multe feluri integrității sale. Nașul

lui Helmsley era un editor foarte respectat, și mama sa scria romane de aventură și romantice. Cu siguranță ar fi putut să își publice scrierile, dar el prefera să își trimită manuscrisele sub un nume fictiv, dorindu-și ca succesul să fie datorat propriului merit mai degrabă decât a legăturilor de familie. Până atunci integritatea îi rămăsese intactă, deși mândria îi fusese pusă la grea încercare.

– Poate că, rosti Helmsley gândindu-se la ceea ce spuseseră prietenii săi, nu lipsa mea de pasiune este cea care a determinat aceste acuzații la adresa mea, ci abilitatea mea și, aș putea adăuga, succesul meu în relațiile cu sexul frumos.

Oliver și Warton schimbară o privire. Cavendish pufni cu dispreț.

– Doar pentru că n-ai fost niciodată implicat într-un scan..

– Nici nu o voi face. Eu, spuse Helmsley ridicându-se în picioare și înclinându-se în fața celorlalți cu un gest dramatic, sunt un gentleman. Acest lucru, împreună cu șarmul meu și o înțelegere firească a naturii feminine este motivul pentru care, atunci când eu și o doamnă decidem să ne despărțim, nu există reproșuri, promisiuni frenetice și – privind ironic spre Cavendish – amenințări de mutilare. Iar în ceea ce privește chestiunea miresei perfecte, nu-mi voi cere scuze pentru că știu exact ceea ce vreau și știu, de asemenea, că atunci când o voi găsi, nu voi ezita să o fac pe doamna în cauză soția mea. Și, în plus, recunosc că această siguranță îmi aduce o mare satisfacție, la fel și faptul că știu, spuse el afișând un zâmbet triumfător, că acest lucru vă scoate din minți pe voi toți.

– Într-o zi, bătrâne, această natură încrezătoare a ta îți va aduce căderea.

Warton rosti vorbele pe un ton amenințător.

Nu era ca și cum Helmsley se comporta mai bine decât ceilalți, doar că nu fusese niciodată implicat într-o situație din care să nu poată ieși cu ajutorul discuțiilor. Acest lucru, împreună cu tendința enervantă a femeilor de a-l ierta imediat pentru orice greșeală, pentru că era atât de enervant de drăguț și, cu ceva noroc, îi menținuse reputația publică, dacă nu desăvârșit de nepătată, cel puțin eminamente respectabilă.

– Ia, de exemplu, acele întâlniri pe care le ai în fiecare an cu ocazia balului de Crăciun al familiei tale. Warton îl studie cu curiozitate pe Helmsley. Nu ești deloc îngrijorat de consecințe în cazul în care cineva neinvitat apare la acea mică întrunire?

Helmsley se gândi pentru un moment, apoi ridică din umeri și zâmbi.

– Nu.

Era bine cunoscut că Helmsley avea un soi de tradiție de Crăciun – o întâlnire privată cu o femeie care îi atrăsese atenția la acel Crăciun, în biblioteca casei Effington, la un moment dat în timpul balului anual de Crăciun al familiei Effington. Helmsley pretindea că întâlnirile erau oarecum inocente, constând în principiu în conversații, șampanie și poate o îmbrățișare și un sărut sau două. Nimic, insista el, care să provoace un adevărat scandal, vreo compromitere a unei virgine sau zvârcoliri pe covorul bibliotecii. Totuși, acele afirmații erau însoțite de sclipiri sugestive în ochii săi și, oricât s-ar fi mândrit Helmsley cu natura lui onorabilă și cu poziția sa de „adevărat gentleman", nimeni, în afară de doamnele implicate, nu era foarte sigur de ce se întâmpla în biblioteca casei Effington în timpul balului de Crăciun, în absolut fiecare ajun de Crăciun.

Jonathon Effington, marchizul de Helmsley, moștenitorul ducelui de Roxborough nu fusese niciodată prins.

Și acest lucru îi enerva, de asemenea, pe prietenii săi.

– Doar din pură curiozitate, dacă nu te superi, începu Cavendish într-o manieră relaxată, cine este doamna de anul ăsta?

– Da, Helmsley, spune, vorbi tărăgănat Warton. Cine este domnișoara norocoasă din acest an?

– Nu-mi vine să cred că ați întreba așa ceva. Un gentleman nu spune niciodată numele unei doamne în aceste circumstanțe. Helmsley clătină din cap prefăcându-se dezamăgit. În plus – un rânjet cu totul nepotrivit pentru un gentleman îi fulgeră pe buze –, mai este mai mult de o săptămână până la bal.

Oliver chicoti.

– Deci nu este nici o doamnă momentan.

– Ah, dar va fi, prietene. Helmsley făcu o pauză. Ați vrea să punem rămășag pe asta?

Oliver clătină din cap.

– Nu.

– Am putea la fel de bine să ne aruncăm banii pe fereastră, adăugă cu o strâmbătură Warton. Dacă nu altceva, cu siguranță ai încrederea noastră.

Helmsley râse.

– Și pe această notă, vă doresc tuturor o zi bună. Crăciunul este într-o săptămână și eu am multe de făcut în acest timp.

– Du-te atunci, îl expedie din mână Warton. Și ia-ți cu tine această veselie grețoasă.

Helmsley râse din nou, prietenii își luară rămas-bun și după aceea plecă, fluieratul slab al unui colind de Crăciun auzindu-se în urma lui.

– Eu tot mă întreb, totuși, spuse gânditor Warton studiind silueta lui Helmsley care se îndepărta, ce s-ar întâmpla dacă Helmsley ar găsi o femeie care să-i îndeplinească toate cerințele.

– O femeie cu spirit, care să-i provoace mintea. Oliver chicoti. Îndrăznesc să spun că o asemenea femeie ar avea și alte calități pe care Helmsley să le găsească la fel de încântătoare.

– Din experiența mea, femeile cu spirit tind să fie încăpățânate și hotărâte. Și nu sunt tocmai interesate de bună-cuviință. Nicidecum tipul de femeie care ar putea fi ducesă. Desigur, el ar putea fi încântat de asta. Cavendish se gândi pentru un moment. Sau, rânji el, îl va înnebuni.

Era un gând încântător. Pentru o lungă perioadă trioul păstră liniștea.

– Ce păcat... începu Warton.

– Exact ceea ce mă gândeam și eu, spuse încet Oliver.

Sprânceana lui Warton se ridică.

– Desigur, nu-mi vine în minte cineva anume.

– Nimeni pe care să n-o fi întâlnit, clătină din cap Oliver.

– De aceea trebuie să fie cineva complet necunoscut.

– Măcar atât am putea face...

– În numele prieteniei și în spiritul sezonului...

– Ce? Confuzia răsună în vocea lui Cavendish. Ce am putea face în numele prieteniei și în spiritul sezonului?

– Ce? Să îi dăm lui Helmsley exact ceea ce își dorește, desigur, zâmbi Oliver. Femeia visurilor sale.

– E o idee genială. Warton făcu un gest de resemnare. Păcat că noi nu putem face nimic în acest sens.

– Am o verișoară care ar trebui să ajungă din Italia cât de curând, spuse încet Oliver.

– O verișoară, se lumină Warton. Este genul de femeie care i s-ar părea atractivă lui Helmsley?

– Habar n-am. Oliver se gândi pentru o clipă. Mama corespondează cu ea în mod regulat, dar n-am văzut-o de ani buni. Mi-o amintesc

ca pe-o creatură oarecum plinuță, pistruiată, cu părul roșu și tăcută. Nu neapărat un copil atrăgător, dar cu o natură destul de plăcută, din câte îmi amintesc.

– Poate că s-a schimbat, zise Cavendish.

– Poate. Are 25 de ani acum.

– Și nu e căsătorită încă? întrebă Cavendish.

– Nu. Într-adevăr, nemulțumirea tatălui ei că nu s-a măritat este unul din lucrurile pe care mama le-a menționat repetat legat de scrisorile verișoarei mele.

– Nemăritată la 25 de ani? Cavendish făcu cu ochiul. Ăsta e un semn rău.

– Mă îndoiesc că va servi scopului nostru.

Oliver ridică din umeri. Scrisoarea Fionei care îi anunța sosirea iminentă fusese scurtă și nu conținea nimic legat de caracterul unei tinere domnișoare. Sau de motivul pentru care decisese să se întoarcă în Anglia după aproape un deceniu. Desigur, tatăl ei murise cu câteva luni în urmă și poate că dorise să se întoarcă în sfârșit acasă.

– În plus, aș ezita să ofer un membru al familiei pentru această cauză.

– Păcat! Aș dori teribil ca măcar o dată să-l văd pe Helmsley îndrăgostit până peste cap de o femeie care este exact ce pretinde el că vrea. Ar fi chintesența cadoului de Crăciun. Un rânjet se întinse încet pe fața lui Warton. Și l-ar înnebuni cu adevărat.

Capitolul 1

Șase zile mai târziu...

– Ce să fac, Oliver?

Domnișoara Fiona Fairchild străbătea de la un capăt la altul salonul vărului său și ignora expresia amuzată sau poate confuză de pe fața acestuia.

Fiona și surorile ei ajunseseră în casa lui Oliver cu mai puțin de o oră înainte, acompaniate de *contessa* Orsetti, care acceptase cu bunăvoință să le însoțească în călătoria lor din Italia. Venea oricum în Anglia și spusese că nu era nicidecum o problemă. Mătușa Edwina făcuse o primire plină de entuziasm întregului grup, ceea ce încălzise inima Fionei și le oferise de asemenea un sentiment de ușurare. Pe de o parte, din fericire, mătușa Edwina nu era deloc precum contesa, care putea fi deopotrivă arogantă și prețioasă. Pe de alta, mătușa și vărul său fuseseră anunțați cu foarte puțin timp înainte despre sosirea lor și trecuseră mai bine de doisprezece ani de când se văzuseră ultima dată. După ce o lăsase pe *contessa* să își continue drumul, mătușa Edwina le încurajase pe fete să se instaleze în camerele pregătite pentru ele. Fiona preferase să aștepte în salon până la întoarcerea acasă a vărului Oliver.

Întâmpinarea acestuia fusese la fel de călduroasă ca a mamei sale, dar Fiona nu avea timp de amabilități inutile. De fapt, ea nu avea deloc timp de pierdut. Trecea printr-o criză de proporții uriașe, iar confruntarea cu Oliver putând reprezenta unica ei salvare.

– Refuz să mă mărit cu un bărbat pe care nu l-am văzut niciodată, ca să nu mai vorbim că este și american pe deasupra. Probabil că va dori să trăiască în țara lui, și eu am petrecut deja mult prea mulți ani departe de Anglia. Asta este casa mea și i-am dus dorul mai mult decât aș putea exprima în cuvinte.

Oliver se sprijini lejer de polița șemineului în timp ce o studia.

– Dar nu ești împotriva măritișului în sine?

– Bineînțeles că nu. Îmi doresc să mă căsătoresc. Ce aș putea face dacă nu m-aș căsători? Sunt o partidă destul de bună.

Se întoarse spre el și indică pe degete spusele ei.

– Sunt dintr-o familie bună. Pot conduce o gospodărie. Sunt o gazdă excelentă. Vorbesc fluent trei limbi străine și alte câteva în mod adecvat. Iar oglinda îmi spune, la fel și numărul de pretendenți, că sunt și drăguță.

– Nu ești atât de... *rotundă* și pistruiată cum erai când erai mică, murmură Oliver. Te-ai făcut drăguță. Chiar drăguță.

– În mod surprinzător. Zâmbi, cu satisfacția unei femei care era într-adevăr mulțumită de felul în care se transformase. Mulțumesc, vere. Zâmbetul ei dispăru. Ce mă fac?

Sprâncenele lui Oliver se apropiară.

– Nu-mi vine să cred că unchiul Alfred te-ar lăsa într-o asemenea situație.

– A făcut, din păcate, ceea ce a crezut că e mai bine pentru mine. M-a încurajat să mă căsătoresc cu ani înainte să se îmbolnăvească.

– Presupun că au existat oferte?

Oliver o măsură cu privirea în mod apreciativ.

Ea știa foarte bine ceea ce vedea el: o siluetă ce nu mai era grăsuță, ci cu forme atrăgătoare, părul ce se închisese de la o nuanță strălucitoare, aproape portocalie la un mahon bogat, ochi verzi inteligenți ridicați ușor la colțuri și tenul ca de porțelan, perfecțiunea chipului fiind stricată doar de o brumă enervantă de pistrui pali pe nas, pe care bărbații îi găseau, în mod ciudat, încântători. Fiona Fairchild devenise o adevărată frumusețe și era perfect conștientă de asta. Păi nu o comparau bărbații cu o pictură renascentistă?

Totuși, la fel de bine putea fi urâtă precum păcatul.

– Da, desigur. Alungă cu un gest al mâinii comentariul lui. Pe lângă atributele deja menționate, sunt moștenitoarea unei averi semnificative. Cel puțin, eram. Când tata a realizat că nu-și va mai reveni...

Un val de tristețe o străbătu, dar îl ignoră. Își plânsese tatăl la moartea acestuia, din urmă cu aproape patru luni și avea să-l jelească și să-i simtă lipsa pentru tot restul zilelor, dar pentru moment era presată de găsirea unui mod în care să rezolve situația în care o lăsase.

– A preluat frâiele situației.

– În ciuda îndemnurilor sale, tata a considerat că eșecul meu de a mă mărita era în parte din vina lui. Nu a fost, desigur. Pur și simplu,

n-am întâlnit un bărbat cu care să vreau să-mi petrec restul zilelor, spuse ea ridicând din umeri. Trebuie să înțelegi că, după moartea mamei vitrege, i-am preluat atribuțiile privind gospodăria, jucând rolul de gazdă pentru tatăl meu și l-am ajutat cu surorile mele vitrege.

– Sunt trei, nu-i așa? Și două sunt gemene?

Fiona confirmă cu o înclinare a capului.

– Și n-aș fi putut avea mai multă grijă de ele chiar dacă erau din aceeași carne și sânge cu mine, ceea ce în sine constituie problema mea. Tata știa că, dacă eram singura de care să am grijă, nu m-aș fi măritat cu un bărbat pe care nu l-am întâlnit niciodată.

– Atunci ce vei face cu viața ta? întrebă Oliver cu blândețe. Nu mi te pot imagina devenind guvernantă.

– Nici eu, spuse ea încrețindu-și nasul. Sau doamnă de companie sau orice altceva de acest gen. Aș face probabil exact ce am făcut.

– Să te arunci la mila celei mai apropiate rude în viață? întrebă el zâmbind.

– Cel mai sigur, răspunse ea în timp ce îi dezvăluia un zâmbet orbitor. Tu și draga mătușă Edwina nu m-ați abandona niciodată și nu m-ați arunca în stradă. Totuși eu, sau mai degrabă noi nu putem abuza de ospitalitatea voastră pentru totdeauna.

– Cu siguranță sunteți bine-venite. Pot spune că mama este mult prea încântată de ideea de a avea sub aripa protectoare patru tinere domnișoare. A deplâns îndelung faptul că nu are fete și că singurul băiat pe care îl are nu și-a făcut încă datoria de a-i aduce o noră.

Fiona râse.

– Acesta pare să fie un subiect constant în scrisorile ei. Redeveni serioasă și clătină din cap. Oricum, nu putem trăi aici pentru restul vieții... ca rude sărace.

– Ba mai mult ca sigur că poți, spuse Oliver cu fermitate. Îmi ești mai mult ca o soră.

– Oliver...

El ridică mâna pentru a o opri.

– Totuși, pot înțelege că nu vrei să fii privită, spuse ridicându-și privirea spre tavan, ca ruda săracă, deși eu și mama cu siguranță că nu ne-am gândi la tine astfel. Acum... Oliver se încruntă. Lasă-mă să văd dacă am înțeles bine. Unchiul Alfred ți-a lăsat cea mai mare parte a averii, în principiu sub formă de zestre, lăsând sume substanțiale, de asemenea, pentru fiecare din surorile tale vitrege, pentru a le servi drept dotă.

Fiona încuviință din cap. Oliver o studie.

– Nu ți-a lăsat nimic din care să trăiești? Să întreții gospodăria, pentru genul ăsta de cheltuieli?

– O sumă minimă pentru cheltuielile casei, cea mai mare parte în mâinile avocatului său, atât cât să ajungă până când *pretendentul* meu – îi fu greu să nu se înece cu acel cuvânt – ajunge din America. Tata știa că, dacă lăsa o sumă mai mare la dispoziția mea, voi găsi o cale de a ieși din acest mariaj aranjat de el. Avea dreptate, desigur. Începu iar să se plimbe de colo-colo. Din momentul în care am auzit termenii moștenirii, am folosit orice sumă pe care am putut pune mâna, plus puținul pe care reușisem să-l economisesc, pentru a plăti călătoria noastră până aici. Te asigur că de acum până în ziua în care voi muri, voi avea un surplus frumușel de bani ascunși în saltea, pentru situații neprevăzute.

– În eventualitatea în care va trebui să fugi iar într-o țară străină pentru a evita o căsătorie nedorită?

Vocea lui Oliver era serioasă, dar exista un licăr de amuzament în ochii săi. Ea îl ignoră.

– Exact. Ceea ce îmi amintește, spuse ea făcând o pauză și împreunându-și mâinile la spate în timp ce adopta un ton lejer. Trebuie să menționez că, întrucât majoritatea banilor erau destinați pentru cheltuielile casei, este posibil să fi rămas vreo datorie neplătită, un creditor sau doi care ar putea să ne urmărească...

Oliver ridică o sprânceană.

– Tocmai din Florența?

Ea flutură din mână cu un gest nepăsător.

– Cheltuielile ar fi putut fi ceva mai mari decât anticipase tata. Sincer, Oliver, nu trebuie să mă privești așa. Știi, moartea nu e o chestiune ieftină. Hainele de doliu pentru patru femei nu sunt ieftine.

El se încruntă.

– Hainele tale nu par potrivite pentru doliu.

– Și asta e tot din cauza tatălui meu. A stipulat să nu purtăm hainele de doliu mai mult de trei luni, întrucât nu considera că negrul este atrăgător pentru niște tinere. Cred că n-a vrut ca eu să-l întâmpin pe viitorul meu *soț*, spuse strâmbând din nas, arătând precum o cioară impunătoare cu părul roșu. A fost foarte grijuliu din partea lui, spuse în timp ce îi aruncă lui Oliver o privire jalnică. Arăt groaznic în negru.

– Mă îndoiesc de asta, murmură el.

– În orice caz, despre cheltuieli, continuă ea, nici nu-ți imaginezi câți oameni s-au simțit datori să ne viziteze timp de săptămâni sau chiar luni după aceea, ca să-și exprime condoleanțele, toți așteptând gustări. Înmormântarea tatei și tot ce a implicat au fost destul de costisitoare.

– N-am știut.

– Nu, sunt sigură că n-ai știut, oftă Fiona.

Tatăl lui Oliver murise când acesta era mic, iar ideea ca altcineva să-i administreze finanțele, fie din această lume sau de pe cealaltă, îi era străină. Și de ce nu ar fi fost așa? Era bărbat și stăpân deplin al propriului destin. Fionei îi plăcea să fie femeie și considera chiar că stăpânea abilitățile și șiretlicurile feminine. Totuși, în momente precum acesta, era cel mai frustrant să nu aibă puterea acordată unui bărbat în această lume. În special când propriul monarh era femeie.

– Totul este chiar aici. Se îndreptă spre geanta pe care o așezase pe o masă laterală, o deschise și scoase o copie a testamentului tatălui ei. Toate detaliile neplăcute. I-l înmână lui Oliver. Avocatul tatei din Florența spune că nu pot face nimic în privința asta. Iar alți doi pe care i-am consultat sunt de aceeași părere. Deși nu este precizat nici un termen-limită, cred că ar fi cel mai bine dacă cel puțin aș fi logodită cu cineva până când pretendentul meu, am uitat cum îl cheamă, sosește din America...

– America? Atunci nu este în Italia?

– Nu.

Ea își îndepărtă părul de pe față. Nu își făcuse timp de când sosise pentru a se împrospăta și fără îndoială că avea un aspect puțin dezordonat. Nicidecum felul ei obișnuit, dar era cea mai mică îngrijorare a ei din acel moment.

– Poate că n-o spun cum trebuie. E cam complicat.

– Poate, spuse Oliver cu o grimasă.

– Prea bine, atunci. Făcu o pauză pentru a-și aduna gândurile. Când tata și-a dat seama că nu se va mai face bine, și-a schimbat testamentul, împărțindu-și averea între noi patru, sub formă de dote, cu o parte mai mare alocată mie pentru a putea avea grijă de celelalte și o sumă minimă pusă separat pentru a acoperi cheltuielile până la nunta mea. Nici una nu va primi nimic până când eu nu mă mărit. Chiar dacă Genevieve, Arabella și Sophia vor să se mărite, toate fiind la vârsta potrivită pentru acest lucru – deși Belle și Sophia

au doar șaptesprezece ani și eu consider că sunt mult prea tinere și sunt puțin zvăpăiate...

– Ideea este?

– Ideea este că...

Ea făcu o pauză. Această parte era în special supărătoare și încă dificil de crezut.

– Chiar dacă surorile mele se căsătoresc, ele nu-și vor primi zestrea, doar dacă sau până când eu mă căsătoresc. Viitorul lor este strâns dependent de acțiunile mele.

– Poate face tatăl tău asta? întrebă Oliver uitându-se la hârtiile din mâinile sale și apoi înapoi la ea. Adică, este legal? Să te forțeze să te căsătorești?

– Tata a fost un om inteligent, cu o latură diabolică necunoscută până acum, spuse ea îngustându-și privirea. Nu mă forțează să fac nimic. Este în totalitate alegerea mea. Dacă îmi vreau moștenirea și mijloacele pentru căsătorii bune pentru surorile mele, mă voi mărita. Până o voi face, fie într-o lună, fie în zece ani de acum, banii rămân în siguranță într-un fond administrat de avocații săi din Londra.

– Deci dacă nu te căsătorești, nici surorile tale nu-și vor primi zestrea? întrebă încet Oliver.

– Exact.

Privirea lui o întâlni pe a ei.

– Tatăl tău era foarte hotărât, nu-i așa?

– Într-adevăr, era.

– Și unde intervine americanul acesta?

Se duse la un birou, întinse testamentul în fața sa și se uită la hârtii. Fiona îl urmă.

– Poate că ai uitat, dar am petrecut aproape patru ani la Paris înainte să ne mutăm la Florența. În afară de atribuțiile diplomatice pentru regină, tata avea un număr destul de mare de investiții și asociați de afaceri în diferite părți ale lumii. Tatăl lui Cum-îl-cheamă, al cărui nume îmi scapă, de asemenea, era unul dintre ei. A fost în Italia anul trecut, iar el și tata și-au reînnoit legătura. Privi peste umărul lui la hârtiile testamentului, și suspiciunea îi făcu vocea mai dură. N-aș fi deloc surprinsă să aflu că atunci cei doi au pus la cale această schemă de unire a familiilor lor printr-o căsătorie între urmașii lor.

Oliver scrută hârtiile.

– Stai puțin! Am văzut unde este cerut să te măriți cu „un domn potrivit, cu caracter bun și mijloace materiale", dar nimic care să solicite în mod specific să te măriți cu acest Cum-îl-cheamă.

– Am observat deja asta, și poate reprezenta foarte bine mijlocul meu de scăpare.

Fiona făcu o pauză și trimise o rugăciune de iertare spre Ceruri și spre tatăl ei, deși, având în vedere ultimele lui acțiuni, nu era așa sigură că rugăciunile ei erau îndreptate în direcția corectă.

– Aparent, tata era prea bolnav pentru a realiza că era un mare defect în planul său măreț. De asemenea, este momentul în care intervii tu.

Oliver ridică o sprânceană.

– Eu?

– Ei bine, da.

Ea își căută cuvintele potrivite. Cu toate că acesta păruse un plan excelent când îi venise inițial în minte, în acel moment nu părea decât stupid. Trase adânc aer în piept.

– Am nevoie de tine să-mi găsești un soț.

Capul lui Oliver se ridică brusc, și el o privi de parcă i-ar fi crescut brusc două capete.

– Cum adică, un soț?

– Știi tu, un soț. Știi ce este un soț, evident ai evitat suficient de mult timp să devii unul pentru a ști ce este. Flutură din mână nerăbdătoare. Cineva potrivit, cu caracter bun și așa mai departe. Preferabil nu cineva cu un picior în groapă și aș prefera să fie arătos, cu o fire plăcută – simțul umorului ar fi de asemenea apreciat –, dar calitatea de care am nevoie cel mai mult este *disponibilitatea*, pentru că am nevoie de el cât mai repede posibil. Din momentul în care Cum-îl-cheamă sosește în Florența, bestia lui de tată îi va spune că am fugit și va veni pe urmele mele.

Oliver continua să o privească de parcă unul dintre capetele ei ar fi început să saliveze.

– Ai luat în calcul posibilitatea ca acest Cum-îl-cheamă poate că nu vrea să se însoare cu tine?

– Nu vrea să se căsătorească cu mine? pufni ea. Nu fi absurd!

Păși spre cel mai apropiat scaun și se prăbuși pe el într-o manieră deloc indicată pentru o doamnă, dar nu se simțea prea manierată în acel moment.

– Sincer, Oliver, bărbații m-au dorit doar pentru înfățișarea mea. Acest individ american are în plus stimulentul unei averi impresionante, plus acordul post-mortem al tatălui meu. Nu mi-l pot imagina că n-ar vrea să se căsătorească cu mine. Mai ales dacă îi seamănă cumva tatălui său. Scund, plinuț, cu foarte puțin păr și cu o fire calculată, m-a privit de parcă eram o iapă tânără pe care se gândea să o achiziționeze. Nu-mi pot imagina că fiul ar fi mai bun, spuse ea privindu-l. Și nu te holba la mine, este extrem de deconcertant.

– Nu ești deloc cum îmi aminteam. Oliver clătină din cap. Am crezut întotdeauna că ești timidă și rezervată.

– Când eram copil, eram, în mare parte din timp. Oamenii se schimbă cu timpul, vere. Și tu ai făcut-o, nu-i așa?

– Într-adevăr. Nu prea mă mai cațăr în copaci acum și nu-mi pot aminti ultima dată când m-am jucat cu soldăței de plumb, zâmbi el, apoi redeveni serios. Dacă acest american te urmărește până aici, atunci ce? În mod sigur nu te poate forța să te căsătorești cu el.

– Bineînțeles că poate, în privința asta nu voi avea de ales. Sări în picioare și începu să se plimbe prin încăpere. Sunt foarte realistă în ceea ce mă privește, Oliver.

El chicoti.

– Așa am și remarcat.

– Privind atât defectele, cât și calitățile mele. Și nu te lăsa păcălit de aparențe, nu sunt nici pe departe așa perfectă pe cât par. Am un număr de defecte neplăcute, spuse scuturând din cap. Sunt o persoană slabă, vere. Nu gust ideea sărăciei și chiar îmi face plăcere să cheltui banii. Am stabilit deja că, în afară de căsătorie, n-am nici un mod util de a-mi croi drumul prin lume. Dacă nu găsesc un mijloc de scăpare, mă voi vedea nevoită să mă căsătoresc cu Cum-îl-cheamă, măcar pentru a le salva pe surorile mele și desigur și pe mine, spuse privindu-l. Deși nici lor nu le va merge bine în sărăcie.

Oliver pufni.

– Fără îndoială.

Fiona se apropie de el, îi prinse mâinile și îl privi în ochi.

– Mă vei ajuta.

– Să-ți găsești un soț? Clătină din cap. Credeam că nu vrei să te măriți cu un bărbat pe care nu l-ai întâlnit niciodată.

– Nu vreau, dar dacă trebuie să mă mărit – și se pare că trebuie –, aș prefera ca el să fie englez. Nu sunt împotriva alegerii unei partide care să-mi fie pe plac. Haide, vere! Făcu ochii mari și adoptă un ton

persuasiv, care era bine cunoscut că funcționa eficient asupra oricărui domn. Cu siguranță ai prieteni care își caută o soție?

– Cei mai mulți prieteni ai mei evită în mod evident mariajul în acest moment.

– Dar ai putea întocmi, ah, cum să spun, o selecție, un sortiment, din care să pot alege?

– Un sortiment? râse el. Precum dulciurile?

– Cu puțin noroc, da. O selecție de perechi potrivite. O etalare de candidați acceptabili. Ea se forță să adauge o notă rugătoare în voce. Te rog, Oliver!

– Eu nu...

– Te avertizez, nu intenționez să renunț. Ori mă ajuți să-mi găsesc un soț potrivit, ori – își lăsă mâinile în jos, pășind în spate și își îndreptă umerii – va trebui să găsesc unul singură. Și cum tații noștri sunt decedați, tu, în calitate de conte de Norcroft, ești capul familiei. Prin urmare...

– Prin urmare? repetă el încet, cu o sclipire aparte de înțelegere în priviri.

– Prin urmare, ca un cap al familiei, mă gândesc că ai dori să eviți scandalul public. Nu pot garanta că în căutarea unei perechi potrivite va exista prea multă discreție, spuse încrucișând brațele peste piept. De fapt, mă gândesc că cea mai bună metodă de a-mi începe căutarea ar fi în mod direct și cinstit. Un anunț în *Times* ar putea ajuta. Ceva de genul „Moștenitoare atractivă caută pereche potrivită. Candidații trebuie să fie de bună calitate și dornici să se căsătorească imediat".

– N-ai face asta, spuse privind-o cu neîncredere și îngrozit.

– Ah, dar aș face-o, replică ridicând din umeri. Sunt o femeie disperată, Oliver. Femeile disperate trebuie să apeleze la mijloace disperate.

– Am spus că tu și surorile tale sunteți bine-venite aici.

– Am spus că nu vreau să fiu ruda săracă. Își strânse buzele într-o linie subțire. Ei bine?

– Doamne, Dumnezeule, ești încăpățânată. Nu-mi vine să cred... Făcu o pauză, și ochii i se îngustară. Și ești și hotărâtă.

– Știu bine ce vreau.

– Și ai spirit. Un zâmbet i se întinse încet pe buze. Ai o mare doză de curaj.

Ea pufni nerăbdătoare.

– Nu înțeleg ce legătură au toate acestea cu ce discutăm.

– Tu, draga mea verișoară, reprezinți o provocare pentru orice bărbat, zise în timp ce zâmbetul i se transformă în rânjet.

– Îmi place să cred că așa este.

O studie în tăcere pentru un lung moment. Fiona își ținu respirația. Nu intenționase cu adevărat să amenințe cu publicitatea pentru un soț și nu era chiar sigură că ar face un asemenea lucru. Totuși, era cu adevărat disperată.

– Helmsley, spuse brusc Oliver.

– Cine?

– Marchizul de Helmsley. Jonathon Effington.

– Jonathon Effington, întrebă, și inima i se opri o fracțiune de secundă. Deci nu e însurat?

Oliver râse.

– Nu, cu siguranță nu e însurat. Dar ar vrea să fie.

– Chiar așa? Apoi, forțându-se, adăugă cu o notă lejeră în glas: Cât de... perfect.

– Perfect? Îndrăznesc să spun că Helmsley ar fi orice, numai... Se opri și se gândi la vorbele ei. De ce?

Ea făcu nevinovată ochii mari.

– De ce, ce?

– De ce crezi că Helmsley, dintre toți oamenii, ar fi perfect? L-ai întâlnit?

– Nu, desigur că nu. N-am schimbat nici două vorbe cu acest bărbat, spuse cu o fluturare a mâinii. L-am văzut totuși o dată, înainte ca familia mea să plece din Londra, ah, când, să fie nouă ani de atunci?

Se împlineau exact nouă ani în ajunul acelui Crăciun și al balului de Crăciun al familiei Effington.

– Mi-a plăcut cum arăta, asta-i tot. Doar dacă nu s-a schimbat dramatic, era chiar destul de atrăgător. Și dacă trebuie să mă mărit cu cineva cu graba solicitată de situația mea, ar fi foarte bine să-mi placă înfățișarea bărbatului.

Oliver o studie cu suspiciune.

– Nu sunt sigur că te cred.

– Ah, dar îmi place felul în care arată.

Și era ceva la acel bărbat ce o femeie să nu găsească pe plac? Doar dacă memoria nu o înșela complet, Jonathon Effington era înalt, cu umeri largi, cu părul negru bogat în culoare și care dansa de parcă se născuse pe ringul de dans. Avea o gropiță delicioasă ce apărea când râdea și ochi ce străluceau de neastâmpăr. Ah, cu siguranță

nu dansase niciodată cu el, nu îi auzise râsul decât de la distanță și nici nu se uitase în ochii lui.

– Nu la asta m-am referit și știi foarte bine.

– Oricum, trebuie să recunoști că este o partidă pe care chiar și tata ar fi aprobat-o. Ar fi mai mult decât o partidă potrivită.

– Și tu nu ești singura lady din Londra care crede asta. Helmsley este unul dintre cei mai doriți burlaci din țară. Într-o zi va deveni ducele de Roxborough și este putred de bogat.

– Ți-am zis eu că este perfect! Fiona radie de încântare. Acum tot ce trebuie să facem este să-l convingem că eu sunt perfectă pentru el.

– Și ai câteva idei și cum să facem asta?

– Nici măcar una, oftă ea. Am avut domni care au încercat să mă convingă să mă căsătoresc cu ei, dar n-am fost niciodată în poziția de a încerca să ademenesc unul să se însoare cu mine. Întotdeauna există posibilitatea de a-l amesteca într-o situație scandaloasă, care l-ar forța mai apoi să se căsătorească cu mine, pentru a-mi salva onoarea și toate cele.

Oliver ridică o sprânceană.

– Ai face asta?

– Din păcate, mi-e teamă că n-aș face-o. Ah, sunt suficient de disperată pentru a acționa astfel, dar până și eu am anumite standarde de comportament. În plus, ar trebui să trăiesc cu el pentru restul zilelor și aș prefera să evit resentimentele pe care cu siguranță le-ar provoca o căsătorie forțată.

– Bine.

– Mă bucur că aprobi, deși ar fi mult mai ușor dacă aș fi genul de femeie care ar forța un bărbat să intre într-o căsătorie nedorită. Oliver, spuse aplecându-se spre el. Nu sunteți prieteni? Nu te poți gândi la ceva?

– Ceva ce ar face un prieten vechi să se căsătorească cu o femeie pe care n-a întâlnit-o niciodată? Asta este mai degrabă o provocare formidabilă, rânji Oliver. Totuși, provocarea poate să fie chiar cheia.

– Ce vrei să spui?

– Helmsley provine dintr-o familie cu femei cu o voință foarte puternică, chicoti el ironic. Mă poți crede în această privință. A fost o vreme când m-am închipuit îndrăgostit de sora lui mai mică. În orice caz, a afirmat cândva foarte vehement ce își dorește de la o soție. Să fie liniștită, rezervată, bine-crescută, genul acesta de lucruri.

– Oh, Doamne, murmură ea.

– Oricum, în ultimii ani a ajuns să realizeze că acel gen de femeie l-ar plictisi de moarte. Își dorește o femeie inteligentă, care să știe ce vrea. Își dorește o mireasă care ar fi mai mult o... provocare, zâmbi Oliver.

– Nu știu dacă am încercat vreodată să reprezint o provocare până acum, dar cu siguranță pot încerca, spuse Fiona repede. Și cu siguranță știu ce vreau.

– Într-adevăr, o femeie care ar fugi prin jumătate din Europa mai degrabă decât să se mărite cu bărbatul ales pentru ea de tatăl ei ar fi exact tipul de femeie care ar stârni interesul lui Helmsley.

– Excelent!

Jonathon Effington era chiar tipul de bărbat cu care visase întotdeauna să se căsătorească. Într-adevăr, deși nu o rostise niciodată cu voce tare și chiar alungase gândul din minte cu ani în urmă, Jonathon Effington era chiar bărbatul cu care își dorise dintotdeauna să se mărite, chiar dacă el nu avea idee de existența ei.

Cu ajutorul lui Oliver, acest lucru era pe cale să se schimbe.

– Ce facem acum? Vei aranja să fim prezentați sau... Își împreună sprâncenele. Am de gând să fiu sinceră cu el. Mariajul este pentru totdeauna și nu doresc să încep cu o înșelăciune.

– Sinceritatea este cu adevărat cea mai bună metodă de a acționa, încuviință Oliver. Totul pe față.

– Ei bine, poate nu totul, murmură ea.

Amintirea câtorva incidente ce se apropiaseră periculos de mult de un scandal îi veni în minte.

– Nu chiar tot? întrebă Oliver ridicând o sprânceană.

– Nu poți să fii o provocare, dar în același timp complet sincer, spuse ea cu trufie. Nu mi-aș dori ca el să-mi cunoască toate... secretele, ca să spunem așa. Nu că aș avea vreun secret special, adăugă ea repede, deși presupun că se poate considera...

– Este destul. Oliver se înfioră. Nu-mi doresc să știu mai mult decât este absolut necesar. Pur și simplu, oferă-mi garanția că *secretele* tale nu includ nimic ce ar putea împiedica să fii percepută ca o parti-dă respectabilă...

– Oliver! Îi aruncă o privire indignată. Cum poți gândi așa ceva?

– Scuzele mele, verișoară! Avu bunul-simț de a părea mâhnit. Nu ne-am văzut de foarte mult timp și, într-adevăr, nu ne cunoaștem deloc. Ai manierele și înfățișarea unei femei care, ei bine... Clătină

ironic din cap. Sincer, mă îndoiesc că sunt prea mulți bărbați care n-ar risca un scandal pentru tine.

– O voi lua ca pe un compliment, zâmbi ea, apoi redeveni serioasă. Inclusiv Jonathon Effington?

– În mod special Jonathon Effington. Ești exact ceea ce pretinde că își dorește de la o soție. Îi voi face chiar o favoare, chicoti el. Ah, asta ar putea să fie foarte distractiv.

– Distracția este ultimul lucru de care am nevoie, Oliver, oftă Fiona. Am nevoie de un soț.

Și Jonathon Effington nu era pur și simplu ceea ce avea nevoie, era exact ceea ce își dorea.

Capitolul 2

Patru zile mai târziu, la balul de Crăciun al familiei Effington...

– Eficient ca întotdeauna, Henry.

Jonathon Effington aruncă o privire majordomului, care, ca în fiecare an în acea perioadă din timpul balului de Crăciun al familiei Effington, se poziționase lângă oglinda venețiană și măsuța așezate într-un alcov discret pe holul ce ducea în biblioteca reședinței Effington. Și, la fel ca în fiecare an, avea o sticlă din crama familiei cu cea mai fină șampanie și două pahare.

– Mulțumesc, milord, spuse Henry cu răceală.

Jonathon își stăpâni un rânjet. Henry Mansfield nu era decât cu zece ani mai în vârstă decât el, iar Jonathon era singurul membru al familiei care i se adresa cu numele său de botez. În afară de această singură abatere, de mult permisă și acceptată de ambii bărbați, conduita lui Henry era impecabilă și mereu perfectă. Probabil îi curgea prin vene. Era cel puțin al treilea Mansfield care servea ca majordom în reședința Effington, și astfel îl servea pe ducele de Roxborough și pe familia acestuia, înaintând pe această poziție în urmă cu câțiva ani, când unchiul său, majordomul anterior și un Mansfield de asemenea, se retrăsese la o căsuță la țară.

Jonathon își îndreptă atenția la imaginea proprie. Avusese mai devreme în acea seară o întâlnire în bibliotecă cu bărbatul care spera

ca în curând să îi devină cumnat, dar întâlnirea care urma era cu totul diferită și cu mult mai plăcută. Făcu o ajustare minoră la pliurile lavalierei.

– Ce spui, Henry, sunt bine?

– Sunteți perfecțiunea întruchipată, milord, rosti tărăgănat Henry.

Jonathon râse. Henry nu era niciodată sarcastic în mod fățiș, totuși Jonathon știa exact ce implica în acel moment tonul majordomului. Cei doi bărbați se cunoșteau dintotdeauna. Într-adevăr, în anii copilăriei, Henry îl ajutase pe Jonathon în diversele sale isprăvi și, ocazional, îi oferise salvarea foarte necesară.

– Aproape deloc perfecțiune, dar acceptabil, aș crede mai degrabă.

Jonathon își studie critic reflexia.

Nu era cel mai frumos dintre prietenii lui, dar nu era neatrăgător. În realitate, era chiar mulțumit cu înfățișarea sa. Iar femeile cu siguranță nu păreau să îi găsească vreun cusur. Ba chiar le plăcea și felul enervant în care părul său brunet, des, îi cădea pe frunte în loc să stea supus la locul său. Adresă un rânjet răutăcios imaginii sale reflectate. Și păreau să îi adore zâmbetul, licărirea din ochi și singura gropiță din obraz. Dumnezeule, era fără îndoială un diavol chipeș.

– Lipsit de pasiune, pe naiba, rosti în barbă.

Fruntea lui Henry se încruntă ușor.

– Îmi cer scuze, milord?

– Nimic, Henry, doar gândeam cu voce tare.

Zâmbetul lui Jonathon păli, în timp ce privi chipul din oglindă.

Nu ar fi recunoscut în fața prietenilor săi, dar acuzația lor din urmă cu o săptămână referitoare la lipsa pasiunii din relațiile sale îi rămăsese în minte. Încercase să o ignore, să o alunge drept o idee absurdă, dar totuși stăruia încă precum o melodie ce se repetă la nesfârșit și poate înnebuni ușor pe cineva.

Recunoștea, deși doar pentru sine, că prietenii lui poate nu se înșelau în totalitate, deși cu siguranță că el fusese îndrăgostit ocazional. De câteva ori. Pur și simplu, nu era genul de iubire, de pasiune imensă, care făcea ca o persoană să se comporte ridicol sau să facă promisiuni pe care nu avea nici o intenție să le respecte. Privind retrospectiv, nu lăsase niciodată o femeie să creadă că îi oferea mai mult decât o făcea. Dacă relațiile sale cu femeile fuseseră oarecum superficiale, ei bine, acest lucru le convenise atât lui, cât și doamnei care fusese obiectul atenției lui în acel moment. Și despărțirile fuseseră întotdeauna amicale.

Nu era un mod prea rău de a trăi viața. Jonathon nu avea nici o îndoială că, în momentul în care femeia potrivită își va face apariția, pasiunea pe care prietenii lui proclamau că n-o simțise niciodată va urma.

Nu în această seară, oricum. În acea seară, întâlnirea anuală din bibliotecă era cu rafinata Lady Chester. Judith era o văduvă micuță, blondă, cu ochi albaștri, cu o reputație încântătoare și binemeritată de a savura amuzamentele oferite de viață și fără absolut nici o dorință de a se recăsători. Chicoti pentru sine. Nu era pentru prima dată când el și Judith împărțeau o seară privată și, bănuia el, nici ultima. Totuși, nimeni nu știa la ce să se aștepte de la Judith, și era Ajunul Crăciunului.

Jonathon luă paharele pe care i le oferea Henry cu o mână, luă sticla cu cealaltă, apoi porni spre bibliotecă. Făcu doi pași, apoi privi înapoi la majordom și ridică o sprânceană.

– Ei bine?

– Ei bine, ce, milord?

Expresia de impasibilitate de pe fața lui Henry nu se schimbă deloc.

– Sfat, Henry, cuvinte înțelepte. Tradiționalul tău monolog de Ajun de Crăciun.

– Nu l-aș numi monolog.

Vocea lui Henry nu oscilă, dar o anumită sclipire de amuzament îi apăru în ochi.

– Totuși, este aproape o tradiție, ca însuși balul de Crăciun al familiei Effington sau felul în care mama va găsi brazi chiar și mai mari pentru a fi decorați în fiecare an, sau...

Zâmbetul lui Jonathon se lărgi și privi în lungul coridorului ce ducea spre bibliotecă.

– Aceea este cu adevărat o tradiție, spuse blajin Henry.

Și cine ar fi știut mai bine decât el?

Când Jonathon avusese prima sa întâlnire în bibliotecă, în timpul balului de Crăciun, avea doar șaptesprezece ani, iar Henry era abia valet. Totuși, reușise să îi procure vinul și paharele necesare și îi oferise de asemenea câteva sfaturi de cum să se poarte cu sexul frumos, din punctul de vedere privilegiat al unui bărbat cu experiență.

– Prea bine.

Privirea clară a majordomului o întâlni pe cea a lui Jonathon.

– Chiar aveți grijă, milord! Amintiți-vă că femeile sunt creaturi capricioase și înclinate să citească mai multe în cuvintele și acțiunile unui domn decât poate că intenționează el.

Henry îi spuse exact aceleași cuvinte și cu exact același ton pe care îl folosea în fiecare an.

– Nu vă pierdeți capul. Nu cedați pozițiilor prea compromițătoare, ca nu cumva un oaspete neinvitat să nimerească peste întâlnirea voastră, spuse el dregându-și glasul.

– Mulțumesc, Henry. Acum sunt complet pregătit.

Jonathon rânji, porni din nou spre bibliotecă, apoi se opri.

– Henry, ai fost vreodată îndrăgostit?

– Îndrăgostit? Henry clătină din cap. Nu încă, milord, dar nu am eliminat încă această posibilitate în viitor.

– Nici eu.

Pentru un moment, aplombul obișnuit al lui Henry șovăi.

– Domnule, să înțeleg că Lady Chester...

– Dumnezeule, nu! spuse repede Jonathon. Nu că nu este o doamnă încântătoare și țin extrem de mult la ea, dar nu este interesată de mine, dincolo de această seară, mai mult decât sunt eu de ea.

– Totuși, nu-mi amintesc să vă fi întâlnit cu aceeași doamnă de două ori în bibliotecă.

– Da, ei bine...

Era dificil de explicat relația pe care o avea cu Judith. Nici chiar el nu era atât de sigur că o înțelegea. De-a lungul anilor dezvoltaseră o relație ceva mai mult decât o prietenie, dar mai puțin de o relație de iubire, deși împărțiseră cu siguranță patul cu mai multe ocazii. Nu era foarte sigur de ce o invitase pe Judith să-i țină companie în acea seară, deși întotdeauna petreceau excelent timpul împreună. Poate că era mult mai ușor și mai sigur să fie în compania unei doamne pe care o cunoștea bine, decât să joace iar jocurile necesare cu o femeie necunoscută.

Henry îl studie cu calm. Era ceva foarte deconcertant. Henry văzuse întotdeauna mai mult decât și-ar fi dorit Jonathon.

– Nu. Eu și Lady Chester vom avea un amuzant răgaz de la bal, un interludiu plăcut, dar nimic mai mult de atât, rosti cu o voce fermă Jonathon.

– Ca de obicei, milord.

– Într-adevăr.

Jonathon ridică paharele într-un fel de toast.

– Ca întotdeauna.

Dădu din cap aprobator, se întoarse și se îndepărtă pe coridor, starea melancolică fiind înlăturată la gândul văduvei delectabile care îl aștepta.

Judith era alegerea potrivită pentru acea seară. Nu exista un mijloc mai bun de a marca sezonul decât cu o sticlă de șampanie bună și cu o femeie frumoasă în brațe. Și dacă doamna în cauză nu aștepta mai mult decât era dispus să dea celălalt, cu atât mai bine. În plus, probabil că ea era prima care să recunoască faptul că el nu mai era ce își dorea, dacă ar fi fost interesată să își găsească un soț, fapt ce o făcea să fie ceea ce el își dorea.

Nu, el știa precis ce își dorea și, chiar dacă prietenii lui credeau că era foarte amuzant, când în sfârșit va găsi o asemenea femeie, nu va ezita să urmărească și să câștige atât mâna, cât și inima ei. Și va face asta cu o pasiune năvalnică, neimaginată, nemaivăzută până atunci.

Dar nu în acea seară.

Zâmbi, împinse cu piciorul ușa bibliotecii pentru a o deschide și intră în cameră. Biblioteca era o cameră spațioasă, cu rafturi încărcate de cărți ce ajungeau până sus, la plafonul înalt, cu un birou supradimensionat, în partea opusă ușii și un șemineu în capătul îndepărtat al camerei, cu o canapea poziționată strategic în fața lui, pentru orice scopuri puteau fi considerate necesare. Lămpile cu gaz din cameră fuseseră lăsate să lumineze slab și nici chiar focul nu alunga umbrele în acel capăt al camerei. Totuși, se observa silueta distinctă a unei femei care se afla în colțul cel mai întunecat.

– Ah, Judith, iartă-mi întârzierea. Jonathon se duse până la birou, așeză paharele și deschise șampania ca un expert. Plănuisem să ajung înaintea ta.

– Chiar așa? întrebă ea, vocea fiindu-i ușor mai răgușită decât de obicei.

Chiar excitant, într-adevăr. Acea seară putea să fie mult mai bună decât se așteptase.

– Într-adevăr, chiar așa. Umplu ambele pahare. Voiam să te întâmpin cu șampania deja turnată. Luă paharele și se întoarse. Chiar urăsc să...

Cuvintele i se opriră în gât.

O apariție, categoric nu Judith, dar o apariție totuși, înaintă dintre umbre.

– Chiar urăști ce?

– Surprizele, murmură el în timp ce îi înmânã paharul. Nu eşti Lady Chester.

– Nu sunt? Sorbi din şampanie şi îl privi într-o manieră inocentă şi foarte eficientă. Eşti sigur?

– N-am nici cea mai mică îndoială.

Privirea lui o măsură şi fu foarte încântat de ceea ce văzu. Dar pe de altă parte, cine nu ar fi fost?

Era mult mai înaltă decât Judith, dar nu foarte înaltă, cu părul într-o nuanţă de roşcat puternic, cald. Lui întotdeauna îi plăcuse părul roşcat. Ochii ei erau încântători, verzi la culoare şi aproape ca migdalele în formă. Decolteul jos al rochiei îi accentua silueta voluptuoasă. Era cu adevărat o apariţie – nu, o zeiţă, vibrantă şi înflăcărată şi venită direct din visele oricărui bărbat sănătos. Jonathon fusese întotdeauna extrem de sănătos.

– Pot întreba ce-ai făcut cu Lady Chester?

– Ce am făcut cu ea?

Ea râse, un sunet bogat, natural, de parcă râsul venea uşor pentru ea. Îi plăcea şi asta.

– Ei bine, am legat-o şi am înghesuit-o într-un dulap de haine.

– Chiar ai făcut aşa? Îndrăznesc să spun că mai degrabă ar fi încântată de asta.

Ea râse din nou.

– Deşi mă îndoiesc să fie legată şi încuiată. O studie pe zeiţă cu curiozitate. Ce s-a întâmplat cu ea?

– Nimic înfricoşător, te asigur. A fost pur şi simplu convinsă să-mi permită să te întâlnesc aici în locul ei.

– Convinsă? De tine?

– Nu. Clătină din cap. N-am întâlnit-o niciodată pe doamnă. Lordul Norcroft a vorbit cu ea.

– Serios? Jonathon ridică o sprânceană. Lordul Norcroft, ai spus? Cât de interesant!

Ea zâmbi într-o manieră diplomatică. Jonathon îşi alese cuvintele cu atenţie. Ce punea la cale Oliver?

– De ce ar convinge-o Norcroft pe Lady Chester să-ţi permită să-i iei locul?

– Ei bine... Ea se încruntă şi se gândi pentru un moment, apoi trase adânc aer în piept şi îi susţinu privirea direct. Deoarece am o propunere pentru tine.

– O propunere? El păstră un zâmbet plăcut pe față, dar suspiciunea îi străbătu corpul. Ce fel de propunere?

– E mult mai greu de rostit cu voce tare decât am crezut că va fi.

Ea își încreți nasul drăguț și păru stânjenită. Jonathon nu era complet sigur că o credea. Sorbi din vin și o studie.

– E o propunere de afaceri?

Era stilul lui Oliver să îi trimită o propunere de investiții interesantă sub forma unei femei frumoase. În mod special dacă investiția era mult mai *interesantă* decât suna.

– Cu siguranță nu aș numi-o afacere, deși îndrăznesc să spun că unele persoane ar putea crede că este, adăugă ea șoptit.

– Atunci, personală?

– În mod excepțional.

– O propunere de o natură personală, în mod excepțional, râse el. Asta sună ca o propunere de căsătorie.

– Exact, oftă ea în semn de ușurare. Îți mulțumesc, milord, este mult mai ușor să te aud pe tine spunând asta, decât dacă aș fi spus-o eu.

– Să mă auzi spunând ce? El o privi confuz. Draga mea doamnă, nu am nici o idee despre ce vorbești.

– Este cu adevărat chiar simplu. Chiar tu ai spus-o. Vorbesc despre o propunere de căsătorie. Se aplecă spre el și vorbi clar, de parcă inteligența lui era îndoielnică. Între tine și mine.

– Tu și cu mine, repetă el încet.

Căsătorie?

– Îmi dau seama că încă nu prea înțelegi, nu-i așa? Îl privi într-o manieră foarte compătimitoare. Mi-e teamă că e vina mea. Nu sunt foarte bună la explicații, în special la cele complicate.

– Nu ești? *Căsătorie?* Poate că ai putea încerca?

– Ah, absolut. Bău restul șampaniei din paharul său, puse paharul gol pe birou, își strânse mâinile și trase adânc aer în piept. Milord Helmsley... Făcu o pauză și o mică încrețitură îi străbătu fruntea. Îți pot spune Jonathon? Știu că este teribil de încrezut din partea mea și nicidecum adecvat, dar se pare că o discuție de acest tip necesită o oarecare, ei bine, intimitate care în alte condiții ar putea fi considerată – făcu o pauză pentru a se gândi un moment – indecentă.

– Indecentă?

Ea confirmă din cap.

– Indecentă.

– Nimănui nu i-ar fi pe plac să fie considerat indecent, murmură el. Atunci, Jonathon să fie. Și tu ești?

– Ah, dragă, imaginează-ți că am uitat cu desăvârșire să mă prezint, râse ea ușor. Voi atribui acest lucru în întregime emoțiilor. N-am mai făcut cereri în căsătorie până acum.

– Pentru ușurarea mea eternă. Nu mi-ar plăcea să cred că faci o practică din asta, domnișoară....?

– Domnișoara Fairchild. Fiona Fairchild. Îi întinse mâna. Dar trebuie să-mi spui Fiona.

– Aș fi încântat.

Îi luă mâna înmănușată și își trecu buzele peste ea. Fairchild? Numele îi era vag familiar, dar nu își putea da seama de unde îl știa. Privirea sa nu se despărțise deloc de a ei.

– Fiona.

– Îmi place cum sună. Ea își înclină capul și îl studie gânditoare. Jonathon și Fiona. Sună... potrivit. De parcă era scris să fie.

– Scris să fie?

Nu îi plăcea absolut deloc cum suna asta. În mod special, pentru că subiectul era căsătoria. Nu era sigur că ar trebui să continue, oricare ar fi fost jocul pe care această femeie și Oliver îl jucau. Totuși, într-adevăr nu îi plăcea să renunțe înainte de a ști că era un joc pe care ar fi putut să îl câștige.

– Predestinat, poate?

– Exact.

Ea îi aruncă un zâmbet radios, ce avu un efect ciudat asupra stomacului său. Pentru un moment, cuvintele ei fură acoperite de vuietul din urechi și de sângele ce îi pompa prin vene, și nimic din lume nu mai conta în afară de zâmbetul și de ochii ei.

– ... un fel de destin, aș crede.

El clătină din cap.

– Poftim?

– Spuneam că tu, nefiind încă însurat, pare cu adevărat că e vorba de destin, de providență sau de altceva de această natură.

Jonathon își îngustă privirea.

– De ce?

– Pentru că sunt perfectă pentru tine.

Ea afișă din nou acel zâmbet uimitor, dar el îl ignoră cu fermitate. Evident că avea nevoie de toată agerimea minții.

– Perfectă pentru mine? întrebă el încet.

– Tu răspunzi la orice cu o întrebare?

– Iartă-mă, domnișoară Fairchild, Fiona. N-am mai fost subiectul unei cereri în căsătorie până acum.

– Nu, bineînțeles că nu. Îndepărtă cu un gest al mâinii comentariul. Cât de naiv din partea mea să nu realizez că și tu te poți simți la fel de stingherit de acest lucru ca și mine. Făcu o pauză. Acum, oare unde rămăsesem?

– Ești perfectă pentru mine, spuse el sec.

– Ah, da. Ei bine. Își îndreptă umerii și îi întâlni privirea cu o hotărâre de neclintit. Viitoarea ta soție va fi marchiza de Helmsley și, într-o zi, ducesa de Roxborough. În foarte multe feluri, am petrecut cea mai mare parte a vieții mele pregătindu-mă pentru o asemenea poziție. Mama a fost sora unui conte, tatăl meu, fiul mai mic al unui marchiz. Am călătorit foarte mult și vorbesc fluent câteva limbi străine. Pot conduce o gospodărie, atât cu eficiență, cât și cu eleganță și sunt o gazdă excelentă. Își întinse mâinile într-un gest modest, ce nu părea deloc modest, și zâmbi. Cum ziceam, sunt perfectă.

– Perfectă poate doar dacă voiam să găsesc pe cineva pentru poziția de marchiză sau ducesă, dar ești oare perfectă pentru mine? Ca soție, mă refer.

Jonathon își alesese cuvintele cu grijă. Era ceva ce se petrecea acolo, iar el era decis să descopere exact despre ce era vorba.

– Oliver așa crede.

– Așa crede, nu-i așa?

Deci îi spunea lui Oliver pe numele de botez. Asta era foarte interesant și implica o relație apropiată. Indiferent ce joc făcea prietenul lui, Jonathon îl va juca de asemenea, pentru moment. În plus, indiferent cine era această femeie, era fără îndoială încântătoare și chiar amuzantă.

Sorbi din șampanie și își îndreptă privirea asupra ei.

– De ce?

– El spune că sunt încăpățânată și hotărâtă. Mai spune că am o cantitate neobișnuită de curaj și că sunt mult prea inteligentă pentru binele meu. Să fiu sinceră, n-are sens pentru mine. Clătină din cap, cu o expresie derutată pe chip. Întotdeauna am considerat aceste calități mai degrabă o problemă decât un bun de preț, cel puțin în ochii unui bărbat, dar Oliver spune că mă fac să fiu o provocare. Și mai spune că tu îți dorești ca soția să fie o provocare.

– Sunt un bărbat neobișnuit. Chiar îmi face plăcere o provocare...

Și nu o recunoscuse el în fața prietenilor săi cu o săptămână în urmă?

– Voi mărturisi în continuare că o femeie frumoasă...

Și nu găsiseră ei acest lucru ca fiind foarte amuzant?

– ... care este de asemenea o provocare este...

Și cu siguranță nu era nici o coincidență că această zeiță cu ochi verzi apăruse chiar acum în locul lui Judith, ajutată de Oliver?

De îndată ce îl izbi răspunsul, se abținu cu greu să nu râdă. Ar fi trebuit să știe. Ar fi trebuit să realizeze adevărul din clipa în care această femeie spusese că este perfectă pentru el. Ceea ce se întâmpla era cu siguranță un fel de glumă. O schemă elaborată, pusă la cale de prietenii lui, pentru a-l face să arate precum un nerod.

– Este... ce? interveni Fiona, dacă acesta era numele ei adevărat.

– Este, spuse el aruncându-i cel mai șarmant zâmbet al său, perfectă.

Se întoarse pentru a umple paharul său și pe al ei. Dar cât de departe ar merge această femeie sub îndrumarea lui Oliver și a celorlalți?

Îi întinse un pahar, pe care ea îl luă cu un zâmbet recunoscător. Era evident o actriță. Și încă una foarte bună. Acea mărire inocentă a ochilor. Expresia ușor nesigură ce îi traversa chipul, ezitarea vagă, urma de disconfort. Iar Fairchild probabil îi suna familiar, deoarece îi auzise numele în legătură cu o piesă sau alta. Poate chiar o urmărise pe scenă, deși cu siguranță și-ar fi amintit dacă ar fi văzut-o înainte de acea seară. Sincer, nu își putea imagina că ar putea să o uite vreodată. Era o femeie care ar persista în mintea unui bărbat.

– Deci spune-mi, domnișoară Fairchild, Fiona, de ce o femeie atât de încântătoare, de desăvârșită în a fi – chicoti el – o *provocare,* precum ești tu, trebuie să recurgă la a propune căsătoria unui bărbat pe care nu l-a mai întâlnit?

– E complicat.

– Ai menționat asta deja.

– Merită repetiția. Sorbi din șampanie și se gândi un moment. Tata a vrut să mă căsătoresc...

– Cum au tendința să facă tații.

Ea confirmă cu o înclinare a capului.

– Și deoarece nu m-am căsătorit înainte de moartea lui, a aranjat să mă căsătoresc cu fiul unei cunoștințe de-ale sale. Îl privi. Alt bărbat pe care nu l-am întâlnit niciodată.

– Continuă!

– Până nu mă mărit, nu primesc nici o moștenire sau zestre. De asemenea, nici cele trei surori ale mele nu-și primesc zestrea decât dacă sau când mă căsătoresc.

El se abținu să nu râdă.

– Acesta este cel mai ridicol lucru pe care l-am auzit.

Fiona scoase un oftat dramatic.

– Știu.

– Deci viitorul tău, precum și cel al surorilor tale depind de acțiunile tale? Era extrem de dificil să se abțină să nu râdă de natura dramatică a poveștii ei. Doar tu le poți salva de la o viață în sărăcie sau servitute?

– Exact.

Ochii ei verzi se încețoșară din cauza lacrimilor doar la simplul gând. Era un gest adecvat.

– Înțeleg.

Ce născocire! Ce poveste neplauzibilă! Și cu siguranță că el auzise această intrigă jucată pe scenă înainte. Nu ar fi fost deloc surprins dacă o întreagă distribuție s-ar fi năpustit în cameră în orice moment. Sau cel puțin dramaturgii, autorii farsei: Norcroft, Warton și Cavendish.

Ah, acești prieteni ai săi erau într-adevăr niște amici diabolici. Fără îndoială că aceștia complotaseră farsa după ce se despărțise de ei cu o săptămână în urmă. Probabil că existaseră pariuri serioase între ei cu ce avea să facă el. Soția perfectă, într-adevăr. Probabil că se gândiseră că va fugi precum un iepure înspăimântat când se va confrunta cu o asemenea femeie și cu perspectiva iminentă a căsătoriei. Această Fiona Fairchild cu siguranță că îndeplinea toate cerințele lui, dar așa și trebuia, nu-i așa?

Cu siguranță că ea își repetase rolul.

– Oliver spune că ai declarat că atunci când vei găsi femeia care îndeplinește toate criteriile, te vei căsători cu ea de îndată.

Ea îl privi cu un zâmbet nesigur întipărit pe chip.

Bine repetat.

Totuși, nimănui nu îi plăcea o glumă bună mai mult decât lui Jonathon, iar aceasta nu era o excepție.

– Deci în acest moment se presupune că eu te voi lua în brațe și voi fi de acord să mă căsătoresc cu tine?

– Sună mai degrabă prostește când o spui astfel, se încruntă ea. Acest lucru ar fi cel mai convenabil, dar este prea puțin probabil să se întâmple.

– La ce te aștepți?

– Să fii perfect sincer, Jonathon, spuse ea privindu-l, și eu doresc să fiu perfect sinceră...

– Precum dorim cu toții.

– N-am știut la ce să mă aștept. Nici nu știu exact ce să fac. Știu doar că, dacă nu mă voi mărita, ei și surorile mele vom pierde totul. Și cu cât aștept mai mult până mă căsătoresc, cu atât cresc șansele să fiu obligată să mă căsătoresc cu cineva cu care n-am nici cea mai mică dorință să o fac.

– Și îți dorești să te căsătorești cu mine?

O roșeață încântătoare îi coloră obrajii. Era foarte impresionant.

– Cred că ne-am potrivi frumos. Și, spuse ea aruncându-i un zâmbet ușor răutăcios, vii cu recomandări foarte bune.

– De la Norcroft?

– Cu siguranță, dar ești unul dintre cei mai eligibili burlaci din Anglia. Motiv suficient pentru a fi interesată de tine, chiar dacă situația mea nu ar fi de o natură atât de disperată.

– Sunt în aceeași măsură flatat, cât și curios. O evaluă pentru un moment. Ești o femeie frumoasă și nu-mi pot imagina vreun bărbat care să nu-și dorească să se căsătorească cu tine. De ce, în acest caz, ai atins vârsta înaintată pe care o ai fără să fii căsătorită?

– Vârstă înaintată? întrebă ea ridicând o sprânceană. N-aș putea spune că douăzeci și cinci de ani este o vârstă înaintată.

El ridică din umeri.

– Multă lume așa ar considera-o.

Enervarea sclipi în ochii ei.

– Tu ai considera-o?

– Eu m-aș aștepta ca genul de femeie cu care vreau să fiu, se gândi el pentru un moment, să fie suficient de *independentă* încât să reziste nevoii de a se mărita doar de dragul măritișului.

– Bine. Făcu o pauză. Oricum, să știi că am avut cereri în căsătorie.

– Nu m-aș aștepta la altceva.

Fiona strâmbă din nas.

– Asta e din cale afară de jenant.

– Jenant? Chiar deloc.

– Ei bine, eu chiar așa găsesc.

Își ridică paharul gol, iar el, ascultător, îl umplu din nou. Într-adevăr, ea chiar părea stingherită, dar Jonathon nu avea nici o îndoială că era iscusită la înșelăciuni. Nu s-ar fi așteptat la mai puțin de la Oliver.

– Nu mi-am imaginat niciodată, în momentul în care am început să urmăresc să mă căsătoresc, că voi fi eu cea care va face cererea, spuse ea dând pe gât șampania. Așadar, ar trebui să terminăm asta, nu crezi?

– Să terminăm asta?

– Să terminăm această discuție. Flutură nerăbdătoare din mâini. În treacăt fie zis, este deosebit de enervant.

– Ce anume?

– Felul în care răspunzi la orice cu o întrebare.

Jonathon râse pe înfundate.

– Nu mi-ar plăcea să te enervez. M-ar face să fiu mai puțin desăvârșit pentru tine.

Ea îl privi surprinsă.

– Dragul meu Jonathon. N-am spus niciodată că tu ești perfect pentru mine. De ce aș face-o, având în vedere că nu știu nimic despre tine, în afară de poziția familiei tale, titlul tău, perspectivele tale care, trebuie să recunoaștem, te fac să fii o partidă relativ perfectă pentru orice femeie și asigurările lui Oliver că ești un bărbat agreabil.

El ridică din sprâncene.

– Un bărbat agreabil?

– Un bărbat foarte agreabil, preciză ea.

Era evident timpul ca el să fie mai puțin drăguț și să preia controlul asupra acestui plan. Prietenii lui se așteptau ca el să fugă de această pretinsă creatură perfectă. Mai mult ca sigur că ar întoarce jocul lui Oliver și al celorlalți dacă, în schimb, ar fi acceptat propunerea ei cu *brațele deschise*, zâmbi el sinea sa. Într-adevăr, de îndată ce adevărul ieșea la iveală, iar acest complot al lor, dezvăluit, iar ei ar fi fost toți aspru certați, nu ar fi avut nimic împotrivă să o cunoască mult mai bine pe frumoasa actriță. Și avea în minte ceva mai puțin permanent decât căsătoria.

Indiferent de miza pariurilor ce ar fi fost făcute, Jonathon nu avea nici o îndoială că ar fi fost câștigător în cele din urmă.

– Foarte bine atunci, Fiona. Luă o altă înghițitură de șampanie și puse paharul deoparte. Accept.

Ea îl privi fix.

– Accepți?

– Da.

Păși spre ea și fu extrem de bucuros când ea se retrase.

– Așa, pur și simplu?

Ah, era bună. Ușoara licărire de panică din ochii ei, tremurul slab din voce. Foarte eficace și aproape credibil.

– Ești evident genul de femeie pe care mi l-am dorit întotdeauna. Ridică din umeri. De aceea nu văd nici un motiv pentru care aș amâna inevitabilul.

– Inevitabilul? întrebă ea încet.

– Acum cine răspunde cu o întrebare?

– Doar că nu mă așteptam ca asta să fie atât de... atât de ușor.

– La ce te-ai așteptat?

Se apropie de ea și, din nou, ea se retrase. Acest lucru era distractiv, deși s-ar fi gândit că era puțin mai îndrăzneață. Totuși, se cerea o ezitare virginală fermecătoare, dacă dorea ca povestea ei să fie crezută. Oliver o învățase bine.

– Nu sunt sigură.

Își strânse mâinile și semnele consternării încremeniră pe fruntea ei minunată.

– Nu te răzgândești, nu?

– Ah, nu, sigur că nu, oftă ea. De fapt, dacă ești dispus cu adevărat să te căsătorești cu mine, nu am de ales.

– Dar consideri că m-am lăsat prea ușor?

– Da. Nu mi-am imaginat niciodată că vei fi de acord să te căsătorești atât de repede. Am crezut că vei avea nevoie să fii convins mult mai mult și îți va trebui ceva timp pentru a lua în considerare propunerea mea. Cu siguranță că am la dispoziție puțin timp, dar eu am început să mă obișnuiesc cu ideea de a mă căsători cu cineva pe care nu îl cunosc, în timp ce pentru tine e ceva nou.

– Nu cred în pierderea timpului atunci când o oportunitate se prezintă la ușa mea, spuse afișând un zâmbet cu subînțeles. Tu, draga mea Fiona, ești cu siguranță o oportunitate.

Ochii ei se măriră.

– Indiferent cum, am crezut și că vei dori să vorbești cu Oliver despre... ăăă... despre mine.

– Și intenționez să vorbesc cu el cât mai curând posibil, spuse cu vocea fermă. Despre tot ce e legat de tine.

– Ai doar cuvântul meu cu privire la trecutul și la familia mea și tot ce ți-am spus. Neliniștea își făcu simțită prezența în vocea ei. Am presupus și că vei dori să hotărăști singur dacă suntem potriviți unul pentru altul înainte de a face un angajament de această natură.

– Dar întâlnirea noastră a fost aranjată de Norcroft, iar el este unul dintre cei mai dragi prieteni. Cine ar putea să știe mai bine dacă ești cu adevărat perfectă pentru mine, decât un om care mă cunoaște de ani buni și, ca prieten al meu, își dorește doar binele pentru mine?

Ea nici măcar nu tresări la declarația lui.

– Draga mea Fiona, am spus de multe ori că, atunci când voi găsi femeia care este exact ceea ce îmi doresc, nu voi ezita să o fac a mea.

– Totuși... nu ai vrea să...

– Ceea ce vreau este să te iau în brațe.

Își coordonă cuvintele cu acțiunile, trăgând-o în îmbrățișarea lui, observând o ușoară reticență din partea ei. Evident, ca parte a rolului interpretat de ea.

– Și să te sărut profund pentru a pecetlui pactul nostru.

– Chiar așa?

Ea se uită în sus la el, cu ochii verzi măriți, cu un amestec iscusit de nerăbdare și anticipare.

– Nu mă pot gândi la altceva ce aș prefera să fac mai mult.

– Atunci, presupun...

Vocea ei avea o întretăiere fermecătoare, neîndoielnic perfecționată pe scenă. Ea își ridică bărbia, iar privirea ei o întâlni cu hotărâre pe a lui.

– Că ar trebui să faci exact asta.

– Într-adevăr, ar trebui.

Indiferent de cine era cu adevărat sau de gluma din care făcea parte, Jonathon intenționa să se bucure de asta.

– Și o voi face.

Își apăsă buzele peste ale ei și, pentru o clipă, ea rămase nemișcată, de parcă ar fi fost nesigură, apoi buzele i se deschiseră sub ale lui. Avea un gust încântător de șampanie și mirodenii, de secrete și dorință. Excelent. El își înclină gura peste a ei și adânci sărutul cu o lăcomie ce era mai puțin rafinată decât de obicei, dar o dorea mai mult decât s-ar fi așteptat. În brațele lui și, în cele din urmă, în patul lui.

Evident că mai fusese sărutată și încă bine până atunci. Totuși, era ceva în modul în care mâinile ei stăteau ușor pe umerii lui, sau ușoara reținere pe care o simțea în corpul ei, lipit de al lui, sau dorința

șovăitoare din răspunsul ei, care i se părură ciudate. Poate că nu era atât de experimentată ca majoritatea actrițelor pe care le cunoștea. Sau poate că era foarte pricepută în profesia ei.

Abia dacă îi păsa de astea, pentru moment. Gura lui o luă cu asalt pe a ei, pe măsură ce dorința creștea în el. O trase mai aproape de el. Felul în care îi simțea corpul lângă al lui, intimitatea gurilor lor unite prinse ceva din adâncul lui, primejdios de aproape de inimă, deși acest lucru era absurd. Ea era expertă în asta și foarte obișnuită să provoace o astfel de reacție la un bărbat. Chiar și așa, Jonathon nu era deloc obișnuit să fie afectat într-o manieră ce nu era întru totul fizică. Fără îndoială că asta se datora acelor discuții despre perfecțiune și soartă.

El încheie blând sărutul și își înălță capul. Ochii ei erau închiși, buzele ușor întredeschise și părea că îi este imposibil să se miște.

Chiar dacă asta făcea parte sau nu din șarada ei, lui chiar îi plăcea. Și îi plăcea, de asemenea, urma palidă de pistrui ce îi pudra nasul. Chicoti și ochii ei se deschiseră fluturând.

– Vai, mie.

Vorbele ei părură ale unei femei care tocmai fusese sărutată bine și cu adevărat și care savurase momentul. Jonathon era încrezător că acest moment anume nu era jucat.

– A fost chiar... spuse ea având ochii larg deschiși și puțin lucioși. Chiar minunat.

Jonathon zâmbi în jos, către ea.

– Așa am crezut. Dar ar trebui să fie, nu-i așa?

– De ce ar trebui? abia murmură ea cuvintele.

– Pentru că suntem perfecți unul pentru altul, zâmbi el cu satisfacție. Sortiți unul altuia și toate celelalte.

– Toate celelalte.

Fiona zâmbi spre el cu zâmbetul acela sclipitor, ce ajunse în interiorul lui și îl răsuci în noduri.

Înghiți cu greutate. Nu conta ce altceva se întâmplase, dar acel zâmbet nu avea să-l uite niciodată.

Ea se desprinse din brațele lui fără tragere de inimă, cu un suspin, retrăgându-se ca pentru a pune distanță între ei și își netezi absentă rochia.

– În ciuda provocării pe care aparent o reprezint, chiar intenționez să fiu o soție bună pentru tine. Fiona îl privi cu hotărâre în ochi. Nu-ți va părea rău, Jonathon.

El își scutură capul pentru a-l limpezi. Indiferent de interpretarea ei, era o femeie remarcabilă și după ce toate acestea vor fi spuse și terminate, avea toată intenția să urmărească să o cunoască mai îndeaproape.

– Nu-mi pot imagina că voi regreta câtuși de puțin.

– Ar trebui să plec acum, spuse privind prin bibliotecă. Ar fi foarte indecent dacă am fi descoperiți aici, singuri. Nu mi-ar plăcea deloc să ne începem mariajul cu orice fel de scandal sau bârfe nedorite.

– Nu, n-am dori asta.

– Acum că am decis asupra acestui aspect, poate că ar trebui să acționăm rapid. Se aplecă spre el confidențial. Sunt ferm convinsă că bărbatul cu care tata dorea să mă căsătoresc își va face apariția în curând și ar fi cel mai bine dacă aș fi căsătorită până atunci.

– Desigur. Clar este necesar să acționăm cu viteză.

Nu că ar fi existat vreun pretendent refuzat sau tată decedat sau altceva în afară de o farsă elaborată. Abia aștepta să vadă fețele prietenilor săi când le va spune că știuse de gluma lor de la început.

Ea scoase o carte de vizită din mănușă și i-o înmână.

– Am scris adresa la care stau pe spatele cărții de vizită. De la întoarcerea noastră din Italia, eu și surorile mele locuim cu vărul și mătușa noastră și o vom face pe termen nelimitat. Sau cel puțin – îl privi ea într-un fel aproape timid; excelentă interpretarea – până când ne căsătorim.

– Îți voi face o vizită în următoarele zile, pentru a putea începe să facem pregătirile.

– Dumnezeule, nu m-am gândit la o ceremonie adevărată de nuntă. Făcu o pauză ca pentru a lua în considerare detaliile unui asemenea eveniment. Ceva restrâns, mă gândesc, și imediat ce pot fi făcute pregătirile.

– Absolut. Și doresc să petrec cât mai mult timp posibil cu tine. Acum că am găsit femeia perfectă, abia aștept s-o cunosc mai bine. Îi aruncă un rânjet atotcunoscător. Mult mai bine.

Ochii ei se măriră cu o aparentă surprindere. Ah, era foarte bună, într-adevăr. Apoi un zâmbet ușor îi arcui buzele.

– Voi aștepta cu nerăbdare, Jonathon.

Se apropie și, înainte ca el să poată să spună ceva, ea îi cuprinse fața între mâini și își lipi buzele de ale lui. Corpul ei se mulă pe al lui, până când el putu simți prin rochie forma jupei, a corsetului

și a tuturor acelor straturi enervante pe care femeile erau obligate să le poarte. Înainte ca el să îi poată răspunde, ea se retrase.

– Chiar foarte mult.

Îi aruncă unul dintre zâmbetele ei răutăcioase, nici pe departe tipul de zâmbet pe care l-ar avea o lady inocentă, de familie bună, care se sacrifică măritându-se pentru a le salva pe surorile sale. Și nici nu săruta precum o inocentă. Era totodată șocant și extrem de excitant. Era aproape păcat că această Fiona Fairchild era o impostoare.

Se întoarse și părăsi repede încăperea.

– Excelentă interpretare, draga mea, spuse el încet, apoi chicoti.

Abia aștepta să-i găsească pe Oliver și pe ceilalți, inclusiv pe Judith. Evident era și ea părtașă la glumă. Ei bine, el văzuse clar mica lor șaradă și întorsese frumos armele lor. În orice minut, aveau să audă raportul Fionei despre ce se întâmplase în bibliotecă. Ura faptul că pierdea expresia de pe fețele lor când ea le va spune că el acceptase să se însoare cu ea. Poate că va aștepta ca ei să vină să-i mărturisească despre complotul eșuat și să-i ceară iertare. Doar gândul că ei fierbeau în suc propriu datorită planului prost conceput îi aducea un zâmbet pe față. Nu, Jonathon nu putea rezista unei glume bune mai mult timp decât o puteau face ei. Se propti cu șoldul de birou și își ridică paharul. Le va acorda câteva minute să ia în considerare ce se alesese de farsa lor și cum o vor corecta acum. Chicoti cu anticipare. Abia mai avea răbdare.

Luă o înghițitură lungă din șampanie și privi alene cartea de vizită din mâna sa: domnișoara Fiona Fairchild. Poate că acela era cu adevărat numele ei. Nu conta. El întoarse cartea și citi adresa scrisă cu o mână fermă, rafinată. Era o casă din Bedford Square. Cu siguranță alesese o adresă dintr-o zonă cu prestigiu. Nu cumva Oliver locuia în Bedford Square? Într-adevăr, asta era adresa lui. Desigur, cum el aranjase acest complot, avea sens....

Un vag sentiment de neliniște îl străbătu.

„Eu și surorile mele locuim cu vărul și mătușa noastră."

Sigur fusese aceasta parte dintr-un rol? Deși prezentarea unei cărți de vizită cu adresa lui Oliver scrisă pe ea mergea puțin cam departe. Până la urmă, Jonathon ar fi recunoscut locul imediat și gluma s-ar fi sfârșit.

Dacă fusese o glumă.

Bineînțeles că era o glumă. Era chiar genul de lucruri cu care Norcroft, Warton și Cavendish s-ar fi delectat. Oliver nici măcar nu avea

o verișoară. Nu-i așa? Jonathon se chinui să își amintească. Fiona spusese că mama ei fusese sora unui conte. Dacă își amintea corect, mătușa lui Oliver era moartă de mult timp și fusese măritată cu un fel de diplomat. Care era numele lui? Fargate? Fairfax? Își pierdu suflarea. *Fairchild?*

Cu siguranță că se înșela. Nu avea cum să fie posibil... Oliver ar fi în stare de multe pentru o farsă bună, dar nu ar implica niciodată un membru al familiei sale în ceva de o asemenea natură. Jonathon gemu puternic.

Fiona Fairchild era verișoara contelui de Norcroft.

Și Jonathon tocmai acceptase să se însoare cu ea.

Panica pură, în forma ei cea mai simplă și copleșitoare îl cuprinse. Era o greșeală. O greșeală groaznică, groaznică. Cu siguranță că Fiona, domnișoara Fairchild, ar înțelege asta? Și cu siguranță că Oliver ar înțelege și el, de asemenea?

Desigur, dacă acea poveste ridicolă pe care ea o spusese era adevărată – și acum chiar îi era teamă că era –, femeia nu ar fi înclinată să îl elibereze din înțelegerea făcută. Era disperată să evite o căsătorie nedorită. Și chiar dacă spusese că el nu era alegerea ei perfectă, părea că îl plăcea. Cel puțin dacă sărutul ei era un indiciu pentru asta.

În ciuda declarațiilor făcute prietenilor lui, nu avea nici o dorință să se însoare cu cineva pentru moment, cu o femeie perfectă pentru el sau nu. Păi cum, doar era încă un bărbat tânăr. Erau mai multe lucruri pe care își dorea să le facă înainte de a se lega de o soție și de responsabilitățile ce însoțeau o soție și – Dumnezeu să îl ajute – copiii. Oliver și ceilalți aveau dreptate. Ideea unei căsătorii iminente, indiferent cât de perfectă putea să fie femeia, era înspăimântătoare și îi dădea fiori până în măduva oaselor. Căsătoria era ceva de care trebuia să te apropii încet și cu o anumită doză de precauție și rezervă.

Nu ceva cu care cineva să fie de acord când se afla singur cu o străină frumoasă, cu o sticlă de șampanie și convingerea fermă că era victima unui complot elaborat!

Porni spre ușă. Cu siguranță că va fi chiar glumă acum și pentru restul vieții sale dacă nu o găsea pe Fiona de îndată și nu o oprea înainte să spună cuiva despre logodna lor. În special înainte să-i spună lui Oliver sau mamei lui Oliver sau, gemu puternic, propriei mame. Mai rău, ar putea să fie forțat să se însoare cu ea.

Chiar înainte de a ajunge la ușă, aceasta se deschise, iar el se trezi față în față cu sora lui, Lizzie, Lady Langley.

– Ai văzut cumva, din întâmplare, pe oricine... pe cineva... El își întinse gâtul pentru a vedea pe lângă ea. Pe cineva?

Lizzie păși pe lângă el, intrând în bibliotecă.

– Vrei să spui o femeie? Foarte drăguță? Mai degrabă supărată?

– Da, spuse el nerăbdător.

Cu toate că nu era deloc sigur de ce Fiona ar fi descrisă ca fiind supărată. Într-adevăr, avusese un zâmbet încântător pe față când părăsise biblioteca.

Doar dacă nu avusese îndoieli în ce privea decizia ei? Își mai reveni. Poate că își revenise în simțiri legat de căsătoria cu un bărbat pe care nu îl cunoștea, în special cu el. Sau poate că, așa cum aparent evitase fericirea conjugală pentru atât de mult timp, gândul la căsătoria în sine era la fel de înfricoșător pentru ea cum era pentru el, chiar dacă ea nu avea altă opțiune. Dar dacă Lizzie o văzuse pe Fiona pe coridor, avea o șansă foarte mare să o prindă din urmă.

– Nu.

Vocea lui Lizzie era calmă, deși exista posibilitatea clară ca ea să nu îi spună, chiar dacă o văzuse pe Fiona. Sora lui nu tolera deloc întâlnirile lui din Ajunul Crăciunului.

– Înțeleg.

Dacă Lizzie nu o văzuse, probabil că Fiona se întorsese deja la bal.

– L-ai văzut pe Nicholas? întrebă Lizzie.

– Nicholas?

Jonathon murmură numele lui, încă uitându-se de-a lungul coridorului, ca și cum Fiona s-ar fi întors în bibliotecă la simpla lui dorință. Poate că ar putea să o găsească în mulțimea de la bal, deși, așa cum știa din experiență, să găsească o femeie singură în mulțimea veselă din sala de bal în toiul serii era aproape imposibil. Totuși, putea încerca.

– Da, pocni ea din degete. Nicholas Collingsworth? Sir Nicholas? Prietenul tău drag?

– Da, desigur.

Jonathon aruncă o ultimă privire, plină de dorință, de-a lungul coridorului, apoi strecură cartea de vizită a Fionei în buzunarul vestei.

Lizzie avea propriile probleme și, indiferent de circumstanțele în care se afla în acel moment Jonathon, îi datora surorii sale orice

ajutor i-ar fi putut acorda. În timp ce era convins că ea avea să fie în curând fericit căsătorită, putea cel puțin să o ajute pe acel drum. Era o datorie restantă de mult.

Suspină și se întoarse spre sora sa.

– Ei bine? rosti nerăbdătoare Lizzie. L-ai văzut?

– Fugitiv...

Până când termină cu Lizzie și cu Nicholas, era probabil prea târziu să o găsească pe Fiona și să clarifice această *neînțelegere* din seara respectivă. Va trebui să îi viziteze pe ea și pe Oliver cât mai curând posibil. Dar între festivitățile familiei sale și obligațiile din ziua de Crăciun și Boxing Day[1] de după aceea, vor trece cel puțin două zile înainte să o poată întâlni din nou.

Cu siguranță că nu se putea întâmpla nimic irevocabil pe durata a doar două zile?

Capitolul 3

Una, două sau trei zile mai târziu, în funcție de punctul de vedere și de gradul de disperare al cuiva....

– Crezi că s-a răzgândit?

Întrebarea nonșalantă a lui Genevieve Fairchild pluti alene în aerul salonașului pe care mătușa Edwina, Lady Norcroft, îl dăduse surorilor. Gen se întinsese pe un divan, cu privirea ațintită în revista pe care o avea în față, deși ea, precum și ceilalți aflați în cameră erau extrem de conștienți de semnificația întrebării, deși nimeni nu îndrăznise până atunci să o rostească cu glas tare.

– Au trecut două zile întregi, trei dacă punem la socoteală și ziua de azi.

– Eu n-o pun la socoteală pe asta, spuse Fiona și continuă să se plimbe prin cameră, la fel cum făcuse cu o zi înainte și în cea precedentă, în acele puține, dar totuși nesfârșite momente când festivitățile sărbătorilor nu îi solicitaseră atenția.

Mătușa Edwina profitase de faptul că avea o casă plină pentru a pregăti tot felul de activități festive. Ar fi fost foarte distractiv,

[1] Sărbătoare publică, celebrată în a doua zi de Crăciun (n.tr.)

dacă Fiona nu ar fi avut pe cap problema presantă a căsătoriei sale iminente.

Sophia Fairchild își ridică privirea de la broderia sa și schimbă câteva priviri cu subînțeles cu sora ei geamănă, Arabella, care stătea la o măsuță de corespondență.

– Eu aș lua în considerare și ziua de azi, dacă aș fi în locul tău, șopti ca pentru sine Belle.

– Trei zile reprezintă mult timp, murmură Sophia.

– Două zile, trânti Fiona. Au trecut doar două zile. Și cum una a fost Crăciunul și cealaltă Boxing Day, abia dacă se pun la socoteală. Astfel, un foarte bun argument ar fi faptul că eu și Lord Helmsley am încheiat un acord, acum mai puțin de o zi întreagă.

– Dacă vrei să te amăgești singură și să trăiești într-o lume plină de zâne și elfi și alte creaturi care nu există, spuse Gen de parcă vorbea mai mult cu sine decât cu ceilalți.

Fiona se opri și se uită la femeia mai tânără.

– Nu mă amăgesc singură. Lordul Helmsley este un bărbat de onoare. A fost de acord să se căsătorească cu mine, chiar mai repede decât m-aș fi așteptat să o facă, dar totuși a acceptat. Și sunt total convinsă că își va respecta cuvântul dat.

– Chiar așa?

Gen aruncă revista într-o parte și se ridică.

– Atunci de ce nu i-ai spus vărului Oliver despre acordul lordului?

– Nu am avut ocazia, spuse Fiona înțepată.

– L-ai evitat, asta ai făcut, spuse Belle. Toate am observat asta.

– Nu-i adevărat, minți Fiona.

Sophia pufni.

– Cu siguranță că ai făcut-o. Și în moduri din ce în ce mai creative.

Belle sări în picioare, își încovoie degetele pe niște revere imaginare și i se adresă gemenei sale cu o voce joasă:

– Haide acum, verișoară Fiona, te rog spune-mi ce se întâmplă între tine și Lord Helmsley, deoarece el este unul dintre cei mai dragi prieteni ai mei și tu ești membra familiei mele.

– Ah, dragă vere Oliver – vocea Sophiei era nefiresc de ridicată –, aș face-o, dar... Se ridică, întinse o mână spre geamăna sa, într-o manieră rugătoare, și își puse dosul celeilalte mâini pe frunte. Oricât de mult mi-ar plăcea să-ți spun tot, mă tem că trebuie să leșin acum.

Gen se trase din calea ei, și Sophia se prăbuși teatral lângă ea, pe divan.

– Biata, biata Fiona!

Gen o mângâie pe frunte pe sora ei și scoase un suspin dramatic.

– Este atât de fragilă și poartă o responsabilitate atât de mare, acum că fetele sunt singure pe lume.

– Asta nu e deloc amuzant.

Fiona încercă, dar nu reuși să-și înăbușe râsul.

– Înțeleg că Sophia ar trebui să fie eu și Belle e Oliver, dar te rog spune-mi, cine ești tu?

– Mătușa Edwina, desigur. Gen își împreună mâinile sub bărbie și privi spre cer. Draga, curajoasa Fiona! Să aibă grijă de surorile ei orfane când ar trebui să-și întemeieze propria familie. Gen rânji. Crede că ești minunată.

– Crede că sunt la un pas de a mă transforma într-o fată bătrână, spuse Fiona crispată.

Nu scăpase atenției mătușii Edwina faptul că Fiona avea douăzeci și cinci de ani și era încă necăsătorită.

– Nu pentru mult timp, cu puțin noroc, zise Sophia studiind-o pe sora cea mare. I-ai spus lui Oliver despre testamentul tatei. De ce nu i-ai spus mătușii Edwina?

– Mătușa Edwina te-ar fi căsătorit în mai puțin de o zi, zâmbi cu îngâmfare Belle. Și cu o partidă excelentă chiar, aș pune rămășag. Aș îndrăzni să spun că are un oarecare număr de prieteni cu fii eligibili, care s-ar căsători cu tine fără măcar să-ți ceară acordul.

– Chiar n-ar trebui să fie atât de dificil, spuse Belle analizând-o pe Fiona cu un ochi critic. Abia dacă ți se vede vârsta.

– Mulțumesc.

Fiona rezistă nevoii de a exploda și trase adânc aer în piept.

– Nu i-am spus mătușii Edwina deoarece această situație este stânjenitoare și umilitoare și aș prefera să știe cât mai puțini oameni cu putință. În plus, m-am gândit că este preferabil să am ajutorul lui Oliver decât pe cel al mamei sale.

– Pot să înțeleg asta. Oliver este chiar elegant. Gen rânji răutăcioasă. Mai degrabă e păcat că ne este verișor.

– Doar prin alianță. O notă de nerăbdare se distingea în vocea lui Belle. Mătușa lui, mama Fionei, a fost prima soție a tatei. Și cum tata ne-a adoptat când s-a căsătorit cu mama, nu există deloc legături de sânge între noi.

– Sunt foarte conștientă de asta, rosti gânditoare Gen.

– Ei bine, scoateți-vă asta din cap chiar în momentul ăsta! Fiona aruncă o privire fermă fiecărei surori, pe rând. Oliver nu este o potențială partidă pentru nici una dintre voi. Avem nevoie de familie aici, în Londra, mai mult decât orice. Iar el și mama lui sunt tot ce avem.

– Păcat, murmură Sophia.

– În plus, mătușa Edwina deja vorbește despre prezentarea voastră în societate în primăvara asta. Fiona adoptă o atitudine relaxată. Dacă oricare dintre voi găsește o partidă până atunci, ei bine, nu mi-ar plăcea să ratați un sezon londonez și tot ce implică el.

Gen privi spre revista ei abandonată.

– Rochiile.

– Petrecerile, adăugă Sophia.

– Domnii, zâmbi Belle.

Fiona oftă fără tragere de inimă.

– Ar fi păcat să vă opriți la Oliver înainte ca oricare dintre voi să aibă ocazia să vadă cine altcineva mai poate fi...

– Nu mi-ar plăcea să o dezamăgesc pe mătușa Edwina. Sophia se chinui să stea mai dreaptă pe divan. Ne vede pe toate ca pe fiicele pe care și le-a dorit întotdeauna, iar mie, personal, chiar îmi place să am o mamă în preajmă, chiar dacă nu este a mea.

– Cred că mamei i-ar fi plăcut planurile mătușii Edwina pentru noi, pentru un sezon și orice mai are în minte. Gen încuviință dând din cap. Mamei i-ar fi plăcut mai ales cât de mult îi place mătușii Edwina de noi.

Mama fetelor, mama vitregă a Fionei, murise la scurtă vreme după ce Fiona împlinise optsprezece ani, când Gen avea zece ani, iar gemenele abia nouă ani. Fetele mai mici își petrecuseră cea mai mare parte a vieții fără o mamă și, chiar dacă nu erau de o săptămână plină în Londra, mătușa Edwina se dovedise a fi un substitut încântător. Era grijulie și înțeleaptă și prin urmare le răsfățase pe toate așa cum doar o femeie care și-a dorit foarte mult fiice o putea face.

– Și nu e ca și cum avem toate vârsta Fionei. Eu, Gen și Sophia avem o grămadă de timp să ne găsim soți potriviți. Belle îi aruncă o privire sugestivă Fionei. Bineînțeles, cât de potriviți depinde dacă vom avea sau nu o zestre.

– Sunt foarte conștientă de asta, spuse Fiona cu o voce sumbră.

– Poate că ar trebui să-i faci o vizită lordului Helmsley în loc să aștepți să te viziteze el, spuse Gen.

Fiona scutură din cap.

– N-ar fi deloc potrivit.

– Potrivit? o luă peste picior Belle. Și a fost potrivit să-l ceri în căsătorie de la bun început?

– Îl puteai lua pe Oliver cu tine și nimeni n-ar fi avut de ce să se plângă de asta. Sophia se aplecă în față. Bineînțeles, ar fi trebuit să-i spui mai întâi totul lui Oliver.

– Nu poate fi evitat, presupun.

Fiona nu era sigură de ce ezita să îi spună lui Oliver ce se întâmplase în biblioteca reședinței Effington.

Era foarte posibil ca ea să nu dorească ca Oliver, sau oricine altcineva de altfel, să știe că Jonathon Effington era cel mai probabil singurul bărbat din lume cu care nu ar fi deranjată să se căsătorească în aceste circumstanțe – sau orice alte circumstanțe, de fapt. Suna absurd, chiar și pentru ea, dar așa era. Era chiar cu atât mai ridicol cu cât se gândea că în cei nouă ani de când îl văzuse ultima oară, nu îi acordase decât ocazional câte o aducere aminte, cel puțin în ultimii opt ani. Aproape că îl uitase cu totul. Și nu îl considerase niciodată un potențial soț, până când Oliver nu îi menționase numele.

Păruse atât de ușor când ei și lui Oliver le venise ideea căsătoriei cu Jonathon. Un simplu „Aici sunt, milord, chiar femeia pe care ți-ai dorit-o întotdeauna și ah, apropo, am menționat că trebuie să mă căsătoresc cât mai curând posibil?" Dar odată rămasă singură cu Jonathon, fusese dificil să rostească acele cuvinte. Într-adevăr, totul fusese simțit ca indecent și ceva mai mult decât puțin patetic. Ca să nu zică disperat. Cu siguranță era disperată, însă...

Acum era singurul pe care îl dorea, și întâlnirea lor din bibliotecă o făcuse doar să îl dorească și mai mult. Se întrebase de multe ori cum era să fii doamna din bibliotecă, cu Jonathon Effington, în Ajun de Crăciun. Se întrebase din momentul în care îl văzuse chiar în acea cameră în urmă cu nouă ani.

Ea și familia ei trebuiau să se îmbarce pentru Franța la câteva zile după Crăciun, în 1845. Părinții ei fuseseră invitați la balul de Crăciun al familiei Effington și, deși Fiona abia împlinise șaptesprezece ani, îi fusese permis să participe deoarece, așa cum spunea mama ei vitregă, cine știa cât timp avea să treacă până când Fiona ar mai fi avut șansa să participe la următorul bal londonez?

Evenimentul din Ajunul Crăciunului era tot ce visase Fiona că ar putea fi un mare bal. Decorațiile lucrate din crenguțe verzi și funde

ornamentau fiecare colțișor. Muzica și râsetele umpleau aerul. Dansatori iscusiți se învârteau pe ringul de dans într-un nesfârșit caleidoscop de culori strălucitoare și bijuterii sclipitoare. Doamne încântătoare cu ținute după ultimă modă franțuzească flirtau cu bărbați eleganți, în ținute formale frumoase. Dar nici unul nu era mai elegant decât tânărul Jonathon Effington.

Fiona îl văzuse pe Jonathon din partea opusă a încăperii și aproape că îi tăiase respirația. După ce reflectase mai târziu asupra acestui moment, realizase că probabil el nu era cel mai frumos gentleman de acolo, sau cel mai fermecător, dar era ceva în atitudinea lui ce îl făcea irezistibil, de parcă era înconjurat de lumină. Cel puțin, în ochii ei necritici. Bărbatul pur și simplu emana viață și când râdea, un fior încântător îi străbătea brațul.

Îi luase aproape o oră să își facă curaj să se apropie de el, chiar dacă doar pentru a-i ura un Crăciun fericit. În anul ce urmase, Fiona crescuse aproape cinci centimetri în înălțime și silueta ei rotofeie căpătase o formă mult mai atrăgătoare. Dar în acel Ajun de Crăciun, Fiona era prima care să recunoască faptul că semăna foarte bine cu o prună răscoaptă de Crăciun. Totuși, cu dramatismul disperat inerent la o fată de o asemenea vârstă, care abia văzuse bărbatul care putea foarte bine să fie adevărata dragoste a vieții ei, bărbatul pe care era posibil să nu îl mai revadă niciodată, trebuia ca măcar să facă cunoștință cu el. Sau urma să moară cu siguranță.

Abia reușise să se îndepărteze cu nonșalanță de părinții ei, când îl văzuse pe Jonathon strecurându-se afară din sala de bal. Ce altceva putea face decât să îl urmeze? Până la urmă fusese probabil soarta care îi permisese să participe la bal în primul rând și, chiar dacă avea doar șaptesprezece ani, știa că nu trebuie să râzi de soartă. Îl privise cotind pe un coridor, mersese repede după el, apoi trăsese cu ochiul după colț, la timp să îl vadă luând o sticlă de șampanie și pahare de la un servitor și continuându-și drumul pe hol. Se ascunsese după un palmier în ghiveci la timp pentru a evita să fie descoperită de servitorul care trecuse pe lângă ea, în drumul său spre reluarea îndatoririlor lui.

Atunci Fiona își croise drum cu atenție pe hol până când auzise sunetul inconfundabil al râsului feminin, venind pe ușa întredeschisă. Se lipise de perete și privise cu precauție în interiorul camerei.

Jonathon era prins într-o îmbrățișare scandaloasă cu o doamnă. O femeie cu moravuri îndoielnice, având în vedere felul în care îi răspundea la îmbrățișare.

Fiona își înăbușise un suspin și se trăsese de lângă ușă de parcă ar fi ars-o. Chiar și în prezent, șocul acelui moment era atât de pregnant, de parcă se întâmplase ziua trecută. Și chiar și azi, avea bunul-simț să roșească la amintirea momentului în care trăsese cu ochiul din nou, doar ca să se asigure, desigur, că văzuse ceea ce credea că văzuse și apoi se întorsese la bal, foarte abătută.

Tânjise după Jonathon Effington pentru o perioadă, dar entuziasmul călătoriei și al noii lor vieți în Paris ușurase mâhnirea ei. Într-adevăr, odată cu trecerea anilor și cu subțierea siluetei ei rotunjoare, a părului ce își schimbase culoarea de la portocaliu la o nuanță mai închisă, și cu tinerii care îi căutau favorurile în mod evident, uitase de Jonathon Effington întru totul.

Până acum.

– Da, desigur. Asta trebuie făcut. Fiona își îndreptă umerii. Îi voi spune lui Oliver despre consimțământul lordului Helmsley în privința căsătoriei și îl vom vizita împreună.

– Bine. Gen încuviință, apoi întâlni privirea surorii mai mari. Suntem recunoscătoare că ești dispusă să faci asta pentru noi, dar...

– Dar nu pare deloc... corect, oftă Bell.

– Nu ar trebui să-ți sacrifici viața într-o căsătorie cu cineva care nu este alesul tău, doar pentru că tata era nebun.

Fiona icni.

– Arabella Fairchild!

– Ei bine, nu nebun, presupun, ridică din umeri Bella, dar cu siguranță nu în deplinătatea facultăților mintale. Cum a putut să fie capabil să își condamne propriul copil la o căsătorie lipsită de iubire?

– N-am discutat despre iubire. Sophia se apropie și caută să citească pe fața Fionei. Nu te gândești la asta? Nu vrei să te căsătorești cu un bărbat pe care îl iubești? Un bărbat care să te iubească?

– Bineînțeles că o fac, dar... Fiona făcu o pauză pentru a-și aduna gândurile. Am avut douăzeci și cinci de ani să mă îndrăgostesc și nu s-a întâmplat. Dacă m-aș fi îndrăgostit și m-aș fi măritat și, într-adevăr, tata mi-a oferit ocazii pentru a o face, nu ne-am fi aflat în această încurcătură de la început. În acest punct, nu am de ales. Și tot răul poate fi spre bine. Lordul Helmsley este o partidă excelentă.

În plus... Îi aruncă surorii ei un zâmbet slab. Dacă n-am avut ocazia să mă îndrăgostesc până acum, pot spune că n-o voi face niciodată.

– Ai putea să îl iubești pe Lord Helmsley?

– În timp, poate.

Cu siguranță se închipuise îndrăgostită de el, odată, demult, când ea era foarte tânără și nu știa nimic și nu îl cunoscuse prea bine. Nu că l-ar fi cunoscut acum, dar cel puțin își vorbiseră. Și se sărutaseră. Ceea ce fusese cu adevărat foarte frumos, căci era excepțional de bun la asta.

– Cu siguranță eu nu-l găsesc inacceptabil în vreun fel. Este chiar elegant, fermecător și destul de frumos...

– Nu că noi am ști, mormăi Gen.

Surorile erau încă supărate că nu le fusese permis să participe la bal, dar mătușa Edwina insistase că nu era cuviincios și că avea planuri mari pentru debutul lor în primăvară.

– Îl veți întâlni destul de curând, spuse ferm Fiona. Atunci este decis. Îl voi găsi pe Oliver, îi voi spune tot și împreună îi vom face o vizită lordului Helmsley.

Ea porni spre ușă, dar Sophia o prinse de braț.

– Ești sigură că vrei să faci asta?

Gen păși spre ea.

– Cu siguranță există o altă cale. Doar că nu am găsit-o încă.

– Am putea găsi toate de lucru. Belle închise ochii de parcă se ruga pentru curaj. Să fim cameriste.

– N-ai putea, murmură Sophia.

Fiona se uită la surorile ei.

– De ce această grijă bruscă? Știam de săptămâni că această zi va veni.

– Da, dar acum că a venit, ne simțim îngrozitor din cauza asta.

Sinceritatea era evidentă în glasul lui Gen.

– Pur și simplu, îngrozitor, fu ca un ecou Belle, tonul ei poate puțin mai nesincer decât al surorii ei.

Ochi sceptici se întoarseră spre ea, făcând-o să pufnească.

– Ei bine, chiar ne simțim îngrozitor, deși trebuie să recunosc că n-aș face treabă bună în calitate de cameristă. Și nici una dintre voi nu ar face.

– Am fi niște cameriste groaznice, oftă Sophia. Totuși, ar putea fi mai bine decât să trăim cu vina tot restul vieții.

Fiona ridică o sprânceană.

– Presupun că toate ați reușit să continuați cu curaj. Încă o dată se întoarse să plece. Așa cum voi proceda și eu.

– Doamne sfinte, Oliver, spune-mi că este o glumă, rosti Jonathon în momentul în care Oliver intră în salon.

Oliver se opri la jumătatea pasului.

– Foarte bine. E o glumă.

– Slavă Cerului!

Ușurarea îl străbătu pe Jonathon, și el se prăbuși în cel mai apropiat scaun.

– M-am gândit că trebuie să fie cu siguranță un fel de farsă pusă la cale de tine, de Warton și de Cavendish, cu o mână de ajutor de la Judith. Dar apoi mi-a dat cartea de vizită și avea...

– Ce e o glumă? întrebă Oliver.

Stomacul lui Jonathon se strânse.

– Ai o verișoară pe nume Fiona Fairchild?

Oliver se uită fix la el pentru un moment, apoi un zâmbet lent i se lărgi pe față.

– Într-adevăr, am.

Jonathon gemu.

– Atunci sunt condamnat.

– Condamnat? Oliver ridică amuzat o sprânceană. Deduc că asta are legătură cu întâlnirea ta cu Fiona din timpul balului de Crăciun?

– Cum ai putut să-mi faci asta? Jonathon se uită urât la el. Sunt prietenul tău. Unul dintre cei mai vechi prieteni. Își îngustă privirea. Și mi se pare că n-ai atâția încât să-ți permiți să irosești unul.

Oliver râse.

– A mers bine, deci?

– Nu iei deloc în serios asta.

Oliver păși spre dulăpiorul unde păstra băutura și scoase paharele și o carafă cu ceva – în speranța că era ceva puternic. Jonathon avea nevoie de ceva puternic în acel moment.

– Cum aș putea, când n-am nici o idee despre ce s-a întâmplat între tine și verișoara mea. Din câte știu, a fost zburdălnicia ta obișnuită din Ajunul Crăciunului. Oliver îl privi peste umăr. Deși aș spera să nu fi fost. Am ajuns să o consider mai mult ca o soră decât ca o verișoară și am descoperit că am devenit într-o oarecare măsură protector.

– Nu sunt zburdălnicii, mormăi Jonathon, deși, într-adevăr în câteva ocazii puteau fi numite cu siguranță zburdălnicii.

Nu că ar fi contat în acel moment. Își studie prietenul.

– Ea nu ți-a spus, deci?

– N-a scos o vorbă. Oliver umplu paharele. De fapt, de fiecare dată când încerc să deschid subiectul, ea îl schimbă, se scuză că trebuie să părăsească încăperea sau mă distrage în alt fel. Oliver traversă încăperea și îi dădu paharul lui Jonathon. E foarte pricepută la distrageri.

Dintr-odată, amintirea unui zâmbet sclipitor trecu prin mintea lui Jonathon.

– Pot înțelege asta.

Sorbi din băutură, mulțumit să descopere un excelent whisky scoțian de o calitate și de o tărie adecvate și se gândi pentru un moment.

– Atunci, n-a făcut nici o solicitare? Nici un anunț irevocabil?

– Nici unul. Oliver se instală într-un scaun ce se potrivea cu cel al lui Jonathon și își îngustă ochii. Ce fel de anunț irevocabil?

Jonathon se înclină mai aproape de prietenul său.

– Jur pe mormântul fiecărui Effington de dinaintea mea, am crezut că face parte dintr-o farsă. Sări în picioare și parcurse camera, cu paharul în mână. Am crezut că tu, Warton și Cavendish ați angajat o femeie...

Oliver ridică o sprânceană.

– O femeie frumoasă, adăugă repede Jonathon, de parcă complimentul adus verișoarei lui Oliver putea îmbunătăți situația. Probabil o actriță.

– Ai crezut că verișoara mea e o actriță?

– O actriță *desăvârșită*. Am crezut că este foarte bună. Jonathon se uită la prietenul lui. Este adevărată acea poveste ridicolă? Despre dorința tatălui ei?

Oliver încuviință cu o înclinare a capului.

– Ești sigur? Asta nu e vreo intrigă absurdă din partea ei pentru a mă atrage într-o căsătorie? Adică, sunt considerat o partidă chiar bună.

– Atât de neobrăzat! Oliver pufni. Dar nu ești singurul bărbat de însurat din Londra, cu titlu bun și cu avere considerabilă. Fără nici un efort pot numi câțiva. De exemplu, perspectivele lui Freddy Hartshorne sunt la fel de bune ca ale tale și cu siguranță va profita

de oportunitatea de a se căsători cu o doamnă cu descendența Fionei, fără să menționăm de felul cum arată.

– Haide acum! Hartshorne e scund, încăpățânat și are părul mai roșu decât al ei. Vor avea copii care vor semăna cu niște morcovi. Jonathon alungă cu mâna comentariul. În plus, e un idiot.

– Cum, aparent, ești și tu. Oliver făcu o pauză. Și nu Fiona a fost cea care s-a gândit la tine. Tu ai fost ideea mea.

Jonathon gemu.

– De ce? De ce mi-ai face una ca asta mie?

– Îți făceam o favoare. Verișoara mea e tot ce-ai declarat că îți dorești de la o posibilă soție.

– Așa pare să fie, recunoscu Jonathon cu jumătate de gură.

Într-adevăr, în cele două zile ce trecuseră de la întâlnirea lor, el realizase că Fionei îi trebuise mult curaj și hotărâre pentru a-l aborda. Femeia avea cu siguranță curaj. Luă o altă înghițitură de whisky.

– Dar nu-mi doresc să mă căsătoresc.

– Ai repetat de atâtea ori...

– Am mințit. Jonathon ridică din umeri neajutorat. N-am realizat că am mințit până n-am fost pus față în față cu adevărul. Față în față cu căsătoria. Se opri din mers. Nu sunt pregătit pentru căsătorie, Oliver. Ah, știu că e datoria mea și toate cele, dar sunt încă tânăr...

– Ai treizeci și doi de ani.

– Da, dar bărbații se pot căsători la orice vârstă. Nu suntem ca femeile, noi îmbătrânim mai bine. Cu siguranță nu sunt novicele tânăr care eram acum zece ani.

– Mai bătrân, dar nu mai înțelept?

– Până acum am crezut că sunt mai înțelept.

– Ce s-a întâmplat mai exact între tine și verișoara mea? întrebă Oliver încet. Tăcerea Fionei m-a făcut să cred că probabil și-a pierdut curajul. Sau că tu i-ai respins cererea în căsătorie.

– Nu chiar, murmură Jonathon.

Oliver se holbă la el. Jonathon expiră lung.

– Am fost de acord să mă căsătoresc cu ea.

Oliver rânji și ridică paharul către prietenul său.

– Bună treabă, prietene. Trebuie să mărturisesc că m-ai făcut să mă îngrijorez pentru câteva minute.

– Nu vorbeam serios. Am crezut că ea, că totul era o glumă.

– Ei bine, nu era.

– Știu asta acum. Dar n-am știut atunci. În vocea lui Jonathon se simți o notă de speranță. De aceea, aș crede că, din moment ce am acceptat să mă căsătoresc sub pretenții false, cum erau atunci, acordul meu nu ar fi valid.

Oliver se uită la el cu neîncredere.

– Uiți că ai de-a face cu o femeie care încearcă să-și salveze surorile de la sărăcie?

– Tu ești capul familiei. Nu le poți asigura tu ce au nevoie? Nu pot trăi cu tine?

– Ca rude sărace? Oliver clătină din cap. Exact acest lucru încearcă să-l evite Fiona. Are foarte multă mândrie.

– Nu atât de multă încât să nu-i ceară unui străin să se căsătorească cu ea, spuse el tăios.

Ochii lui Oliver se îngustară.

– Pot spune că nu i-a fost ușor.

– Probabil că nu.

Cu siguranță că nu fusese ușor pentru ea.

– Scuzele mele.

Dacă Jonathon nu ar fost atât de prost încât să atribuie fiecare moment de ezitare sau licăr de neliniște din ochii ei interpretării – unei bune interpretări, se corectă el –, ar fi văzut asta și ar fi realizat adevărul înainte să fie prea târziu.

– Dar a fost o neînțelegere. O groaznică, cumplită neînțelegere. Cu siguranță că va înțelege asta?

– Nu sunt sigur că eu înțeleg, rosti rar Oliver. Spui că ai cerut-o în căsătorie pe verișoara mea...

– Am fost de acord să mă căsătoresc cu ea, îl corectă Jonathon. Ea a făcut cererea.

– Cu toate acestea, promisiunile au fost făcute, nu-i așa?

– Ei bine, da, dar doar...

– Atunci aș crede că ești obligat. Legat prin onoare.

– Prins în cursă, mai degrabă. Jonathon dădu pe gât restul whisky-ului. Ca un șobolan. Nu. Lovi paharul de masă și îndreptă un deget acuzator spre celălalt bărbat. E vina ta că sunt în încurcătura asta și depinde de tine să mă scoți din ea.

– Nu cred. În plus, chiar îmi place ideea ca tu să te căsătorești cu verișoara mea. Și vina aici, dragul meu prieten, este în întregime a ta, Jonathon. Oliver îl studie pentru un moment. Ea te-a mințit? Sau

s-a prezentat eronat în orice fel? Te-a sedus sau te-a amenințat sau a făcut orice altceva în afară de a fi complet sinceră cu tine?

– Era a naibii de seducătoare, izbucni Jonathon, apoi oftă. Dar nu, nu a fost nimic de genul ăsta. Presupun că a fost complet sinceră, dar n-am știut asta.

– Și acum știi, rânji Oliver. Bine ai venit în familie!

– Nu, Oliver. Jonathon se uită la prietenul său pentru mult timp. Indiferent de cât de *perfectă* ar fi pentru mine, nu mă voi căsători din cauza unei greșeli. Pur și simplu, va trebui să o fac să înțeleagă că eu...

– Să faci pe cine să înțeleagă ce? se auzi o voce feminină de la intrare.

Oliver se ridică în picioare. Jonathon își adună curajul și se întoarse spre ușă. Respirația i se opri. Fiona Fairchild era întru totul la fel de frumoasă la lumina zilei precum fusese în lumina lămpilor.

„Sortiți unul altuia și toate celelalte."

Soarta? Ha. Nu și dacă el avea ceva de spus despre asta.

– Bună ziua, domnișoară Fairchild.

Jonathon adoptă maniera sa cea mai formală.

– Jonathon.

Ea zâmbi, și camera, lumea chiar, se lumină în jurul ei. Pluti spre el cu o grație diafană, de parcă picioarele nu îi atingeau podeaua.

– Așteptam nerăbdătoare să te reîntâlnesc.

Îi întinse mâna, dar el părea înghețat în loc, incapabil să facă altceva decât să se holbeze. În adâncul creierului, realiza că era într-adevăr un idiot, care nu-și dorea în acel moment nimic altceva decât să se topească la picioarele acestei zeițe, într-o baltă stupidă de adorație și da, dorință.

Oliver îl înghionti cu o lovitură ascuțită de cot.

– La fel și eu, murmură Jonathon, luându-i mâna.

I-o duse la buze, privirea sa pătrunzând-o pe a ei și având nevoie de fiecare fărâmă de autocontrol pe care o deținea pentru a nu se pierde în verdele ochilor ei. Realiză dintr-odată că, indiferent de circumstanțele ciudate, chiar abia așteptase să o revadă. Totuși, dacă nu își aduna rațiunea, ar fi căsătorit înainte de a-și da seama. Îi eliberă brusc mâna și se retrase.

– Sper că ești bine, domnișoară Fairchild.

Ea își îngustă puțin ochii din cauza tonului prea politicos din vocea lui.

– Destul de bine, mulțumesc pentru întrebare. Și tu?

– Sunt bine. De asemenea. Mulțumesc.

Jonathon se crispă pe interior. Bălmăjea ca un idiot. Desigur, se simțea ca un idiot bălmăjit. Dar cum ar putea cineva pe acest pământ să îi spună unei tinere femei încântătoare, sau oricărei femei, de fapt, că nu avea nici o intenție să se căsătorească cu ea? Mai ales dacă acceptase deja să o facă. Și acceptase cu o doză substanțială de entuziasm.

– Și vremea este excepțional de bună, de asemenea. Vocea lui Oliver era gânditoare, dar exista cu siguranță o sclipire de amuzament în ochii lui. Deși aș îndrăzni să spun că ar putea să ningă. Ce spui, Helmsley, ar putea să ningă?

– Ar putea. Ar putea, într-adevăr.

Jonathon înclină din cap cu ușurare. Cel puțin vremea era un subiect sigur.

– Zăpada se simte în aer cu siguranță.

Fiona se uită de la Jonathon la Oliver și înapoi.

– Să faci pe cine să înțeleagă ce?

– Pot spune că mă aflu într-o dilemă în acest moment. Oliver clătină din cap. Aici unul dintre cei mai apropiați prieteni mi-a solicitat ajutorul și, cum a declarat în mod galant, nu am atât de mulți prieteni pentru a-mi permite să irosesc unul. Deși – îl fixă pe Jonathon cu o privire prefăcută –, aș putea să-l contrazic în acest aspect. Ridică sprâncenele spre Fiona. Oamenii chiar mă plac, să știi.

Ea râse.

– N-am nici o îndoială.

– Pe de altă parte, este verișoara mea, una dintre puținele rude de sânge pe care o am pe această lume – cu excepția, bineînțeles, a mamei mele, care foarte rar are nevoie de ajutorul cuiva în orice –, care are nevoie, de asemenea, de ajutorul meu. Recunosc că loialitatea mea e împărțită. De aceea – porni spre ușă în timp ce vorbea – voi face ceea ce ar face orice om inteligent aflat în situația mea și o să vă las pe voi doi să clarificați orice este nevoie să fie clarificat, fără mine. Oliver se uită înapoi. Voi fi, oricum, pe aproape, dacă vreunul dintre voi are nevoie de ajutor în orice fel.

Acestea fiind spuse, Oliver părăsi încăperea.

Fiona îl studie cu atenție pe Jonathon, iar el rezistă nevoii imperioase de a-și muta greutatea de pe un picior pe altul, în felul în care ar fi făcut-o un copil mic. Își drese vocea pentru a vorbi.

– Domnișoară Fairchild...

– Să faci pe cine să înțeleagă ce? repetă ea pentru a treia oară, cu un ton considerabil mai rece decât înainte.

– Cred că avem ceva ce pare a fi o problemă.

– Ce fel de problemă?

– Nu sunt foarte sigur cum să spun asta, spuse el șoptit. E chiar incomod.

– A fost incomod pentru mine când am vorbit ultima dată. Își încrucișă brațele. Aparent, este rândul tău.

– Aparent, mormăi el, apoi îi întâlni privirea direct. Simt nevoia să fiu total sincer cu tine.

– Cum am fost eu cu tine.

– Aha, tocmai asta este problema, spuse repede Jonathon. N-am știut că ești sinceră.

Ea ridică o sprânceană.

– N-ai știut? Ce ai crezut?

– Am crezut... ei bine... adică... Trase adânc aer în piept. Am crezut că ești o actriță.

– O actriță? Fiona se uită la el pentru un moment, apoi izbucni în râs. O actriță?

– O actriță foarte bună, spuse el repede.

Dată fiind situația, nu strica să o flateze cât mai mult posibil.

– La fel de bună precum, să zicem, Sarah Woolgar sau Mary Ann Keeley?

– Întru totul la fel de bună. El făcu o pauză. Poate chiar mai bună.

– Ce ușurare, zâmbi ea. Nu mi-ar plăcea să crezi că nu sunt foarte bună în profesia aleasă.

– Ah nu, am crezut că ești magnifică.

Ușurarea îl pătrunse. Era cu siguranță amuzată și nu părea deloc supărată. Asta putea să fie mai ușor decât se așteptase el.

– Sunt totuși puțin confuză. De ce ai crezut că sunt actriță?

– Ah, mai multe lucruri m-au condus spre acea concluzie. În mod eronat, aș putea adăuga.

– Nu trebuia să adaugi asta, răspunse ea în mod plăcut. Dar te rog, continuă.

– În primul rând, i-ai luat locul lui Lady Chester în bibliotecă. Se aplecă spre ea cu un aer conspirativ. Aceasta ar fi exact genul de glumă pe care ea ar considera-o foarte amuzantă.

Ochii ei se măriră puțin, într-un fel foarte fermecător.

– Glumă?

– Da, desigur, chicoti el. Apoi ai menționat numele lui Oliver și afirmația lui că ești perechea mea potrivită. Vezi tu, cu doar două săptămâni în urmă, el și ceilalți...

– Ceilalți?

Cuvintele ei erau măsurate.

– Warton și Cavendish. Băieți destul de decenți în cea mai mare parte a timpului, deși le place să facă o glumă bună ocazional.

– Chiar așa?

– Într-adevăr. De exemplu, aș putea să-ți spun câteva lucruri.... se avântă el. Nu, ar fi complet nepotrivit.

– Și nu ne-ar plăcea să ne comportăm nepotrivit, murmură ea.

– În orice caz, ultima dată când am vorbit despre inevitabilitatea căsătoriei, nu mai mult de două săptămâni în urmă aș adăuga, am menționat că nu aveam deloc șovăieli în ceea ce privește căsătoria. Și că atunci când voi găsi femeia care va îndeplini toate cerințele mele, mă voi căsători de îndată cu ea. Femeia care era, îi aruncă o privire directă, perfectă pentru mine. Așa că poți vedea de ce atunci când te-ai prezentat ca fiind potențiala mireasă perfectă, în locul lui Lady Chester, menționând numele lui Oliver în legătură cu asta, ei bine, poți înțelege cu siguranță de ce am crezut că este o farsă.

– O farsă? întrebă ea ușor.

– Și încă una bună, aș putea adăuga, chicoti el. Acele absurdități despre moștenirea ta și zestrea surorilor tale, reținute până la căsătoria ta. Și căsătoria ta, aranjată de tatăl tău.

– Ai crezut că sunt absurdități?

– Așa am crezut atunci și îți datorez scuze pentru asta, spuse el repede. Acum văd că m-am înșelat.

– Nu întru totul. Răsuflă frustrată. Este absurd. Totuși, oricât de absurd ar fi, este viața mea. Făcu o pauză, apoi își apropie sprâncenele îngândurată. Lasă-mă să mă asigur că am înțeles complet ce încerci să spui.

– Excelent, înclină din cap nerăbdător.

– Când ne-am întâlnit în bibliotecă în timpul balului, când am luat locul lui Lady Chester, ai crezut că sunt o actriță trimisă de vărul meu și de ceilalți prieteni ai tăi. Îl privi. Este corect până acum?

El înclină din cap.

– Absolut.

– Și ai crezut asta pentru că păream să fiu exact ceea ce le spuseseși că dorești de la o potențială mireasă?

– Corect din nou.

Părea cu siguranță că ea înțelegea situația până acum. Speranțele lui crescură.

– În plus, pe lângă această presupunere, se adăugau circumstanțele deja admise ca absurde, dar totuși adevărate, în care mă regăsesc.

– Da, da, continuă.

Era cu siguranță la fel de inteligentă pe cât era de încântătoare. Exact ceea ce pretinsese că își dorește de la o viitoare soție. Înlătură gândul incomod.

– Și toate aceste presupuneri eronate din partea ta au condus la concluzia inevitabilă că făceam parte dintr-un complot pus la cale de prietenii tăi?

– Exact, eliberă el un oftat de ușurare. Așa că vezi tu, când am acceptat să mă căsătoresc cu tine, pur și simplu întorceam farsa împotriva lor. Făceam gluma să meargă mai departe, ca să zicem așa.

– Deci când ai acceptat să te căsătorești cu mine, nu erai – se gândi pentru un moment – sincer?

Asta nu suna deloc bine.

– Deși nu eram, de fapt, *nesincer*. Nu în adevăratul sens al cuvântului. Cum am spus, mergeam mai departe cu...

– A avut sau nu însemnătate pentru tine când mi-ai acceptat cererea?

– Bineînțeles că n-a avut. A fost o neînțelegere. Din partea mea, întru totul, adăugă repede. Și accept întreaga responsabilitate. Sunt întru totul de vină.

– Deci recunoști că eu nu te-am mințit sau că nu te-am indus în eroare și nu te-am constrâns în nici un fel?

– Categoric nu, răspunse el ferm.

– Am fost sinceră și total neprefăcută?

– Fără îndoială.

– Ei bine, atunci, milord Helmsley, Jonathon, cred că dintr-un punct de vedere ai avut dreptate tot timpul.

Îi aruncă un zâmbet sclipitor și pentru o scurtă pâlpâire a momentului, el regretă că era vorba doar de o greșeală.

– Gluma este într-adevăr asupra ta.

Capitolul 4

– Asupra mea? Zâmbetul lui Jonathon șovăi. Ce vrei să spui că gluma este asupra mea?

Fiona se străduia să păstreze o expresie plăcută pe chip. Pentru un moment scurt, strălucitor, când intrase în salon și Jonathon se uitase la ea cu cea mai frumoasă privire în ochi, aproape ca un bărbat îndrăgostit, crezuse că problemele ei se terminaseră. Blestemat să fie, oricum. Ar fi trebuit să știe când îi luase trei zile, inclusiv cea de azi, să o viziteze. Acum lumea se prăbușea în capul ei. Nu. Decizia îi deveni mai puternică; nu va permite să se întâmple așa. Sau mai degrabă, nu îi va permite lui să procedeze așa.

Trase adânc aer în piept.

– Ai spus că nu te-am înșelat, că am fost într-adevăr total sinceră?

– Ei bine, da, dar...

– De aceea propunerea mea a fost făcută cu bună-credință?

– Presupun, dar... Se încruntă. Femeile n-ar trebui să facă cereri în căsătorie în primul rând.

– Nu, milord, se presupune că femeile ar trebui să-și cunoască locul în lume. Ar trebui să facă exact cum le este indicat de tați, soți sau frați în toate privințele, până la și inclusiv când ar trebui să se căsătorească și cu cine, zise ea puțin mai tăios decât intenționase. Dar îndrăznesc să spun că o femeie care se confruntă cu o *provocare* nu va ezita să preia frâiele situației, mai ales când sunt implicate lucruri atât de importante precum cererea în căsătorie.

Jonathon se uită la ea.

– Probabil, dar...

– Și n-ai vrut tu o provocare în această mireasă perfectă, imaginară, a ta?

– Poate că am spus asta, dar...

– Atunci consideră-te provocat, milord!

Reținerea ei se frânse și își întoarse privirea de la el. Observă o carafă cu vin pe un dulăpior. Excelent! Cu siguranță, se cerea alcool în acel moment, cel puțin pentru a-i calma nervii. Chiar și mâinile îi tremurau de mânie. Păși cu aroganță spre dulăpior, turnă puțin din vin într-un pahar, luă o înghițitură mare, realiză în acel moment că nu era vin și se înecă imediat.

– Hei, domnișoară Fairchild. Jonathon păși spre ea. Ești bine?

– Destul de, bolborosi ea și ridică mâna întinsă pentru a-l ține la distanță, deși nu era absolut deloc bine.

– Whisky-ul nu ar trebui băut atât de repede dacă persoana nu este obișnuită cu el.

– Am crezut că e vin, zise ea sufocându-se. Arată ca vinul.

– Aparențele pot fi înșelătoare. Făcu o pauză ca pentru a sublinia ceva. Exact cum am încercat să...

– Ai crezut că sunt o actriță!

Ea îl privi.

– Am explicat asta, rosti el precaut.

– Concluzia mea eronată a fost influențată de mânie. A ta a fost rezultatul, nu știu, poate al *dorinței*? Un gând oribil o străbătu. Ai crezut că sunt și prostituată?

– Bineînțeles că nu!

Chiar în momentul în care el rostea cuvintele, Fiona putea vedea în ochii lui că ideea că ea avea cel puțin o calitate îndoielnică îi trecuse într-adevăr prin gând. Icni.

– Vezi tu, domnișoară Fairchild, îți pot spune că am cunoscut câteva actrițe care nu erau, ei bine...

– Prostituate?

– Da, deși trebuie să recunoaștem că ele tind să aibă moravuri mai ușoare...

Vocea lui se pierdu neajutorată, de parcă nu avea idee ce să spună acum, ca să nu înrăutățească mai mult situația. Ar fi fost mai degrabă adorabil dacă ea nu ar fi fost atât de nervoasă.

Își îngustă ochii și rezistă dorinței urgente de a-l strânge de gât.

– De aceea ți-ai luat libertatea de a mă săruta?

– Nicidecum, răspunse el cu înverșunare. Moravurile tale nu au nimic de-a face cu asta. Te-am sărutat deoarece mi-am dorit foarte mult să te sărut.

– Și să pecetluim înțelegerea noastră?

– Nu! Nu făceam o înțelegere. Făceam o greșeală.

– În ceea ce privea faptul că mă considerai o actriță cu moravuri ușoare?

– Da! Aceea a fost cu siguranță o greșeală. Deși n-ai făcut nimic ca să corectezi acea impresie. Într-adevăr, un zâmbet îngâmfat îi înflori pe buze, mi-ai răspuns la sărut. Și aș putea să spun, domnișoară Fairchild, nu era sărutul unei femei care nu a mai fost sărutată înainte.

Ea îl sfidă.

– Bineînțeles că am mai fost sărutată înainte. Chiar tu ai subliniat faptul că am depășit de mult zilele în care eram școlăriță.

– Ai fost sărutată în detaliu, sublinie el.

– Iar tu, evident ai sărutat în detaliu, îi întoarse ea replica. Ești foarte priceput la asta. Presupun că ai avut destulă practică!

El ridică din umeri modest.

– Sper cu adevărat că te-ai simțit bine, deoarece zilele tale de practică sunt la final.

– Ce?

Sprâncenele sale se împreunară.

– Soțul meu nu va...

– Nu voi fi soțul tău, spuse cu o voce ridicată.

Fiona păși spre el și îl împunse cu degetul în piept.

– Ai fost de acord!

– Ți-am spus că a fost o greșeală.

– Cu toate astea, sublinie ea fiecare cuvânt cu o împunsătură de deget, ți-ai dat cuvântul și te voi obliga să-l respecți.

Jonathon îi prinse mâna și se uită în jos la ea.

– Nu voi fi prins cu forța într-o căsătorie.

Ea scrâșni din dinți.

– Nu eu te-am prins în capcană.

– Mă simt prins!

– Tu te simți prins? N-ai nici cea mai mică idee despre cum te simți să fii cu adevărat prins. Ridică privirea spre el. Să știi că singurul om în care ai avut încredere toată viața și pe care l-ai iubit mai presus de oricine te lasă într-o situație de neconceput, unde singura opțiune este să te măriți cu un străin sau să te arunci la mila altuia! Asta, milord, este să fii prins!

Expresia lui se îmblânzi.

– Îmi pare rău.

Ea se uită în sus, în ochii lui albaștri, și pentru un moment nu-și dori nimic mai mult decât să stea așa, cu mâna într-a lui, prinsă între ei pentru totdeauna. Și își dori și să se fi întâlnit în circumstanțe diferite, când ea ar fi putut să fie cu adevărat genul de femeie pe care și-l dorise el întotdeauna, iar el să fie bărbatul visurilor ei.

– Salvează-mă, Jonathon, zise ea încet și își ridică buzele spre ale lui. Salvează-mă!

– Nu mi-ar plăcea nimic mai mult decât să te salvez, Fiona. Capul lui se aplecă spre al ei, cu vocea joasă și îmbietoare. Ai putea să fii tot ce-am declarat că îmi doresc.

– Atunci căsătorește-te cu mine, murmură ea cu buzele peste ale lui.

– Nu, șopti el și își apăsă buzele peste ale ei.

Pentru durata unei bătăi de inimi, se desfătă în căldura buzelor lui peste ale ei și cu dorința ce îi aprinse corpul la atingerea lui, exact cum se petrecuse în Ajunul Crăciunului. Nu că ar fi contat. Furia ei se reaprinse și îl împinse deoparte.

– Ești un mitocan, Jonathon Effington! Cea mai rea bestie, și să nu îndrăznești să încerci să mă mai săruți vreodată!

El chicoti.

– Nu doar am încercat, chiar te-am sărutat.

Fiona pufni.

– Abia.

Jonathon se apropie.

– Poate ar trebui să încerc din nou, atunci?

– Refuzi să te căsătorești cu mine, dar totuși vrei să mă săruți? Îl privi cu neîncredere. N-ai deloc rușine?

El se gândi pentru un moment, apoi zâmbi.

– Nu.

– Dacă te mai apropii un pas, voi țipa, atrăgând astfel atenția casei întregi, inclusiv a mătușii Edwina. Va fi o poziție foarte compromițătoare în care să fii găsit. Fără îndoială că va insista asupra căsătoriei de îndată. Îl studie pentru un moment. Deși, dacă mă gândesc mai bine....

Deschise gura ca să țipe.

Înainte de a putea scoate măcar un chițăit, el veni lângă ea, o trase în brațele lui și îi puse mâna peste gură.

– Haide acum, domnișoară Fairchild. Nu vom face nimic din toate astea.

Era un anumit licăr de amuzament în ochii lui, iar furia ei crescu. Se zbătu în brațele lui pentru a se elibera.

– Dacă promiți să te comporți ca o persoană rezonabilă, te voi elibera.

Îl privi, dorindu-și ca măcar de data asta privirea ei să poată să fie letală.

– Ei bine? Promiți?

Ce opțiuni avea? Mâna lui nici măcar nu era într-o poziție bună pentru a o putea mușca. Păcat! Consimți din cap.

– Nu sunt foarte sigur că te cred. Rânji, iar ea jură să îl rănească cu prima ocazie. Presupun că va trebui să te cred pe cuvânt.

O eliberă și se retrase din aria ei de acțiune.

Ea îi aruncă cea mai usturătoare privire, apoi se îndreptă spre ușă și o deschise precipitat.

– Oliver!

– Nu e nevoie să țipi. Oliver zăbovea lângă ușă. Am fost chiar aici tot timpul.

Fiona ridică o sprânceană.

– Atunci ai auzit totul?

– Am pierdut ceva între cât de prinsă ești tu și ce bestie este el, dar în afară de asta, am prins aproape tot.

– Bine. Se întoarse și păși înapoi până în mijlocul încăperii. Atunci nu va trebui să repet. Brusc, se întoarse pe călcâie și îl privi pe vărul ei. Știi, asta e aproape la fel de mult vina ta, precum este a lui.

– Asta gândeam și eu, spuse în barbă Jonathon.

– Vina mea? Sprâncenele lui Oliver se împreunară. Cum este vina mea?

– Mi-ai spus că sunt exact ce își dorea de la o soție. Ai spus că va profita de oportunitatea de a se căsători cu mine...

– Nu cred că am spus vreodată că va profita, murmură Oliver.

– Ai spus că era drăguț!

Oliver ridică umerii.

– M-am înșelat.

– Eu spun că sunt drăguț. Indignarea se simțea în glasul lui Jonathon. Întreabă pe oricine.

– Ha!

Fiona își încrucișă brațele și îi studie pe rând pe cei doi bărbați.

Crezuse și încă mai credea în cea mai mare parte că Oliver fusese sincer când îl sugerase pe Jonathon ca soț. Acum, în orice caz, era evident că motivele lui nu erau complet pure. Bineînțeles, nu avea cum să își imagineze că Jonathon va crede că ea făcea parte dintr-o farsă.

Cât despre Jonathon, oricât de mult avea nevoie Fiona de un soț, nu se putea mărita cu un bărbat care nu avea deloc vreo dorință să se însoare cu ea. Într-adevăr, un bărbat care avea obiecții serioase. Ce fel de viață ar fi acea? Ar fi avut resentimente împotriva ei până

la sfârșitul zilelor lui. De exemplu, indiferent de cât de *drăguț* era, fără îndoială că va avea o *actriță* în patul său înainte ca jurămintele ei să îi iasă pe gură.

Totuși, Jonathon îi oferise singura salvare pentru moment.

– Oliver, spuse întâlnind privirea vărului său, voi presupune că ai fost sincer când l-ai sugerat pe Lord Helmsley ca un potențial soț și că n-ai avut nici o intenție să îl păcălești în nici un fel.

– Pe cuvântul meu, Fiona, nu aveam nici o idee că va considera situația ta..., îi aruncă o privire sugestivă lui Jonathon, situația ta *îngrozitoare* ca fiind un șiretlic. Și nu te-aș fi pus niciodată într-o astfel de situație. Deși trebuie să recunosc – Oliver încercă să își rețină fără succes un rânjet – că dacă ar fi fost o farsă, ar fi fost una extraordinar de bună. Chiar sclipitoare.

– Nu că aș fi căzut în capcană, spuse Jonathon în barbă.

– Nu, tu ai fi fost prea inteligent pentru asta! izbucni Fiona, apoi închise ochii și se rugă pentru calm. Trase adânc aer în piept și îi oferi lui Jonathon o privire fermă. Cât despre tine, sunt dispusă să admit că acordul tău de a te căsători a fost, făcu o grimasă, o declarație falsă...

– O greșeală, corectă Jonathon.

– *Spusă în eroare*. Își încleștă dinții. Că ai crezut cu adevărat că fac parte dintr-o farsă...

Jonathon scoase un oftat de ușurare.

– Slavă Domnului!

– Totuși, zâmbi ea într-un mod plăcut, intenționez să te fac să-ți onorezi cuvântul dat.

Oliver își reținu râsul. Ochii lui Jonathon se măriră.

– Ce?

– Doar dacă nu veniți cu o soluție mai bună la absurda dilemă ce reprezintă viața mea. Și când spun voi, își plimbă privirea de la Jonathon la Oliver, mă refer la amândoi.

– Sunt complet la ordinele tale, spuse Oliver făcând o plecăciune.

– Nu prea am de ales, îi spuse Jonathon lui Oliver. Nu-i așa?

– Nu văd nici una, cu excepția căsătoriei. Oliver se gândi pentru un moment. Ar trebui să ai în vedere, de asemenea, că există posibilitatea acțiunilor legale din partea Fionei. Încălcarea promisiunii, lucruri de genul acesta.

– Prostii! îl sfidă Jonathon. Am avocați excelenți.

– Cum am și eu, spuse Oliver ferm. Și cum Fiona este membră a familiei mele, vor fi la dispoziția ei, pentru a-i folosi după cum consideră necesar.

Jonathon se uită la prietenul lui.

– Ar face asta?

– Este o femeie disperată. Oliver scutură din cap. Probabil că eu aș face, dacă aș fi în locul ei.

– Ar crea un scandal imens.

– Într-adevăr, zâmbi Oliver. Poate că ar merita ca în sfârșit să te văd implicat în ceva cu adevărat savuros.

– Sunt încă în cameră, știți? Fiona se uită la bărbați. Erau amândoi foarte enervanți. Și aș prefera foarte mult să nu vorbiți despre mine și ce aș putea sau nu să fac, de parcă nu aș fi aici.

– Da, desigur, spuse Oliver.

– Scuzele mele, murmură Jonathon.

Îi studie pentru o clipă pe cei doi, apoi își îndreptă umerii.

– Din momentul în care am aflat prima dată de prevederile din testamentul tatei, nu mai trebuie să spun că am luat în considerare toate aspectele situației mele. Am ajuns la concluzia că în esență am trei opțiuni. Prima este să mă resemnez în fața sorții. Să cedez dorinței tatălui, tatălui decedat, oferindu-i control complet asupra viitorului meu și să mă căsătoresc cu Cum-îl-cheamă...

– Cine este Cum-îl-cheamă? îl întrebă Jonathon pe Oliver.

– Americanul cu care tatăl ei a aranjat ca ea să se căsătorească.

– Un american? Jonathon se cutremură. Pot înțelege de ce obiectează.

Ea îi ignoră.

– Există posibilitatea să-l pot convinge cu o căsătorie de natură temporară.

Oliver se încruntă.

– Divorț?

– Pe cât de dezagreabil este și pe cât de dificil de aranjat, da, sau posibil anularea. Avocații pe care i-am consultat consideră că oricare ar satisface condițiile din testament. Totuși, asta ar depinde în totalitate de ce fel de om este Cum-îl-cheamă. Moștenirea și zestrea mea reprezintă o avere considerabilă.

Jonathon se uită la Oliver.

– Cât de considerabilă?

– Chiar considerabilă, murmură Oliver.

– Ar trebui un bărbat cu un caracter impresionant ca să renunțe la ea și la mine. De asemenea, ar trebui luate măsuri legale geniale. Nu sunt dispusă să risc totul bazându-mă fie pe caracter, fie pe geniu. În plus, când mă voi căsători, aș prefera foarte mult să fie pentru tot restul vieții. A doua – își îndreptă privirea spre Jonathon – îl pot forța pe lordul Helmsley să respecte acordul și să se căsătorească cu mine.

Jonathon deschise gura, probabil pentru a obiecta, apoi o închise din nou și zâmbi slab. Cu siguranță avea mai multă inteligență decât lăsase să se vadă până atunci.

– Din păcate, date fiind circumstanțele – nu îi venea să creadă că urma să spună asta –, nu-mi pot imagina un mod mai cumplit de a începe o viață împreună decât o căsătorie ce nu este atrăgătoare pentru ambele părți.

– Pot spune, domnișoară Fairchild – ușurarea pură răzbea din vocea lui Jonathon –, că este extraordinar de decent din partea ta. Nu-ți pot spune...

– Decizia mea – Fiona ridică mâna pentru a-l obliga să tacă – privind cea de a doua opțiune este condiționată de succesul celei de-a treia.

Oliver chicoti.

– Am bănuit că trebuie să fie o condiție.

Jonathon înghiți cu greutate.

– Și cea de-a treia opțiune?

– Chiar intenționez să mă căsătoresc într-o zi, Lord Helmsley, și astfel, moștenirea mea și zestrea surorilor mele vor fi eliberate. Totuși, șansele par a fi excelente pentru Cum-îl-cheamă să apară și să își reclame, se crispă de durere, *mireasa*, înainte ca acea zi să sosească. Mă tem că nu voi avea de ales decât să mă căsătoresc cu el, chiar dacă doar pentru a rezolva această situație încurcată. Îl țintui pe Jonathon cu o privire fermă. Caracterul meu este considerabil mai slab decât poți crede, milord.

Jonathon se uită cu evidentă neîncredere. Oliver pufni.

– De aceea, eu, sau mai degrabă noi, trebuie să găsim o soluție ca eu să obțin, ca să o spun răspicat – rosti destul de repede cuvântul – *bani*. Trebuie să-mi fac averea.

Jonathon o înfruntă.

– Femeile nu fac avere. Ele se căsătoresc cu averea.

– Am încercat asta, izbucni ea, apoi se forță să se calmeze. Mătușa Edwina plănuiește să le prezinte pe fete în societate în primăvară. Deși eu n-am avut un sezon londonez, presupun că e destul de costisitor.

– Sunt mai mult decât fericit să achit facturile pentru orice este necesar, zise Oliver repede. Cu siguranță îmi pot permite și o va ține pe mama ocupată. Dacă este ocupată cu păstorirea a trei tinere prin meandrele sezonului, cu un ochi la posibilii soți potriviți pentru ele, va fi mult prea ocupată să se mai îngrijoreze cu privire la statutul meu marital.

– Este foarte generos din partea ta, Oliver. Îi aruncă un zâmbet recunoscător. Și în timp ce eu sunt dispusă să accept ospitalitatea ta pentru oricât timp este nevoie, nu mă pot aștepta ca tu să preiei povara financiară pentru toate patru, pentru restul zilelor noastre. Pe lângă astea, Gen are optsprezece ani, Sophia și Belle au șaptesprezece...

– Surorile, îi explică Oliver lui Jonathon.

Jonathon încuviință din cap.

– Și este posibil ca ziua lor să vină înainte de a mea...

Jonathon ridică o sprânceană cu curiozitate.

– Toate arată ca ea?

– Chiar deloc, spuse Oliver. Toate au părul negru, ochi închiși la culoare și sunt mai scunde decât ea. Dar toate trei sunt minunate. N-ar trebui să aibă probleme să-și găsească soți. Pot spune că vor fi înșfăcate de la primul lor sezon.

– Nu și dacă nu au zestre acceptabilă!

Fiona îi privi pe bărbați. Oare era chiar atât de vag? Nu înțelegeau oare că perspectivele unei căsătorii bune pentru o fată fără avere erau sumbre?

– Trebuie să găsesc modalitatea de a face rost de bani pentru...

– Este o altă opțiune. De ce nu m-am gândit până acum la ea? Jonathon se lovi cu palma peste frunte. *Noi* putem să-ți găsim un soț. Se întoarse spre Oliver. Ai spus-o chiar tu. Freddy Hartshorne s-ar căsători cu ea într-o secundă.

Oliver îi aruncă Fionei o privire îngrijorată.

– Nu sunt sigur că...

– Ah, este o idee splendidă. Chiar strălucită. Entuziasmul răsună din vocea lui Jonathon. Și Hartshorne nu este singura opțiune.

Lasă-mă să mă gândesc. Mai sunt Kensington și McWilliams și, rânji el, poate chiar Warton și Cavendish. Asta le-ar fi învățătură de minte.

Oliver scutură din cap.

– Nu cred că...

– Dumnezeu știe că, dacă ea vrea un Effington, am o duzină de veri din care aș putea să îi numesc pe cei care...

– Categoric nu. Fiona își strânse mâinile în pumni pe lângă corp. Nu voi fi scoasă la vânzare precum peștele vechi de o zi.

– Dar tu nu ești peștele de ieri, Fiona. Jonathon făcu o pauză. Pot să-ți spun încă Fiona? Am fost, până la urmă, mai mult sau mai puțin logodiți.

– Și ați putea fi din nou, dacă nu ești foarte atent, îl preveni încet Oliver.

Ea scrâșni din dinți.

– Desigur. *Jonathon*.

– Ești o partidă minunată, Fiona, nicidecum precum peștele, vechi sau altfel. Ai înșirat calitățile tale pentru mine, noaptea trecută. Le numără pe degete. Poți conduce o gospodărie în șapte limbi diferite și călătorești eficient. Se încruntă. Sau ceva asemănător. Oricum, ai putea de asemenea să fii perfectă.

Se uită la el.

– Dar ce zici despre încăpățânată? Cu propriile opinii? Provocatoare?

– Astea sunt calitățile care te fac perfectă pentru el, murmură Oliver.

Jonathon alungă cu mâna comentariul ei.

– Nu trebuie să le menționăm pe astea.

– Nu trebuie să le menționăm? Unde? În broșura de vânzare? În rubrica de anunțuri?

Cu siguranță că nu putea vorbi serios? Poate era pur și simplu nebun? În acel moment arăta dezgustător de nerăbdător. De parcă asta era cu adevărat o idee strălucită. Fără un avertisment prealabil, absurditatea tuturor acestor lucruri o izbi, iar ea izbucni în râs.

Jonathon rânji și îl înghionti pe Oliver.

– Vezi, îi place ideea.

– Sau mintea ei a cedat sub presiune.

Oliver o studie.

– Ești...

– Nebună? Nu știu. Pufni și încercă să se liniștească. Doar că totul este atât de ridicol.

Jonathon scoase o batistă din buzunarul vestei și i-o înmână.

– Mare parte a vieții este ridicolă, ce-i drept. Depinde pur și simplu de cum este privită. Am o soră care e pe cale să se mărite cu bărbatul care odată i-a frânt inima deoarece credea că face ceea ce trebuie. Chiar prostesc dacă te gândești la asta.

– De ce? Își tamponă ochii cu batista. Dacă el a făcut ceea ce considera că este corect?

Ridică din umeri.

– Doar că mi se pare că atunci când dai peste persoana care este cu adevărat dragostea vieții tale, nu ar trebui să lași nimic să-ți stea în cale.

Privirea ei se uni cu a lui și, pentru un lung moment, se uitară unul la altul.

– Chiar are un punct de vedere, spuse Oliver și momentul fu spulberat. Cel puțin astfel ai avea ocazia să-ți alegi propriul soț, ceea ce ai zis că îți dorești să faci...

– Nu-i voi mai cere unui alt bărbat pe care abia l-am cunoscut să se căsătorească cu mine. Își scutură cu fermitate capul. A fost suficient de dificil, precum și umilitor să o fac o dată. Părea să fie o idee bună la început, dar acum...

– Atunci ne întoarcem la opțiunea numărul trei, spuse Oliver. Să faci avere. Nu va fi ușor, în special că nu avem nici o idee de cât timp avem la dispoziție pentru asta.

Absent, se plimbă de-a lungul camerei.

– Ceea ce elimină orice fel de posibilitate de investiție. Sprâncenele lui Jonathon se unire în reflecție și începu și el să se plimbe. Orice care ar putea genera necesarul de fonduri de care ea ar avea nevoie ar lua considerabil de mult timp. Se opri și se uită la ea. Ai abilități de orice fel?

– Am fost luată drept actriță în unele ocazii. Îi aruncă o privire directă. Poate ar trebui să urc pe scenă?

– Nu fi absurdă! pufni Jonathon. Nu interpretai de fapt. Cu siguranță că există ceva la care te pricepi?

– Sunt multe lucruri la care mă pricep, izbucni ea. Pot conduce în mod eficient întregul personal al unei case. Pot organiza o cină festivă pentru o sută de persoane în mai puțin de două zile. Pot alege ținuta, mobilierul sau florile pentru orice ocazie.

– Toate astea te fac să fii bine pregătită pentru a deveni o soție, dar pentru nimic altceva, oftă Oliver. Această idee pare să fie cu adevărat fără speranță.

– Prostii! zise cu înverșunare Jonathon. Este mult prea devreme să renunțăm la opțiunea trei.

– Mai ales că acest lucru ar însemna acceptarea opțiunii doi, sublinie Oliver.

– Haide, Fiona, sigur ai vreun fel de talent vandabil? Jonathon se uită la ea cu speranță.

– Doar când vine vorba să mă scoateți la vânzare pentru căsătorie, spuse ridicând spre el o privire frustrată. Este fără speranță. Aș putea la fel de bine să mă resemnez la gândul căsătoriei cu Cum-îl-cheamă și să mă rog să se dovedească a fi o persoană decentă.

– Nu încă. Jonathon clătină din cap. Cu siguranță că noi trei vom putea găsi o soluție.

– Trebuie să mărturisesc că mă uimești. Îl studie cu curiozitate. Aș fi crezut că tu, dintre toți, m-ai fi încurajat să mă supun dorințelor tatălui meu. Ar înlătura cu siguranță orice obligație pe care ai putea să o simți pentru mine.

– Ah, da, dar vina. Jonathon își puse mâna peste inimă într-un gest de remușcare prefăcută. Vina ar fi prea mare pentru a o suporta.

Ea rezistă tentației de a zâmbi.

– Vina?

– Absolut. Dacă aș fi dus la bun sfârșit acordul de a mă căsători cu tine, nu ar fi trebuit să te căsătorești cu Cum-îl-cheamă. În plus, mi-ai solicitat ajutorul, ai cerut să te salvez și eu te-am dezamăgit. Va trebui să trăiesc cu acea vină pentru tot restul zilelor mele, mai ales acum când știu ce înseamnă să fii pus în fața unei căsătorii pe care să nu o dorești. Nu. Hotărârea apăru în ochii lui Jonathon, și el continuă să se plimbe prin încăpere. Există o soluție. Pur și simplu, trebuie să o găsim.

Oliver mergea într-o direcție, Jonathon, în cealaltă. Într-o mică zonă a minții ei, neocupată de disperarea dată de dilema sa, Fiona se întrebă cum de reușeau să evite să se ciocnească unul de altul.

– Helmsley aici de față scrie povestiri, spuse Oliver, deși n-a vândut niciodată nimic și nici n-a publicat ceva.

– Încă, zise Jonathon cu o voce fermă. N-am avut nimic publicat *încă*. Din întâmplare tu nu...

– Doar scrisori. Fiona expiră profund. Sincer, eu n-am nici o îndemânare în plus față de cele ale unei femei cu o poziție socială similară. Brodez, dar trebuie să recunosc că nu foarte bine. Cânt la pian adecvat și cânt mai bine cu vocea decât la pian, dar vocea mea nu este excepțională. Pictez destul de bine, dar...

Oliver ridică o sprânceană.

– Cât de bine?

– Foarte bine.

În realitate era foarte mândră de abilitățile sale artistice.

– Am studiat ani la rând. Portofoliul este în camera mea.

– Îl putem vedea?

O notă de nerăbdare răzbătu din vocea lui Oliver. Ea se uită la vărul său.

– Nu este nimic mai mult decât de amuzament. Mă îndoiesc serios...

– Am o idee, care ar putea foarte bine să fie strălucită. Oliver o prinse de mână și o conduse spre ușă. Dar ar ajuta dacă am putea să vedem lucrările tale mai întâi.

– Nu prea am arătat multor persoane lucrările mele.

– În acest caz, vom fi de două ori mai onorați, spuse Jonathon într-o manieră elegantă.

Ea privi de la un bărbat la celălalt. Cu siguranță, în acest punct, dacă nu putea avea încredere în ei, nu putea avea încredere în absolut nimeni. În plus, probabil doar se comporta prostește.

– Prea bine.

– Excelent!

Oliver radie de fericire.

Deschise ușa și practic o împinse pe hol, închizând ușa în urma ei. Aparent, nu era singura puțin tulburată de situația sa.

Fiona găsi o servitoare care trecea pe acolo și o trimise să aducă portofoliul. Se întoarse pentru a reveni în salon, apoi decise că era mai bine să aștepte lângă scări. În plus, putea profita de un moment doar pentru sine. Orice avea în gând Oliver, ea spera să fie o idee bună. Nu, o idee profitabilă. Cu siguranță avea nevoie de una.

Era doar vina lui Jonathon. Dacă ar fi fost un om de cuvânt...

Nu. Se lăsă pe o băncuță de lângă scări. Oricât de mult și-ar fi dorit, nu îl putea învinovăți cu adevărat pentru asta. Era în întregime vina ei. Ar fi trebuit să se mărite cu mult timp în urmă. Avusese mai mult decât câteva propuneri de-a lungul vremii. Și câteva dintre ele

chiar acceptabile. Bărbați care erau frumoși, fermecători și bogați. Ar fi făcut bine să se mărite cu oricare dintre ei, dar pur și simplu nu simțise niciodată genul de afecțiune pe care dorise să îl simtă pentru bărbatul cu care urma să își petreacă restul zilelor. Îi plăcuseră aproape toți, dar nu găsise niciodată pe cineva care să-i facă inima să bată mai repede, să simtă fluturi în stomac și toate acele lucruri pe care le auzise că ar însoți iubirea.

Cel mai aproape de acele sentimente fusese scurta sa îndrăgostire de la delicata vârstă de șaptesprezece ani de Jonathon Effington, un tânăr cu care nu vorbise deloc la acea vreme. Acum că o făcuse, acum că fusese în brațele lui, era mai degrabă șocant să realizeze că el ar fi putut să fie acel bărbat pentru ea. Cu siguranță fusese ceva minunat să simtă fluturi în stomac și probabil că poate și în inimă atunci când o sărutase. Nu că ar fi contat. Oricât de mult s-ar fi gândit că ar fi putut să se îndrăgostească ușor de el și crezuse, de asemenea, având în vedere ceva din privirea lui, că și el s-ar fi putut îndrăgosti de ea, pur și simplu, nu era timp suficient.

Și într-adevăr, nu era timpul chiar miezul problemei ei? Nu crezuse ea întotdeauna că urma să fie destul timp pentru a întâlni bărbatul potrivit? Să se îndrăgostească? Să se căsătorească? Dar întotdeauna fusese un alt mare bal, o altă ieșire de primăvară, un alt flirt, o altă zi sau săptămână sau lună planificată și se distrase cu adevărat mult prea bine pentru a-și face griji cu privire la viitorul îndepărtat.

Fără avertisment, părea că cei nouăsprezece ani se transformaseră în douăzeci și doi și cei douăzeci și doi se transformaseră în douăzeci și cinci. Și tatăl ei murise și lăsase în puterea lui un mijloc prin care să o forțeze să facă ceva ce nu o forțase niciodată să facă atunci când trăia. Deoarece și el crezuse în iubire. Și iubirea, pentru fiica sa, era exact motivul pentru care făcuse aranjamentele pe care le făcuse.

Nu era ca și cum ea nu ar fi intenționat să facă tot posibilul pentru a zădărnici acele aranjamente.

Indiferent de ce plan avea Oliver în minte, singurele ei opțiuni reale erau fie să se căsătorească cu un bărbat cu care nu avea nici o dorință să o facă, fie să forțeze căsătoria cu un bărbat care nu își dorea deloc să se însoare cu ea. Oricât de îngrozitor ar fi sunat, era mai bine să își încerce șansele cu Cum-îl-cheamă. Cel puțin el era probabil dornic să se căsătorească.

Desigur că nu avea nici o intenție să îl lase pe Jonathon să știe asta încă. Pe lângă furia ei, fusese surprinzător de dezamăgită. Poate

chiar rănită. Desigur că nu ar fi trebuit să fie, nu avea deloc sens. Dar nimic legat de viața ei din acel moment nu avea prea mult sens. Și cel puțin, pentru retragerea acordului său, Jonathon merita să rămână în incertitudine în legătură cu propria soartă pentru cât mai mult timp posibil.

Servitoarea apăru cu desenele ei, iar Fiona se întoarse în salon.

Oliver și Jonathon erau prinși într-o discuție serioasă, probabil despre ea, fiecare cu câte un pahar în mână. Ar fi pus rămășag că nu era vin. Îi aruncară priviri similare, încărcate cu vină.

– Haide să vedem astea, bine? spuse Oliver într-o manieră prea jovială.

– Aștept cu nerăbdare să o facem.

Nerăbdarea lui Jonathon o egala pe cea a prietenului său. Cu siguranță că plănuiau ceva. Trimise o rugăciune rapidă spre Ceruri pentru a o salva de intrigile și planurile bărbaților binevoitori.

Începu să le înmâneze portofoliul, apoi realiză brusc ce idee proastă fusese și suspină pentru sine. Dacă nu ar fi fost atât de preocupată, nu ar fi uitat niciodată necesitatea de a-și lua anumite precauții. Își strânse colecția la piept.

– Chiar nu consider că este o idee bună. Nu sunt deloc obișnuită să las pe cineva să-mi vadă munca.

– Acesta nu e momentul pentru modestie, Fiona, rosti ferm Oliver. Desenele tale îți pot aduce salvarea.

– Mă îndoiesc de asta, murmură ea, apoi respiră profund. Prea bine, dar ar trebui să știți că munca mea se poate să nu fie exact ceea ce așteptați.

Jonathon și Oliver schimbară priviri.

– Sunt sigur că sunt minunate. Jonathon se îndreptă spre ea și practic smulse portofoliul din mâinile ei. Așteptăm cu nerăbdare să le vedem.

– Într-adevăr, așa e.

Oliver îl conduse repede pe Jonathon la o masă mare de joc în colțul cel mai îndepărtat al camerei, lăsând-o pe Fiona să îi urmeze.

Bărbații deschiseră portofoliul și începură să îl răsfoiască.

– Foarte drăguț, murmură Jonathon.

– Chiar nu e rău deloc, spuse îngândurat Oliver. Cu adevărat bune.

– Mulțumesc, spuse Fiona, mai mult pentru sine decât pentru ei.

Oricum ei nu îi acordau nici o atenție pentru moment. Acesta era momentul excelent să se salveze. Se îndreptă foarte încet spre ușă.

Totuși, dacă pleca acum ar fi fost cea mai mare formă de lașitate. Oftă plină de resemnare și rămase pe loc, la jumătatea distanței dintre bărbați și ușă și își zise că putea ieși cu ușurință pe ușă înainte să o poată opri cineva.

– Îmi place asta...

Ea putea spune exact unde erau din comentariile lor; inofensive și măgulitoare chiar acum, probabil că răsfoiau încă printre peisajele din prima secțiune a portofoliului. Apoi la rând venea o serie cu natură moartă, urmate de studii ale chipurilor și mâinilor, cele mai multe ale surorilor ei. La acel punct, oricine s-ar fi uitat neinvitat prin portofoliul ei, probabil s-ar fi plictisit. Dacă nu, următorul grup de desene, detalii ale diverselor opere ale maeștrilor renascentiști, ar putea de asemenea descuraja un spectator ocazional din a continua cu o examinare atentă. Totuși, dacă cineva era făcut din materie mai dură și continua, ar fi descoperit desenele ei cu sculpturi antice. Îi plăcea atât de mult felul în care lumina se juca pe văile și adâncițurile sculptate în mod complicat și pe detaliile din marmură și îi făcea plăcere să le captureze cu penița și cărbunele. După aceea...

O tăcere remarcabilă se lăsă în capătul îndepărtat al camerei. Ea se strânse în brațe.

Un fluierat lung, scăzut, se auzi de la unul dintre bărbați. Jonathon, se gândi ea. Oliver se întoarse de la masă și își drese glasul.

– Fiona?

Ea adoptă un ton inocent.

– Da?

– Aceste desene sunt după...

Oliver făcu o pauză de parcă nu își putea găsi cuvintele potrivite sau de parcă era prea dureros pentru a o spune cu voce tare.

– Ființe?

Jonathon aruncă cuvântul peste umăr și continuă să se încline peste masă pentru a studia desenele ei. Ea ar fi preferat cu adevărat să nu o facă.

– Când spui ființe, spuse ea încet, la ce te referi cu exactitate?

– Știi bine la ce mă refer. Oliver își încrucișă brațele la piept. Vreau să spun că aceste desene sunt făcute după oameni adevărați?

– Modele, aș presupune, murmură Jonathon.

– Oricum, reali. Oliver o studie. Ei bine?

– Bineînțeles că sunt, spuse ea cu superioritate. Nimeni nu poate crea artă dacă nu poate lucra din viață. Arta imită și intensifică viața.

– Astea abia dacă au nevoie de intensificări, spuse Jonathon dintr-un suflet. De haine poate, dar...

– Este suficient, mulțumesc.

Fiona străbătu camera, pași între cei doi bărbați și începu să strângă desenele ce erau acum împrăștiate pe masă.

– Știam că nu trebuia să vă arăt niciodată lucrările mele.

– Tatăl tău știa despre asta? întrebă Oliver pe un ton la fel de dezaprobator ca al oricărui părinte.

– Tata știa suficient despre studiile mele.

Fiona smulse un desen din mâinile lui Jonathon. El îi aruncă un rânjet răutăcios. Ea îl ignoră.

– Cu siguranță că unchiul Alfred nu trecea cu vederea ca fiica lui cea mare să deseneze oameni dezbrăcați.

– Îndrăznesc să spun că tata nu ar fi acceptat desenarea oamenilor dezbrăcați sau că ar fi recunoscut cu adevărat că pe dedesubtul hainelor, oamenii sunt în general goi, zise ea realistă. Tata nu avea o fire artistică.

Jonathon chicoti.

– Aș pune rămășag că nu știa.

– Nu știa? Oliver o ațintì cu privirea. N-a cerut niciodată să îți vadă lucrările? Niciodată nu a vrut să vadă progresul tău? Nu a vrut niciodată să vadă dacă zburdai cu femei și bărbați dezbrăcați?

– Nu fi absurd, Oliver, n-a fost nimic de felul acesta. Își dădu ochii peste cap. Nu-mi vine să cred că ai putut spune așa ceva. Ei au pozat. Eu i-am desenat. Atâta tot.

– Doamne, Dumnezeule, bătrâne, vorbești de parcă ai fi tata. Jonathon se întoarse la teancul de desene și trase câteva afară pentru a le expune pe masă. În plus, eu nu cred că ei arată de parcă ar zburda.

– Ah, doar uită-te la ei, se înfurie Oliver. Ei... ei... ei zâmbesc.

– Nu toți. Câțiva sunt chiar îngânduraţi. Fiona făcu o pauză. Presupun că unii arată suficient de fericiți.

– Bineînțeles că arată fericiți. Jonathon studie nudurile. Sunt goi. Se uită la ea în cel mai contemplativ mod. Eu știu că tind să fiu extrem de fericit când sunt gol.

Ea nu intenționă, dar fără a se gândi îi aruncă unul dintre zâmbetele ei de flirtare.

– Chiar așa?

– Într-adevăr.

Privirea lui Jonathon o întâlni pe a ei într-un fel ce nu putea să fie descris decât ca intim și un fior încântător o străbătu.

– Terminați cu asta imediat! N-o să fie nici o fericire aici! Oliver se uită urât. Și tu, verișoară, nu mi-ai răspuns la întrebare. Despre cunoștințele tatălui tău asupra activităților tale?

– Tata considera arta ca având prea puțină importanță și de aceea considera studiile mele ca având de asemenea o importanță prea mică. Au reprezentat o indulgență din partea lui. Eu nu l-am contrazis și nici nu m-a deranjat.

Privirea ei cuprinse desenele. În ciuda naturii lor indiscutabil stânjenitoare, era mândră de ele.

– Atitudinea lui mi-a îngăduit o relativă libertate.

Jonathon se abținu să nu râdă. Oliver suspină.

– Dar Fiona, pentru a desena oameni dezbrăcați, trebuie să fi văzut oameni dezbrăcați.

– S-a dovedit că în general este necesar să faci asta.

Din nou, ea strânse la un loc desenele.

– N-ai deloc rușine, Fiona?

Vocea lui Jonathon era serioasă, dar era evident că găsea foarte amuzant să îi întoarcă vorbele, împreună cu șocul resimțit de Oliver și propriul ei disconfort. Privi în sus spre el.

– Nu găsesc nimic de care să-mi fie rușine. Lăsând la o parte toată modestia, găsesc că munca mea este foarte bună.

El zâmbi spre ea.

– Chiar sunt de acord. Este foarte impresionant.

– Dar sunt goi! Șocul coloră fața lui Oliver. Solicit o explicație.

– Chiar așa?

Ea îl privi surprinsă. Indiscutabil, ea nu își cunoștea chiar atât de bine vărul, dar din cunoștințele de până atunci, cu siguranță că el nu îi lăsase impresia că ar face pe pudicul în legătură cu astfel de lucruri. Se gândise că poate o să fie surprins de desenele ei, dar nu într-atât.

– De ce?

– De ce? Pentru că... pentru că... sunt goi! Ochii lui Oliver se îngustară. Și pentru că, în calitatea mea de cap de familie, este datoria mea să mă asigur că vei evita activități ce te pot compromite în orice fel.

Ea îl studie pentru un moment și realiză că erau anumite lucruri din viața ei de până atunci pe care era mai bine ca el să nu le afle.

Păcat că nu reușise să selecteze desenele cele mai surprinzătoare din portofoliu înainte de a i-l înmâna, dar avusese prea multe pe cap.

Fiona oftă a capitulare.

– Foarte bine, Oliver. Am studiat ani la rând arta cu o englezoaică, doamna Kincaid, o artistă foarte talentată care trăiește acum în Italia. De asemenea o liber-cugetătoare, așa cum cred că ai numi-o. Pe parcursul studiilor mele, era chiar logic să avansez de la pere în boluri la oameni.

Oliver gemu.

– Oameni dezbrăcați.

– Probabil că și pere dezbrăcate, de asemenea. Jonathon se întinse spre Fiona și coborî vocea. Nu pare să-l deranjeze fructele fără haine.

– Asta nu este absolut deloc amuzant.

Oliver se uită urât la prietenul lui.

– Nu, desigur că nu.

Jonathon se strădui să pară suficient de sumbru.

– Chiar nu trebuie să fii îngrijorat pentru asta, Oliver, spuse repede Fiona. Am fost mai mulți care am luat lecții de la doamna Kincaid și toți am fost de acord că ar fi cel mai bine dacă subiecții muncii noastre ar rămâne...

– Neexpuși? se oferi să ajute Jonathon.

Ea ridică o sprânceană.

– Nu este exact cum aș fi formulat eu, dar da. Am fost de acord că ar putea să fie un fel de problemă dacă subiecții muncii noastre ar deveni cunoștințe publice. În plus, ridică ea din umeri, eram toate fiicele unor tați remarcabili, străini, nici una dintre noi italiancă și nici una nu planifica să fie nevoită să își câștige locul. A fost cu adevărat doar de amuzament. Se uită spre Oliver. Cu siguranță nu sugerezi că acesta este felul în care îmi voi clădi averea?

– Acum cu siguranță că nu!

Furia coloră glasul lui Oliver.

– De ce nu acum? spuse Jonathon.

– Pentru că nu este ceea ce noi... ei bine, ideea era să... Oliver flutură mâna spre desene. Poate unele dintre acestea, dar...

– Ce idee? întrebă Fiona.

– Privește-le pe astea, Oliver.

Jonathon organiză rapid desenele în teancuri. Fiona se încruntă.

– Ce faci acolo?

– Răbdare, draga mea! Îi arătă un zâmbet rapid. Cum spuneam, în acest teanc sunt peisajele ei. Destul de corecte în termeni de tehnică, dar nu inspirate în mod deosebit. Aici este natura moartă. El își lăsă mâna pe cel de al doilea teanc. Încă o dată, a desenat un măr frumos și un bol foarte drăguț, dar nu au nimic special în mod particular. Acum – amestecă hârtiile –, în acest teanc sunt desenele ei cu detalii ale unor opere cunoscute. Copii, presupun, după cele din galeriile Academiei? O privi. Uffizi sau Pitti?

Ea încuviință din cap.

– Așa m-am gândit și eu. Se întoarse iar spre desenele ei. În acestea, vezi tu, ei bine, ceva e special, începuturile vieții, ca să zicem așa. Desigur, ar putea să fie pur și simplu faptul că ea este un excelent copiator.

Oliver îl privi suspicios.

– Cum de știi atât de multe despre artă?

– Dragul meu Norcroft, nu am cunoștințe exhaustive despre nici un subiect în mod particular. Totuși, știu câte puțin despre mai multe lucruri. Jonathon oftă într-un fel mult prea dramatic. Este un blestem. Își îndreptă din nou atenția asupra desenelor ei. Acum, fii atent! Aici, unde desenează statuile, poți simți practic textura netedă a marmurei.

– Chiar crezi asta?

Fiona îl privi. Nu era obișnuită să fie flatată. Doamna Kincaid întotdeauna îi spusese că avea un talent dat de Dumnezeu și că era păcat că nu îl folosea niciodată pentru ceva care să merite. Surorile ei văzuseră câteva dintre desenele ei de-a lungul anilor și, deși o complimentau, nu fuseseră cu adevărat interesate. Într-adevăr, cu excepția altor studenți, nimeni nu văzuse lucrările Fionei.

– Da, cred. Jonathon dădu din cap ferm, apoi își îndreptă atenția înapoi spre desenele ei. Până în acest moment, munca ei este bună, dar nu extraordinară. Totuși, privește studiul ei privind mâinile și fețele. Se uită la ea. Surorile tale, presupun?

Ea dădu din cap.

– M-am gândit eu. Se uită la Oliver. M-ai urmărit până acum?

– Mă chinuiesc să reușesc, izbucni Oliver.

– Bun. Jonathon dădu din cap. Abia atunci când începe să deseneze ceva viu, munca ei începe să aibă o viață proprie. O poți vedea în fețele surorilor ei și în desenele cu mâinile lor, dar când desenează întreaga schiță... El scotoci printre lucrări și scoase una cu studiul

unui bărbat întins. Liniile de pe această pagină par vii. Aici este o adâncime ce lipsește în redările obiectelor neînsuflețite. Aproape că poți simți căldura corpurilor lor. Arată de parcă pot începe să se miște în orice moment. Într-adevăr, te întrebi dacă, uitându-te la ei suficient de mult timp, n-ai putea să îi vezi respirând.

– Vezi tu toate astea?

Fiona îl privi cu atenție. Era flatată, desigur, dar nu era foarte sigură că îl credea.

– Da, văd. Jonathon îi întâlni privirea în mod direct. Cred că sunt cu adevărat remarcabile.

– Mulțumesc.

Cel mai frumos sentiment de căldură o străbătu și, pentru un moment, nu fu sigură dacă era datorită aprecierii lui față de munca ei sau o apreciere de un cu totul alt fel, ce se vedea în ochii lui albaștri.

– Ar putea foarte bine să fie cel mai bine desenați oameni dezbrăcați din istoria lumii, dar sunt tot oameni dezbrăcați. Oliver se uită urât. Și desenarea lor, fie și numai discuția despre ei este ceva scandalos.

– Oliver, este artă, oftă Fiona. Nu obscenități.

– Nu, cu siguranță nu sunt deloc obscene. Privirea lui Jonathon o întâlni pe a lui Oliver. Desenele Fionei sunt unele dintre cele mai bune pe care le-am văzut în interiorul sau în afara galeriilor și muzeelor. Și cred că ar trebui să valorificăm ceea ce face cel mai bine.

Ochii lui Oliver se măriră.

– Oameni dezbrăcați?

Jonathon ridică din umeri.

– De ce nu?

– Ce vrei să spui prin valorificare? întrebă Fiona.

Ei o ignorară. Oliver scutură din cap.

– Gândește-te la scandal!

– Nu va fi nici un scandal dacă nimeni nu va ști numele artistului.

O notă persuasivă se simți în vocea lui Jonathon.

– Chiar și așa...

Oliver clătină din cap.

– Haide, Oliver, spuse Jonathon. A fost o idee bună acum câteva minute și acum cred că este chiar și mai bună.

– Acum câteva minute vorbeam despre niște încercări artistice inocente, nu... nu... Oliver arătă spre masă. ... astea.

– Ce idee? Fiona privi de la un bărbat spre celălalt. Chiar credeți că oamenii vor plăti pentru desenele mele?

– Nu doar pentru desenele tale. Oliver își aruncă mâinile în aer într-o capitulare. Dar pentru desenele tale, relaționate cu o poveste.

Ea scutură din cap.

– Nu sunt scriitoare.

– Atunci asta este cu adevărat ziua ta norocoasă, zâmbi Jonathon. Pentru că eu sunt.

Capitolul 5

Fiona îl studie pentru un lung moment. O notă de precauție se simți în vocea ei.

– Ești un scriitor bun?

Oliver se înecă. Jonathon îl ignoră.

– Îmi place să cred că da.

– Și ceilalți cred la fel? întrebă ea încet.

– Nu încă, dar sunt încrezător că într-o zi vor crede.

În realitate, în timp ce nimeni nu considerase potrivit să îi publice lucrările, primise câteva scrisori foarte încurajatoare, de respingere. Fiona se uită la vărul ei.

– Deci despre asta ați vorbit voi doi de când eu am părăsit încăperea? Asta e ideea de care ai menționat?

– Mai mult sau mai puțin, mormăi Oliver. Nu că am fi avut cea mai mică idee că desenele tale ar fi...

– Chiar atât de bune cum sunt, spuse Jonathon repede.

Cu siguranță că Fiona nu avea nevoie să audă o altă tiradă de la Oliver despre însușirea muncii ei.

– Nu sunt sigură că înțeleg. Își îngustă ochii cu suspiciune. Tu propui să scrii o poveste care să se potrivească cu desenele mele?

– Exact. O carte ilustrată. De mărimea unei coli, mă gândesc. Legată frumos, poate în piele. Proiectată să atragă... Se gândi pentru un moment. O clientelă selectă. Există chiar o piață pentru astfel de lucruri. O piață discretă, dar fără îndoială o piață. Evident, se va vinde doar cu abonamente și nu va fi disponibilă pentru publicul general.

Oliver gemu.

– Doamne, Dumnezeule!

Ochii Fionei se măriră.

– Sugerezi cumva ceva de natură obscenă?

– Incontestabil că nu! Indignarea răsună în vocea lui Jonathon. Nu vorbesc despre obscenități. Vorbesc despre – ridică una dintre schițele ei și o flutură – artă.

– Artă? Suspiciunea se simți în vocea ei.

– Artă, încuviință din cap Jonathon. Magnifică, evocativă și da, sincer, erotică.

– Crezi că desenele mele sunt... erotice?

Jonathon ridică din umeri.

– Ei bine, ei zâmbesc.

Oliver bombăni ceva ininteligibil.

– Da, dar... Fiona îi trase schița din mână și o studie, căutând ceva ce el văzuse și ea, nu. Nu înțeleg. Nu arată absolut deloc erotic pentru mine. Cele mai multe dintre aceste desene sunt cu indivizi care pur și simplu pozează. Nu văd nimic provocator în mod special în ele.

– Sunt gooooooiii!

Oliver lungi cuvântul de parcă ar fi putut s-o determine să înțeleagă prin accentuare.

Jonathon nu îi acordă atenție, ci se concentră în schimb asupra Fionei.

– Nu e vorba că sunt pur și simplu fără haine, deși ăsta este cu siguranță un lucru semnificativ. Nici faptul că sunt bine desenați, deși și acest lucru este important. Dar aceste desene nu sunt ale lui Michelangelo sau Leonardo da Vinci...

Ea ridică o sprânceană indignată.

– Niciodată, nici măcar pentru o clipă nu am pretins că munca mea este comparabilă...

– Nu, nu, nu am vrut să zic... adică... Își trecu mâna prin păr și își căută cuvintele potrivite. Ceea ce am vrut să spun e că desenele tale sunt excitante într-un fel erotic tocmai pentru că nu au fost desenate acum câteva sute de ani.

Asta era, desigur.

– Acestea nu sunt interpretări ale matroanelor renascentiste de mult dispărute sau ale nobililor italieni care acum zac în mormintele lor, ci sunt oameni adevărați, reali, pe lângă care se poate să treci pe stradă....

Oliver pufni.

– Nu pe strada mea.

– Oameni cu care poți conversa. Oameni care sunt, Jonathon se gândi puțin, accesibili sau reali, cred.

– Reali? întrebă ea.

El dădu din cap.

– Exact.

– Înțeleg. Ea reconsideră desenele, stând pe gânduri. Și realul le face...

– Absolut.

Vocea lui Jonathon era fermă. Privirea Fionei se mută de la desenul din mâna ei la Jonathon.

– Acesta ar putea fi cel mai ridicol lucru pe care l-am auzit vreodată.

– Sau cel mai genial, rânji Jonathon.

Fiona se uită la vărul ei.

– Oliver?

– Da, da, presupun că ar putea fi genial, admise Oliver invidios. Și chiar profitabil.

Fiona evaluă ideea.

– Presupun că se va face anonim?

– Cu siguranță, spuse Jonathon. Atât artistul, cât și scriitorul vor rămâne necunoscuți.

Fiona îl studie.

– Și voi avea ceva de spus în poveste?

– În povestea mea? Jonathon clătină din cap. Ah, nu știu dacă ar fi...

– Fără îndoială, spuse Oliver în timp ce îi aruncă lui Jonathon o privire fixă. Sunt desenele tale și este vorba de viitorul tău. De fapt, consider că ar trebui să citești cu atenție fiecare rând, fiecare cuvânt scris.

Jonathon îndepărtă un junghi de iritație. Nimeni nu avusese ceva de spus în nici una din poveștile sale. Pe de altă parte, nici una dintre ele nu se vânduse încă. Și în realitate, nu prea conta ce avea să scrie, rezultatul final urma să fie același.

Ea întâlni privirea lui Jonathon și zâmbi ușor.

– Atunci această... strădanie a noastră solicită să petrecem mult timp împreună?

El privi în jos în ochii ei verzi.

– Fiecare minut, aș crede, dacă ne dorim să finalizăm asta cât mai repede cu putință.

– Când ar trebui să începem?

Vocea ei era moale și plină de promisiuni ce treceau dincolo de artă și literatură. Cel mai ciudat amestec de dorință și vină îl străbătu.

– Mâine?

Zâmbetul ei se lărgi.

– Voi aștepta cu nerăbdare. Ea își strânse desenele înapoi în portofoliu, îl legă, porni spre ușă, apoi se întoarse spre el și îi întinse mâna. Pe mâine, atunci?

Jonathon își trecu buzele peste mâna ei și o privi în ochi.

– Pe mâine.

Fiona îi făcu favoarea unei ultime sclipiri a zâmbetului ei magnific și părăsi încăperea. Jonathon se uită după ea și se întrebă dacă își amintea cum se respiră. Să petreacă fiecare minut posibil cu domnișoara Fiona Fairchild îl atrăgea mult mai mult decât își putuse imagina vreodată.

– Dacă n-ai grijă, prietene, vei fi căsătorit înainte de a-ți da seama, spuse Oliver cu o voce joasă, direct în spatele său. Indiferent dacă vrei sau nu.

Jonathon abia dacă îl auzi. Era Fiona cu adevărat femeia perfectă pentru el? Soția perfectă? Era cu siguranță ceva la ea ce îl ținea legat ca într-o vrajă. Era frumoasă, desigur, dar nu era neobișnuit cu femeile frumoase. Dar era, de asemenea, deșteaptă, hotărâtă și talentată. Și chiar admirabilă. Și pentru un bărbat care dorea să evite căsnicia, probabil că era foarte, foarte periculoasă.

Jonathon își scutură capul pentru a-l limpezi și se întoarse spre prietenul său.

– Ai spus ceva?

Oliver umplu din nou paharele.

– Sunt capul familiei și, astfel, ea este responsabilitatea mea. Ține minte asta. Și ține minte și că nu voi evita să solicit căsătoria dacă va avea loc orice de natură îndoielnică.

Jonathon suspină cu o consternare prefăcută.

– Vrei să spui că n-ai încredere în mine cu verișoara ta?

– N-aș avea încredere în tine cu o mătușă de trei sute de ani, darămite cu o frumusețe precum Fiona. Oliver îi înmână un pahar.

Lăsând încrederea deoparte, această schemă a noastră nu va funcționa niciodată.

– Bineînțeles că va funcționa. Funcționează până acum. Jonathon luă o gură din whisky. Nu bănuiește nimic.

– Nu e proastă.

– Nu, nu e. Este unul din lucrurile care mai degrabă îmi plac la ea.

Oliver își îngustă privirea.

– Atunci ai putea pur și simplu să te căsătorești cu ea și am putea termina această mascaradă.

Jonathon rânji.

– Unde ar fi distracția în asta?

Oliver se așeză confortabil pe un scaun și se uită la prietenul său.

– E un plan complicat. Nu știu dacă vom reuși să-l ducem la capăt fără ca ea să intre la bănuieli.

– De ce ar bănui ceva? Tu și cu mine ne vom ocupa de toate detaliile. Și ai spus-o chiar tu: Fiona este disperată. Jonathon închină paharul spre prietenul său. Notează-mi cuvintele, va fi atât de recunoscătoare, încât nu va pune la îndoială succesul acestui lucru. De fapt, îndrăznesc să spun că succesul este partea cea mai ușoară.

Oliver se strâmbă.

– Tertipul stă în detalii.

– Și în ele va sta succesul sau eșecul acestei scheme. Jonathon se plimbă prin cameră, cu băutura în mână, încercând să clarifice detaliile. Având în vedere natura desenelor ei, ar trebui să mergem pe ceva simplu. Clasic. O repovestire sau o reprelucrare a unei povești nemuritoare. Un mit sau o legendă, ceva de genul ăsta. Poate grecească sau romană. Nu, mai bine chiar, un mit complet nou...

– Poți face un mit complet nou?

– Licență literară. Jonathon alungă cu mâna comentariul. N-ar trebui să dureze mult să scriu povestea. Tot ce avem nevoie sunt câteva rânduri scrise pe fiecare pagină, astfel încât desenele ei să devină ilustrații. Deși s-ar putea să fie nevoie să mai deseneze câteva...

– Doar din memorie, rosti Oliver cu o fermitate necruțătoare.

– Da, da, indiferent. Jonathon se gândi pentru un moment. Din momentul în care vom avea povestea și ilustrațiile complete, îi voi cere lui Sir Ephraim să producă o serie de copii...

– Va face asta?

Sir Ephraim Cadwallender fusese un prieten apropiat al părinților lui Jonathon, ducele și ducesa de Roxborough, de când își putea

aduce aminte. Pe lângă prietenia lor, Sir Ephraim și ducele fuseseră implicați în diferite afaceri de succes ca asociați, de-a lungul anilor, iar Sir Ephraim adesea acordase creditul succesului său tatălui lui Jonathon.

– Cu siguranță. Jonathon făcu o pauză pentru a sorbi din băutură. S-ar putea să fie scump, dar va merita cu adevărat. În orice caz, îi arătăm Fionei cărțile. Îi vom spune că abonamentele au fost chiar impresionante. Într-o săptămână sau așa, îi prezentăm un extras bancar, din conturile mele, desigur, deoarece dorim să îi menținem anonim amestecul în această afacere, ceea ce va reprezenta începutul sumelor de care are nevoie pentru surorile ei. Ceea ce înseamnă că, atunci când va apărea acest american, nu va trebui să se mărite, deoarece se va afla pe calea ei în a-și câștiga propria avere.

– Și cum aceste cărți se vor vinde în mod privat, spuse încet Oliver, Fiona nu va ști niciodată că nici una nu se va tipări în afară de cele pe care i le vom arăta și că nici una nu a fost de fapt vândută. Ceea ce elimină de asemenea orice posibilitate de scandal.

– Exact, rânji Jonathon. E genial.

– Este inteligent. Oliver îl studie. Atunci ești pregătit să o susții pentru tot restul zilelor sale?

– Nu fi absurd, pufni el. Este o măsură temporară. Pur și simplu, îi oferim Fionei timp. Este frumoasă și încântătoare și reprezintă cu adevărat ceea ce mai mulți bărbați și-ar dori să regăsească într-o soție. Acum că s-a întors la Londra și e mult mai maleabilă în ceea ce privește căsătoria decât probabil că a fost în trecut, îndrăznesc să spun că va fi căsătorită cum se cuvine într-un an. Și moștenirea ei, precum și cea a surorilor sale va fi eliberată.

– Până atunci, ești dispus să finanțezi această tentativă?

– Sunt, spuse cu hotărâre Jonathon.

– N-aveam idee că ești atât de nobil.

– Nu sunt. Sunt practic. Un proces pentru încălcarea unei promisiuni mă va costa mult mai mult decât această înșelăciune a noastră. În plus, spuse expirând profund, mă simt foarte responsabil pentru ea acum. Indiferent dacă eu am crezut că este o glumă sau nu, am fost de acord să mă căsătoresc cu ea. Mi-a făcut propunerea cu bună-credință și evident a fost ceva dificil pentru ea. Se cufundă pe un scaun lângă celălalt bărbat. Nu, Oliver, îi datorez asta.

– Realizezi că va fi furioasă dacă află adevărul, zise cu blândețe Oliver. Pe amândoi, dar bănuiesc că întreaga forță a mâniei ei va fi îndreptată împotriva ta.

Jonathon se cutremură.

– Asta este o perspectivă înspăimântătoare.

Totuși, nu perspectiva mâniei Fionei îl speria cel mai tare. Această femeie chiar îi făcuse ceva. În realitate, îl lăsase fără aer într-un fel ce nu avea nimic de-a face cu felul în care arăta. Ca nici o altă femeie de dinaintea ei. Și când privea în ochii ei verzi sau o lua în brațe, cele mai ciudate sentimente goneau prin el. Îl deranjase acest lucru din momentul în care se întâlniseră în Ajunul Crăciunului. Recunoscuse dorința, dar era ceva mai mult, ceva intens ce ajungea în interiorul lui și îi făcea stomacul nod și îl simțea apoi în gât. Ceva ce nu mai simțise până atunci. Ceva ce pesemne că îi prinsese inima.

Era o idee prostească. Prin acceptarea ei însemna că el credea în toate prostiile precum dragostea la prima vedere și soarta. Cu siguranță că nu era nimic mai mult decât circumstanțele în care se aflaseră și acea chestiune cum că ea ar fi fost tot ceea ce el își dorise vreodată. Doar abia o cunoștea pe această femeie și cu siguranță nu avea în vedere căsătoria cu cineva cu care nu avusese mai mult de câteva conversații. Chiar dacă ea era ceea ce el dorise dintotdeauna – nu că ar fi știut ce, în acest punct. Nu, dacă ea era femeia potrivită pentru el, cu siguranță că nu ar fi chinuit de îndoieli, nesiguranță și teroare la simpla menționare a cuvântului căsătorie.

Nu avusese niciodată în viața lui îndoieli sau nu fusese indecis sau terorizat de ceva. Faptul că avea acum era semnificativ, dar de ce era semnificativ îi scăpa, de aceea era mai bine să nu ia în considerare deloc reticențele. Chiar și așa, problema nu îi dădea pace, persistând în fundul minții.

– Acestea fiind spuse, nu cred că ar trebui să abandonăm complet ideea de a-i găsi un soț Fionei, preferabil fără știrea ei. Vocea lui Oliver trăda precauția. Balul celei de-a douăsprezecea nopți a lui Lady Chester este săptămâna viitoare. Ar trebui să profităm de ocazie pentru a o prezenta cât mai multor domni eligibili cu putință. Chicoti. O putem avea căsătorită până de Paște.

– Nu ne putem baza pe asta, spuse repede Jonathon în timp ce scutura din cap. Nu, cred că planul nostru original este mai bun.

– Dar dacă ar fi pe punctul de a se mărita, nu ar fi nevoie... Oliver își studie cu curiozitate prietenul. Ai dubii, cumva?

– Nicidecum. Consider că planul nostru este riguros și aproape fără greșeală.

– Nu la asta m-am referit.

– Știu la ce te-ai referit. Jonathon adoptă un ton ferm. Te asigur că nu am dubii absolut deloc.

Și cel puțin pentru moment, Jonathon putuse să creadă că era adevărat.

– ... și astfel, Fiona respiră adânc, vom scrie o carte împreună.

– Știam că Lord Helmsley se va răzgândi, spuse Belle în barbă.

– Nu durează mult timp pentru a scrie o carte? întrebă Gen.

– De ce s-ar răzgândi? Sophia se încruntă. E mai degrabă îngrozitor din partea lui, aș spune.

Gen clătină din cap.

– Și tu chiar n-ai atât de mult timp dacă vrei să eviți căsătoria cu acel american. Care era numele lui?

– N-am nici o idee. Fiona ridică din umeri. Și nici nu-mi pasă.

Sophia se lumină la față.

– N-ar trebui ca vărul Oliver să-l provoace pe acest lord la un duel sau ceva asemănător? Pentru că te dezonorează?

Fiona suspină.

– N-am fost dezonorată.

– Daniel Sinclair, spuse Belle.

Toate privirile se întoarseră spre Belle.

– Americanul. Numele lui e Daniel Sinclair. Reținn foarte bine numele, spuse Belle cu îngâmfare. Acum, despre această carte?

Fiona se uită la sora ei încă puțin. Gen era cea mai practică dintre surorile mai mici, Sophia cea mai dulce, dar Belle era o enigmă continuă. Uneori egoistă, uneori altruistă, nimeni nu știa niciodată ce ar mai fi putut ea să facă. Era o sursă constantă de surprize.

– Da, cartea. Fiona își adună gândurile. Nu o să fie o carte foarte lungă, așa că îndrăznesc să spun că nu va dura foarte mult să fie scrisă. Lordul Helmsley propune să scrie o poveste care să se potrivească desenelor mele. Cartea în sine va consta mai mult din munca mea.

Gen făcu o grimasă.

– Ah, nu acele imagini îngrozitor de plictisitoare pe care le faci, cu dealuri și copaci, și râuri, și orice altceva peste care dai când ieși pe afară?

– Nu...

– Sau acele desene plictisitoare, anoste cu struguri și lumânări, și boluri, și ocazional un pui pregătit pentru gătire. Belle se cutremură. Nu-mi pot imagina nici un fel de poveste care să merite efortul de a fi citită, care să aibă de-a face în vreun fel cu vreun pui de gătit.

– Mai degrabă îmi place natura mea moartă, se răți Fiona. Dar nu, nici acelea nu vor fi incluse.

– Ah, spuse Sophia în timp ce ochii i se măreau. Atunci va include imaginile obraznice?

Fiona își ținu respirația.

– Ce imagini obraznice?

Surorile ei schimbară priviri cunoscătoare și zâmbete asemănătoare. Gen își încrucișă brațele la piept.

– Cele cu oameni dezbrăcați.

Fiona gemu în sinea sa, dar își menținu expresia impasibilă.

– Acelea sunt pur și simplu desene de statui și...

Belle pufni.

– Aha! Am văzut desenele tale cu statui și sunt incontestabil diferite de desenele tale cu oameni dezbrăcați.

Sophia îi aruncă Fionei o privire compătimitoare.

– Cu siguranță putem să ne dăm seama de diferență, știi? Făcu o pauză, apoi adăugă: Chiar dacă n-am văzut niciodată oameni dezbrăcați țopăind....

– Nu țopăia nimeni!

Fiona scrâșni din dinți. Pentru Dumnezeu, chiar toată lumea care se uita la acele imagini se gândea imediat la extazieri și zbenguieli și posibil chiar la orgii cu băutură, cu bărbați bruneți râzând, cu gropițe singuratice și invitația reflectându-se din ochii lor? Imediat, ea alungă gândul șocant din minte. Trase adânc aer în piept și se întoarse spre surorile ei.

– V-ați uitat la desenele mele.

– Într-adevăr am făcut-o, rânji Gen. De câțiva ani deja.

– Dar niciodată n-ați arătat nici un interes pentru munca mea.

– Nu e absolut nimic interesant la fructe. Belle își dădu ochii peste cap. Sau copaci.

– Totuși, chiar ne-au plăcut cele cu noi. Credem că sunt foarte bune. Sophia îi aruncă surorii mai mari o privire mustrătoare. Dar ai încetat să ne mai arăți vreuna dintre lucrările tale de mult timp.

– N-am crezut că vă pasă cu adevărat.

– De fapt, nici nu ne păsa, în cea mai mare parte, spuse Belle în șoaptă. Erau majoritatea fructe, până la urmă.

–Am fost șocate la început, Fiona. Gen făcu o pauză. Apoi am decis că, fiind parte a studiilor tale de artă, probabil era acceptabil.

–Atât timp cât nimeni nu știa, adăugă repede Sophia. În plus, toate am fost de acord cu faptul că era foarte probabil ca nici una dintre noi să nu vadă oameni dezbrăcați...

–Bărbați dezbrăcați, mai ales, sublinie Belle.

–... până când nu vom fi măritate. Sophia își încreți nasul. Dacă și atunci.

Gen o privi pe Fiona gânditoare.

–Poate cineva cu adevărat să își clădească averea prin scrierea unei cărți?

Belle o luă peste picior.

–Îndrăznesc să spun că da, dacă are imagini obraznice în ea.

–Nu sunt obraznice, sunt artă, pufni Sophia.

–Sunt goi, rânji Belle. Oameni goi, desenați de artiști faimoși și care cel mai adesea sunt morți, ce atârnă pe pereții muzeelor, sunt artă. Imaginile unor oameni dezbrăcați într-o carte sunt obrăznicii.

–Cu toate că, spuse încet Gen, bănuiesc că se pot vinde bine.

–Să sperăm că așa va fi, rosti tăios Fiona. Viitorul nostru depinde de asta.

–Cu privire la viitorul nostru... Gen o studie pe sora sa mai mare. Indiferent dacă îi spui artă sau obrăznicie, această carte a ta și a lui Lord Helmsley nu va reprezenta motivul unui scandal?

–Nu, dacă nu află nimeni de implicarea noastră. Se va publica anonim. Numele noastre nu o să fie niciodată puse în legătură cu ea. Fiona își îngustă privirea. Și vreau să promiteți solemn chiar acum că niciodată, absolut niciodată nu veți dezvălui acest lucru nici măcar unui singur suflet.

Fetele schimbară priviri între ele.

–Realizez că nici una dintre voi n-a fost niciodată bună la păstrarea secretelor, dar acum discreția este de o importanță crucială. Fiona susținu privirea fiecărei surori, pe rând. Dacă voi fi implicată în genul de scandal pe care îl poate produce această chestiune, fiecare dintre voi va cădea, de asemenea, în dizgrație. Își clătină capul într-o manieră sumbră. Îndrăznesc să spun că mătușa Edwina nu va privi cu căldură sponsorizarea unor fete în societate a căror soră are...

–Nu vom spune un cuvânt, zise repede Gen.

–Niciodată, încuviință Sophia. Chiar dacă am fi torturate de sălbatici americani.

Belle pufni.

– Și suntem ofensate că poți crede chiar și pentru un moment că am face-o.

– Bine.

Fiona răsuflă ușurată. Ultimul lucru de care avea nevoie să își facă griji era ca un cuvânt despre această aventură absurdă să devină public. Pentru că ar fi fost compromisă înainte să apuce ca măcar să murmure un cuvânt de explicație. Și orice șansă să găsească vreodată un soț potrivit ar dispărea. Chiar dacă o numești artă sau cu totul altceva, nici un domn nu ar lua în considerare căsătoria cu o femeie care desenează imagini cu oameni dezbrăcați, în special bărbați goi. Indiferent dacă țopăiau sau nu.

Poate doar cu excepția unuia.

Jonathon nu păruse absolut deloc șocat de desenele ei. În schimb, fusese amuzat și îi făcuse complimente. Într-adevăr era entuziasmat de munca ei. Fusese foarte încurajator. Jonathon era un bărbat neobișnuit, nicidecum ceea ce se așteptase de la un fiu de duce. Dar era adevărat că bănuia că nici ea nu era în totalitate ceea ce el se așteptase să fie.

Și acest lucru era foarte încurajator, de asemenea.

Singurul lucru care nu o încânta după ce Jonathon admisese că crezuse că ea face parte dintr-o farsă și că nu dorea absolut deloc să se căsătorească cu ea era această schemă cu cartea lui Jonathon și a lui Oliver. Chiar și cu o *clientelă selectă,* nu își putea imagina că va câștiga banii de care avea nevoie și la timp. Era posibil, presupunea, dacă exista cu adevărat o piață avidă, dar discretă, pentru cărți de o asemenea natură. Pur și simplu, trebuia să aibă încredere în Jonathon și Oliver în această privință. În acest moment, ce altă opțiune avea?

– Ești sigură că nu vrea să se însoare cu tine? întrebă Gen.

Belle o studie pe sora ei.

– Sau poate că el nu vrea să se însoare cu tine chiar acum?

– Nu este posibil să se răzgândească? Vocea Sophiei era gânditoare. La urma urmei, chiar te-a sărutat.

– Da, a făcut-o. Fiona zâmbi amintindu-și. Și chiar frumos.

Belle ridică o sprânceană.

– Cât de frumos?

Fiona zâmbi.

– Foarte frumos. Bărbatul acesta a mai sărutat înainte.

– Ei bine...

Belle rosti cuvintele foarte încet.

– Știu la ce te gândești și ți-o poți scoate din minte chiar acum, spuse Fiona pe un ton ce sugera absurditatea ideii. Indiferent de circumstanțele noastre, n-am nici o dorință să mă căsătoresc cu cineva care nu vrea să mă aibă drept soție.

– Sunt metode...

– Nu-l voi prinde în cursa unei căsătorii.

Fiona scutură din cap.

– Păcat, murmură Belle.

Fiona își reprimă nevoia de a fi de acord cu sora ei, dar credea în ceea ce spusese despre a nu forța un bărbat să se căsătorească. Totuși, nici nu avea vreo intenție să renunțe la ideea de a se căsători cu Jonathon. Oricât de absurdă i s-ar fi părut această propunere cu cartea, servea foarte bine scopului minunat de a-i permite să petreacă foarte mult timp în compania acestui lord. Și cine știa ce se putea întâmpla atunci?

Exista promisiunea a ceva minunat în ochii lui atunci când o privea. Și aluzia a ceva la fel de bun adânc în interiorul ei atunci când se uita la el. Nu semăna deloc cu sentimentele pe care le avusese pentru el când era copilă. Acum era ezitant, nesigur, de parcă emoția era mult prea puternică în întregime pentru a o recunoaște pe toată deodată. Mai adâncă, mai bogată și mult mai importantă. Precum o tocană ce a fiert înăbușit aproape neobservată pentru foarte mult timp. Sau ca un desen ce fusese făcut și refăcut până când devenise ceva special, unic și perfect.

Indiferent ce era acel ceva ce persista între ei, merita cu desăvârșire explorat. Până la urmă, ea nu avea nimic de pierdut, dar probabil foarte mult de câștigat.

Capitolul 6

Chiar în ziua următoare...

Jonathon străbătea lungimea bibliotecii lui Oliver, cu fruntea brăzdată, cu un murmur ininteligibil venind de pe buzele lui

ocazional. Ar fi fost amuzant dacă nu ar fi fost atât de, ei bine, monoton.

– Nimic încă? spuse Fiona cu speranță și nu pentru prima dată.

Fiona stătea la unul din capetele unei mese lungi ce fusese adusă special cu scopul de a fi utilizată pentru lucrul la *Carte*, așa cum realiza acum, gata să scrie fiecare cuvânt al lui, deși până în acel punct nu făcuse nimic altceva decât să lovească ușor cu condeiul, să lupte împotriva propriei nerăbdări crescânde și să îl privească pe Jonathon plimbându-se, ceea ce el pretindea că îl ajută să gândească.

– Curând, murmură Jonathon.

Până atunci – Fiona privi spre foaia goală din fața sa –, el făcuse un număr remarcabil de pași și posibil se gândise mult, dar tot nu dăduse vreun rezultat. Din când în când, Jonathon se oprea din drum, se îndrepta spre masă și studia unul sau mai multe dintre desenele ei.

Cu excepția spațiului aflat chiar în fața ei, masa era acoperită cu desenele nudurilor pe care ea le făcuse în ultimii ani. Erau treizeci și șapte de desene distincte, în total. Majoritatea erau cu femei care pozau fie individual, fie în grupuri de două sau trei. Toate studiile nudurilor masculine erau individuale și reprezentau abia o treime din total. În realitate, deși poate că părea altfel, erau doar doi bărbați diferiți care pozaseră vreodată pentru Fiona și pentru ceilalți studenți, ambii fiind, în momente diferite, prieteni intimi ai doamnei Kincaid.

Fiona își reținu un căscat și privi ocazional la ceasul de pe cămin, aflat în partea opusă a încăperii. Era prea departe și prea mic pentru a-și da seama cât este ceasul, dar cu siguranță că ei se aflau acolo de foarte multă vreme. Oliver îi lăsase singuri să lucreze la *Carte*, cu promisiunea să o țină pe mătușa Edwina departe. Toți trei fuseseră de acord că ea nu ar înțelege niciodată și că probabil nu ar fi observat adevăratul sens al artei. Cu toate astea, Oliver lăsase înadins ușa deschisă și un valet se afla în hol pentru a evita orice aluzie de indecență.

Indiscutabil, să îl privească pe Jonathon plimbându-se prin cameră nu era cu totul neplăcut. Avea o siluetă elegantă, dar cu siguranță că exista ceva ce ea ar fi putut face pentru a ajuta, în loc să stea acolo așteptând să redea orice bijuterii literare s-ar fi revărsat de pe buzele lui.

O imagine cu Jonathon deschizând gura și un smarald sărind afară îi apăru în minte și încercă să își rețină râsul.

El o privi.

– Ai spus ceva?

– Nu. Nimic. Ea zâmbi plăcut, apoi făcu o pauză. Oricum, am ceva de spus. Se ridică în picioare, se sprijini cu mâinile de masă și se aplecă spre el. Jonathon, suntem aici de ore întregi și nu ai dictat nici măcar un singur cuvânt.

– Cu siguranță că n-a trecut atât de mult timp. Scoase un ceas de aur din buzunar și îl cercetă. Abia dacă se face o oră de când sunt aici.

– A părut mult mai mult.

– Durează puțin, știi, să găsești ideea unei povești. Nu se scoate singură din neant.

– Ce păcat, murmură ea.

– Este extrem de dificil. Nicidecum precum desenatul, o sfidă el.

– Desenatul?

– Da. Trebuie să recunoști, arta este mult mai ușoară decât literatura.

Ea se îndreptă și își încrucișă brațele.

– Nu trebuie să recunosc nimic de acest fel, dar chiar spune-mi de ce.

– Prin artă începi cu ceva deja creat. O priveliște sau un vas cu flori, sau – făcu o pauză pentru a accentua ce urma –, un nud și pur și simplu desenezi ceea ce vezi. Literatura începe cu nimic altceva decât cu o idee și de obicei cu una foarte vagă. Își lovi ușor capul cu degetul arătător. Vine în întregime chiar de aici.

Ea pufni.

– Cu siguranță că n-a venit până acum.

– Nu este ușor. Tonul său era superior. Ia timp.

– Cât de mult timp?

– Nimeni nu poate scrie la comandă. Să evoce o poveste după o cerință de moment.

Fiona îl studie gânditoare.

– Eu pot.

El pufni.

– Nu poți.

– Ai vrea să pui rămășag pe asta?

– Nu. Făcu o pauză. Care ar fi miza?

Ea se gândi pentru un moment.

– O sută de lire.

Jonathon icni.

– O sută de lire?

– Nu este timp mai bun decât prezentul pentru a începe să-mi fac averea. Iar tu cu siguranță că îți permiți să pierzi o sută de lire.

– Cu toate astea, tu n-ai o sută de lire pentru a pune rămășag. Ce primesc dacă pierzi?

– Nu voi pierde, zâmbi ea.

– Atunci ar fi extrem de prostesc din partea mea să pun rămășag.

Fiona ridică din umeri.

– Cum dorești.

El o studie cu atenție.

– Dacă este să țin acest rămășag, vreau ceva pe masă pentru cea mai slabă șansă ca tu să pierzi.

– Chiar am foarte puține de pus rămășag. Arătă spre desenele expuse pe masă. Munca mea, desigur. Și indiscutabil o garderobă foarte frumoasă. Zâmbi. Îmi plac rochiile drăguțe, mai ales dacă sunt din Franța.

– Am toate rochiile franțuzești de care am nevoie, mulțumesc.

– Am câteva bijuterii.

– Nu doresc nici bijuteriile tale.

– Atunci ce vrei, Jonathon, dacă e să pierd? Ceea ce nu se va întâmpla.

– Nu știu. Având în vedere finanțele tale limitate, ceva simplu, m-aș gândi. Zâmbi ușor, într-un fel cumva obraznic. Un sărut ar fi de ajuns.

– Un sărut?

Surprinderea răsună în vocea ei, deși ar fi trebuit să se aștepte la asta.

– De la o femeie cu care nu dorești să te căsătorești?

– Un sărut nu reprezintă cauza unei căsătorii, zâmbi el. Dacă era, aș fi fost căsătorit de o duzină de ori până acum.

– La fel și eu. Ridică dintr-un umăr. Totuși, ne-am sărutat deja. De două ori, cred.

– Dar a fost sub pretexte false.

– A, da. Am crezut că te vei căsători cu mine și tu ai crezut că eu sunt o pro...

– O actriță, spuse el repede. O actriță foarte bună. Și cum acele sărutări fac parte dintr-o greșeală, îndrăznesc să spun că nu contează.

Dacă privești din această perspectivă, noi nu ne-am sărutat de fapt deloc.

Ea își îngustă privirea.

– N-am făcut-o?

– Nu. Și un prim sărut, cu tine, ar putea foarte bine să valoreze o sută de lire.

– Doar un simplu sărut valorează o sută de lire? Râse ușor. Sunt flatată.

– Nu este un simplu sărut, este primul sărut și astfel foarte important. Vocea lui era sobră, dar ochii îi sclipeau. Și cine știe ce se poate întâmpla după primul sărut.

– Ești un diavol încântător, Jonathon.

Și încă unul periculos. Totuși, nu era nici un pericol adevărat dacă se bucura puțin de felul în care cocheta cu el.

– Deci avem un rămășag?

– Într-adevăr avem. El flutură un gest măreț spre desenele ei. Dă ce ai mai bun Fiona, compune o poveste.

– Prea bine. Ea înconjură masa. Înainte să începi să te plimbi prin cameră și să gândești, cred că ai menționat că vrei să scrii ceva în jurul ideii unui mit grecesc. Ceva de natură clasică.

– Pare să meargă bine cu – își drese vocea – hainele sau lipsa lor, precum și cu cadrele.

– Posibil.

Se așeză în fața mesei și studie desenele într-un efort de a le privi cu ochi noi. De parcă le-ar fi văzut pentru prima dată.

În cea mai mare parte, fiecare siluetă era desenată sau cel puțin începută într-o lecție diferită și în general terminată în următoarele lecții sau cam așa, de obicei fără prezența modelelor. Câteva dintre cele mai complicate desene, cele în care erau mai multe personaje, avuseseră nevoie de mai multe sesiuni cu modelele care pozau. Dincolo de lipsa hainelor și poate a fundalului, nu exista nici o temă în mod particular care să facă legătura între lucrări. Pentru prima dată, Fiona încercă să le privească ca pe un întreg, mai degrabă decât ca piese separate, individuale. De parcă ele chiar intenționau să spună o poveste.

– Ei bine? zise Jonathon cu o notă de îngâmfare în glas. Nu este atât de ușor, nu-i așa?

– Abia dacă am început să mă gândesc la asta, mormăi ea.

Totuși, el avea dreptate despre a face un fel de poveste bazată pe un mit. Personajele, precum și fundalurile, schițate în cât mai puține linii posibil pentru a fi vagi și doar sugerate, părea să solicite exact asta. Nudurile erau poziționate pe bănci din piatră sau sprijinite de coloane din marmură sau întinse lângă fântâni. Dacă cineva privea imaginile ca pe ilustrații, o poveste de acest gen începea cu adevărat să capete contur.

– Ai spus că o poți face pe loc. Făcu o pauză plină de semnificație. Cred că acesta a fost rămășagul. Dacă acum consideri că nu poți...

– Bineînțeles că pot.

Avea o licărire a unei idei, dar nimic mai mult. Totuși, singura modalitate de a câștiga acest rămășag ar putea fi să înceapă să vorbească și să spere că va ieși ceva magnific. Chiar și ceva ce nu ar avea deloc sens ar fi mai mult decât nimic. Rămășagul nu menționa că trebuia să fie o poveste bună.

– Anticii foloseau miturile ca o formă de a explica ceva pentru care nu aveau nici o explicație. În principal, lumea naturală. Răsăritul soarelui. Modul în care erau așezate stelele...

– Fazele lunii, dădu el din cap. Continuă!

– Ei bine...

Ei bine, ce? Fiona se uită la desene pentru o lungă perioadă de timp, până când observă brusc un fel de tipar.

– Aici avem douăsprezece desene cu femei singure. Rearanjă desenele expuse, poziționându-le pe cele din duzină separat. Ele reprezintă...

Ce anume? O duzină de ouă? O duzină de prăjituri de ceai?

– ... lunile anului, spuse ea adresându-i un zâmbet triumfător.

– Continuă!

– Prea bine.

Ea puse desenele ce conțineau două figuri feminine într-un colț al mesei, pe cele cu trei figuri în altul, iar pe cele ce conțineau nuduri masculine în al treilea.

– Masculii reprezintă două forțe primare, deși opuse.

– Dar sunt mai mult de două desene.

– Diferite posturi, dar aceeași bărbați, îi îndepărtă ea obiecția cu o fluturare a mâinii.

– Mie fețele îmi par diferite, murmură el.

– Îndrăznesc să spun că nimeni nu va remarca fețele lor sau orice altă diferență în asemănare, spuse ea sec. În plus, pentru scopul

mitului nostru, două vor fi de ajuns. Acum, după cum spuneam, ei reprezintă forțele naturii. Forțe opuse. Lumina și întunericul, poate. Sau ziua și noaptea...

– Binele și răul?

– Posibil, spuse ea încet. Dar nici asta nu pare să fie exact ce trebuie. Dacă cele douăsprezece doamne sunt lunile anului, atunci cei doi bărbați sunt...

– Iarna și Vara. El își sprijini mâinile pe marginea mesei și se aplecă în față, privirea lui rătăcind peste desene. Pe Jupiter, e bine. E chiar foarte bine.

– Da, este. Ea îi aruncă un zâmbet îngâmfat, apoi se întoarse la lucrările ei.

Iarna și Vara, fiecare dorind lunile anului. Ei doresc... favorurile doamnelor... Nu. Ei vor să le posede. Asta e. Ei sunt prinși într-o luptă fără sfârșit pentru stăpânire. Ei le vor, pe luni, pe doamne pentru că...

Ea gesticulă fără țintă. Răspunsul părea să fie la îndemână.

– Pentru că...

– Pentru că lunile, care sunt de fapt femeile, sunt fermecătoare, pasionate și captivante și, spuse ridicând o sprânceană, bărbații...

– Zeii, spuse ea. Trebuie să fie zei.

– Absolut. Zeii atunci vor lunile pentru că... Se gândi pentru un moment, apoi rânji. Pentru că sunt bestii egoiste, cum și zeii antici aveau tendința să fie. Întotdeauna se gândeau la propria persoană și de ce distracții puteau să aibă parte. Zbenguindu-se și mâncând struguri cu femei minunate la dispoziția lor pentru a fi chemate. Zeii antici nu puteau avea niciodată prea multe *luni* țopăitoare în jurul lor.

– Ele nu țopăie, spuse ea absentă și încercă să își adune gândurile. Cu cât mai multe luni posedă un zeu... Desigur! Se îndreptă și se lovi cu palma peste frunte. Cu cât mai multe luni posedă un zeu, cu atât mai mare este puterea lui! Asupra pământului, a cerului...

– Chiar asupra întregului univers!

– Exact! Entuziasmul răsună în vocea ei. Iarna și Vara sunt prinși într-o bătălie, într-o luptă continuă, pentru eternitate pentru posesia lunilor! Se opri și își încreți nasul. Deși ar trebui să le spunem altcumva decât luni. Luni pur și simplu nu sună potrivit.

– Zeițe?

– Ceva mai mici de zeițe, mă gândesc.

– Mai mici decât zeițele, dar cu siguranță mult mai mari decât muritorii obișnuiți. Jonathon se duse la un raft și examină cu grijă volumele legate în piele. Cu siguranță e ceva aici ce ar putea ajuta.

Fiona se apropie.

– Homer, poate?

El încuviință din cap.

– Sunt tot felul de divinități care se regăsesc în Iliada și Odiseea. Se gândi pentru un moment. Ce zici de grații?

– Cred că erau doar trei, spuse ea continuând să caute prin rafturi.

– Este povestea noastră și mitul tot al nostru. Îndrăznesc să spun că putem face exact cum ne dorim. Scoase o carte și o deschise. Dacă ne dorim o duzină de grații, putem avea o duzină de grații.

– Dar noi vrem să aibă sens într-o oarecare măsură.

– Mă îndoiesc că este necesar. El răsfoi prin carte. Având în vedere natura a ceea ce încercăm să facem și faptul că miturile sunt fictive de la bun început, poate să nu fie necesar să aibă sens.

– Probabil că nu, murmură ea și privi la cartea din mâinile lui. Ai găsit ceva?

– Nu chiar. Închise cu zgomot cartea și o așeză la loc pe raft. Ce zici de muze?

Fiona clătină din cap.

– Prea fantezist, cred. Povestea noastră este despre forțele naturii, nu despre artă.

– Știu. Jonathon zâmbi cu satisfacție. Nimfe. Dacă îmi amintesc corect studiile mele clasice, erau zeițe neimportante.

– Excelent! Nimfe să fie atunci.

Fiona se întoarse la masă, apucă o bucată de hârtie, scrise Iarnă pe ea, apoi scrise Vară pe o a doua foaie. Repede, împărți grămada cu desenele bărbaților în două teancuri, așeză foaia cu Iarnă peste unul din ele și pe cea cu Vară peste celălalt.

– Acum. Luă șase dintre desenele cu femei și puse câte trei în fiecare teanc al zeilor. Iarna și Vara, fiecare a câștigat inima și loialitatea a trei nimfe.

– Vara le are pe Iunie, Iulie și August și Iarna le are pe Ianuarie, Februarie și, se încruntă el, Decembrie?

– Cu siguranță mă gândesc la Decembrie ca la iarnă, spuse ea ferm. Zilele sunt cele mai scurte din an și este invariabil frig. Cu mult mai mult decât în Martie.

– Prea bine atunci, Iarna și Vara au fiecare posesia incontestabilă asupra a trei luni. Jonathon se duse lângă ea și studie teancurile de desene. Ar trebui să avem de asemenea un zeu al Primăverii și unul al Toamnei?

– Nu cred. Se încruntă până își apropie sprâncenele. Lunile rămase, sau mai degrabă nimfele, cele care ar aparține Primăverii sau Toamnei dacă am avea încă doi zei...

– Poate că au fost cuceriți de Iarnă și de Vară pentru că erau slabi?

– Excelent. Deci acele nimfe sunt acum libere și reprezintă obiectul luptei constante dintre Iarnă și Vară. Atât loialitatea, cât și afecțiunea acelor nimfe sunt mereu puse la îndoială. Se gândi pentru un moment. Deci nu este cu adevărat o luptă directă între Iarnă și Vară. Este o competiție, dar este mai subtilă decât atât. Fiecare din cei doi zei încearcă întotdeauna să convingă una dintre nimfele primăverii și toamnei să li se alăture.

– Prin orice mijloace necesare. Șiretlicuri sau mituire sau... ridică o sprânceană, seducție?

– Cu siguranță seducție, mă gândesc. Îi susținu privirea ferm. Tu, nu?

– Seducția pare felul potrivit de a acționa. Se uită la ea. Cu zeii și cu nimfele, adică.

Imediat Fiona deveni conștientă de cât de aproape stăteau unul de altul. Unul lângă altul, umerii aproape li se atingeau, iar ea se întrebă de ce nu observase apropierea lui până atunci. Sau oare cuvântul seducție era acela care o făcuse să fie atât de atentă la el?

– Și nimfele, fiind ceea ce sunt, pot fi foarte sensibile la – înghiți cu dificultate – seducție.

– Sunt creaturi capricioase. El își lăsă privirea să cadă pe buzele ei și reveni înapoi la ochii ei. Nu poți conta niciodată pe o nimfă să fie cu adevărat credincioasă.

– Cineva ar fi nebun să se bazeze vreodată pe o nimfă.

Cât de mult mai multă nebunie pentru a te baza pe un bărbat? În special, pe unul cu umeri largi, un râs molipsitor și gropiță buclucașă în obraz?

– Atât este, deci?

Vocea lui era joasă și... seducătoare.

– Ce este atât?

Ea se uită în ochii lui albaștri. Fără sfârșit și ah, atât de îmbietori. Putea să spună orice dorea despre faptul că săruturilor lor de dinainte

nu contau, dar își putea aminti bine căldura buzelor lui deasupra alor ei. Felul în care îi simțea corpul puternic lipit de al ei.

– Tot ceea ce ai despre poveste?

El își coborî capul mai aproape de al ei, de parcă era gata să revendice sărutul.

Poate că merita o sută de lire să îl sărute din nou. Să simtă felul în care sărutul lui îi înmuia membrele și îi făceau sângele să alerge și capul să i se învârtă. Sigur, asta se întâmpla pentru că el era atât de priceput.

– Nu.

Ea abia rosti cuvântul. El se opri, buzele sale rămânând la o distanță de o respirație de ale ei.

– Nu?

– Nu.

Fiona nu prea reuși să își ascundă regretul din voce. El făcu o pauză.

– Ești sigură?

– Sunt. Scutură din cap ușor. Asta nu este tot din poveste.

– Poveste? Confuzia îi apăru pe chip, apoi el clipi și se îndreptă. A da, povestea.

– Povestea.

Ea trase adânc aer în piept și își împreună mâinile ce îi tremurau ușor. Ultimul lucru pe care dorea ca el să îl remarce era că își dorea să o sărute. Mai mult decât se așteptase.

– Ei bine, e un mit.

– Și? Tonul lui era rece și își încrucișă brațele. Continuă!

Fiona îl studie pentru un moment. Era evident, din cauza noii sale dispoziții morocănoase, că își dorise să o sărute la fel de mult pe cât își dorise și ea. Probabil chiar mai mult decât se așteptase el. Își reținu un zâmbet de satisfacție.

– Și miturile, așa cum am convenit mai devreme, sunt acolo pentru scopul precis de a explica un aspect al naturii ce nu are înțeles, cel puțin pentru antici. Arătă spre desenele împrăștiate pe masă. Povestea noastră explică exact de ce acele luni dintre iarnă și vară, sezonul de primăvară și cel de toamnă, sunt uneori mai reci decât era de așteptat și alteori mai calde.

Ochii lui se îngustară în confuzie.

– Ce?

– Haide, Jonathon, acum ești obtuz în mod voit. Înțelegi exact ceea ce spun. Ea își dădu ochii peste cap. Când Iarna face tot posibilul să o seducă pe Martie, să o țină lângă el, Martie e rece. Dar când Vara o flatează și o lingușește, iar Martie e aproape să cadă în brațele care o așteaptă, Martie este mult mai caldă decât de obicei. Când Martie e nesigură, sfâșiată între cei doi zei, avem furtuni. Cât de multe, depinde de emoțiile lui Martie și de eforturile zeilor de a o câștiga. Același lucru se aplică lui Aprilie, Mai, Septembrie, Octombrie și Noiembrie.

Jonathon se uită la ea un lung moment, în tăcere.

– Ei bine? Spune ceva!

El răsuflă puternic.

– Îți datorez o sută de lire.

Cel mai încântător sentiment de împlinire o străbătu și zâmbi.

– Știu.

– Este magnific, Fiona.

– Este, nu-i așa? Privi spre desene. Cred că asta se va transforma în ceva mult mai bun decât m-am așteptat vreodată. Oricum... Ea îi întâlni privirea. Consider că dezvoltarea acestei povești a fost mai mult un efort comun decât doar al meu, de aceea nu-ți pot accepta banii.

– Nu. El scutură cu fermitate din cap. Întotdeauna îmi plătesc datoriile.

– A fost un rămășag scandalos de la bun început. O sută de lire contra unui sărut.

– Scandalos sau nu, mi-am dat cuvântul.

– De asemenea, ți-ai dat cuvântul să te căsătorești cu mine și totuși ai avut o mică problemă să-ți respecți acea promisiune.

– Deoarece am crezut că totul a fost o...

– Da, da, știu, și aș prefera foarte mult să n-o mai aud încă o dată. Alungă comentariul lui. Prea bine atunci. Voi accepta cincizeci de lire, dar nu mai mult.

El ridică o sprânceană.

– Jumătate din rămășag, deci?

Ea încuviință din cap. El zâmbi ușor.

– Și eu voi primi jumătate de sărut?

– Nu sunt foarte sigură că știu ce înseamnă jumătate de sărut.

– Nici eu nu sunt, dar sunt sigur că împreună ne putem da seama.

Ea îl privi lung.

– Ai tendința să flirtezi cu mine, Jonathon?

– Ei bine, nu știu dacă am tendința să o fac. Doar că pare oarecum firesc să flirtez...

– Ai refuzat să te căsătorești cu mine, totuși e evident că dorești să mă săruți. Se aplecă spre el. Îți dorești mai mult de-atât?

Ochii lui se măriră.

– Mai mult?

– Mai mult.

Fără nici un avertisment, ceva înăuntrul ei plesni și o cuprinse furia.

– Nu cumva un sărut va conduce la altul? Un al doilea la al treilea și așa mai departe? Unde dorești să se termine?

– Eu nu...

– Tu nu vrei să se termine? Totuși, tu nu vrei să conducă la căsătorie.

– Eu chiar nu am...

– Am văzut genul tău de bărbați înainte. Ești frumos și fermecător și nu faci nici o promisiune, cu excepția celor din ochii tăi.

– Din ochii mei? Din vocea sa răzbătu precauția. Ochii mei nu spun nici un cuvânt.

– Ha! *Nici măcar tu nu crezi* asta.

El o privi.

– Ce încerci să spui mai exact?

– Spun că tu, Lord Helmsley, ești un gentleman care flirtează scandalos. Și întrebarea pe care mi-o pun este: cu ce scop? Păși în spate și își puse mâinile în șolduri. N-ai nici o dorință să te căsătorești cu mine.

– Pot spune că nu este drept. Acest lucru nu are nimic de-a face cu tine. Doar că recent am descoperit că nu doresc să mă căsătoresc cu cineva în acest moment. Pur și simplu, tu ai fost cea care m-a făcut să realizez asta.

Fiona îl privi cu neîncredere. Nu era sigură dacă își dorea să țipe sau să îl pălmuiască. Oricare ar fi fost foarte satisfăcătoare.

Jonathon tresări.

– N-am vrut să spun asta exact așa cum a sunat.

– Dar cum ai vrut să o spui?

– Fiona, ești inteligentă și frumoasă și, din scurta perioadă pe care am petrecut-o împreună, pot vedea cu siguranță că nu vei fi blândă și umilă ca soție. Își trecu mâna prin păr. Și mă îndoiesc

că am întâlnit vreodată o altă femeie mai potrivită să fie ducesă decât tine.

– Atunci dragostea este ceea ce cauți?

– Sincer să fiu, niciodată n-am acordat iubirii o importanță serioasă. Oftă adânc. Prietenii mei pretind că n-am fost niciodată îndrăgostit.

– Au dreptate?

– N-am crezut că au, dar, spuse ridicând din umeri neajutorat, în realitate nu știu.

– Înțeleg. Trase adânc aer în piept. Trebuie să înțelegi că eu nu am astfel de ezitări în ceea ce privește căsătoria. Indiferent dacă această schemă a ta și a lui Oliver are succes sau nu, intenționez cu adevărat să mă căsătoresc într-o bună zi. Sper să o pot face pentru... afecțiune, posibil iubire, dar chiar dacă ajung să mă căsătoresc doar pentru a-mi aranja finanțele, o voi face cu onoarea intactă.

Ochii lui se măriră.

– Fiona, eu niciodată...

– Chiar nu? Scutură din cap. Mă privești de parcă aș fi o bucățică pe care ai vrea să o devorezi.

– Nu vreau să te jignesc.

– Problema nu este că sunt jignită! Sunt flatată și intrigată. Mult prea intrigată. Și asta, milord, este problema.

Jonathon rămase cu gura căscată holbându-se la ea. Ea se apropie foarte mult de el și se uită în sus, în ochii lui.

– Când stai lângă mine și mă privești în ochi, cu o privire ce spune că nu este nimic pe lume ce-ți dorești mai mult decât să mă iei în brațe și să mă săruți, îmi doresc să te sărut și eu. Vreau tot ce promit acei ochi ai tăi. Și acest lucru este foarte, foarte periculos pentru viața și viitorul meu. Păși în spate. De aceea, nu vor mai fi rămășaguri cu sărutări. Vom lucra să punem la punct această carte cu un comportament cordial, temperat de formalism. Sunt dispusă să fiu plăcută, dar prefer să fie impersonal. Asta, arătă ea spre masă, va fi oricum destul de greu de făcut fără să mai și gâfâim unul peste altul de parcă am fi animale.

– Pot spune ceva?

– Nu. Nu mai este nimic de spus. Trecu extrem de aproape pe lângă el, își strânse desenele și le împachetă în portofoliu. Am făcut chiar destule pentru astăzi. Cred că ar trebui să începem din nou mâine. Avem baza pentru mitul nostru. Acum noi, sau mai bine spus

tu, deoarece tu ești scriitorul, trebuie să vii pur și simplu cu cuvintele potrivite.

Salută scurt din cap și porni spre ușă.

– Fiona.

Ea se cuprinse cu mâinile și se întoarse.

– Domnișoara Fairchild, te rog.

– Cum dorești. Se uită la ea pentru un lung moment. Primește scuzele mele pentru orice am făcut și l-ai considerat neadecvat.

– Crezi în sinceritate, milord?

El confirmă cu o înclinare a capului.

– În cele mai multe circumstanțe.

– Atunci află asta. Pentru un moment ea dezbătu valoarea a ceea ce urma să spună. Deși, în realitate, abia dacă conta. Ca și tine, nu cred să fi fost vreodată cu adevărat îndrăgostită până acum și mă tem tare mult că aș putea foarte ușor să mă îndrăgostesc de tine. Cum nu ai nici un interes să te căsătorești, acest lucru ar conduce la frângerea inimii mele și la compromiterea mea completă. Nu voi permite acest lucru. Acum, îți doresc o zi bună.

Salută din cap, se întoarse și părăsi camera.

– Fiona, strigă el. Domnișoară Fairchild.

Ea îl ignoră și nu se opri nici măcar pentru un scurt moment până când nu ajunse în siguranța relativă a propriilor camere.

Aruncă deoparte portofoliul, apoi se afundă în pat și își ascunse fața în mâini. Ce o apucase? Cum de putuse să fie atât de... atât de sinceră? Cu siguranță nu plănuise să mărturisească absolut nimic, ca să nu mai vorbească de cât de ispititor îl considera. Planul ei, dacă într-adevăr avusese ceva care se apropia cât de cât de un plan efectiv, era să petreacă timp cu el și să îl farmece pentru... ce? Căsătorie? Iubire?

Nu avea nici o idee. El o deruta, la fel cum o făceau și sentimentele pe care el i le provoca într-un fel în care nici un alt bărbat nu o mai derutase înainte. Dumnezeu știa că ea fusese implicată în mai multe flirturi și cu bărbați probabil mult mai buni la asta decât el. Totuși, nu mai fusese atât de atrasă de un bărbat. Niciodată până atunci nici măcar nu bănuise că renunțarea putea să fie o posibilitate. Niciodată înainte nu luase în considerare să își distrugă viitorul pentru magia de a fi surprinsă în brațele lui, sau chiar, Dumnezeu să o ajute, în patul lui. Totuși, cu Jonathon nu își dorea nimic mai mult decât să se predea farmecelor lui. Și își dorea asta cu adevărat, îl dorea

pe el, din momentul în care îi luase locul lui Lady Chester în bibliotecă. Sau poate din momentul în care îl văzuse pentru prima dată, cu toți acei ani în urmă.

Cu toate acestea, le avea pe surorile ei la care trebuia să se gândească, iar ele nu ar fi fost bine privite dacă Fiona ar fi cedat dorințelor proprii. Nu, avea nevoie de un soț, nu de un iubit.

Și dacă Jonathon nu era interesat de prima poziție, nu avea de gând să i-o ofere pe a doua.

Jonathon se holbă la intrarea acum goală.

Ce anume făcuse ca să provoace asta? Nimic măcar ieșit din comun. Da, flirtase cu ea, dar flirtase cu fiecare femeie care era încântătoare și amuzantă. Era firesc ca el să...

Gemu pentru sine. Ar fi trebuit să știe mai bine. Fiona nu era orice simplă femeie. Era într-o poziție disperată și îi ceruse deja să se căsătorească cu ea. Se crispă la acest gând. Și fusese respinsă. Flirtul lui nu făcea decât să încurajeze orice înclinații romantice pe care ea le putea avea pentru el. Doar spusese că putea să se îndrăgostească cu ușurință de el.

Și nu putea și el să se îndrăgostească de ea la fel de ușor? Gândul îi trecu spontan prin cap. Era absurd, desigur. Ridicol. Admitea că ea îi provoca tot felul de emoții nefamiliare, dar cu siguranță că acestea se datorau situației ciudate în care se găseau și nimic mai mult de atât. Totuși, dacă prietenii lui aveau dreptate și el nu trăise niciodată o adevărată pasiune a inimii, va ști să deosebească iubirea atunci când o va găsi?

Avea nevoie de un sfat și încă de îndată. Cu siguranță avea două surori la care putea apela, dar pofta trupească, dorința și confuzia nu erau exact subiectele pe care cineva le putea discuta cu una dintre surori. De asemenea, nu dorea să discute astfel de subiecte cu nici unul dintre părinți, deși credea că ambii ar înțelege. Oliver nu era o posibilitate, de asemenea. Era vărul Fionei, până la urmă, și avea în suflet cele mai bune intenții pentru ea. Și nici Cavendish sau Warton nu avuseseră prea mult succes cu femeile. Mai degrabă Jonathon ar fi avut încredere în propriile instincte înainte de a se încrede în sfaturile vreunuia dintre ei. În plus, probabil că ar găsi situația foarte amuzantă.

Nu, avea nevoie de cineva care îl putea ajuta să descopere cum funcționează mintea unei femei și pentru asta, probabil că doar o femeie ar fi fost potrivită.

Capitolul 7

În dimineața următoare, mult prea devreme pentru oricine cu o urmă de bun-simț să facă o vizită....

– M-ai trezit la această oră necuviincioasă să întrebi despre iubire?

Judith, Lady Chester, se tolăni în șezlongul din dormitorul său, învăluită mai degrabă decât îmbrăcată cu ceva roz și înzorzonat ce părea a fi un halat. Se uită la Jonathon de parcă ar fi crezut că acesta își pierduse mințile. Bestia mică, pufoasă, despre care ea susținea că este un cățel, stătea ghemuit lângă ea și se holba cu aproape aceeași expresie la el. Era extrem de deconcertant.

Jonathon se așeză pe marginea unui scaun cu brațe franțuzesc, ce era mult prea delicat pentru a fi confortabil. Dar de fapt, aproape totul în budoarul lui Judith era mult prea delicat pentru oricine ale cărui gusturi nu erau în mod evident feminine, posibil cu excepția florilor proaspete, întotdeauna neobișnuite și interesante. Judith avea o pasiune pentru flori și, cu cât erau mai exotice și mai scumpe, cu atât îi plăceau mai mult. Se imagina ca fiind puțin grădinărească, deși avea un întreg personal care să se ocupe de cele mai dezagreabile sarcini ale săditului și ale îngrijirii plantelor.

– Este nouă și jumătate, oră pe care majoritatea oamenilor nu o consideră necuviincioasă. În plus, ți-am trimis un bilet aseară prin care te atenționam cu privire la intenția mea de a-ți face o vizită în dimineața asta. Jonathon își îngustă privirea. Și n-am spus nimic despre iubire.

Judith căscă în cea mai nedelicată manieră.

– Totul este despre iubire, inimioară. Toate aceste prostii despre femei și bărbați. Ocazional poate să fie, de asemenea, despre pasiune, dorință carnală sau bani, dar de cele mai multe ori este întotdeauna vorba despre iubire. Sau mai degrabă întotdeauna este mai bine când este vorba despre iubire.

El ridică o sprânceană.

– Nu mi-am imaginat niciodată că ești atât de romantică.

– Nu cunosc nici o femeie care să nu fie romantică într-o formă sau alta. Îl studie pentru un moment. Inclusiv domnișoara ta Fairchild.

– Nu este domnișoara mea Fairchild, spuse el tăios.

Creatura pufoasă își înălță capul și mârâi. Stăpâna ei rânji.

– Dar tu vrei să fie.

Frustrarea îl determină să se ridice în picioare și să se plimbe pe covorul Aubusson într-o nuanță pastelată.

– Nu știu ce vreau.

– Bineînțeles că nu știi, biet, biet bărbat prost. Judith se lăsă pe spate în șezlong și îl privi cu mult prea mult amuzament în ochi. Ar trebui să-ți cer scuze, presupun, pentru rolul meu în această situație. Dar când Norcroft a spus că verișoara lui dorește foarte mult să te întâlnească în privat, n-am văzut nimic rău în asta. Și într-adevăr, cum eu aveam o invitație mult mai interesantă pentru seară...

El se opri și o privi.

– N-ai fost la bal, deci?

– Pentru câteva momente, ridică ea din umeri. Suficient cât să stabilesc... unde mă aflu.

– Ce pui la cale, Judith?

Ea râse.

– Nimic important, te asigur. Sau poate ceva de foarte mare importanță. N-am decis încă. Și nu te privește pe tine.

– Cu toate astea, eu...

– Jonathon, subiectul discuției de astăzi este viața ta, nu a mea, spuse ea ferm. Acum, dintre toți bărbații pe care i-am cunoscut, te-aș fi ales pe tine ca fiind cel mai puțin împotriva căsătoriei. Așa că de ce nu te căsătorești pur și simplu cu fata?

– Nu fi absurdă! Abia dacă o cunosc.

– Dragul meu bărbat, este imposibil să cunoști pe cineva, nu cu adevărat, până nu te căsătorești cu acea persoană. Până când împarți o viață și un sentiment de permanență. Până când nu ai ocazia să te plângi de cheltuielile pe care ea le face și până când ea nu are ocazia să te mustre pentru obiceiurile tale proaste și tovărășia ta la fel de proastă.

– N-aș spune că tovărășia sau obiceiurile mele sunt proaste, spuse el trufaș.

Ea râse.

– Nu ești nici pe departe perfect, milord.

– Nu am pretins niciodată că sunt perfect. Făcu o pauză. Deși sunt o partidă bună.

– Și modest, de asemenea.

– Încetează, Judith și spune-mi ce ar trebui să fac.

– Ai fi putut să te căsătorești cu mine acum mulți ani.

El îi aruncă o privire sceptică.

– N-ai fost niciodată interesată în mod deosebit de căsătorie.

– O dată a fost chiar suficient.

Ea mângâie câinele absent, și creatura își sprijini capul în poala ei, deși privirea lui nu îl părăsi deloc pe Jonathon.

– În plus, mai degrabă am prețuit înțelegerea unică pe care noi doi am cultivat-o de-a lungul anilor.

El zâmbi.

– Prieteni care au împărțit patul ocazional?

– Realizezi că se va termina când te vei căsători? Privirea ei o întâlni pe a lui. Nu prietenia noastră, întotdeauna vom fi prieteni, dar restul.

– Bineînțeles.

Judith putea să fie puțin mai liberă cu favorurile ei decât alte femei dintre cele pe care le cunoștea el, dar nu se combina cu bărbați căsătoriți și, după câte știa, nici nu o făcuse până atunci.

– Nu mi-ar plăcea să-ți pierd prietenia.

Jonathon zâmbi chiar când realiză că ar fi puține femei care ar putea să tolereze genul de prietenie pe care îl împărțiseră el și Judith.

Ea îl studie pentru un moment lung.

– Nu crezi că este destul de semnificativ faptul că tu ceri un sfat, de la bun început?

– Nu. Își împreună sprâncenele și încercă să se gândească la ultima dată când ceruse un sfat legat de femei și nu reușì. Tu așa crezi?

– Absolut. Niciodată nu ți-a lipsit încrederea și cu siguranță nu mi-ai cerut ajutorul în ceea ce privește cine știe ce femeie ți-a atras atenția pentru moment.

– Acum e diferit, spuse el hotărât.

– Ah?

– Ea este diferită.

Nu era complet sigur cum să explice.

– Mie nu prea mi se pare diferită. Ah, desigur, circumstanțele ei sunt cu siguranță destul de unice, dar, Judith flutură mâna fără rost, îndrăznesc să spun că nu e diferită de celelalte tinere care caută un soț. Puțin mai disperată, poate, dar cu siguranță nu diferită. Femeile se căsătoresc tot timpul pentru a-și îmbunătăți situația financiară. Se ridică brusc în fund, câinele chinuindu-se să nu alunece pe podea. Ar trebui să o întâlnesc cât mai curând posibil. Mai ales dacă este cu adevărat diferită. Cu siguranță nu-ți pot oferi un sfat potrivit fără să o cunosc pe domnișoara ta Fairchild.

Cu toate acestea, Jonathon nu era deloc sigur că era recomandabilă o întâlnire între Judith și Fiona, indiferent de ce ar putea el simți sau nu pentru Fiona. Sau chiar pentru Judith, de fapt.

– Judith, nu sunt sigur...

– Îi voi trimite de îndată o scrisoare lui Norcroft.

Luă câinele în brațe, se ridică în picioare și parcurse lungimea camerei. Jonathon putea jura că animalul îi aruncase o privire amenințătoare în timp ce trecuseră pe lângă el.

– Judith...

O urmă.

– Mă voi asigura că o va aduce pe domnișoara Fairchild la Balul celei de a douăsprezecea nopți. Așeză câinele într-un coș ornat cu dantelă și panglici și se așeză și ea la un birou micuț. Îi voi trimite și ei o invitație, de asemenea. Se uită la Jonathon. Nu crezi că se va simți jignită, nu-i așa? Adică să fie invitată atât de târziu. Celelalte invitații au fost trimise de săptămâni bune.

– Chiar deloc, spuse slab Jonathon.

Cu siguranță că el și Oliver intenționau să o aducă pe Fiona la balul lui Judith, dar Jonathon nu își imaginase niciodată că cele două se vor întâlni cu adevărat.

– Știi, acesta este primul bal pe care îl fac în oraș, după mulți ani. Judith scoase o foaie de hârtie din cutia de scris de pe birou, apoi înmuie penița într-o călimară ornată. De obicei prefer petrecerile intime de la casa mea de la țară, dar uneori simți nevoia unui eveniment mare, extravagant, chiar dacă fără nici un motiv aparent.

– Desigur, murmură el.

– Au trecut zece ani de când a murit soțul meu. Un deceniu întreg de când sunt văduvă. Făcu o pauză într-o manieră aproape melancolică. Am avut parte de multă distracție.

Jonathon se uită lung. Oricât de buni prieteni ar fi fost și fuseseră timp de mai mulți ani, nu era sigur că o auzise vreodată pomenindu-l pe fostul ei soț. Sau fiind oricât de puțin melancolică.

– Ar trebui să plec. Porni spre ușă. Eu și domnișoara Fairchild ar trebui să ne continuăm munca în dimineața asta.

– Jonathon. Judith lăsă jos penița și se întoarse pe scaun pentru a fi cu fața la el. Ai venit pentru sfatul meu, așa că iată-l. Profită de oportunitatea pe care această schemă cu cartea ți-o oferă pentru a o cunoaște mai bine pe această femeie.

– Să ne cunoaștem mai bine? El clătină din cap. Nu va permite...

– Vorbesc despre prietenie. Ea pufni cu exasperare. Întinde-i mâna prieteniei. Cu siguranță că poți face asta fără să flirtezi sub nici o formă?

Într-o clipă, imaginea unui zâmbet sclipitor și a unor ochi verzi irezistibili îi trecu prin minte.

– Ei bine, pentru numele lui Dumnezeu, încearcă măcar să-ți suprimi acea înclinație naturală a ta de a fi fermecător. Judith își dădu ochii peste cap. A spus că se poate îndrăgosti de tine. Nu poți permite să se întâmple asta dacă nu îi poți întoarce afecțiunea.

– Nu, bineînțeles că nu.

– Oricum, aș putea menționa câteva dintre cele mai reușite relații dintre bărbați și femei la care am fost martoră, ce au avut la bază o prietenie împărtășită, precum și iubirea. Devino prieten cu ea și pe parcurs explorează-ți propriile sentimente.

Jonathon răsuflă puternic.

– Nu știu care îmi sunt sentimentele.

– În asta constă nevoia de explorare, precum și problema. Jonathon. Tonul ei deveni sobru, iar privirea ei o fixă pe a lui. Dacă ea e cu adevărat ceea ce ți-ai dorit întotdeauna, nu-ți prea îți poți permite să o lași să plece. Asta ar putea să fie cea mai mare greșeală a vieții tale.

– Și dacă nu e?

– Atunci nu ai pierdut nimic.

– Presupun. Îi aruncă o privire fermă. Sper că vei păstra tot ce-am discutat absolut confidențial.

Ochii ei se măriră.

– Dragul meu Jonathon, am păstrat secrete mai mari decât acesta pentru tine. Făcu o pauză. Așa cum și tu ai păstrat pentru mine.

El zâmbi.

– Tu chiar ai câteva secrete interesante.

– Și tu la fel. Ei bine, poate nu chiar la fel de interesante, spuse strâmbându-se, apoi scutură din cap. Realizezi că, dacă ea află că tu vei da banii pe care crede că îi câștigă din vânzarea cărții, s-ar putea să nu te ierte niciodată. Din ceea ce mi-ai spus, pare că este înzestrată cu destulă mândrie. Femeile cu mândrie nu privesc bine ceea ce ar putea interpreta drept milă.

– Nu va afla, spuse ferm. Mă voi asigura de asta. Doar eu și Norcroft vom cunoaște secretul acestui aranjament.

– Și cu mine, bineînțeles.

– Da, dar tu știi să păstrezi un secret.

– Știu, într-adevăr, când e necesar. Ah, și Jonathon. Ea își lovi ușor buza inferioară cu capătul tocului, gânditoare. Trebuie să recunosc că mi-ai stârnit curiozitatea. Când vei avea această mână de cărți tipărite – zâmbi într-un mod cu totul necuviincios – rezervă-mi un exemplar.

– ... „trupul ei era voluptuos și perfect, și primele raze ale fratelui Soare îi transforma carnea în aur. Iarna o dorea..." Jonathon făcu o pauză pentru a găsi cuvintele potrivite. „... cu o dorință ce îi provoca durere în vintre".

– Provoca durere în vintre, murmură Fiona, cu capul plecat peste pagina pe care scria cuvintele lui. Este foarte bine, milord.

– Mulțumesc, domnișoară Fairchild, spuse el pe un ton politicos, dar totuși plăcut, pe care îl adoptase din momentul în care își începuseră munca acolo, în biblioteca lui Oliver, cu aproape o oră în urmă.

Acordase sfatului lui Judith multă atenție pe parcursul călătoriei cu trăsura și decisese să îl urmeze. De ce nu? Ea avea dreptate cu privire la a nu face nimic să încurajeze sentimentele Fionei. Și de asemenea avea dreptate în privința nevoii lui de a stabili cu exactitate ce simțea pentru ea. Cât despre a deveni prieteni, chiar și asta avea un oarecare sens.

Totuși, ar fi fost mai ușor să ia în considerație prietenia dacă ar fi putut fi evitate cuvinte precum *corp* și *carne*, și *durere*, întrucât în mintea lui acestea conduceau în mod firesc la cuvinte precum *poftă trupească*, *dorință* și... *Fiona*.

Ea ridică privirea spre el.

– Și?

– Și?

Fiona nu părea să fie absolut deloc deranjată de oricare dintre ele. Ar fi putut dicta povești pentru copii, efectul părând să fie același asupra ei.

– Și care este următorul rând?

– Următorul rând?

Doamne, Dumnezeule, abia dacă își putea aminti propriul nume, darămite să vină cu o nouă propoziție. Și nu era extrem de cald acolo? Trase aer în piept pentru a se liniști.

– Următorul rând.

– Da, următorul rând. Următoarea propoziție. Ce vine după „provoca durere în vintre". Tonul ei era calm și netulburat. Ai următorul rând?

Dacă ea nu era afectată de toată această discuție despre *nevoie* și *durere*, cu siguranță că nici el nu o va lăsa să vadă că pe el îl afecta.

– Desigur. Se gândi pentru un moment. „Ea nu îi acordă deloc atenție. De parcă nu avea cunoștință de prezența lui."

– Bun, bun, spuse ea scriind fiecare cuvânt, cu privirea ațintită asupra muncii ei. Continuă!

Soarele dimineții târzii pătrundea pe fereastră și părul ei strălucea într-o nuanță închisă de cupru în acea lumină. De parcă era cu adevărat atinsă de însuși soarele.

– „Fără să conștientizeze privirea lui asupra pielii ei de porțelan."

Arăta ca o vrăjitoare din vremuri străvechi care scria vrăji magice și poțiuni de iubire spre a fi folosite să înrobească un cavaler, sau un lord, sau fiul unui duce.

– „Dorința ce curgea prin..."

– Poate să fie pielea de porțelan și de aur în același timp? întrebă ea brusc.

– Ce?

Întrebarea îl trase într-un mod nepoliticos înapoi în prezent.

– Poate să fie pielea de porțelan și de aur în același timp? spuse ea din nou, mai rar, de parcă inteligența lui era de așa natură încât ea trebuia să facă un efort deosebit pentru a se asigura că el a înțeles și se încruntă la pagina din fața ei. Mie mi se pare că *porțelanul* evocă o senzație foarte rece, în timp ce *de aur* aduce în minte ceva considerabil mai cald.

Se uită la ea cu neîncredere, toate gândurile legate de magia irezistibilă exercitată de zeița cu părul de bronz dispărând pe dată în fața iritării.

– Ei bine? Ea se uită în sus la el. Care este? Porțelanul sau aurul?

– Sunt amândouă.

Ea clătină din cap.

– Nu pot fi amândouă.

– Ba cu siguranță că se poate dacă spun eu. Este... este o licență literară. Este ficțiune. Eu sunt autorul. Pot face orice vreau. Își încrucișă brațele la piept. Și dacă doresc ca această nimfă să aibă în mod particular pielea atât de porțelan, cât și din aur, ea va avea pielea atât din porțelan, cât și din aur. Notează.

– Foarte bine.

Ea ridică din umeri, își îndreptă atenția înapoi spre hârtie și vorbi ca pentru sine:

– Dar nu are nici un sens.

O privi scriind, și suspiciunea îl cuprinse.

– Notezi ceea ce-am spus?

Ea îi aruncă un zâmbet plăcut.

– Nu.

– Nu?

– Nu. Am schimbat. Se uită în jos la pagină. Acum citesc: „fără să fie conștientă de privirea lui lacomă pe pielea ei caldă".

– N-am spus niciodată lacomă.

– Nu, dar ar fi trebuit. Îmi place. Următoarea propoziție, te rog!

– Dacă nu vei scrie exact ceea ce spun eu, atunci poate eu ar trebui să fiu cel care scrie.

– Chiar așa? Se ridică în picioare. Atunci eu pot fi cea care se plimbă prin cameră și bombăne în barbă și suspină ocazional în agonia disperării creative.

Fiona își flutură genele și zâmbi într-un fel foarte dulce.

El o privi, și fără avertizare iritarea fu înlăturată de absurditate. Se chinui să nu zâmbească.

– Disperare creativă?

Ea ridică o sprânceană, făcându-l să râdă.

– Atunci eu sunt ridicol?

– Tu ești... Ea zâmbi ușor, un zâmbet autentic de data asta. Foarte amuzant.

– Sunt? Chicoti. Nu intenționez să fiu.

– Cu toate astea, ești. Îl studie pentru un moment. Ăsta e felul în care scrii mereu?

– Nu cred. Mă plimb ocazional când încerc să mă gândesc la o propoziție sau la un cuvânt potrivit, dar sunt destul de sigur că nu suspin în agonia disperării creative. Ridică din umeri. Deși aș putea. N-am avut nici un martor atunci când scriam până acum, nici n-am mai încercat să dictez o poveste.

– Crezi că domnul Dickens suspină, mormăie și se plimbă?

– Nu. Făcu un semn de resemnare. Cred că geniul domnului Dickens este atât de mare, încât abia dacă atinge penița de hârtie și cuvintele curg nestingherite.

Fiona râse.

– Cu siguranță că nu. Eu aș crede că se chinuie cel puțin la fel de mult ca și tine.

– Posibil, dar aș pune rămășag că strădaniile sale sunt ușurate de faptul că știe sigur și cert că lumea așteaptă cu sufletul la gură următoarea lui lucrare. Jonathon făcu o grimasă. Lumea nici nu așteaptă scrierile mele, nici nu știe că exist.

– Poate o vor face într-o zi.

– Poate. Clătină din cap. Deși pare să fiu mai înzestrat pentru a investi decât pentru a scrie, cel puțin în ceea ce privește succesul. Încă trebuie să vând măcar o singură lucrare, pe când acțiunile investiționale s-au dovedit pe departe ca fiind profitabile.

– Va fi această acțiune profitabilă?

Întrebarea își găsi ecoul în ochii ei.

– Mă voi asigura că va fi, domnișoară Fairchild.

Jonathon îi întâlni privirea cu un zâmbet încrezător.

– Vă sunt foarte recunoscătoare, milord, spuse ea încet.

Pentru un lung moment privirea ei rămase prinsă într-a lui. Zâmbetul lui se stinse. Verdele ochilor ei se adânci dintr-o cauză pe care nu o putea identifica exact. Ceva minunat. Momentul dintre ei se întinse și se mări. Cea mai ciudată senzație de tensiune, electricitate și forță și absolut deloc ceea ce simțise vreodată pentru o prietenă se simțea în spațiul dintre ei. Voia să se apropie de ea, să o strângă în brațe, să o strecoare în patul lui, în viața sa. Să o sărute până când amândoi rămâneau fără...

Ea își drese vocea.

– Atunci ar trebui să continuăm?

– Doamne, Dumnezeule, da, șopti el.

O roșeață fermecătoare îi coloră obrajii.

– Cu povestea?

– Povestea. Trase adânc aer în piept. Da, desigur, povestea. Unde rămăsesem?

Fiona își retrase privirea dintr-a lui, se așeză pe scaun și ridică penița.

– Ultima propoziție a fost: „fără să fie conștientă de privirea lui lacomă pe pielea ei caldă".

– Lacomă, pufni el.

Ea îl ignoră.

– Apoi cred că ai început să spui ceva despre dorința ce curgea?

– Dorință?

Doamne, nu dorință.

– Dorință ce curgea, ai spus?

– Sau poate curgea dorința. N-am reținut foarte bine. Eram preocupată cu lăcomia în momentul respectiv.

– Foarte bine atunci.

Își încleștă fălcile, lăsând la o parte în mod ferm toate gândurile dornice, lacome sau de altă natură cu privire la Fiona și se sili să se concentreze la dorințele Iernii cu privire la orice nimfă pe care o avea în vedere.

– Despre ce nimfă este vorba?

Ea scotoci printre hârtiile de pe masă.

– Aprilie, cred.

– Aprilie, se gândi el pentru un moment. „Fără să fie conștientă de privirea lui lacomă pe pielea ei caldă"...

Se uită la Fiona. Ea zâmbi în jos, spre hârtie într-un fel satisfăcut foarte enervant. El continuă:

– „Fără să fie conștientă de dorința ce curgea prin venele lui. Clocotea prin sângele lui. Prinzându-l..." Nu. „... captivându-l într-un foc ce se cerea stins. El putea... să o ia." Da, e bine.

Foarte bine, de fapt. Mult mai bine decât *lăcomia*.

– Sau mai degrabă, „trebuia să o ia. Acum. Așa cum i se cuvenea, fără..."

– Așteaptă! Fiona scria frenetic. O iei înainte mult prea repede.

– Scuze!

– Ce era după clocotea prin sângele lui?

– Captivându-l într-un foc ce se cerea stins.

– Captivându-l într-un foc, ea repeta pe măsură ce scria, ce se cerea stins.

– Trebuia să o ia acum, așa cum i se cuvenea. Dumnezeule, domnișoară Fairchild! Se uită la ea. Nu ți se pare dificil?

– Nu, dacă încetinești, mormăi ea.

– Nu mă refer la dictare, se răți el. Mă refer la subiect. Nu consideri că este stânjenitor?

– Nicidecum, milord. Se uită în sus la el. Tu îl consideri?

– Ei bine, da, cumva.

– De ce?

– Pentru că nu sunt obișnuit să discut subiecte de această natură cu o tânără bine-crescută.

În momentul în care cuvintele îi ieșiră din gură, le regretă. Suna la fel de rigid ca tatăl lui.

– Serios? Ea se sprijini de spătarul scaunului. Cu cine discuți subiecte de această natură?

– Ce?

– Ai spus că nu ești obișnuit să discuți asemenea subiecte cu tinere bine-crescute. Cu cine discuți astfel de lucruri?

– De ce... bolborosi el. Nu discut.

– Poate că trebuia să te gândești la asta înainte să începem acest proiect, spuse ea cu afectare. Cred că a fost ideea ta.

Jonathon o privi.

– Asta nu te deranjează deloc, nu-i așa?

– Ce anume, milord? Ea pufni exasperată, își puse tocul jos și îl privi. Cuvintele pe care le folosim sau faptul că pierzi foarte mult din timpul nostru simțindu-te inconfortabil în utilizarea lor?

El scrâșni din dinți.

– Prima.

– Nu, bineînțeles că nu. Sunt simple cuvinte, până la urmă. Sunt o artistă, și tu, un scriitor. Tu îți spui poveștile prin cuvinte, eu le spun pe ale mele prin peniță și cărbune. Ridică din umeri. Cuvintele pe care le folosești nu au un efect mai mare asupra mea decât subiecții desenelor mele.

El ridică o sprânceană.

– Bărbați goi?

– Și femei. Îl studie pentru un moment. Ești mult mai șocat decât ai lăsat să se înțeleagă la început legat de munca mea, nu-i așa?

– Absolut deloc, spuse cu hotărâre, apoi făcu o pauză. Indiscutabil, se poate să fiu mult mai surprins pe măsură ce te cunosc mai bine...

Fiona râse.

– Nu par tipul de femeie care ar desena personaje nude?

– În multe privințe, domnișoară Fairchild, pari tipul de femeie care ar face aproape orice îi trezește fantezia, spuse el zâmbind strâmb. Dar, de asemenea, cred că ai anumite limite de comportament pe care nu le vei încălca.

– Ah?

– De exemplu, sunt destul de sigur că nu ai păcăli un bărbat pentru a-l atrage în căsătorie, nici nu vei forța un bărbat să se căsătorească dacă nu dorește.

– Nu aș pune rămășag pe asta.

Un avertisment răzbătea din vocea ei.

– Eu aș pune, zâmbi el. Să spunem o sută de lire?

– Nu fi absurd, pufni ea. Dacă pierzi, vei pierde mult mai mult decât banii, vei pierde libertatea.

– Prea bine atunci. Pun rămășag pe libertatea mea. Și dacă câștig, care ar fi câștigul meu?

Fiona râse.

– Dar nu vei putea nicicând să câștigi. Pariezi pe comportamentul meu. Pe ceva ce eu aș face sau nu. Ceva asupra căruia eu am control total. E un rămășag prostesc.

– Am fost numit prost în mai multe ocazii. Își mișcă sprâncenele în sus și în jos în chip jucăuș. Ce ai avea de pus rămășag ce ar putea fi comparabil cu libertatea mea?

– Virtutea mea, spuse ea fără ezitare.

– Da, ei bine...

El încercă, dar eșuă să își ascundă surprinderea din voce.

– Asta e ceva comparabil.

Ea râse.

– Acum te-am șocat cu adevărat, spuse și se aplecă spre el. Este pentru ceea ce sunt dispusă să pun ca miză într-un rămășag pe care nu-l pot pierde? Sau este pur și simplu pentru că am rostit cuvântul *virtute* cu glas tare?

– Ai spus *nude* cu glas tare. Tonul lui era sec. Să nu mai menționăm *dorința curgea* și, clătină din cap într-un mod sumbru, *lacom*.

Ea scoase un suspin excesiv de dramatic.

– Ah, dragă, șochez.

– Da, o faci și găsesc asta chiar fermecător, rânji el. Dar ai dreptate, un astfel de rămășag, cum l-am discutat, nu ar fi decât o prostie

din partea mea. Și sunt de acord, doar un prost s-ar angaja în asemenea joc de noroc știind că nu este posibil să câștige.

– Și tu nu ești prost.

– Încerc să nu fiu. O studie pentru un moment. Domnișoară Fairchild. Jonathon trase un scaun și se așeză lângă ea. Ai dori să fim prieteni?

Ea își miji ochii, cu o evidentă suspiciune.

– Ce vrei să spui prin *prieteni*?

– Vreau să spun prieteni. Amici. Ceva mai mult decât cunoștințe și mai puțin decât... Ei bine, știi ce sunt prietenii.

– Cu siguranță, dar...

– Vom petrece destul de mult timp împreună. Având în vedere conversația noastră de ieri cu privire la posibile sentimente pe care le-ai putea dezvolta pentru mine – Jonathon se crispă în interior; era deosebit de ciudat nu doar datorită posibilității ca ea să simtă ceva pentru el, dar și datorită confuziei sale în ceea ce o privea – și propria mea... rezistență cu privire la căsătorie, se pare că prietenia ar fi cel mai sigur drum pentru amândoi. M-ai informat în termeni foarte clari că nu dorești nici o formă de flirt din partea mea și trebuie să recunosc că este teribil de greu să evit asta.

– Închipuie-ți asta, murmură ea.

– Ești chiar încântătoare, domnișoară Fairchild, și înțeleaptă, și amuzantă, și descopăr că îmi face plăcere compania ta, dar... răsuflă puternic. Simt că lucrurile nu sunt clare între noi. Sper că dacă am putea fi măcar prieteni...

– De acord.

– ... atunci poate munca noastră împreună nu ar...

– Am spus de acord.

El își împreună sprâncenele.

– Ești de acord?

– Cu prietenia dintre noi. Ea dădu din cap. Cred că este o idee excelentă.

– Chiar crezi?

– Chiar sunt conștientă că eforturile tale de a-ți suprima evidenta înclinație naturală de a cocheta sunt extrem de dificile pentru tine. Într-adevăr, astăzi ai semănat cu un fir întins până la punctul de rupere.

– Da?

Ea își coborî tonul într-o manieră confidențială.

– Și este evident că natura subiectului cu care avem de-a face nu ajută.

– Poți spune asta, rosti el în barbă.

– De aceea, în interesul prieteniei și al bunăstării tale, propun să ne împărțim timpul.

Ea se gândi pentru un moment.

– Am putea scrie puțin, să terminăm câteva pagini, atât cât poți suporta...

– Ai grijă, domnișoară Fairchild. Indignarea răsună din vocea lui. Îndrăznesc să spun că mă pot controla...

– ... apoi ne vom opri, continuă ea fără să facă pauză, și vom petrece ceva timp pentru a ne cunoaște. Poate fiecare i-ar putea adresa celuilalt o întrebare despre ceva ce îi stârnește curiozitatea. Îl privi. Nimic prea personal, desigur.

– Totuși, câteva întrebări personale sunt permise. Între prieteni, adică, adăugă el repede.

– Presupun. Îndrăznesc să spun că putem decide pe baza fiecărei întrebări în parte.

– Excelent. Se lăsă pe spate și zâmbi radios spre ea. Ai dori să începi prima? Cu o întrebare, adică?

– Cred că prefer să începi tu, răspunse ea încet. Nu mă pot gândi la o întrebare în acest moment și nu mi-ar plăcea deloc să irosesc această oportunitate.

– Prea bine. El arătă spre desenele risipite pe masă. Cum de au apărut toate astea? Ai spus că ai trecut de la pere la oameni. Cu siguranță că a fost mai mult de-atât?

– A fost, se gândi puțin, un progres natural, aș spune. Mi-am început studiile cu doamna Kincaid cu ani în urmă. Eleanora Kincaid este un artist minunat, deși îndrăznesc să spun că nimeni n-a auzit de ea și probabil nu o va face niciodată. A părăsit Anglia de tânără și își suplimenta banii pe care îi primea de pe urma portretelor, a picturilor murale și a altora asemănătoare cu lecții de artă. La început, am desenat natură moartă și peisaje, și alte asemenea lucruri. Apoi am început să mergem prin muzee și galerii pentru a studia capodoperele marilor maeștri. Ne-a încurajat să desenăm ceea ce vedeam acolo, inclusiv sculpturile anticilor romani și greci. Îi aruncă o privire. Realizezi că majoritatea nu sunt îmbrăcați?

– Realizez asta, deși ei sunt de asemenea făcuți din piatră și reci la atingere.

– Chiar așa, și de aceea nu prea reprezentau cu adevărat o provocare. Încuviință din cap. Am studiat anatomia din cărți, precum și după statui, dar până la urmă nu era suficient și trebuia să desenăm după ființe, oameni vii, care respirau. Se înclină spre el. Este cu adevărat diferit, știi, să copiezi ceea ce vezi într-o carte sau să redai un personaj neînsuflețit, făcut din marmură, de a desena o ființă umană. Zâmbi. Au tendința să se miște. Este foarte jenant.

– Fără îndoială.

– În orice caz, acum câțiva ani, doamna Kincaid a decis, în scopul progresului și al provocării, că era timpul să trecem la ceva mult mai solicitant și a angajat modele care să pozeze pentru noi.

– Modele feminine și masculine? întrebă el.

Ea scutură din cap.

– Doar femei la început. Cred că este mai dificil să găsești bărbați care să pozeze goi în fața unui grup de tinere.

– Îmi pot imagina asta foarte bine, murmură el. Eu aș considera mai degrabă ca fiind jenant, ca să nu spun mai mult.

– Chiar așa? Dar era o simplă sarcină, pentru care erau bine recompensați. Nu era absolut nimic personal în asta. De partea lor sau a noastră.

– În orice caz, eu niciodată nu... Își scutură capul. Nici măcar nu-mi pot imagina.

– Nu poți? Se uită la el de parcă îi analiza aptitudinile de a poza nud. Ce păcat!

El se înfurie.

– Domnișoară Fairchild, dacă te gândești că sunt genul de bărbat care să-și lepede hainele în numele artei...

Ea râse.

– N-am crezut asta deloc. Totuși, ca scriitor, aș crede că-ți poți imagina destul de bine cum s-ar putea simți un bărbat în acea poziție, înconjurat de tinere femei, toate uitându-se fără patimă la el, de parcă n-ar fi altceva în afară de un obiect. Sau cum ar putea reacționa.

Pe dată, imaginea ei uitându-se fără patimă la corpul său gol îi apăru în minte. Nu era deloc sigur că îi plăcea ideea ca ea, sau orice femeie de fapt, dar ea în mod particular, să se uite la formele lui nude într-o manieră lipsită de patimă. Dacă Fiona s-ar uita

vreodată la el când ar fi dezbrăcat, spera ca ea să aibă un răspuns cât de cât pasional. Dumnezeu știa că el ar fi avut, dacă situația ar fi fost inversă.

Fără avertisment, imaginea din mintea lui se schimbă și o incluse pe ea într-un stadiu similar de dezbrăcare.

– Ei bine?

– Am o imaginație mai degrabă vie, murmură el.

– Așa am crezut și eu. Chicoti. Cum spuneam, este dificil de găsit modele masculine. Totuși, doamna Kincaid nu stătea niciodată prea mult timp fără companie masculină...

– Domnișoară Fairchild!

– Te-am șocat din nou? Se uită la el cu neîncredere. N-am crezut niciodată că ești atât de ușor de șocat.

– Nu sunt. Făcu o pauză. De obicei.

– Ești șocat de ceea ce știu sau de ceea ce spun?

– De ambele. Oftă. De nici una. Scuzele mele, te rog, continuă!

– Nu prea mai e nimic de spus. Ridică din umeri. Doamna Kincaid și-a convins... companionul să pozeze. După ce n-au mai fost – îi aruncă rapid o privire de tachinare în timp ce rostea cuvântul – *companioni,* ea și-a convins noul companion să o facă, de asemenea.

– N-ai fost jenată de toți acești – făcu o grimasă – companioni? Acești companioni *dezbrăcați?*

– Nu, spuse ea cu veselie. La urma urmelor, nu erau companionii mei.

Jonathon încercă, dar nu reuși să rețină un icnet.

– Îmi pare rău, râse ea. N-am putut rezista să nu spun asta. Ești foarte distractiv când te șochez.

– Îmi pare bine că te distrezi.

– Ah, o fac. Zâmbi, apoi expresia îi deveni sobră. Admit că a fost puțin incomod la început, dar până la urmă ajungi să te uiți la un corp gol aproape la fel cum te uiți la o vază sau la un fruct. Munca în sine devine mult mai... vie, cred, decât însuși subiectul.

Sprâncenele ei se apropiară îngândurate.

– Ar trebui să înțelegi că acesta a fost un grup foarte mic de studente. Toate eram șapte, și nici una nu avea sub douăzeci de ani. Eram toate foarte bune prietene, și acest aspect al muncii noastre era secretul nostru. Unele dintre noi erau mai talentate decât celelalte, unele mai bune cu cărbunele, altele cu vopseaua, dar fiecare lua ceea ce făcea foarte în serios. Deși nici una dintre noi

nu se aștepta să fie nevoită să-și câștige propria existență. Ea zâmbi strâmb. Prietenele mele ar fi la fel de șocate ca tine dacă ar afla despre acest proiect.

– Nu o vor face. Nimeni nu va afla. Niciodată, spuse el cu hotărâre, ignorând faptul că tocmai în acea zi îi spusese lui Judith – dar Judith era o expertă în a păstra secrete. Anonimatul este crucial. În plus, rânji el, dacă șapte femei pot păstra secret subiectul muncii lor timp de ani întregi, cu siguranță că putem și noi.

Fiona îl studie pentru un lung moment.

– Știi, chiar apreciez eforturile tale în proiectul ăsta.

– Este întru totul plăcerea mea.

– De ce o faci?

– Este o întrebare oficială?

Ea râse.

– Da, presupun că este.

– Se pare că măcar atât pot face pentru a ajuta un prieten aflat în situația ta.

– Suntem deja prieteni, deci?

– Într-un fel, sper. În realitate, domnișoară Fairchild, n-am mai întâlnit o femeie – o femeie în afară de surorile mele adică – care să-mi ceară ajutorul într-o astfel de strădanie de o natură atât de serioasă. Este exact ceea ce-ai făcut când mi-ai cerut să mă căsătoresc cu tine. Îi întâlni privirea direct. Ai fost complet sinceră cu mine și regret că eu n-am fost la fel de sincer cu tine. Doar scuzele nu păreau suficiente pentru a corecta greșeala din judecata mea. Simt o oarecare obligație să te ajut să eviți soarta pe care îți dorești atât de mult să o eviți. Ai cerut salvarea, și eu nu ți-am oferit-o. M-am considerat mult timp un bărbat onorabil și nu sunt mândru de refuzul meu.

– Înțeleg. Privirea ei o căută pe a lui. Și dacă soarta mea nu poate fi evitată? Dacă nu vom câștiga finanțarea pe care o solicit? Dacă nu văd nici o altă soluție în afară de a mă căsători cu bărbatul ales de tatăl meu?

– N-o vei face, spuse ferm.

– Toate astea îmi par foarte speculative. Oftă cu putere. Am oarecare îndoieli cu privire la succesul său, în timp ce tu ești cu totul sigur.

– Sunt, într-adevăr.

El încuviință din cap. Era ușor să fie sigur, din moment ce știa cu siguranță de unde proveneau fondurile ei. Nu că ea ar fi aflat vreodată.

– Stai liniștită, domnișoară Fairchild, cu această strădanie, vei fi salvată.

– Sunt norocoasă atunci să fi găsit un prieten cum ești tu.

Ea zâmbi, și stomacul lui se strânse.

– Eu sunt cel norocos.

Pe loc, realiză că se simțea cu adevărat norocos.

– Pentru că îți vei vedea lucrarea publicată în sfârșit, chiar dacă sub anonimat?

– Da, cu siguranță, murmură el.

Cu siguranță nu era alt motiv să se simtă de parcă tocmai ar fi câștigat un rămășag uriaș? O loterie imensă? Lumea întreagă?

– Asta este.

– M-am gândit eu. Prea bine. Fiona trase adânc aer în piept. „Trebuia să o ia, acum, așa cum i se cuvenea."

– Într-adevăr.

Privirea lui alunecă pe buzele ei.

– Și apoi?

Cuvintele ei se înfășurară în jurul lui și, fără să se gândească, se aplecă mai aproape de ea.

– Și apoi?

– Ce urmează?

Vocea ei era moale și atât de îmbietoare.

– Urmează?

Era suficient de aproape pentru a o săruta. Cu siguranță un sărut, pentru a pecetlui prietenia, ar fi fost permis?

– Următoarea propoziție, milord? Ar trebui să ne întoarcem la munca noastră.

Colțurile buzelor ei se ridicară într-un zâmbet ușor, vag îngâmfat, de parcă ar fi știut cu exactitate ceea ce gândea el. Se întoarse brusc de lângă el și citi de pe pagină.

– „Trebuia să o ia, acum, așa cum i se cuvenea."

Așa cum ar trebui să facă și el. Jonathon alungă gândul rătăcitor din cap și se ridică în picioare.

– Desigur. Următoarea propoziție. Făcu câțiva pași, apoi se opri să o studieze și zâmbi ușor. „Și știu, în maniera în care toți zeii știau aceste lucruri, că ea și-o dorea la fel de mult ca și el."

Capitolul 8

În dimineața următoare, nu la fel de devreme ca în ziua precedentă, dar totuși mai devreme decât ar fi preferat cineva, dacă ar fi avut de ales, dar uneori cineva nu are de ales....

– Nimic nu se compară cu o rochie nouă pentru a ridica moralul unei fete.

Mătușa Edwina dădu roată taburetului pe care Fiona stătea în salonașul mătușii sale și studie țesăturile drapate peste femeia mai tânără. Fusese într-o stare de entuziasm agitat de când invitația lui Lady Chester pentru Fiona ajunsese în după-amiaza zilei anterioare și nu pierduse deloc timpul în a o convoca pe croitoreasa ei preferată.

Mătușa Edwina mângâie lungimea unei țesături de mătase de culoarea cuprului și privi spre croitoreasă.

– Asta se potrivește frumos, cred.

– Sunt de acord, doamnă.

Madame DuBois, o franțuzoaică și, conform spuselor mătușii Edwina, una dintre cele mai bune și mai scumpe croitorese din oraș, o studie pe Fiona cu un ochi chiar și mai critic decât cel al mătușii sale.

– Se potrivește coloritului ei și se completează atât cu părul, cât și cu ochii ei.

Anturajul lui Madame DuBois, constând dintr-un băiat tânăr cu o comportare oarecum arogantă și două femei de vârste nedeterminabile, își murmurară consimțământul.

– Chiar n-am nevoie de o rochie nouă, spuse Fiona cu jumătate de gură și se uită la reflexia ei din oglindă.

Madame avea dreptate. Mătasea era frumoasă și chiar arăta bine pe ea.

– Abia dacă am fost prezentă pentru scurt timp la balul de Crăciun. Cu siguranță că aș putea purta rochia pe care am avut-o atunci, sau am multe alte rochii care s-ar potrivi.

– Prostii! Nimeni nu poate avea prea multe rochii.

Privirea mătușii Edwina o întâlni pe a Fionei în oglindă și ochii ei sclipeau.

– În plus, e mult mai distractiv să te îmbrac pe tine cum trebuie, decât să mă îmbrac pe mine.

– Prostii, milady, spuse cu hotărâre franțuzoaica. Sunteți o bucurie de îmbrăcat. V-ați păstrat silueta și nu păreți cu o zi mai în vârstă decât atunci când ne-am întâlnit pentru prima dată.

– Mulțumesc, Madame, și nu te teme, nu m-ai pierdut de clientă, râse mătușa Edwina. Dar până și tu trebuie să recunoști că au trecut ceva ani de când m-a flatat un material sau, ar trebui să spun, că am flatat un material în felul în care o face nepoata mea.

Toate trei femeile se uitară în oglindă.

– Este cu adevărat încântătoare, milady. Madame DuBois dădu din cap. Va fi un privilegiu să creez o rochie ce îi va spori frumusețea.

– Vor fi foarte mulți domni eligibili la acest bal.

Mătușa Edwina și Madame DuBois schimbară priviri pline de înțeles în oglindă.

– Și ea nu întinerește, mormăi în barbă Madame DuBois.

– Și ea stă chiar aici, replică Fiona, nu că i-ar fi acordat cineva atenție.

Putea la fel de bine să fie invizibilă. Nu era absolut deloc obișnuită să fie ignorată de o croitoreasă. Adevărat, Fiona deținuse controlul total al acestor chestiuni de la moartea mamei sale vitrege. Totuși, era minunat să lase toate deciziile în mâinile capabile ale mătușii Edwina. Un ciudat junghi de regret amestecat cu recunoștință o străbătu. În realitate, era chiar plăcut să aibă o mamă din nou.

– Avem doar o săptămână, se încruntă mătușa Edwina. Va fi suficient timp?

Madame pufni.

– Dar bineînțeles!

Fiona bănuia că Madame putea face aproape orice își propunea, dacă prețul era corect.

– Acesta este doar începutul. O sclipire de nerăbdare apăru în ochii mătușii Edwina. Are trei surori pe care intenționez să le sponsorizez în acest sezon.

Madame chicoti într-un fel ce ar fi putut fi considerat drept hrăpăreț de către oricine altcineva.

– Voi aștepta cu nerăbdare. Cât despre asta... Madame îi dădu roată Fionei încet. Cred că ceva care să dezvăluie curba umerilor. Făcu o pauză și o cercetă în sus pe Fiona. Pistruii, sunt peste tot?

Fiona oftă.

– Doar pe nas.

– Soarele, fără îndoială. Ar trebui să aibă grijă.

Madame continuă examinarea atentă.

– Păcat că talia nu este mai subțire, dar un corset comod o va face să pară astfel și va ridica și sânii.

Madame privi spre mătușa Edwina.

– Are sâni frumoși. Trebuie să îi arătăm în avantajul ei. Domnii iubesc un piept generos.

Mătușa Edwina radie de parcă era cumva responsabilă și astfel mândră de natura generoasă a pieptului Fionei. Madame păși înapoi și dădu din cap.

– Va arăta ca o prințesă. Capetele se vor întoarce, milady.

Mătușa Edwina îi aruncă Fionei un zâmbet.

– Iubesc la nebunie când se întorc capetele.

Madame le făcu un semn angajatelor ei, și fără un sunet de foșnet al materialului, cele două femei desfășurară lungimea materialului din jurul Fionei și tânărul întinse brațul pentru a o ajuta să coboare de pe taburet.

Mătușa Edwina o conduse pe franțuzoaică până la ușă, și Fiona auzi frânturi de conversație despre model, accesorii și lucruri de acel gen. Nu observase până atunci detaliile nesfârșite ale aranjamentelor pentru o rochie nouă. Ea pur și simplu avusese grijă de asta pentru ea și surorile sale. Era încântător să nu trebuiască să facă la fel acum. Deja se simțea puțin mai mult ca o prințesă.

Mătușa Edwina reintră în cameră.

– Madame DuBois este un geniu. Vei fi cu adevărat rafinată. Îți vom găsi un soț potrivit imediat.

Fiona își ținu respirația. Dacă surorile ei îi spuseseră mătușii lor despre situația ei neplăcută, va trebui să le stranguleze pe toate, individual sau în grup.

– Un soț potrivit?

– Da, desigur, draga mea. Mătușa Edwina clătină din cap. Chiar și Madame DuBois a observat că nu mai ești chiar atât de tânără cum ar fi preferabil pentru o căutare de asemenea natură. Ai, cât? Aruncă o privire Fionei. Douăzeci și șase?

– Douăzeci și cinci.

– Ah, asta e mult mai bine. Mătușa Edwina scoase un oftat de ușurare. Este ceva cu douăzeci și cinci în loc de douăzeci și șase ce nu sună atât de... de...

– Bătrân? spuse Fiona ridicând o sprânceană.

Mătușa Edwina râse.

– Urma să spun dureros. Nu că tu ai fi îndurerată, desigur. Eu cred că mergi mai departe cu curaj și sunt foarte mândră. Luă mâna Fionei și o conduse spre o sofa. Vino, draga mea, și stai cu mine puțin. N-am avut șansa unei discuții adevărate de când ai venit. Mătușa Edwina se așeză pe sofa și lovi ușor locul de lângă ea. Mă consider vinovată pentru toate astea.

Fiona se așeză și o studie precaut pe mătușa sa.

– Te consideri vinovată pentru ce?

– Pentru statutul tău de necăsătorită, desigur. Scoase un suspin de remușcare. Când a murit mama ta vitregă, ar fi trebuit să insist la Alfred să vă trimită pe tine și pe surorile tale înapoi aici, să trăiți cu mine în loc să vă târască peste tot până în Italia.

Fiona scutură din cap.

– Nu l-am fi părăsit niciodată pe tata.

– Atunci ar fi trebuit să-l conving să găsească o cale să vă întoarceți cu toții. Dacă ai fi fost aici în ultimii ani, ai fi avut parte de un sezon londonez așa cum se cuvine și fără îndoială că ai fi fericit căsătorită până acum, cu propriii copii. Nu, m-am eschivat de responsabilitatea față de unica soră a soțului meu, sărmana ta mamă, să veghez asupra binelui tău și nu mă voi mai eschiva de acum. Dar nu este deloc prea târziu. Cu felul în care arăți, cu siguranță că vei fi considerată un premiu, în special având în vedere moștenirea ta. Nu am întrebat, dar presupun că este pe măsură. Își apropie sprâncenele cu îngrijorare. Deși Oliver a menționat că a consultat avocatul în legătură cu detalii ale testamentului tatălui tău. Nu este vreo problemă, nu-i așa?

– Nu, spuse slab Fiona.

În afară de neprimirea moștenirii ei sau a zestrei surorilor ei până la nunta ei cu un american necunoscut, fără îndoială pe drum să își reclame mireasa în orice moment, alături de scrierea unei cărți de natură erotică împreună cu bărbatul care îi respinsese cererea în căsătorie, nu era absolut nici o problemă.

– Absolut nici una.

– Bine. Fiona... O expresie de tulburare trecu peste chipul mătușii sale. Te pot întreba ceva de o natură mai degrabă personală?

Fiona se cuprinse cu brațele.

– Bineînțeles, ce este?

– Nu ești una dintre acele femei care... ei bine, nu sunt prea sigură cum să o spun. Fruntea mătușii Edwina se încreți. Care preferă să nu se căsătorească niciodată, nu-i așa? O revoluționară? O sufragetă? Nu e ca și cum nu simt că sunt multe lucruri care necesită reformă în această lume. Și fie vorba între noi, cred că este o parodie faptul că jumătate din populația acestei țări nu are nimic de spus despre guvernare. Din păcate, este felul lumii în ziua și în epoca de azi. Dar femeile au mânuit întotdeauna o mare putere, cu toate că subtil și indiscutabil prin influența lor asupra bărbaților, în primul rând a soților. Nu pot spun că înțeleg dacă ești cu adevărat o... liber-cugetătoare. Mătușa Edwina își îndreptă spatele. Dar cu siguranță vei avea în continuare afecțiunea mea dacă, din oricare motiv, nu dorești să te căsătorești...

– Ah, dar eu vreau să mă căsătoresc.

Fiona râse cu ușurare. Nu avusese idee ce voia mătușa ei să o întrebe, dar convingerile Fionei legate de drepturile femeilor și orice dorință ar putea avea să rezolve problemele lumii nu erau prea sus pe lista de posibilități.

– Slavă Domnului! Mătușa Edwina își studie nepoata. Atunci îl aștepți pe bărbatul potrivit? Poate iubirea?

Fiona își încreți nasul.

– E ceva atât de prostesc?

– Nu, draga mea, chiar deloc. Mătușa Edwina se aplecă spre ea, confidențial. L-am observat pe lordul Helmsley aici destul de des în ultima perioadă.

– Excelența Sa e prieten cu Oliver. El și cu mine pur și simplu am descoperit că împărtășim...

Fiona se chinui să găsească cuvântul potrivit. Poftă trupească? Dorință?

– Interese comune. Da, asta este. Interese comune. În artă și literatură.

– Chiar așa? O lumină speculativă luci în ochii mătușii Edwina. E extrem de eligibil, să știi. Există vreo posibilitate...

– Nu cred, răspunse ferm Fiona.

Ultimul lucru de care avea nevoie era ca mătușa ei să încerce să îi unească pe ea si pe Jonathon.

– Consider că eu și Lord Helmsley suntem destinați să nu fim mai mult decât prieteni.

– Nu e deloc neobișnuit pentru o prietenie să se transforme în ceva mai mult.

– Mă îndoiesc că acesta va fi cazul aici. Lordul Helmsley este destul de plăcut, dar...

Fiona ridică din umeri.

– Ce păcat! Dezamăgirea răsună în vocea mătușii Edwina. Ei bine, presupun că este și prietenia bună la ceva.

– Nimeni nu poate avea prea mulți prieteni, rosti veselă Fiona și suspină pentru sine.

Ura să își înșele mătușa, dar nu avea încotro. Nu îi putea spune unei femei precum mătușa Edwina că Jonathon sugerase prietenia ca modalitate de a împiedica relația lor să devină mai nepotrivită decât era deja.

Prietenia dintre ei era o idee excelentă, dacă, desigur, Fiona ar fi putut să se abțină să nu se arunce în brațele lui.

Jonathon nu era singurul care întâmpina probleme în a se controla în timp ce erau inventate povești despre zei desfrânați care încercau să seducă nimfe provocatoare. Era necesar pentru bunul curs al poveștii să se folosească cuvinte precum *durere* și *nevoie*, și *dorință*, iar Jonathon le folosea mult mai bine decât își acorda credit, iar ea nu rămânea neafectată. Într-adevăr, era foarte dificil să rămână calmă și senină și purta o luptă continuă cu sine pentru a nu lăsa să se vadă că era la fel de deranjată ca el.

Întotdeauna crezuse că femeile erau făcute dintr-un material mai dur decât bărbații, atunci când venea vorba despre controlul asupra propriilor dorințe lascive. Fiona cu siguranță că nu își pierduse niciodată controlul, nu i se tăiaseră genunchii și nu cedase dorinței, deși indiscutabil exista posibilitatea clară ca ea să nu mai fi fost atât de ispitită până atunci. Cu siguranță că fusese implicată în cochetării și fusese sărutată de mai multe ori. În unele ocazii chiar răspunsese și ea la sărut. Dar nimic din experiența ei nu fusese atât de intens, atât de copleșitor ca aceste sentimente pe care le avea pentru Jonathon. Acest bărbat chiar o făcea să simtă durerea unor dorințe necunoscute până atunci. Jonathon nu era singurul fir întins până la punctul de rupere.

Totuși, ea avea mult mai multe lucruri de pierdut decât el. Virtutea, precum și inima sa.

– ... și cred că Oliver a menționat, de asemenea, că este o prietenă de a sa.

– Ce? Fiona își scutură capul, confuză. Cine este prietena cui?

– Acordă-mi atenție, dragă, spuse mătușa Edwina în timp ce îi arunca o privire mustrătoare. Spuneam că Lord Helmsley aparent este un prieten al lui Lady Chester. Dar pe de altă parte, Lady Chester are foarte mulți prieteni și foarte mulți domni prieteni. Totuși, cum este discretă și văduvă, unii ar tinde să treacă cu vederea asemenea lucruri. În plus, este o doamnă încântătoare și este de fapt chiar tragic când te gândești. Mătușa Edwina scutură capul în semn de compătimire. Sărăcuța! Abia se măritase de câțiva ani când soțul ei a murit, ah, cel puțin acum zece ani, cred. Pot înțelege, realmente. Adică comportamentul ei, nu moartea lui. Este tânără și minunată, și are foarte mulți bani. Cineva poate face cam tot ceea ce își dorește dacă are foarte mulți bani și nu are povara unei familii care să o împiedice. Ca să spun adevărul, mai degrabă o invidiez pentru libertatea de care s-a bucurat. Mătușa Edwina zâmbi într-o manieră speculativă. Aș fi făcut exact la fel dacă l-aș fi pierdut pe unchiul Charles la o vârstă mai fragedă. Dar trebuia să iau în considerare viitorul lui Oliver și de aceea aveam responsabilități pe care nu le puteam ignora. Totuși, căzu ea pe gânduri, n-a fost chiar așa rău.

– Mătușă Edwina!

Fiona o privi surprinsă. Poate că mătușa Edwina era până la urmă genul de femeie care ar fi înțeles ce se întâmpla între ea și Jonathon.

– Ah, draga mea, n-am vrut să te șochez. N-am dus o viață scandaloasă. Femeia mai în vârstă zâmbi satisfăcută. Dar nici n-am trăit complet fără distracții de-a lungul timpului. Totuși, zâmbetul ei luă aerul conspirativ, consider că ar fi cel mai bine ca acest lucru să nu îi fie niciodată menționat lui Oliver. Nu mi-ar plăcea să îi zgudui orice iluzie pe care săracul băiat ar putea să o aibă despre mama sa. În plus, cred că se șochează destul de repede.

Fiona își reținu râsul.

– Fără îndoială.

– Dar destul despre asta. Fiona! Mătușa Edwina luă mâinile nepoatei într-ale sale și se uită direct în ochii ei. Vreau să știi cât de încântată sunt de faptul că tu și surorile tale sunteți aici. Asta este casa voastră acum și aș vrea să o consideri și tu astfel de acum încolo.

Declarația mătușii Edwina atinse direct inima Fionei. Credea în ceea ce spusese despre ea și despre surorile ei, neconsiderându-le rudele mai sărace, dependente de mila cuiva. Totuși, până se căsătorea, erau exact asta. Mătușa Edwina nu avea nici o idee despre situația

ei și, brusc, Fiona realiză că nu ar fi contat pentru ea dacă ar fi aflat. Mătușa ei avea un caracter blând și generos, iar Fiona nu avea nici o îndoială că nu avea să le trateze niciodată mai prejos decât pe membrii familiei directe.

– Nu suntem o familie mare, Fiona. Oliver este ultimul din linia sa și, în afară de tine și de surorile tale, nu mai există alți Fairchild. În afară de fiul meu, voi sunteți tot ce am, spuse simplu mătușa Edwina.

Ar fi fost atât de greșit să accepte adăpostul casei pe care mătușa sa îl oferea, chiar dacă doar pentru binele surorilor ei?

Mătușa Edwina scoase un suspin mult prea dramatic.

– Mi-am dorit atât de mult niște fiice ale mele.

Fiona își reținu un zâmbet.

– Ar fi păcat dacă singura familie pe care fiecare dintre noi o are...

Fiona râse.

– Destul, mătușă Edwina. Bineînțeles că o vom considera ca și când ar fi casa noastră și suntem foarte recunoscătoare.

– Bine. Mătușa ei radia de fericire. Acum pur și simplu trebuie să-ți găsim o partidă bună, și toate vor fi bine în lume. Nu trebuie să așteptăm sezonul pentru asta, să știi. Balul lui Lady Chester este locul perfect pentru a începe și nu este nici așa mare competiție cum o să fie mai târziu.

– Ce... noroc, zise Fiona cu un zâmbet forțat.

– Deși oportunitățile de a găsi o partidă bună sunt mult mai mari în primăvară, continuă mătușa Edwina fără să facă pauză. Sunt atât de multe evenimente sociale, încât cu greu apucă cineva să respire. Dacă nu vei găsi un soț până atunci, sub patronajul meu și cu felul în care arăți, îndrăznesc să spun că totuși te vom căsători până la sfârșitul sezonului. Bătu ușor mâna nepoatei sale, într-un mod ce arăta încrederea în sine. Nu trebuie să-ți faci griji pentru nimic.

– Nu sunt absolut deloc îngrijorată, minți Fiona, deși în realitate, cu excepția succesului îndepărtat al cărții, probabil că va fi căsătorită cu mult timp înainte de primăvară cu Cum-îl-cheamă și va trăi deja printre băștinașii sălbatici în America.

– Cât despre surorile tale, este egoist din partea mea, știu, dar sper ca măcar gemenele să nu găsească o partidă anul acesta. Aș vrea să cred că vom avea încă un sezon pe care să-l așteptăm cu nerăbdare după asta. Nu mă deranjează să recunosc că probabil sunt mai nerăbdătoare decât ele la gândul a tot ce presupune asta.

Entuziasmul mătușii sale era contagios, și Fiona râni.

– Sunt sigură că ne vom distra toate.

– Într-adevăr, așa vom face. N-am așteptat cu atâta nerăbdare primăvara încă de la primul meu sezon. Mătușa Edwina scoase un oftat de fericire pură. Îți spun, Fiona, îl iubesc foarte mult pe Oliver, dar nu este la fel cu un fiu pe durata sezonului. Fetele tinere și mamele lor caută partide potrivite, în timp ce tinerii bărbați caută să scape. Ceea ce le lasă pe bietele lor mame să zâmbească slab și să inventeze scuze pentru fiii lor că nu sunt pregătiți să se așeze la casele lor sau că au prea multe responsabilități pentru a le adăuga și pe cele aferente unei soții sau să mormăie ocazional ceva despre – vocea mătușii Edwina coborî și refuză să se uite în ochii Fionei – nebunia ce cauzează suferință membrilor de sex masculin ai familiei.

– Mătușă Edwina! Fiona își stăpâni râsul. N-ai spus așa ceva?

– Poate că am spus. Mătușa Edwina se gândi pentru un moment, apoi ridică din umeri. Da, cred că am spus, dar în acel caz era vorba de mama unei tinere care era mult prea dezmățată și care probabil va sfârși într-un scandal. M-am gândit că era cel mai bine dacă punea ochii pe altcineva și să spun că Oliver ar putea avea o tendință moștenită spre nebunie a părut o idee genială pentru moment.

Fiona râse.

– Presupun că acesta este un alt lucru pe care n-ar trebui să i-l menționez.

– Îndrăznesc să spun că asta i-ar plăcea, zise cu o viclenie mătușa Edwina. Acum, spuse ea ridicându-se în picioare. Oliver a sugerat să le duc pe surorile tale la British Museum în dimineața asta și după aceea poate vom face câteva vizite unor prietene de-ale mele, așa că pot să spun că vom fi plecate aproape toată ziua. Ai dori să vii cu noi?

– Mulțumesc, dar nu. Fiona se ridică și ea. Poate voi desena azi sau probabil voi scrie.

– Fără îndoială că ai câțiva prieteni în Italia care așteaptă cu nerăbdare știri de la tine. Corespondența nu se termină niciodată, nu? Mătușa Edwina dădu din cap. Sunt îngrozitoare la a ține pasul. Se încruntă. Probabil că ar trebui să stau și eu acasă.

– Ah, dar fetele o să fie foarte dezamăgite, spuse repede Fiona și își dori să fi avut inspirația să nu vorbească.

– Așa cum voi fi și eu. Mătușa Edwina încuviință și se îndreptă spre ușă. În plus, ele sunt englezoaice și e timpul să învețe despre moștenirea lor și despre ceea ce înseamnă să fie cu adevărat englezoaice. În plus, vom petrece cel mai plăcut timp împreună. Ajunse

la ușă și privi înapoi spre nepoata ei. În momentul în care te vei căsători, spuse mătușa Edwina zâmbind într-o manieră ce denota determinarea, va trebui să găsim și o soție pentru Oliver.

Fiona se așeză la masa din bibliotecă, așteptând sosirea lui Jonathon și reciti tot ceea ce scriseseră cu o zi înainte. Era mai mult sugestiv decât explicit, cu un fel de eleganță erotică. Cel puțin, în opinia ei. Chiar și așa – un val de căldură îi năvăli în obraji –, era cu siguranță foarte sugestiv. Dar oare va atrage clientela selectă pe care o țintea Jonathon? Pe scurt, oare avea să se vândă?

Fiona auzi voci pe hol și se încurajă singură pentru a pretinde încă o zi că nu era deloc afectată de cuvintele lui Jonathon. Sau de imaginile pe care le creau acestea în mintea sa. Sau de tremurul pe care acestea i-l declanșau în stomac. Sau, la drept vorbind, căldura din cameră ce nu părea absolut deloc excesivă la începutul zilei, dar ajungea să fie apăsătoare spre sfârșitul ei.

Ușa se deschise și o doamnă micuță, blondă, intră în cameră.

– Bună dimineața, draga mea.

Femeia părea să fie cu câțiva ani mai în vârstă decât Fiona, era chiar mult mai scundă decât ea și extrem de drăguță. Fiona se ridică în picioare, iar precauția se strecură în vocea ei.

– Bună dimineața.

Privirea evaluativă a blondei se plimbă peste femeia mai tânără. Era foarte incomod. Fiona rezistă nevoii de a-și schimba greutatea de pe un picior pe altul.

– Vai, ești chiar drăguță. Nimeni nu și-ar imagina că ai vârsta pe care o ai.

– Mulțumesc. Fiona se forță să pună o notă plăcută în voce. Îndrăznesc să spun că nici dumneavoastră nu arătați anii pe care îi aveți.

Ochii doamnei se măriră și rămase cu privirea fixă, apoi brusc, izbucni în râs.

– Bine spus, domnișoară Fairchild. Sprâncenele ei se împreunară. Ești cea mai mare domnișoară Fairchild, nu-i așa? Domnișoara Fiona Fairchild?

– Dacă există o domnișoară Fairchild mai în vârstă, fără îndoială că este și mai strâmtorată decât sunt eu, spuse Fiona cu o grimasă. Și dumneavoastră sunteți?

– Cât de nepoliticos din partea mea să nu mă prezint înainte de a începe să fac comentarii de natură personală. Tind să uit asemenea detalii uneori. Sunt Lady Chester. Îi aruncă Fionei un zâmbet veritabil. Dar trebuie să îmi spui Judith.

– Judith, rosti încet Fiona.

Deci aceasta era prietena lui Jonathon?

– Ce bine să te cunosc!

– Chiar așa? Judith ridică o sprânceană. De ce?

„Pentru că ești prietena lui Jonathon."

– Am auzit multe lucruri despre tine.

– Fără îndoială că majoritatea sunt scandaloase. Judith se aplecă spre ea confidențial. Și absolut totul este adevărat.

Fiona se uită la ea și, fără să vrea, întoarse zâmbetul lui Judith. Era ceva antrenant și autentic la această femeie. Și surprinzător de neprefăcută.

– Absolut totul?

– Nu, nu chiar. Judith se îndreptă și ridică din umeri. Probabil aproape jumătate este adevărat și restul este, ei bine, gem pe pâine, cum s-ar zice. Și e mai degrabă păcat, cred, să nu fi câștigat fiecare părticică dintr-o reputație interesantă. Aș fi avut vremuri chiar și mai bune decât am avut. Rânji într-o manieră tendențioasă. Și chiar am avut vremuri foarte bune.

Fiona râse.

– Ah, bine, simțul umorului. Îmi era teamă să nu fii una dintre acele femei care nu apreciază latura amuzantă a lumii. Judith privi prin cameră și indică cu grație scaunul Fionei. Te rog, ia loc! Chiar nu intenționez să stau mai mult de câteva minute și, în realitate, rareori sunt trează și ieșită la o oră atât de necivilizată.

Fiona zâmbi.

– Este aproape amiază.

– Știu. Judith se cutremură și se așeză pe marginea unui scaun cu brațe din apropiere. Probabil că te întrebi de ce sunt aici de fapt.

– Mi-a trecut prin minte.

Fiona se așeză în scaunul său.

– Am vrut să-ți fac o invitație personală, pentru balul meu.

Judith zâmbi radios.

– Apreciez foarte mult, spuse Fiona cu precauție, deși, cum invitația ta a ajuns ieri, înmânată personal de unul dintre servitorii tăi, cred, sunt încă întru câtva surprinsă de venirea ta aici, acum.

– Prea bine, atunci, m-ai prins. Mărturisesc că am vrut pur și simplu să te întâlnesc în persoană. Judith o studie cu curiozitate. L-ai cam pus pe jar pe lordul Helmsley, să știi.

– Chiar așa?

Judith încuviință din cap.

– Săracul om chiar a venit la mine pentru un sfat.

– Este un lucru bun?

Fiona își ținu respirația.

– Foarte bun. Îl cunosc pe acest lord de mulți ani și nu este genul care ar cere un sfat despre ceva.

– Ce interesant, murmură Fiona.

Judith o studie pentru o lungă perioadă.

– Pot să fiu complet sinceră, Fiona? Ah, îți pot spune Fiona?

– Te rog.

– Cum am spus, îl cunosc pe Lord Helmsley de foarte mult timp și îl consider un prieten drag. Nu a eșuat niciodată să – se gândi pentru un moment – îmi vină în ajutor când am avut nevoie de el. Faptul că simte că a eșuat să facă același lucru cu tine cântărește foarte greu pe conștiința lui.

– Mă tem că nu știu la ce te referi, rosti ușor Fiona.

– Știi precis la ce mă refer. Cunosc situația ta în ceea ce privește testamentul tatălui tău. Judith dădu din cap a exasperare. Să ne ferească Dumnezeu de bărbații bine intenționați. Și știu, de asemenea, despre schema lui Jonathon de a câștiga banii de care ai nevoie ca să te salvezi de la căsătoria nedorită.

– Să ne ferească Dumnezeu de bărbații bine intenționați, repetă mormăind Fiona.

– Draga mea, cu siguranță ar putea să aibă succes. Din ceea ce mi-a spus Jonathon, munca ta este excelentă și, sincer, într-o străduanie de această natură, nu sunt sigură dacă cuvintele sunt la fel de importante precum imaginile.

– Mă tem că sunt prea... artistice. Adică ele chiar nu arată nimic cu excepția corpurilor dezbrăcate.

Judith ridică o sprânceană.

– Și asta nu-i de ajuns?

– Doar că nu cred că desenele mele sunt... suficient de lascive. Ce încerc să spun este că ele nu prezintă oameni, ei bine, făcu o grimasă, extaziați.

– Trebuie să fie extaziați?

– Nu știu, oftă Fiona. Ar trebui să am încredere în Oliver și Jonathon, până la urmă asta a fost ideea lor și îndrăznesc să spun că ei au mult mai multe cunoștințe despre asemenea lucruri decât mine, dar am crezut întotdeauna că ceva de această natură ar trebui să fie mai, ei bine, *mai mult*.

Judith o privi strâmb.

– Dar dacă desenele tale ar fi fost *mai mult*, cum o spui tu, atunci tu ai fi mai degrabă *mai puțin* decât ceea ce ești. Cel puțin în termenii în care societatea judecă asemenea lucruri. O tânără de origine bună, care desenează nuduri, ar putea foarte bine să se expună unui scandal, dar doar cei mai înguști la minte dintre noi nu am ierta asta, în numele artei. Totuși, nici chiar arta nu ar fi o scuză acceptabilă pentru înfățișarea extazierii dezbrăcate.

– Se presupune că totul o să fie anonim, zise Fiona repede.

– Și așa va fi. Se aplecă în față și se uită cu fermitate în ochii Fionei. Mă pricep foarte bine să țin secrete. Cel puțin, secretele ce sunt făcute pentru a fi ținute. Toate astea nu vor merge mai departe de tine și de mine. Jonathon a avut încredere în mine pentru a mi-l împărtăși și nu voi vorbi despre el cu nimeni în afară de tine, deoarece îmi pare că acesta este mai mult secretul tău decât al lui. Adică, tu ești cea care are cel mai mult de pierdut. Judith se îndreptă în scaun. Sau posibil cel mai mult de câștigat.

Fiona scutură din cap.

– Pur și simplu, vreau să pot asigura viitorul surorilor mele.

Sprânceana lui Judith se ridică.

– Atunci ai renunțat la ideea căsătoriei tale cu Jonathon?

– Pare mai degrabă fără sens. El nu dorește să fim mai mult decât prieteni.

Judith pufni.

– El dorește să fiți mult mai mult decât prieteni.

– A spus el ceva...

– Nu, nici nu o va face. Este mult prea confuz pentru moment. Judith o privi gânditoare pe Fiona. Dar este o privire în ochii lui atunci când vorbește despre tine. Nu am mai văzut-o până acum. Dacă aș fi o consoartă geloasă, ar trebui să-ți rup gâtul.

– Am crezut că sunteți simpli prieteni.

– Sunt foarte loială și destul de posesivă cu prietenii mei, spuse ea trufașă, apoi zâmbi. Și sper foarte mult să putem fi prietene.

Fiona răspunse zâmbetului ei.

– Și eu sper la fel.

– Nimeni nu poate avea suficienți prieteni în Londra, spuse cu fermitate Judith. Chiar și în această perioadă a anului, când viața se desfășoară cu o evidentă încetinire față de momentul în care se apropie primăvara, societatea londoneză este plină de capcane pentru cei neinițiați.

– Capcane? Precum, ah, nu știu... Fiona își împreună sprâncenele. Să lucrezi cu unul dintre cei mai eligibili burlaci din țară pentru a scrie o carte erotică, bazată pe propriile desene? Acest fel de capcane?

– De fapt, mă gândeam mai mult la a purta o rochie mult prea formală la o ocazie foarte informală, dar da, presupun că și exemplul tău se potrivește, de asemenea. Judith zâmbi. Tu și cu mine vom fi foarte bune prietene.

Fiona râse.

– Acum, exceptând complexitățile modei, pe care le voi lăsa pe mâinile capabile ale mătușii tale, sunt câteva situații jenante pe care le poți evita dacă ești înarmată cu informația adecvată.

Fiona clătină din cap confuză.

– Informația adecvată?

– Să știi acele tipuri de lucruri, spuse Judith cu veselie. Soțul cui ar putea să se distreze cu soția cui. Care doamnă ar putea purta bijuterii false pentru că le-a vândut pe cele originale pentru a-și plăti datoriile la jocurile de noroc. Ce domn care caută peste tot o soție cu o zestre bună ar putea să nu fie la fel de bogat cum pare și, chiar mai bine, care domni sunt bogați.

Fiona se încruntă.

– Zvonuri?

– Zvonurile sunt sângele societății londoneze. Pur și simplu, nu putem funcționa fără zvonuri. Judith făcu o pauză. Bineînțeles, dacă consideri cumva că este – ea închise ochii de parcă s-ar fi rugat să capete putere – *greșit*, îndrăznesc să spun...

– Chiar deloc, zise Fiona repede. Am crezut întotdeauna că zvonurile servesc unui... unui scop folositor. Ca o metodă de comunicare.

– Exact. Judith dădu din cap. Nu sunt mai rele decât ziarele.

– Doar o simplă modalitate orală de a transmite informații pertinente în locul unor mijloace scrise.

– Și mai mult ca probabil, la fel de precise.

– Sau cel puțin la fel de interesante, adăugă Fiona.

– Mai mult, de obicei, spuse cu fermitate Judith.

– Chiar așa, Fiona își reținu un surâs, cineva ar putea să se gândească la zvonuri ca la un serviciu public.

– Și astfel este datoria noastră. Judith sări în picioare și își înălță bărbia într-o manieră nobilă. Datoria noastră civică.

Fiona îi urmă jocul.

– Pentru societate. Pentru țara noastră.

– Pentru regina noastră!

Fiona întâlni privirea celeilalte femei, și amândouă izbucniră în râs.

– Îndrăznesc să spun că regina nu ne-ar împărtăși opinia, dar atunci, ochii lui Judith sclipiră cu amuzament, nu îi vom spune. Acum, de unde să începem?

Judith se așeză din nou, și Fiona își reluă locul.

– Haide să începem cu acei domni eligibili care sunt așteptați la balul meu. Judith zâmbi ușor. Precauția este ca o armură, mai ales când este vorba de situații de acest gen. Jonathon nu este singura perspectivă pentru o partidă bună și cu siguranță nu strică să știi precis cine mai este. În plus, bănuiesc că există posibilitatea clară de gelozie din partea lui Jonathon dacă va vedea alți bărbați arătând un interes pentru tine și tu pentru ei.

– N-am nici o intenție să-l păcălesc pentru a-l atrage într-o căsătorie.

Judith se înfurie.

– N-am spus nimic despre șiretlicuri. Pur și simplu, permite instinctelor naturale masculine să predomine.

– Totuși. Fiona scutură din cap. Să provoc în mod deliberat gelozia nu pare aproape deloc corect.

– Corectitudinea nu are de-a face cu nimic din toate astea. Judith ridică o sprânceană. Ai sau nu ai nevoie de un soț potrivit?

– Da, dar...

– Ești dispusă, atunci, să abandonezi orice speranță și să te supui orbește mariajului cu bărbatul ales de tatăl tău? Un bărbat pe care nici măcar nu l-ai văzut?

– Nu, bineînțeles că nu, dar...

– Dorești să pariezi întregul tău viitor pe succesul contestabil al cărții tale?

– Nu, dar...

– Este Jonathon Effington cel pe care îl vrei?

– Da, spuse Fiona fără să se gândească, apoi oftă. Nu este absolut deloc ceea ce am plănuit, dar da, el este.

– Bun. Judith încuviință din cap. Atunci noi va trebui să facem orice este necesar pentru a ne asigura că tu îl ai pe el și el pe tine. Acum că te-am întâlnit, n-am nici cea mai mică îndoială că sunteți cu adevărat perfecți unul pentru altul. Cel mai mic lucru pe care îl pot face ca prietenă a lui este să îi asigur fericirea. Judith îi aruncă un zâmbet plin de satisfacție. Și pe a ta.

Capitolul 9

Mai târziu în acea după-amiază, căldura din bibliotecă crescuse considerabil...

– Un titlu, spuse brusc Jonathon.

– Ce?

Fiona își ridică brusc capul de la scris și se uită la el. Ochii ei erau larg deschiși și părea că este și ea la fel de afectată de ceea ce scriau. Bun.

În alte circumstanțe, Jonathon nu s-ar fi oprit niciodată când o poveste decurgea bine. Dar Vara purta în prezent o bătălie încinsă pentru a o poseda pe Septembrie, și era tot ce putea face el pentru a reuși să își păstreze concentrarea la patimile amețitoare din pagini și nu la patima continuă, chiar dacă nerecunoscută, din bibliotecă.

– Avem nevoie de un titlu, spuse, cu o notă de ușurare în glas.

Orice pentru a se îndepărta de gândurile la privirea jinduitoare a Verii și, într-adevăr *jinduitoare* era cel mai potrivit cuvânt, către membrele lungi, amețitoare ale lui Septembrie. Ceea ce îl făcea pe Jonathon să speculeze asupra lungimii membrelor Fionei, a cât de amețitoare ar putea fi acestea și a încântării de a descoperi cum erau înfășurate în jurul... Scoase prelung aerul din piept.

– Nu am decis un titlu.

– Un titlu.

Fiona se lăsă pe spătarul scaunului.

– Trebuie să îi spunem cumva, altfel decât *Cartea Fionei,* zâmbi el.

Ea ridică o sprânceană.

– Tocmai i-ai spus *Cartea Fionei?*

– Pare potrivit. Este soarta ta cea care se află în balanță.

Un zâmbet curbă colțurile buzelor ei.

– Asta e chiar drăguț.

– Sunt un bărbat drăguț.

Jonathon ridică ușor un umăr, de parcă plăcerea pe care o simțea ea în urma gestului său de a numi cartea pentru ea nu avea foarte mare însemnătate și fu surprins să observe că încântarea ei conta cu adevărat. Chiar foarte mult.

– În plus, Fairchild este un nume încântător. Fair înseamnă „frumos"[1] și cred că ți se potrivește.

– Chiar așa? Adică de nivel mediu? Se încruntă, prefăcându-se serioasă. Sau mai degrabă ca extrem de palid?

– Frumos ca... frumos.

El pufni cu exasperare. Femeia putea să fie extrem de enervantă și ea știa bine acest lucru. O femeie obișnuită ar leșina la picioarele lui la un asemenea compliment. Desigur, o femeie obișnuită nu l-ar face să se simtă la fel de nepriceput ca un copil de școală. Și, din cine știe ce motiv, Fiona îl făcea să se simtă exact așa. Evident că acest lucru se datora cel puțin în parte muncii lor. Ce bărbat sănătos nu ar fi afectat de faptul că își petrecea fiecare minut în care era treaz gândindu-se la fraze erotice care să acompanieze desene în care subiecții – indiferent de ce ar spune oricine – ar putea să fie descriși foarte bine ca extaziați și să facă asta în compania unei femei care era frumoasă, amuzantă și inteligentă? O femeie care era – Dumnezeu să îl ajute – dispusă să îi fie prietenă, chiar și soție, dar nimic între cele două.

Era suficient pentru a înnebuni un bărbat.

Se aplecă peste masă și căută printre paginile pe care le scrisese-ră, încercând în același timp să nu observe cât de aproape era de ea. Fără nici un efort se putea apleca spre ea și își putea atinge buzele de ale ei.

Și probabil avea să primească o palmă zdravănă pentru asta. Toate acele prostii cu nu-o-să-fie-nici-un-sărut. Admise fără tragere de inimă că avea sens. Cine știa unde putea conduce un sărut? Și doar un sărut cu Fiona nu ar fi fost nicidecum suficient.

---

[1] Joc de cuvinte, în engleză, *fair* are mai multe sensuri: femeie frumoasă, palid, corect, de nivel mediu, târg etc. (n.tr)

Găsi pagina pe care o voia, o trase deoparte și citi, lovind ușor cu arătătorul în foaie ca să accentueze.

– Nimfa era frumoasă la chip, trup și suflet.

Ea își reținu un zâmbet.

– Ah, acea frumusețe.

– Da, acea frumusețe. Tu ești extrem de frumoasă la chip, trup și suflet. În realitate, tu ești excepțională și orice bărbat ar fi norocos să te aibă.

„Chiar și eu." Gândul veni de nicăieri și îl înlătură.

– Orice bărbat?

– Da.

Își împreună mâinile la spate și reîncepu să se plimbe, în efortul de a termina definitiv discuția. Era cel mai bine să țină la distanță chestiunile de natură personală ce nu intrau sub stricta definiție a prieteniei.

Păcat, nu își dorise niciodată un prieten, chiar nici pe Judith, în felul în care o voia pe Fiona.

– Acum, cât despre titlu...

– Îmi place *Cartea Fionei,* spuse ea cu un zâmbet.

– Și mie, deși contravine scopului anonimatului, spuse el semeț.

De obicei, mersul în acel mod îl ajuta să gândească. Ce blestemăție, singurul lucru la care se putea gândi în acel moment era ea. Cel puțin, cum el era în picioare și se mișca, exista o anumită distanță între ei.

– Atunci presupun că ar trebui să găsim altceva. Făcu ochii mari cu un aer inocent. Ce ar fi dacă am numi-o *Cartea lui Jonathon?*

El îi aruncă o privire răutăcioasă, iar ea își stăpâni râsul.

– Nu, n-am crezut că o să-ți placă asta.

Jonathon o ignoră.

– Cum povestea își are bazele într-un mit sau o legendă, am putea avea oricare din cele două cuvinte în titlu.

– *Mitul lui Jonathon?*

El se opri brusc și o privi.

– Fii serioasă, domnișoară Fairchild, avem foarte multe de realizat azi și problema titlului este de o importanță extremă.

– Da, desigur. Fiona îl studie cu curiozitate. Aș putea întreba ce ți-a provocat această proastă dispoziție?

– Dispoziția mea nu este proastă, izbucni el, apoi zâmbi. Poate că este proastă. Scuzele mele! Își trecu mâna prin păr. N-am dormit bine în ultima perioadă.

Fiona încercă să nu zâmbească, dar nu reuși.

– În ultima perioadă?

El scrâșni din dinți.

– De la Ajunul Crăciunului.

Zâmbetul ei se lărgi.

– Ah?

– Viața mea a fost mai degrabă agitată de atunci.

– Viața *ta* a fost agitată?

– Într-adevăr, a fost. O privi. Nu sunt deloc obișnuit cu asta și trebuie să mărturisesc că nu-mi place. Viața mea a fost întotdeauna mai degrabă, ei bine, stabilă.

– Plictisitoare, vrei să spui.

– Cu siguranță, nu! Indignarea îl cuprinse. Viața mea n-a fost niciodată câtuși de puțin plictisitoare. Din contră, mi-a plăcut întotdeauna viața mea. Îmi place familia, precum și prietenii mei. N-am dus niciodată lipsă de companie feminină sau masculină. Mă bucur de entuziasmul unei investiții speculative, precum și de scrierea unor povești ce poate că nu vor fi niciodată citite de altcineva în afară de mine. Mai mult, în cea mai mare parte, în general știu ce urmează să se întâmple în fiecare zi și-mi place așa.

– Și nu consideri asta plictisitor?

– În ciuda a cum ar putea suna, întotdeauna m-am descurcat să mă distrez, deci nu, nu o consider absolut deloc plictisitoare. O consider, se gândi pentru un moment, la îndemână. Am un control deplin asupra vieții mele. Sunt stăpânul propriei sorți, ca să spunem așa. Își îngustă ochii. Sau cel puțin eram.

– Și acum?

– Acum n-am nici o idee ce poate aduce ziua de mâine. Este absolut deconcertant. Scoase un oftat de frustrare. Nu-mi amintesc să fi fost vreodată deconcertat în viața mea. Este...

– Derutant?

– Exact.

– Înțeleg. Îl privi cu ochi compătimitori. Îmi pare sincer rău că te-am amestecat în problemele mele. Totuși, îl privi ferm, tu ai adus asta asupra ta. Tot ce trebuia să faci era să spui: „Ei bine, nu, domnișoară Fairchild, indiferent de calificările dumneavoastră excelente, nu mă voi căsători cu dumneavoastră". În schimb, în aroganța ta și în convingerea că toată lumea se învârte în jurul tău, ai tras pripit concluzia că eu, situația mea, chiar propria mea viață, nu eram nimic

mai mult decât un șiretlic pus la cale de prietenii tăi pentru a te face de râs.

Ea zâmbi într-o manieră plăcută. El o privi pentru o clipă lungă. Chiar dacă impulsul de moment era să o contrazică, nu putea. Din păcate, ea avea dreptate, iar el fusese, ei bine, un dobitoc. Nu că ar fi recunoscut asta cu voce tare.

– Asta a fost o scuză? întrebă el.

Ea ridică din umeri.

– Mie nu mi s-a părut în mod special sinceră.

– Poate că nu ai ascultat? întrebă ea dulce.

– Ah, am ascultat cu siguranță. Dar cred că o scuză îndreptățită nu include acuzații de aroganță.

– Chiar dacă sunt adevărate?

El chicoti reticent.

– Mai ales dacă sunt adevărate.

Fiona râse.

Lui îi plăcea felul în care ea râdea, de parcă pentru acel singur moment, ea nu avea nici o grijă pe lume. La naiba, îi făcea plăcere să fie în compania ei. Doar dacă ar fi putut să nu se mai gândească la posibilitățile mai delectabile pe care compania ei le sugerau! Tot felul de idei interesante pe care scrierea *Cărții Fionei* sau a *Mitului lui Jonathon* doar le amplificau. Lucruri precum *dorință* și *tentație*, care în mod natural conduceau spre gânduri privind *seducția* și *capitularea*. A ei sau poate chiar a lui, nu era nici o diferență.

Dorință. Tentație. Seducție. Capitulare.

Ea îl privi.

– Poftim?

Doamne, Dumnezeule, o spusese cu voce tare? Gemu în sinea lui.

– Ai spus ceva?

– Am spus... da. Da, cred că am spus, într-adevăr. Trase adânc aer în piept. Am spus dorință, tentație, seducție.

Privirea ei o întâlni pe a lui.

– Și capitulare.

– Și capitulare, încuviință el cu o înclinare a capului. Da, cu siguranță am spus capitulare. Frumos cuvânt, capitulare. Înseamnă să... să... te supui, știi. Să cedezi, să te predai.

– Știu ce înseamnă capitulare. Ceea ce nu știu este de ce l-ai rostit. De asemenea, nu știu de ce ai spus dorință și seducție.

– Nu uita tentație, spuse el slab.

– Ah, nu aș uita niciodată de tentație.

– Nici eu, murmură el.

– Ei bine?

Era în mod cert o sclipire de amuzament în ochii ei, de parcă ar fi știut chiar foarte precis la ce se gândise și exact ceea ce fusese și, într-adevăr încă era, în mintea lui. Colțurile gurii ei se curbară în sus în ceea ce părea un indiciu vag al unui zâmbet îngâmfat.

Și iată că acel ceva iar era acolo. Acel sentiment îngrozitor cum că viața sa nu mai este sub controlul lui. Acele forțe care nu aveau nimic de-a face cu el îl preluaseră, nu, îl smulseseră din mâinile lui. Forțe care se învârtiseră în jurul lui încă din momentul în care Fiona Fairchild apăruse dintre umbre și direct în prim-planul vieții sale.

– Ei bine... Era timpul să își recupereze viața. Am analizat meritele dorinței și ale seducției. Privirea lui o întâlni pe a ei. Precum și ale tentației.

Precauția răsună din vocea ei:

– Meritele? Ce vrei să spui prin merite?

– Vreau să spun beneficiile, virtuțile, așa cum sunt. Precum și meritele capitulării.

Fiona ridică privirea spre el.

– Capitulare?

– Da. Ce părere ai?

Ea își linse buzele de parcă gura ei se uscase dintr-odată. Jonathon rezistă nevoii de a rânji.

– Eu nu... nu sunt sigură.

– Deși ar trebui să spun că seducția este, de asemenea, destul de atrăgătoare, la fel și dorința, și tentația. Dar cred că preferata mea este capitularea. El zâmbi plăcut. Ce spui, domnișoară Fairchild? Ești de acord cu capitularea?

Ea se uită cu neîncredere evidentă, apoi se ridică în picioare și își înălță bărbia.

– Capitularea nu este o posibilitate, milord, și nici nu o să fie. Ți-am mai spus că eu...

– Domnișoară Fairchild. Jonathon își puse mâinile pe masă și se înclină spre ea, în față. Cred că această capitulare se va potrivi cu planurile noastre chiar foarte bine.

Ea icni.

– Scopurilor tale, poate, dar cum eu cred că intențiile noastre individuale sunt în complet dezacord...

– De aceea propun *Capitularea anotimpurilor* ca titlu pentru, spuse el îndreptându-se, *Cartea Fionei.*

– Un titlu? Ochii ei se măriră. Tu vorbeai despre un titlu?

– Desigur. Îi aruncă o privire inocentă. Despre ce credeai că vorbesc?

– Am crezut... ei bine, ai spus... și... un titlu?

El încuviință din cap și își stăpâni tentația imensă de a râde.

– Un titlu.

– Un titlu, desigur, da. Exact. Fiona dădu din cap cu entuziasm. Am crezut că vorbești despre un titlu.

– Doar dacă nu preferi *Seducerea anotimpurilor*, deoarece pare să ai sentimente destul de puternice în ceea ce privește capitularea.

– Nu. Clătină din cap. Chiar deloc. Capitularea, tresări ușor în timp ce rostea cuvântul, este acceptabilă.

El ridică din umeri.

– Oricare ar merge, presupun. Deși, personal, eu prefer, spuse aruncându-i un zâmbet plin de semnificație, capitularea.

– Nu mă surprinde deloc.

Privirea ei se prinse într-a lui, și o strălucire admirativă apăru în ochii ei. Sau poate că era recunoștință. Imediat el realiză că și ea jucase acest joc la fel de mult ca el.

– Cred că această capitulare sună, spuse coborând vocea, perfect.

– Chiar așa?

– Ah, absolut. Făcu o pauză. Deși dorință este destul de adecvat, de asemenea. Lasă-mă să mă gândesc. Își lovi ușor buza de jos cu capătul tocului. Ce spui despre *Dorințele zeilor*?

– Acceptabil, presupun.

Privirea lui urmări mișcarea tocului. Era extrem de tulburător. Fără îndoială, era un gest făcut intenționat.

– Așa cum spui, *dorință* este un cuvânt adecvat. Pentru scopul nostru.

– Nu-i așa?

Ea își trecu capătul tocului de-a lungul buzei și stomacul lui se strânse. Talentul Fionei de a cocheta era la fel de rafinat ca al lui Jonathon. Cât de interesant!

– Dar poate chiar și mai bine ar fi... tentație?

Și cel mai eficace. El înghiți cu greutate.

– Tentație?

– Pentru scopul nostru, adică.

– Da, da, scopul nostru.

– *Tentația* este, de asemenea, un cuvânt excelent. Deși, dacă mă gândesc bine, trebuie să recunosc că sunt de acord cu tine. Se întinse peste masă și lovi ușor cu capătul tocului în pieptul lui. În ceea ce privește meritele capitulării, adică.

Destul totuși, era destul. Poate că avea hibe în scris, dar în fina artă a flirtului era expert. Îi prinse mâna.

– În titlu?

Ea încuviință.

– Desigur.

– Ca în *Capitularea anotimpurilor*?

Fiona îi întâlni privirea direct.

– Sau *Capitularea unei nimfe*.

– *Capitularea în fața zeilor*.

Ea încuviință.

– *Capitularea divină*.

– Chiar mai bine, el luă tocul din mâna ei și îl puse deoparte, *O capitulare satisfăcătoare*.

– *O capitulare satisfăcătoare*?

Cât de departe ar fi permis ea acestui joc să meargă? Cât de departe și-ar fi permis el? El îi duse mâna la buze, cu privirea prinsă într-a sa.

– *O capitulare foarte satisfăcătoare*.

– Milord. Ea încercă să își retragă mâna, dar el i-o ținu strâns. Cred că...

– Domnișoară Fairchild, în toate aceste împrejurări, ai fost sinceră și amabilă cu mine.

– Da?

Vocea ei suna de parcă stătea cu sufletul la gură.

– N-am fost și eu la fel cu tine, mă refer aici în ceea ce privește cererea ta în căsătorie. Aș dori să remediez acest lucru acum.

Îi sărută ușor palma, iar ea tremură sub atingerea lui.

– Aș dori să fiu complet sincer.

– Ai vrea?

– Aș vrea, într-adevăr și, cu toată sinceritatea, trebuie să-ți spun... Privirea lui alunecă spre buzele ei și înapoi spre ochi. Nici o femeie nu mi-a mai provocat vreodată până acum lipsa somnului.

– Niciodată?

– Niciodată. El scutură din cap. Am fost incapabil să mă gândesc la altceva în afară de tine.

– N-ai putut?

– Ești în gândurile mele zi și noapte.

– Vai mie, murmură ea, uitându-se cu o privire ce putea fi neîncredere sau simplă surprindere.

– Mi-ai tulburat mințile, domnișoară Fairchild. Mi-ai amețit simțurile.

El continuă să îi țină mâna și se mișcă spre capătul mesei, trăgând-o și pe ea cu el, Fiona pe o parte, Jonathon pe cealaltă.

– N-am mai fost niciodată în viața mea amețit până acum.

– Niciodată?

Ajunseră la marginea mesei și el păși spre ea.

– Din ceea ce îmi pot aminti, nu.

– Ești sigur?

Vocea ei nu trăda prea mult șovăiala, dar cu siguranță era o notă de confuzie în ochii ei. Bine. Era rândul ei să fie derutată.

– Poate că memoria îți joacă feste?

– Memoria mea este excelentă.

El zâmbi în jos, spre ea, ușor și blând.

– Ei bine, atunci... Fiona își îndreptă umerii, se apropie de el și îl privi în ochi. Intenționezi să faci ceva în această privință? Adică în ceea ce privește această tulburare a ta?

– Ah, da, domnișoară Fairchild. O trase în brațe. Chiar intenționez.

– Poate că, spuse ea încet și cu destul de multă reticență, acesta ar fi momentul potrivit, pentru prietenia noastră, pentru a ne cunoaște mai bine și pentru binele tău...

– Binele meu?

– Binele nostru, atunci, să te întreb ceva.

– Doar dacă nu mă înșel foarte tare, se aplecă și o sărută pe gât, chiar sub ureche, ai făcut-o deja.

Ea se înfioră.

– Am făcut-o?

– Ai întrebat ce intenționez să fac cu privire la această tulburare a mea.

Își trecu buzele peste conturul mandibulei ei. Ea trase cu greutate aer în piept.

– Și ai răspuns?

– Nu în întregime. Buzele sale murmurară peste pielea ei. Dar ceea ce intenționez să fac chiar acum este să te sărut.

– Am bănuit asta. Respirația ei era superficială. Și ai o întrebare pentru mine?

– Vrei să te sărut?

– Am spus că nu o să mai fie săruturi. Nu cred că... oh, asta e foarte plăcut.

– M-am gândit că așa va fi.

El zâmbi peste pielea gâtului ei.

– Totuși, nu este cel mai înțelept curs de urmat.

Vocea ei nu era mai mult decât o șoaptă.

– Răspunde-mi la întrebare, aproape că mârâi el. Vrei să te sărut...

– Da.

Fiona se uită în sus la el, cu un amestec ciudat de hotărâre și dorință în privire.

– Da, vreau. Cred că ar putea să fie foarte bine singurul mod de a ușura această...

– Domnișoară Fairchild. O trase ferm lângă el. Prin acest sărut nu se va ușura nimic. Își frecă ușor buzele de ale ei. Dar va fi foarte încântător.

Își apăsă mai tare buzele peste ale ei. Pentru un moment, ea rămase nemișcată. Apoi corpul ei se relaxă, lipit de al lui, un oftat ciudat îi susură printre buze, iar gura ei se deschise pentru a lui.

Brusc, ea se retrase.

– Asta este o greșeală îngrozitoare.

– Da, știu, spuse el solemn.

Ea îl studie de parcă îi aprecia sinceritatea, apoi confirmă cu o înclinare a capului.

– Atâta vreme cât știi...

Îl prinse de reverele hainei și îl trase înapoi spre ea, sărutându-l cu o aviditate ce vorbea cu adevărat despre dorință și tentație, și seducție, și capitulare, și...

El se retrase și o privi.

– Deși, dacă mă gândesc mai bine, se poate să nu știu. De ce este o greșeală? În afară de evidenta indecență.

– Deoarece un sărut cu tine, Jonathon Effington, spuse în timp ce îl cuprinse cu brațele și zâmbi, nu este nici pe departe de ajuns.

Îi trase capul aproape și își apăsă cu putere buzele de ale lui.

Corpul ei se mulă pe forma corpului său, iar el o strânse și mai aproape. Buzele ei erau moi și calde și în cel mai plăcut mod nerăbdătoare. Avea o aromă îmbătătoare, ca a soarelui și a primăverii, și a tot felul de încântări. Putea cu ușurință să se piardă în senzația buzelor ei peste ale lui, în căldura dintre corpul ei și al lui, în anticiparea galopantă din sângele ce-i curgea prin vene...

Un sărut nu este nici pe departe de ajuns.

Nu pentru ea și cu siguranță nu pentru el. Știuse din momentul în care se întâlniseră. Un sărut avea să fie doar începutul, preludiul, prologul...

Doamne, Dumnezeule, ce făcea? La ce se gândea? Sau mai degrabă nu se gândea, cel puțin nu cu capul. Nu puteau fi alte săruturi sau altceva asemenea, indiferent cât de tentant era – decât dacă era pregătit să facă lucrul onorabil și să se însoare cu ea. Și nu era.

Devenise mult prea implicat în ceea ce o privea pe această femeie. Ajunseseră să se cunoască bine, și ar fi fost de crezut că numai acest lucru era suficient pentru a înăbuși orice val de dorință. Dar prietenia lor nou creată nu făcuse altceva decât să intensifice și mai mult sentimentele intime. Indiferent cât de subtil se întâmplase, această femeie își croise drum în viața lui. Îi domina gândurile, dacă nu alte părți ale corpului.

Și urma să se termine prost. O știa la fel de bine cum își cunoștea propriul nume. Cum putea să se termine altfel?

Ar putea foarte bine să îi frângă inima. El nu mai frânsese inimi până atunci și acea idee nu era deloc atrăgătoare. Sau se putea ca ea să o frângă pe a lui. Nici această perspectivă nu era plăcută. Își văzuse prietenii în agonia unei inimi frânte și era un lucru de evitat.

Se desprinse de ea.

– Fiona, eu cred...

– Ai auzit asta? Fruntea i se încruntă. Voci la intrare?

– Nu, n-am auzit nimic. În afară de bubuitul propriei inimi. Fiona...

Brusc, ea se retrase din brațele lui, se întoarse spre masă, strânse repede paginile pe care le scriseseră, iar desenele și le ascunse pe toate în portofoliu. Se duse repede la locul ei, le puse pe scaun și se așeză prompt pe ele, fusta largă a rochiei sale oferind o ascunzătoare eficientă.

Își împreună mâinile pe masă și îi zâmbi într-o manieră politicoasă și formală, de parcă nu ar fi fost unul în brațele altuia cu câteva secunde mai devreme.

– Ce spuneai, milord?

El o privi confuz.

– Spuneam... ce faci...

Fără avertisment, ușa abia întredeschisă se deschise larg și un trio de tinere exuberante intră în cameră într-o rafală de sporovăială și de aer rece de afară. Toate trei arătau aproape la fel, deși una dintre ele era puțin mai înaltă.

– Ne-am întors, spuse prima vioaie, cu boneta bălăbănindu-i-se în mână.

Ea îl observă pe Jonathon și se opri brusc.

– Trebuie să fiți Lord Helmsley.

– Acel Lord Helmsley? zise cea mai înaltă, ridicând o frunte arcuită.

Cea de a treia își îngustă privirea.

– Același Lord Helmsley care a fost de acord să se căsătorească cu Fiona și apoi s-a gândit mai bine...

Fiona se ridică.

– Mătușa Edwina e cu voi?

Fata care tocmai vorbise ridică din umeri, își scoase boneta și își aranjă părul.

– Îi dă câteva indicații bucătăresei pentru cină.

– Bine. Fiona răsuflă ușurată, luă portofoliul de pe scaunul din spatele ei și îl aruncă pe masă. Milord, nu cred că le-ai cunoscut pe surorile mele.

– N-am avut plăcerea, murmură el, deși poate că *plăcere* nu era cuvântul potrivit.

Având în vedere modul în care îl priveau, *chin* era mult mai potrivit.

Surorile Fionei îl studiară de parcă era un specimen sub lupă. Un specimen pe care îl găseau incomplet cumva, ca o insectă căreia îi lipsea un picior sau o molie cu o aripă ruptă. O molie urâtă.

Totuși, era adevărat că celor trei nu le lipsea nimic, din ceea ce putea observa. Erau toate drăguțe, cu părul și ochii negri și, așa cum putea bănui având în vedere că ele încă erau acoperite de pelerine, la fel de drepte în statură precum sora lor mai mare. Cele două fete mai

scunde erau evident gemene, deși sora mai înaltă le semăna la fel de bine, încât să lase impresia că ar fi fost triplete.

Evaluarea lui Oliver în ceea ce le privea era corectă: cele trei nu aveau să întâmpine probleme în găsirea unor soți potriviți.

Jonathon îi aruncă o privire Fionei.

– Sunt înarmate?

Fiona râse.

– Doar cu propria minte. Arătă cu mâna spre fete. Milord, mi-ar face plăcere să ți le prezint pe surorile mele. Sora cea mai mare, domnișoara Genevieve Fairchild.

Fata mai înaltă păși în față și îi întinse mâna.

– Milord.

Jonathon luă mâna înmănușată, o ridică până la buze și abia dacă o atinse.

– O plăcere să te întâlnesc, domnișoară Fairchild.

– Fără îndoială, murmură ea și îi susținu ferm privirea.

Realiză imediat că Genevieve Fairchild într-o bună zi va fi la fel de încăpățânată ca și sora ei mai mare, dacă nu era deja.

– Și surorile mele mai mici, domnișoara Sophia Fairchild și domnișoara Arabella Fairchild.

Una dintre ele, nu era sigur care, îi întinse mâna. El o luă și, din nou, o sărută rapid.

– Domnișoară Fairchild.

– Arabella.

Arabella Fairchild zâmbi ușor și, în mod surprinzător, într-o manieră seducătoare. Era evident faptul că pentru aceste tinere cochetăria era la fel de naturală ca actul de a respira. Pesemne că Fiona era foarte ocupată să le țină departe de scandal.

– Este într-adevăr o plăcere să vă cunoaștem în sfârșit, milord.

El îi eliberă mâna, se întoarse spre sora rămasă ultima și îi luă mâna.

– Prin urmare, dumneata trebuie să fii Sophia.

– Într-adevăr trebuie, milord. Sophia îl studie curioasă. Am auzit foarte multe lucruri despre dumneavoastră.

– Ah? Îi aruncă rapid o privire piezișă Fionei. De bine sau de rău?

Sophia zâmbi.

– De ambele.

– Înțeleg, chicoti el. Cel puțin, nu este totul de rău.

– Ar fi fost mai bine dacă v-ați fi ținut cuvântul, spuse Genevieve cu un zâmbet plăcut, de parcă ar fi comentat ceva la fel de nesemnificativ ca vremea. Își scoase boneta și începu să își tragă mănușile. Desigur, mă refer la acordul dumneavoastră de a vă căsători cu Fiona.

– Într-adevăr, ar fi mai bine, încuviință Sophia. Atunci n-ar mai fi nevoită să se căsătorească cu... Se uită la sora sa geamănă.

– Domnul Sinclair, spuse Arabella.

Jonathon se uită la Fiona.

– Cine?

– Cum-îl-cheamă, spuse Fiona.

– Americanul. Da, desigur. El se adresă fetelor mai tinere. Cu siguranță că sora voastră v-a explicat că acordul meu de a mă căsători a fost o...

– Da, da, știm totul. Genevieve îndepărtă comentariul lui cu o fluturare a mâinii. Ați crezut că este o actriță sau ceva asemănător. Un jucător într-o farsă.

– Chiar și așa, noi credem că n-ar fi trebuit să vă retrageți promisiunea. Arabella își încrucișă brațele. Chiar ne-am făcut speranțe, să știți. Acum suntem toate devastate, îndurerate...

– Și șocate, de asemenea. Sophia clătină din cap. Acțiunile dumneavoastră n-au fost cele ale unui domn onorabil. Am avut așteptări mai mari de la un prieten de-al vărului Oliver și fiul unui duce.

– Hei, nu este corect.

Indignarea răzbătea din vocea sa. Se uită la Fiona. Ea zâmbi, dar nu interveni în apărarea lui. Evident, nu avea să primească ajutor de la acest grup. Nu era ca și cum ar fi avut nevoie oricum. Avea, până la urmă, surori proprii și de aceea nu era total neobișnuit cu izbucnirile emoționale ale tinerelor. Se adresă surorilor într-o manieră fermă.

– A fost o neînțelegere și recunosc de bunăvoie că a fost în totalitate din partea mea. Fac tot ce pot pentru a compensa.

– Vreți să spuneți cu această carte a desenelor Fionei? întrebă Genevieve aruncând o privire sceptică spre portofoliul de pe masă.

– Cartea care fără îndoială că va reprezenta compromiterea noastră, a tuturor? întrebă Sophia. Cauza unui scandal de proporții imense?

– Toate vom fi compromise. Nici una dintre noi nu se va mărita. Arabella clătină din cap cu tristețe. La fel de bine ne putem arunca de pe o stâncă chiar acum.

Fiona își reținu râsul.

– Nimeni nu va arunca pe nimeni de pe nimic! izbucni el și se uită spre Fiona. Le-ai spus? Despre carte?

– Bineînțeles că le-am spus, se înfurie ea. Este și viitorul lor în joc, la fel ca al meu.

Jonathon aruncă o privire aspră fiecăreia în parte.

– Sper sincer că fiecare dintre voi înțelege importanța secretului.

– Înțelegem foarte bine exact ce este în joc. Genevieve îl fixă cu o privire rece. Dumneavoastră o faceți?

– Într-adevăr, o fac. Domnișoară Fairchild, spuse el susținând direct privirea lui Genevieve. Am toată încrederea că acest efort va avea succes și că va genera fondurile de care are nevoie sora voastră pentru a avea grijă de voi toate, fără a recurge la o căsătorie pe care nu o dorește cu... Se uită la Arabella.

– Domnul Sinclair, murmură ea.

– Cu domnul Sinclair sau cu altcineva. Își îndreptă privirea spre Sophia. În plus, nu va fi nici un scandal cât timp fiecare dintre noi păstrează tot ce știe despre această aventură pentru sine. Și nu doar pentru momentul prezent, ci pentru totdeauna. Mă ocup să aranjez ca toate aspectele publicării să rămână anonime și, câtă vreme fiecare dintre noi păstrează acest secret, nu este nici un motiv de îngrijorare. Se întoarse spre Arabella. Nimeni nu va fi compromis, de aceea nu va fi nevoie să vă aruncați de pe stâncă. Toate veți găsi partide potrivite și veți fi delirant de fericite pentru tot restul vieții. Își îngustă privirea. Și dacă Dumnezeu este drept, toate veți avea fiice.

Trei perechi de ochi negri îl priviră cu neîncredere și probabil cu antipatie. Și de ce nu? În multe feluri, el le ținea în mâini destinele. Și chiar și acest lucru era din vina lui.

– Nu e deloc pe atât de drăguț pe cât a zis ea că este, mormăi Arabella.

– Chiar e suficient! rosti ferm Fiona. Acum că ați făcut cunoștință cu Lord Helmsley și fără îndoială i-ați făcut și ziua de pomină, sunt sigură că aveți mai multe lucruri de făcut în altă parte.

– Da, desigur, încuviință Genevieve.

Sophia trase adânc aer în piept și îi aruncă un zâmbet politicos.

– A fost o plăcere să vă cunosc, milord.

– O plăcere, murmură Arabella.

Fetele porniră spre ușă, apoi Genevieve făcu o pauză și îl privi.

– Beneficiați de foarte multă încredere, milord. Genevieve îl analiză gânditoare. Sper că nu este greșit plasată.

– Te asigur, domnișoară Fairchild, spuse el cu răceală, că nu este.

Îi aruncă o ultimă privire și un moment mai târziu, surorile plecară. Un râs înăbușit răsună în spatele lui. Se întoarse și o privi pe Fiona cu iritare.

– Ai fi putut să-mi vii în ajutor.

Fiona clătină din cap.

– Aș fi putut, dar n-ar fi fost nici pe departe atât de amuzant. Nici n-ar fi fost ceea ce meritai. Acum, spuse ea îndreptându-se spre el, unde rămăseserăm?

– Unde rămăseserăm?

Precauția răzbătea din vocea sa. Știa foarte bine unde rămăseseră.

– Cred că am fost întrerupți.

– Trebuie să revenim.

El păși spre masă vioi și deschise portofoliul.

– Cred că tocmai convenisem titlul.

Fiona râse.

– Într-adevăr, așa este, dar nu la asta mă refeream.

– Știu la ce te refereai, domnișoară Fairchild. Își îndreptă spatele și adoptă o atitudine de pură corectitudine. Totuși, simt că este în interesul tău ca acest gen de lucruri să nu se întâmple.

– Acest gen de lucruri? Ridică o sprânceană. În interesul meu?

– În interesul nostru, atunci. Respiră profund. Domnișoară Fairchild, Fiona, să acordăm libertate... instinctelor noastre primare ar însemna să ne conducă la compromitere.

– Compromitere? spuse ea gânditoare, de parcă cuvântul era nou pentru ea.

– Da.

– Compromiterea mea?

Jonathon pufni.

– Cu siguranță nu a mea.

– Înțeleg. Sprâncenele i se apropiară și îl cercetă un moment. Atunci, cum tu ești deja compromis...

– Nu aș folosi termenul de compromis. Până la urmă, sunt un bărbat și astfel sunt supus unor standarde diferite. Bărbații nu pot fi compromiși.

– Da, desigur. La ce mă gândeam oare? Cum spuneam, dacă este în joc compromiterea mea, atunci, dacă acest „gen de lucruri", cum

le spui tu, se întâmplă sau nu, ar trebui să fie decizia mea și doar a mea. Îi aruncă o privire speculativă. Nu ești de acord?

– Cu siguranță.

Încuviință cu ușurare. Și ce opțiune avea, în realitate? Femeia dorea căsătoria și el, nu. Ar fi fost dificil să păstreze distanța atât timp cât continuau să lucreze împreună, dar asta trebuia să se schimbe. Va avea grijă de asta.

– Excelent, zâmbi ea. Atunci am decis să continuăm de unde ne-am oprit.

Se holbă la ea.

– De unde ne-am oprit?

Fiona înaintă spre el.

– Cred că eram în brațele tale și tu mă sărutai sau eu te sărutam. Nu. Sprâncenele ei se apropiară. Dacă îmi amintesc corect, a fost ceva reciproc. Și chiar drăguț îndeplinit de ambele părți, cred.

– Domnișoară Fairchild!

Șocul răsună în glasul lui.

– Nu crezi că a fost drăguț îndeplinit de ambele părți, atunci?

– Da. Nu! se răzgândi el. Indiscutabil că a fost bine făcut. Într-adevăr, drăguț nu ar fi deloc cuvântul pe care l-aș folosi. Cu toate astea...

– Ce cuvânt ai folosi? Se apropie mai mult de el.

El se retrase.

– Abia dacă are importanță, nu se va repeta.

– Te referi la sărut?

– Da.

– Atunci nu ți-a plăcut?

– Dacă mi-a plăcut sau nu nu asta este ideea.

– Dar tocmai asta e ideea. Mie mi-a plăcut. Mi-a plăcut foarte mult. De fapt, niciodată nu mi-a plăcut atât de mult și niciodată nu am fost câtuși de puțin interesată de, ei bine, mai mult. Zâmbi cu subînțeles. Dar sunt acum.

El o privi.

– Mai mult? Ce vrei să spui prin mai mult?

– Știi foarte bine ce vreau să spun prin mai mult.

– Tu ești cea care a spus că n-ar trebui să existe săruturi. Tu ești cea care a adus în discuție posibilitatea compromiterii și a inimilor frânte și a altor lucruri de aceeași natură. În ciuda propriei voințe, o notă de panică se simțea în vocea lui. Acum pur și simplu sunt de acord cu tine.

– Descopăr că m-am răzgândit.

– Dar...

– Tu ți-ai schimbat părerea cu privire la căsătoria cu mine, iar eu acum mi-am schimbat părerea despre – îi aruncă o privire plină de înțeles – „mai mult" și natura groaznică a consecințelor acestui „mai mult".

– Dar aveai dreptate, domnișoară Fairchild, iar eu greșeam foarte, foarte tare.

– Într-un sens moral, poate. Chiar și așa, sunt dispusă să suport riscul imoralității.

Ochii lui se măriră.

– Nu vrei să spui asta. Nu poți să vorbești serios.

– Ah, dar vreau și o fac. Tu ești cel pe care – se gândi pentru un moment – îl vreau și nu am mai dorit un bărbat niciodată până acum. Nu este deloc cum m-am așteptat, deși trebuie să mărturisesc că nu știam la ce să mă aștept, zise ea mai mult pentru sine decât pentru el și clătină din cap. Apoi privirile li se intersectară. Dacă nu te pot avea ca soț, ei bine... Îl studie cu un zâmbet curios. Sunt dispusă să te am în orice formă pot.

– Tu știi ce spui? Ce ar însemna asta pentru restul vieții tale?

– Da, cred că da.

Ea își împreună mâinile într-o manieră formală, care mai degrabă dezmințea indecența cuvintelor ei.

– Fiona, nu te-ai gândit bine la asta.

– Indiscutabil, mare parte din asta abia mi-a trecut prin minte, dar m-a lovit precum... precum... inspirația. Da, asta este. Ca scriitor, aș crede că vei putea înțelege inspirația.

– Înțeleg inspirația, dar asta e... asta e...

– Genial?

– Imoral!

Revoltarea se simțea în vocea lui.

– Probabil. Totuși, nu sunt sigură că-mi pasă.

– Cum se poate să nu-ți pese?

Aproape că îi era teamă să audă răspunsul.

– Este chiar foarte simplu, Jonathon. Îl privi de parcă nu era suficient de inteligent pentru a înțelege limbajul de bază. Dacă această schemă a ta este încununată de succes, voi avea banii de care am nevoie pentru a le asigura cele necesare surorilor mele, cât și mie. Pot

trăi o viață independentă și să fac exact ceea ce-mi doresc. Aș putea avea companioni, dacă asta mă va satisface.

El icni șocat.

– Domnișoară Fairchild!

– Pe de altă parte, dacă nu reușește, indiferent de starea căderii mele, nu am nici o îndoială că voi găsi pe cineva care să se căsătorească cu mine, poate chiar pe Cum-îl-cheamă. Probabil nu pe cel pe care îl prefer, dar cineva acceptabil, fără îndoială. Îl privi pieziș. Este o sumă considerabilă în joc, iar eu sunt destul de atractivă. Banii și frumusețea sunt legate pentru a depăși detalii precum virtutea sau mai degrabă lipsa acesteia. În plus, dacă destinul meu este o căsătorie din necesitate, aș prefera să știu și altceva în afară de datoria maritală, înainte de toate. Ea îi zâmbi radioasă și, pentru prima dată, zâmbetul ei nu îl făcu să își piardă simțurile. Dorința trupească, ca să spunem așa.

Cuvintele ei aprinseră teama în sufletul lui. O privi cu neîncredere și brusc își dădu seama că situația era serioasă. Ea era serioasă. Până în acel punct, indiferent de acțiunile pe care le întreprinsese pentru a o asista, nu era pe deplin sigur că îi luase dilema în serios, așa cum se cerea. Într-adevăr, nu fusese ceva asemănător unei glume, ca multe alte lucruri din viața lui care fuseseră o glumă?

Acum, această femeie deșteaptă și frumoasă, o femeie care reprezenta tot ce își imaginase că își dorea, i se oferea de bunăvoie lui, într-adevăr îl alesese pe el, fără a pune condiții sau stipulări. Era lucrul la care visau bărbații. Un paradis, chiar acolo, pe pământ. Sau iad.

– Ei bine? Îl studie cu curiozitate. Nu-mi poți spune că asta nu e exact ceea ce ți-ai dorit.

Desigur că o dorea. Doar un bărbat mort și îngropat de mult nu ar dori-o. O dorise din primul moment în care se întâlniseră și aproape în fiecare moment de atunci. Ar fi trebuit să fie extaziat la auzul ofertei ei. De ce în schimb simțea ceva mai degrabă înrudit cu panica putea să cerceteze mai târziu. Pentru moment, trebuia să o protejeze pe Fiona de el însuși și, Domnul să îl ajute, de propriile ei intenții.

– Trebuie să plec. Acum, eu... eu... am o întâlnire. Da, asta este.

Jonathon apucă portofoliul și porni spre ușă, refuzând să îi întâlnească privirea. Nu era deloc sigur că ar fi putut rămâne neabătut dacă ar fi văzut dorința sclipind în ochii ei verzi.

– Pot termina singur restul poveștii. Am desenele tale. Într-adevăr, nu este nevoie ca noi să... E o prostie, chiar când te gândești. Doar o cauți cu lumânarea, mormăi el. Am aranjat de curând cumpărarea unei case în oraș de la bărbatul care se va căsători cu sora mea, mâine de fapt, și îmi va oferi un loc liniștit în care să scriu fără întreruperi.

– Jonathon, vorbești aiurea.

Amuzamentul se simțea în glasul ei.

– Nu fi absurdă! Niciodată nu vorbesc aiurea. Nu am făcut asta niciodată în viața mea și nu intenționez să încep acum.

El se îndreptă spre ușă știind foarte bine că într-adevăr vorbea aiurea, sau era ceva ce aducea destul de mult cu asta. Totuși, știa că trebuia să plece atunci, imediat, înainte ca tentația reprezentată de disponibila și încântătoarea Fiona Fairchild să fie mult prea mult pentru el. Chiar și un sfânt ar fi fost greu apăsat de refuzul a ceea ce oferea ea, iar el nu era nici pe departe sfânt.

– Când te vei întoarce? îl întrebă ea din urmă.

– Când povestea va fi gata, spuse el încercând să dibuie mânerul ușii. Și după ce voi fi vorbit cu editorii și voi fi aranjat să fie făcute litografii după desenele tale și toate lucrurile necesare.

Dumnezeule, chiar nu avea nici o idee despre ce spunea.

– Reține că probabil nu avem mult timp la dispoziție.

– Știu. Voi face tot ce pot pentru a accelera treaba. Se forță să adopte un ton profesional. Cu puțin noroc, ar trebui să fie gata cândva săptămâna viitoare.

– Atunci te voi vedea înainte de balul lui Lady Chester?

– Da. Desigur. Probabil. Nu știu.

Deschise cu repeziciune ușa.

– Jonathon?

– Ce?

Își întoarse brusc capul spre ea pentru a realiza abia atunci că ea stătea la doar câțiva centimetri de el. Și realiză, de asemenea, că era prins cu o mână pe mânerul ușii și cu cealaltă strângând portofoliul.

– Jonathon.

Ea își puse palmele pe pieptul lui. Fără să se gândească, el se lipi de ușă.

– Pur și simplu, vreau ca tu să știi...

Se aplecă mai aproape de el, căldura cuvintelor rostite de ea atingându-i buzele. Tot ce putea face era să nu lase deoparte precauția,

să nu abandoneze reținerea, să scape portofoliul și să o facă a lui chiar acolo, în pragul ușii.

– Că mi-aș dori foarte mult și cred că este cel mai corespunzător...

– Ce?

Abia dacă putea rosti cuvântul.

– O *capitulare satisfăcătoare*.

Își atinse ușor buzele de ale lui. El se smuci și se lovi cu capul de ușă. Ea tresări cu simpatie, deși el ar fi putut jura că văzuse cel puțin urma unui zâmbet reținut, și se retrase.

– Bine. El respiră ușurat. Excelent! Atunci *O capitulare satisfăcătoare* să fie. Este perfect. Adică pentru scopul nostru. O zi bună, domnișoară Fairchild.

Se îndreptă, salută cu o înclinare a capului și plecă, folosind fiecare strop de autodeterminare de care dispunea ca să nu arate ca și cum ar fugi. Ceea ce desigur făcea.

Jonathon nu respiră normal până când nu se afla în siguranță pe stradă și la o distanță considerabilă de femeia irezistibilă, care avea în mintea ei minunată gânduri compromițătoare. Era frig și o briză rece îi pătrunse prin haină, dar el savură senzația. Aerul proaspăt îi limpezea capul și îl ajuta să gândească și doar Dumnezeu știa că avea multe la care să se gândească. Îi făcu semn vizitiului său că dorea să meargă pe jos și porni pe stradă, cu trăsura urmărindu-l la o distanță discretă.

La naiba cu femeia, oricum. Oare ce o apucase să facă o asemenea ofertă? Și nici măcar nu era foarte mult o ofertă, cât era o declarație. Un anunț. Nu îi dădea dreptul de a face o alegere în această chestiune. Ea luase decizia, și asta fusese tot. Ea avea noroc că Jonathon era descendentul unei generații de Effingtoni care erau construiți dintr-un material mai dur, care nu puteau permite unei femei să își sacrifice virtutea, indiferent cât de dornică sau de nerăbdătoare putea fi.

Și ce naiba era în neregulă cu el? Pașii lui încetiniră. Virtutea Fionei Fairchild era fără îndoială intactă, dar ea fusese cu siguranță sărutată înainte și cu siguranță răspunsese la rândul ei la sărut. Femeia nu era străină de cochetărie. Pentru Dumnezeu, avea douăzeci și cinci de ani și era la fel de pricepută la flirt ca Jonathon însuși!

Fiona era frumoasă și dispusă, și un adult matur, după standardele oricui. Întrebarea nu era chiar atât de mult ce o apucase pe Fiona să sugereze ce sugerase, ci de ce refuzase Jonathon.

Și chiar mai mult, de ce răspunsul la acea întrebare îl speria de moarte.

Fiona se uită la ușă și zâmbi cu un fel de satisfacție care cu siguranță că avea să o trimită direct în iad pentru păcatele ei. Cineva nu ar trebui să simtă satisfacție față de nenorocirea altora, iar Jonathon era cu siguranță îndurerat. Totuși – zâmbetul ei se lărgi – poate că iadul va merita.

Era, presupuse ea, un fel de test, deși nu intenționase să fie astfel. Într-adevăr, intenția ei fusese seducția sau chiar capitularea. A ei sau a lui, abia dacă conta. Nici un bărbat până acum nu o făcuse să simtă astfel de lucruri – cum i se strânge stomacul, cum i se taie respirația, nevoia acută, dureroasă. Era deopotrivă excitant și înfricoșător. Nu cunoscuse dorința carnală înainte, dar știa cu o siguranță ce venea de undeva din adâncul său că acest sentiment care o prinsese era mult mai mult decât dorința cărnii. Intens, irezistibil și inevitabil, se întrebă dacă persistase în gândurile ei sau mai degrabă în inima ei, încă de când îl văzuse pentru prima dată, în urmă cu mai mulți ani.

Dar acum era în mod clar diferit. Atunci el fusese o siluetă elegantă în capătul îndepărtat al unei săli de bal, un crai fermecător cu o femeie dornică în brațe, și sincer, nu mai mult decât un personaj dintr-o poveste romantică. Acum îl cunoștea pe Jonathon Effington ca pe un bărbat care era amuzant atunci când voia și chiar și mai mult când nu voia. Era inteligent și milostiv, bun la suflet. În ciuda refuzului său de a-și onora angajamentul de a se căsători, era un om onorabil. Devenise cu adevărat prietenul ei și acum bănuia că nu ar putea să mai trăiască fără el.

Cu siguranță asta era iubire și nu doar pasiune declanșată de mângâierea mâinii lui sau de căldura buzelor lui peste ale ei sau de gropița din obrazul său și de sunetul râsului lui? Indiferent de ce era, îl dorea cu adevărat și tot ce presupunea această dorință față de el. Cât despre consecințe, ei bine, poate că nu le judecase suficient de bine pe termen lung, dar credea în tot ceea ce spusese despre ispita banilor și a frumuseții. Dacă într-adevăr va fi nevoită să se căsătorească doar pentru a respecta termenii moștenirii tatălui ei, așa să fie. Cel puțin urma să cunoască fericirea de a fi în brațele bărbatului pe care îl iubise.

Bărbatul pe care îl iubea. Nu, cu siguranță nu era nici un dubiu. Îl iubea pe Jonathon Effington acum și probabil o făcuse dintotdeauna.

Era în orice caz mai mult decât evident că mult prea încrezătorul Lord Helmsley era plin de îndoieli și de confuzie. Altfel de ce ar fi fugit ca un iepure speriat? Ar fi putut să ia în râs oferta ei, să o transforme într-un moment de amuzament și să o refuze blând, dar ferm. Era, până la urmă, verișoara prietenului său celui mai bun, un motiv suficient pentru a-i refuza avansurile. Și cu siguranță că mai refuzase propuneri intime înainte, fără să devină un idiot bâlbâit?

Ea râse tare. Jonathon nu era nici pe departe tipul de bărbat care să vorbească aiurea. Numai asta, și era indiciul exact că ceea ce simțea pentru ea depășea cu mult orice cunoscuse vreodată. Putea fi dorință carnală, presupuse ea, deși bănuia că el nu era străin față de aceste pofte și că probabil făcuse față cu mult mai multă îndemânare decât arătase în această zi.

Dacă el o realiza sau nu, sentimentele care îl cuprinseseră puteau foarte bine să fie mult mai profunde de dorința carnală, sau cel puțin nu doar această dorință.

Fiona trase adânc aer în piept și trimise o rugăciune spre ceruri.

„Bunule Dumnezeu, fă să fie dragoste."

Capitolul 10

Ziua următoare, cu ocazia nunții lui Lady Elizabeth Langley și a lui Sir Nicholas Collingsworth, Effington House zumzăi de discuții despre dragoste nemuritoare și inevitabilul destin. Discuții fie foarte încântătoare, fie incontestabil stânjenitoare, depinzând de statutul marital al fiecăruia, de gen și de starea de confuzie...

Intenția fusese aceea a unei adunări mici, doar cu familia și câțiva prieteni prezenți. Dar nu era nimic mic când venea vorba despre o sărbătorire Effington. Chiar și o căsătorie anunțată în grabă, cu participarea familiei restrânse – cei care se aflau deja în Londra și cei care călătoreau acolo prin orice mijloc posibil, fără să țină cont de vremea de iarnă – crescuse la proporții mai degrabă impresionante, având în vedere numărul de mătuși, unchi, verișori și soțiile și copiii

acestora. Jonathon estimă mulțimea undeva între șaizeci și o sută de persoane, prea mare ca micul dejun aferent nunții să se țină în altă parte decât în sala de bal. Mic, atunci când venea vorba despre o adunare a Effingtonilor, era un termen relativ.

Nu era nimic care să provoace mai multă plăcere familiei decât un motiv de sărbătorire, deși majoritatea fuseseră la Balul de Crăciun, doar cu o săptămână în urmă. Totuși, acela nu reprezentase nici pe departe marcarea intrării și acceptării unui nou membru în familie.

Jonathon se așeză într-o latură a sălii, lângă un ghiveci cu palmier, ce îi oferea un oarecare ascunziș, dar suficient pentru a-i acorda un moment de răgaz de la obligația de a fi fermecător și amabil, ce făcea parte din datoriile sale ca viitor duce, în întâmpinarea fiecărei rude în parte, și care îi oferea de asemenea posibilitatea de a observa desfășurarea acțiunilor fără să fie atras în învălmășeala acestora. Totul era excesiv de festiv, chiar dacă Jonathon nu se afla într-o dispoziție tocmai festivă. Cu toate acestea, făcea un efort pentru a lăsa deoparte propriul tumult legat de practic orice avea legătură cu bărbații și femeile: dorința trupească, dragoste, căsătorie, prietenie. Totuși, acele gânduri, sau mai degrabă gândurile la Fiona, persistau în mintea lui. Era ca și cum acea femeie afurisită își instalase domiciliul *acolo* și *refuza să plece*. Era extrem de tulburător.

– Cineva ar putea crede că asta este nunta ta și nu una în care ai de ales, dată fiind expresia de pe chipul tău.

Thomas Effington, ducele de Roxborough, îi înmână fiului său cel mai mare și unicului băiat un pahar de șampanie, în timp ce gusta dintr-a lui.

– Ai vrea să spui la ce te gândești?

Jonathon bău recunoscător din pahar.

– Mă tem că gândurile mele nu sunt tocmai favorabile unei sărbătoriri de această natură.

Privirea lui se îndreptă spre sora sa, Lizzie, și spre noul ei soț, vechiul prieten al lui Jonathon, Nicholas.

– Dar ei merită din plin să sărbătorească și le doresc toată fericirea din lume.

Noul cuplu proaspăt căsătorit se afla în mijlocul unui grup care îi felicita, fiecare având un pahar de șampanie în mână, cu expresii asemănătoare de fericire și schimbând ocazional priviri secretoase și intime. Deciseseră asupra acestui curs – căsătoria și petrecerea tuturor zilelor împreună până la adânci bătrânețe –, la balul de Crăciun,

când reușiseră să își rezolve în sfârșit problemele și își recunoscuseră adevăratele sentimente pe care le aveau unul pentru celălalt. Veritabila viteză a pregătirilor de nuntă cu siguranță că urma să alimenteze bârfe fără sfârșit, deși Jonathon ar fi pus rămășag că nici lui Lizzie, nici lui Nicholas, nici nimănui altcuiva din familie nu i-ar fi păsat. Într-adevăr, această uniune avea loc după zece ani de când ar fi trebuit să se întâmple și niciodată unirea a doi oameni nu păruse atât de potrivită.

– Crezi în soartă? întrebă Jonathon mai mult pentru sine decât pentru tatăl său. Destin? Astfel de lucruri.

– În ce context? Soarta națiunii? Privirea lui o urmă pe cea a fiului lui. Sau a oamenilor?

– Mie mi se pare că Lizzie și Nicholas au fost sortiți dintotdeauna să fie împreună. Destinați unul altuia, cum s-ar spune. Jonathon își privi tatăl. Crezi că e posibil?

Ducele încuviință din cap.

– În acest caz, da, cred că este.

– Dar ei nu și-au dat seama de asta, nu-i așa? Acum zece ani, când Nicholas a plecat în America și a lăsat-o pe Lizzie să se mărite cu altcineva.

– Nu putem vedea întotdeauna ceea ce este chiar în fața ochilor noștri. Ducele chicoti. Mai ales atunci când vine vorba de chestiuni ale inimii. Adesea durează mult mai mult decât s-ar aștepta cineva pentru a vedea ceea ce este evident. Făcu o pauză un moment. Știi că, atunci când am cunoscut-o pe mama ta pentru prima dată, am fost însărcinat cu responsabilitatea de a le păzi pe ea și pe două dintre surorile ei de-a lungul primului lor sezon?

Jonathon ridică o sprânceană.

– Nu, n-am știut.

– Surorile tale pesemne că au auzit povestea, deși îndrăznesc să spun că nu este una dintre prostioarele romantice pe care cineva le-ar dezvălui unui fiu.

Ducele cercetă încăperea până când o descoperi pe soția sa. Ducesa de Roxborough nu își arăta vârsta. Chiar și în ochii lui Jonathon, încă era o femeie frumoasă. Un zâmbet curbă buzele tatălui său.

– N-am vrut nimic mai mult decât să-i găsesc un soț potrivit.

– A fost implicat un testament? spuse Jonathon în barbă.

– Un testament? Ducele clătină din cap. Nu, pur și simplu mi-am dorit să scap de datoria de a-i purta de grijă și de a o scoate din viața mea.

Jonathon își privi cu surprindere tatăl.

– Atunci n-a fost dragoste din momentul în care v-ați cunoscut? Am presupus întotdeauna, având în vedere afecțiunea evidentă dintre voi doi, că ai știut de la bun început că ea este femeia potrivită pentru tine.

– Ah, cred că am știut, dar pur și simplu n-am acceptat. N-aveam nici o dorință să mă căsătoresc la acea vreme. Desigur, știam că este datoria mea, dar mă simțeam mult prea bine făcând ceea ce-mi plăcea pentru a fi încătușat de o soție. Își privi fiul. Îndrăznesc să spun că înțelegi asta.

– Într-un fel.

Jonathon zâmbi slab.

– Marianne Shelton era tot ce-mi dorisem de la o femeie, de la o soție, dar eram prea încăpățânat pentru a o recunoaște. A trebuit să fiu pus în situația aproape de a o pierde pentru a-mi veni în fire. Și apoi a fost nevoie de un plan sau două absurde și aproape dezastruoase pentru a o aduce pe ea pe drumul cel bun. Zâmbi. Și de una dintre poeziile mele.

Jonathon tresări.

– I-ai scris o poezie? Și totuși ea s-a căsătorit cu tine?

– Greu de crezut, știu. Ducele îi aruncă fiului său o privire cu subînțeles. Sentimentul este cel care contează, băiatul meu, mult mai mult decât execuția.

– Slavă Domnului, murmură Jonathon.

– Slavă Domnului, într-adevăr, râse tatăl său. Deci... Își studie el fiul. Cine este?

Jonathon tresări cu vinovăție.

– Cine este cine?

– Femeia care a pus acea expresie pe chipul tău.

– N-am nici o expresie, spuse cu hotărâre Jonathon. Și nu e nici o femeie.

– E o mare bucurie pentru un tată atunci când realizează că fiul său nu știe să mintă bine, replică ducele sec. Înseamnă că n-a avut suficientă experiență în această practică.

– S-ar putea să o îmbunătățesc, murmură Jonathon, apoi expiră lung. Se pare că m-am implicat într-o situație ciudată. Viitorul unei tinere este în joc.

Ochii tatălui său se îngustară.

– Ah?

– Nu este la fel de rău precum pare, zise el repede. Ei bine, este, dar nu este...

– O indiscreție?

– Nu, nimic de acest gen.

„Încă", auzi o voce în mintea sa, punctând acest lucru. O ignoră.

– N-am nici o idee cum să o descriu, tată. E de ajuns să spun că este o poveste lungă și confuză și mă face să par un fel de idiot, ceea ce, cu adevărat, am fost. Cu siguranță mă simt ca un idiot.

– Înțeleg, murmură ducele.

– Tocmai de aceea n-am de ales, realmente, decât să-i acord ajutorul meu acum. Este ultimul lucru pe care îl pot face.

– Da, desigur.

– Am un sentiment de obligație, ca să spunem așa. Deși nu sunt complet vinovat de situația în care se regăsește, contează că nu am ajutat.

– Asta este o problemă. Și există o soluție?

– Întotdeauna există o soluție, rosti Jonathon cu o încredere pe care nu o simțea întru totul și sorbi din șampanie.

Până atunci, soluția era să le susțină financiar pe Fiona și pe surorile ei în timp ce o lăsa să creadă că se susținea singură. Nu era o soluție perfectă, nici una permanentă. Desigur, exista și o soluție permanentă.

Privirea lui reveni din nou la sora lui și la soțul ei.

– Când ai decis să te căsătorești cu ea? Cu mama?

– Când am realizat că viața mea nu merita trăită fără ea, răspunse simplu ducele. Căsătoria a fost un preț destul de mic pentru a o ține lângă mine și într-adevăr, așa cum s-a dovedit, n-a fost până la urmă un preț, ci mai degrabă cel mai mare cadou pe care l-am primit vreodată. Totuși, presupun că îndoiala este inevitabilă atunci când cineva ia în considerare o mișcare ce îi va schimba cursul vieții.

– Nicholas n-a suferit de asemenea îndoieli. El și-a dorit să se însoare cu Lizzie din momentul în care a revăzut-o.

– Ah, dar Nicholas a pierdut-o o dată și evident că a învățat ceva din această pierdere. Ceea ce înseamnă că este probabil mai inteligent decât noi, restul. Puține persoane au ocazia unei a doua șanse și încă și mai puține sunt destul de deștepte să profite de ea. Faptul că ei doi s-au regăsit reciproc vorbește despre o legătură existentă între ei, care ar putea foarte bine să dureze până la sfârșitul vieții lor. Făcu o pauză. Ceea ce ne readuce la soartă. Și iubire.

– Cum de a știut? Jonathon pufni cu frustrare. Cum ai știut tu?

– Aș vrea să-ți pot răspunde la această întrebare, dar nu pot. N-am nici cea mai mică idee. Știu doar că într-un moment încercam să scap de ea și în următorul făceam tot ce-mi stătea în putere să o păstrez. Ducele îl studie pe fiul său pentru o lungă perioadă. Dacă ții la această femeie..

– În realitate, nu știu ce simt. Jonathon clătină din cap. Este amuzantă și deșteaptă, este foarte talentată și mă simt bine în compania ei. Mai mult decât mă așteptam. Dar o găsesc foarte derutantă. Sau cel puțin eu sunt foarte derutat când mă aflu în prezența ei. Este ca și cum viața mea nu mai este direcționată de mine atunci când sunt cu ea. Și nu-mi place asta absolut deloc.

– Cum te simți atunci când nu ești cu ea?

– De asemenea, derutat. Ea e precum o melodie pe care nu mi-o pot scoate din cap. Jonathon se gândi un moment. Este minunată, tată, și simt foarte multă dorință pentru ea. Dar... Clătină din cap. E mult mai mult decât atât. Nu știu cum să explic.

– Dragoste, poate?

– Nu, replică Jonathon fără să se gândească. Sau mai degrabă, nu știu. Nu cred că am fost vreodată îndrăgostit, așa că nu sunt sigur că aș recunoaște-o dacă aș simți-o. Privirea lui o întâlni pe cea a tatălui său. Aș avea cu siguranță nevoie de un sfat.

– De la cineva mai în vârstă și mai experimentat și plin de cuvinte de înțelepciune, care să te ghideze prin această dilemă?

– Da?

– Aceea ar fi mama ta, spuse cu subînțeles ducele. Cel puțin în ceea ce privește acest subiect.

Jonathon suspină.

– N-aș putea vorbi niciodată cu mama despre asta. Dacă doar ar bănui că sunt confuz în ceea ce privește sentimentele mele pentru o femeie, ar declara-o dragoste, ar planifica o nuntă cu mult mai mare decât asta și aș fi căsătorit înainte să pot măcar respira o dată.

Tatăl său chicoti.

– Într-adevăr, așa ar face.

– Tată, vorbesc serios. Nu știu ce să fac.

– Prea bine, sfatul meu este să nu faci nimic pentru moment. Continuă cursul pe care ești cu această femeie. Ori vei ajunge să realizezi, așa cum am făcut-o eu, că nu poți trăi fără ea, și atunci drumul tău va fi clar, ori vei descoperi că orice ar fi ceea ce ai simțit a dispărut.

Jonathon făcu o grimasă.

– Asta nu este foarte înțelept.

– Ți-am spus că mama ta ar fi mai bună la astfel de lucruri. Oricum, dacă insiști... Ducele făcu o pauză pentru a-și aduna gândurile. Tot ceea ce știu este că dorința trupească te va băga în tot felul de probleme în această lume. Dar dragostea, dragostea te va ucide. Totuși...

Privirea sa se întoarse din nou la soția lui, zâmbi într-un mod plin de satisfacție și își ridică paharul ca pentru un toast.

– Este un sfârșit magnific și un mod glorios de a muri.

Câteva ore mai târziu, după o zi foarte lungă, în care îi fusese solicitată prezența pentru mult mai mult timp decât își dorise, Jonathon își luă rămas-bun în sfârșit și acum se fâțâia prin noua lui casă. Aranjase să cumpere casa cu mult prea multă mobilă de la Nicholas, care o deținuse pentru mai puțin de două luni. Nicholas o cumpărase doar pentru că se găsea în vecinătatea casei lui Lizzie. Achiziția făcuse parte din strategia lui de a-și recâștiga locul în inima ei. Acum că erau căsătoriți, nu vedeau nevoia de a păstra ambele locuințe. Ei plănuiau să o vândă pe cea a lui Lizzie și să achiziționeze o cu totul altă casă, care să nu conțină fantomele trecutului lor. Jonathon cocheta și cu ideea cumpărării casei lui Lizzie, pur și simplu în scopul de a investi. Proprietățile erau amplasate excelent.

Desigur, nu era ca și cum Jonathon nu avea deja o locuință proprie, chiar dacă domicilia în vechea casă Effington. Dar locuința lui era în reparații și era așa de luni întregi, din cauza unui accident din primăvară, un incendiu, ale cărui cauze erau încă neclare.

Casa fusese ocupată de Cavendish în timp ce Jonathon se afla pe domeniul Effington din provincie. Jonathon încă nu știa detaliile exacte, doar că acestea îl implicau pe Cavendish și o actriță. Fusese, de asemenea, menționat un papagal, deși în acel punct al explicațiilor prietenului său, Jonathon decisese că prefera să nu mai audă nimic. Era suficient că reparațiile erau finanțate de Cavendish, chiar așa încet cum se desfășurau, iar Jonathon învățase o lecție valoroasă despre a-și împrumuta locuința cuiva a cărui casă se afla în reparații din cauza unei inundații, ale cărei detalii erau de asemenea neclare. Lucrurile păreau că pur și simplu se întâmplau în jurul lui Cavendish, de obicei incluzând o combinație de femei și băutură și culminând cu dezastre ocazionale ce amenințau viața locatarilor.

Indiferent de evenimentele ce conduseseră la această achiziție, Jonathon nu se simțea deloc nemulțumit de ea. Chiar îi plăcea locul, din momentul în care intrase pe ușă, deși „îi plăcea" nu era la fel de potrivit ca „îl fascina". Și în acea seară, luminată de lămpile cu gaz, cu umbre conturate în mod ciudat și scârțâitul straniu ocazional, făcut de pașii unui servitor sau de reașezarea lemnului vechi, avea un aer și mai contrariant.

Jonathon se opri în ușa salonului și privi în jur. Această cameră – și aproape toate celelalte din casă – era simplă, plină de mobilă și de obiecte rare. Fostul proprietar fusese puțin excentric și aparent nu întâlnise niciodată o ciudățenie pe care să nu simtă nevoia să o cumpere. Vânduse casa și tot conținutul lui Nicholas pentru un preț exorbitant, și mai apoi Nicholas lăsase mai departe totul lui Jonathon fără profit, dat fiind faptul că aveau să se înrudească.

Doar în salon erau cel puține două canapele și de trei ori mai multe scaune, plus mese, ceasuri, statuete și mai multe lucruri al căror scop precis era discutabil, abia existând un centimetru de spațiu liber pe undeva. Probabil era cel mai bizar loc pe care Jonathon îl văzuse vreodată. În ciuda acestui lucru, sau mai degrabă datorită lui, lui... ei bine, lui îi plăcea.

Singurele spații libere din cameră erau acolo unde fuseseră așezate piesele antice de porțelan chinezesc ale lui Nicholas. Colecția extinsă era acum împachetată în cutii și depozitată la ușa principală. Jonathon îi spusese lui Nicholas că nu trebuia să-și facă griji cu privire la vasele sale și că nu era nici o grabă să le ia de acolo, dar Nicholas insistase să le aibă totuși împachetate și în siguranță în cutii. Poate că îi fusese teamă că acel Cavendish va veni pe neașteptate și șederea lui va fi dezastruoasă.

Jonathon chicoti la acest gând și traversă holul, evitând cutiile, spre bibliotecă, deși să numească acea încăpere bibliotecă era o insultă adusă unei adevărate biblioteci. Bibliotecile din reședințele Effington erau spațioase, bine ordonate și cu cărți așezate elegant pe rafturi de la podea până în tavan. Această bibliotecă era mai degrabă un birou în care domnea fericit haosul, cu capete împăiate de animale mari privind de pe pereți. Armuri pregătite pentru a intra în luptă erau sprijinite în colțuri. Aici erau statuete din bronz, antichități neidentificabile și vase antice pictate înghesuite la întâmplare în orice spațiu disponibil, aproape camuflând rafturile cu cărțile dezordonate ce formau un fundal vag al iadului ce era, în această casă, biblioteca.

Păși în cameră pe sub lăncile încrucișate a două statui nubiene uriașe. Și ele îi plăceau.

Cineva își drese glasul în spatele său.

– Da, Edwards?

Jonathon privi peste umăr la majordomul său, sau mai degrabă al lui Nicholas.

Edwards, precum și restul servitorilor, fuseseră împrumutați lui Jonathon până când aveau să fie integrați în administrarea noii case a lui Nicholas și a lui Lizzie. Jonathon era mai mult decât recunoscător, întrucât fostul său personal fusese angajat, mai degrabă furat, de mama lui Cavendish, o femeie foarte hotărâtă. Dumnezeu știa ce se întâmplase cu propriii ei servitori. În momentele sale cele mai negre, Jonathon punea la îndoială natura accidentală a incendiului.

– Mai doriți ceva în această seară, milord? spuse Edwards.

– Nu, Edwards. Jonathon înclină capul. Te poți retrage dacă dorești.

– Mulțumesc, milord.

O notă vagă de recunoștință se simți din vocea majordomului. Probabil că și pentru el fusese o zi extrem de lungă.

– Înainte de a pleca, trebuie să mărturisesc că sunt curios în ceea ce privește, ei bine, Jonathon făcu un gest spre obiectele din cameră, toate astea. Ce părere ai despre ele?

– Sunt... neobișnuite, domnule.

Jonathon indică din cap spre un cuier de pălării fabricat din coarne de cerb.

– Neobișnuit este mai degrabă o subestimare. Haide, Edwards, ce părere ai cu adevărat?

– Prea bine, milord. Edwards se gândi un moment. Am vizitat muzee ce nu găzduiau colecții atât de ample.

– La fel și eu. Jonathon zâmbi. Presupun că n-ai fost angajat de fostul proprietar al casei?

– Nu, domnule. Am fost angajat de Sir Nicholas, spuse degajat Edwards. Nu exista personal când a achiziționat reședința. Casa a fost întreținută, dar nefolosită câțiva ani, deoarece fostul proprietar prefera reședința din provincie.

– Știi ceva despre el, Edwards? Adică despre fostul proprietar. Era un călător prin lume? Un explorator sau ceva asemănător?

– Cred că era pur și simplu foarte bogat și cu gusturi discutabile, domnule.

Jonathon râse.

– Îmi place, totuși. Este interesant. Cineva ar putea explora între hotarele acestei camere, fără a aduce în discuție întreaga casă, pentru o lungă perioadă și să nu vadă totul. Este un fel de loc de aventură.

– Copiii lui Lady Langley, sau mai degrabă ar trebui să spun copiii lui Lady Collingsworth, păreau să se bucure de ele.

Cel mai vag zâmbet apăru la colțul buzelor lui Edwards, și Jonathon realiză că acest bărbat nu era genul obișnuit de majordom. Și se întrebă dacă, asemenea lui Lady Cavendish, Jonathon nu ar fi putut fi și el un fel de hoț de personal.

– Pot vedea de ce nepoților mei le va plăcea. Îndrăznesc să spun că oricărui băiat aventuros i-ar plăcea aici. Jonathon privi în jur cu satisfacție, simțindu-se el însuși precum un mic băiat. Este un loc în care băieții pot fi băieți.

– Băieții de orice vârstă, milord? rosti cu blândețe Edwards.

– Probabil. Jonathon râse. Trebuie să recunoști că mediul este cu siguranță masculin, în natură și aparență.

– După câte am înțeles, fostul proprietar, Lord Halstrom, cred, avea o vârstă înaintată și era văduv de mulți ani.

– Cu siguranță se observă o lipsă a influenței feminine. Nu există nici cel mai mic indiciu să fie ceva feminin oriunde te uiți. Jonathon chicoti. Ar putea la fel de bine să fie habitatul natural al unui bărbat fără obligații față de sensibilitățile unei femei.

– Într-adevăr, murmură Edwards. Atunci, asta a fost tot pentru astă-seară, milord?

– Da, desigur. Seară bună, Edwards.

Majordomul salută cu o înclinare a capului și plecă. Jonathon își croi drum pe ceea ce părea mai mult o cărare ce conducea mai departe prin cameră și se termina la un birou mare incrustat cu sidef și sculptat în mod complex cu dragoni și alte bestii imaginare, în stil chinezesc. Partea de sus a biroului era goală, în contrast puternic cu orice altă suprafață din încăpere, doar pentru că Nicholas folosise acest birou pentru a-și conduce afacerile considerabile.

Jonathon se așeză pe scaunul din spatele biroului. Totul i se potrivea într-o manieră ciudată, făcând apel la un simț al aventurii exotic, poate, pe care nu știa că îl posedă. Aici era locul în care urma să termine scrierea *Cărții Fionei*, sau mai degrabă a *Capitulării satisfăcătoare*. N-ar fi trebuit să-i ia mai mult de o zi sau două, de fapt. Trebuia pur și simplu să se concentreze asupra sarcinii din fața sa,

fără a fi distras de aroma persistentă a primăverii sau de sclipitorii ochi verzi sau de un zâmbet ce îi strângea sufletul. Cu siguranță că aici se putea concentra asupra a ceea ce trebuia să facă, fără întreruperi. Aici nu ar fi existat nici o tentație, zeițe cu părul de foc cu propuneri indecente pe buzele lor minunate și cu ceva ce aproape îi era frică să numească, în ochii lor.

Nu, acesta ar fi locul perfect pentru a lucra, singur și cu propria muză, care, în mintea sa, nu semănase niciodată absolut deloc cu Fiona Fairchild. Deși, în acel moment, nu își putea aminti cum arăta muza lui, deoarece de fiecare dată când încercase să o invoce, singurul chip care apărea era cel al Fionei. La naiba cu acea femeie! Cel mai bine să nu se gândească la muze sau zeițe, sau la orice altceva decât la sarcina pe care o avea: un acompaniament literar erotic pentru desenele de o natură sugestivă, chiar dacă artistice. Gemu pentru sine. Cu siguranță că asta îl va împiedica să zăbovească cu gândurile la Fiona doar dacă era de mult mort și îngropat.

Își apăsă mâinile pe birou și trase adânc aer în piept. Cu siguranță că putea să își mențină instinctele primare în frâu. Era un bărbat realizat, până la urmă. Succesul său în investiții nu venise cu ușurință, dar cu toate acestea fusese realizat. Fusese bine instruit cu privire la responsabilitățile poziției sale, ca moștenitor al tatălui său, și nimeni nu pusese la îndoială abilitățile sale de a-și asuma rangul de duce, când avea să vină timpul. Poate că scrierile lui nu fuseseră publicate încă, dar nu avea nici o intenție să abandoneze aceste eforturi. Determinarea și perseverența făceau parte din natura lui. Cu siguranță putea termina povestea de îndată ce își propunea acest lucru.

Avea să înceapă la prima oră în dimineața următoare și să continue să scrie până când *O capitulare satisfăcătoare* urma să fie gata. Cu cât termina mai repede, cu atât mai repede putea avea o mostră a cărții tipărită pentru a i-o arăta Fionei. Apoi, era pur și simplu o chestiune de a o face să creadă că abonamentele curgeau și că acea carte era un adevărat succes. Într-o săptămână sau două, îi putea arăta un extras bancar, o sumă substanțială, dar nu foarte mare pentru a nu-i declanșa vreo suspiciune. Aceasta ar tempera necesitatea ei de a se căsători cu cineva în grabă, în mod special cu Cum-îl-cheamă, dacă acesta ar fi apărut vreodată. Ea își putea acorda timpul necesar pentru a-și găsi un soț pe placul ei. Nu ar fi trebuit să fie dificil, având în vedere cum arăta, familia și moștenirea sa. Simți cel mai ciudat junghi când realiză cât de ușor putea fi pentru Fiona

să-și găsească un soț potrivit, dar nu îl luă în considerare. În cel mai scurt timp, orice obligație pe care Jonathon o avea față de Fiona urma să fie ridicată, ea și surorile ei nu vor mai reprezenta deloc grija lui, iar el își putea vedea de viața sa fără piedici.

„Pur și simplu mi-am dorit să scap de datoria de a-i purta de grijă și de a o scoate din viața mea."

Cuvintele tatălui său îi răsunară în minte și le alungă. Acum era complet diferit. Părinții lui fuseseră predestinați unul altuia, sortiți să fie împreună.

„Jonathon și Fiona. Sună... potrivit. De parcă era scris să fie."

Complet și absolut prostesc.

„... tu nefiind încă însurat, pare cu adevărat că e vorba de destin, de providență sau de altceva de această natură."

Cea mai mare absurditate.

„Pentru că sunt perfectă pentru tine."

Și dacă era? Pufni. Abia dacă mai conta în acel moment. Nu avea să fie forțat să se însoare cu Fiona sau cu oricine altcineva din pricina unui acord făcut în circumstanțele unei presupuneri eronate cum că el era victima unei farse. Poate într-o zi, când urma să fie pregătit să se însoare...

Dar dacă ea ar fi fost luată de altcineva până atunci?

Ignoră întrebarea și de asemenea greutatea ce i se instală în stomac ca urmare a acestui gând. Ar putea foarte bine să o piardă pentru totdeauna – oricum nu era ca și cum ar fi avut-o cu adevărat pentru a o pierde. Problema era că el nu știa ce voia, atunci când venea vorba de Fiona. Și până când putea răspunde la asta, era cel mai bine să continue cu planul său. Dacă nu altceva, măcar îi va oferi timp să își înțeleagă propriile sentimente. Și nu era asta ceea ce îl sfătuiseră să facă atât tatăl său, cât și Judith?

Această casă era decorul ideal în care să continue fără distragerile ce apăreau când femei de orice fel erau prezente. Așa cum el și Edward fuseseră de acord, era o reședință evident masculină. Locul vorbea despre colecții, despre achiziții, alese doar pentru valoarea lor sau datorită naturii lor ciudate ori pentru aspectul unic mai degrabă decât din motive frivole. Nu era nimic de natură emoțională acolo. Putea să fie la fel de bine un muzeu.

Cel mai ciudat gând îi trecu prin minte: acesta era modul în care se transforma un bărbat care trăia prea mult timp singur? Care făcuse exact ceea ce își dorea să facă, când își dorise să facă? Care

nu avea nimic și pe nimeni la care să se gândească în afară de el însuși și de propriile dorințe?

Bărbați care așteptaseră până fusese prea târziu pentru a urmări singurul lucru, singura persoană care le-ar fi făcut viața completă? Bărbați care erau, în realitate, prea proști sau prea încăpățânați sau pur și simplu prea orbi pentru a recunoaște adevărul atunci când îl vedeau? Atunci când pășea din întuneric direct în viețile lor?

Atunci asta ar fi soarta lui? Ar îmbătrâni stând la acest birou, scriind povești pe care nu le-ar fi citit nimeni? Ar găsi pasiunea numai în colecționarea obiectelor? Ar fi entuziasmul lui cel mai mare acela de a acumula curiozități?

Pe dată, biblioteca aceea, care în urmă cu un moment păstra promisiunea unei aventuri secrete, acum părea rece și goală. O promisiune încă, poate, dar a unei aventuri singuratice, fără companie, camaraderie... dragoste.

Un fior îi străbătu spinarea și se ridică în picioare. Aici, în această bibliotecă slab luminată din această casă supraaglomerată, putea cu ușurință să creadă în soartă și destin. Putea crede și că acțiunile întreprinse în zilele următoare vor stabili cursul pentru restul zilelor sale.

Și se putea întreba dacă acele zile le va petrece în singurătate.

Capitolul 11

Cinci zile mai târziu, practic o eternitate dacă cineva era îngrijorat de faptul că ținta afecțiunii sale nu răspundea cu aceeași pretinsă afecțiune, dar deloc prea mult timp dacă cineva era convins, sau cel puțin spera că ținta menționată mai devreme avea nevoie de timp pentru a-și da seama de propriile sentimente. Mai ales dacă cineva credea vechea zicală care spunea că absența sporește dragostea și refuzase cu fermitate ca măcar să ia în considerare cu mult mai vechea maximă ce decreta că ochii care nu se văd se uită...

– Este de-a dreptul uimitor, nu-i așa? spuse Fiona, mai mult pentru sine decât pentru Jonathon. Adică într-un mod drăguț.

Se așează la masa din biblioteca la care făcuseră cea mai mare parte a muncii lor împreună, frunzărind paginile versiunii preliminare a cărții *O capitulare satisfăcătoare*, pe care Jonathon abia i-o prezentase cu un gest flamboaiant și cu un zâmbet plin de satisfacție.

– Desenele mele și cuvintele tale.

– Să-ți vezi munca pe o pagină tipărită este complet diferit de orice am experimentat până acum. Jonathon clătină din cap. Este absolut remarcabil.

– E chiar minunat. Adică această carte.

– Nu încă, dar va fi. Ține minte, acesta este doar un exemplar de probă, astfel încât să putem să obținem abonamente. Chiar și așa, toate cele douăzeci și opt de desene pe care am decis...

– Douăzeci și opt? Ea ridică o sprânceană. Când am decis *noi* să folosim douăzeci și opt de desene în loc de toate cele treizeci și șapte?

– Recunosc, eu am decis. Ridică din umeri în semn de scuze. Îmi pare rău, dar povestea, precum și producerea cărții în sine, în termeni de costuri și aranjament artistic, mergea mai bine cu doar douăzeci și opt dintre desenele tale. Înțelege că le-am selectat cu un ochi ațintit pe calitatea muncii precum și pe poveste, și crede-mă că am făcut cele mai bune alegeri posibile. Nu că n-ar fi toate excepționale, desigur, adăugă el repede.

– Înțeleg.

– Probabil că ar fi trebuit să-ți trimit un bilet prin care să-ți explic ce urma să fac, dar, având în vedere constrângerile legate de timp, și în plus am fost sigur că vei fi de aceeași părere...

– Așa cum sunt într-adevăr.

Zâmbi în sus, spre el. El se încruntă suspicios.

– Chiar ești?

– Cu siguranță că sunt. Încuviință din cap. Am încredere în judecata ta în mod implicit în acest demers. În primul rând, Oliver spune că ai un talent în a face investiții ce se dovedesc profitabile.

– Niciodată de această natură, mormăi el în barbă.

– Cu toate acestea, tot ai experiență și cunoștințe pe care eu nu le am. În plus, tu investești foarte mult din banii tăi. Își trecu ușor degetele peste cartea din fața ei. Este ceva foarte impresionant.

Cartea în sine era mai mare decât un volum obișnuit, de dimensiunile unei coli de hârtie, cu o copertă din piele roșie și *O capitulare satisfăcătoare* inscripționat cu auriu, încercuit de frunze, flori și fructe lucrate în relief, reminiscențe ale diferitelor anotimpuri ale anului.

Frontispiciul era o versiune tipărită a coperții, exact la fel cu excepția titlului. Aici, sub *O capitulare satisfăcătoare*, era scris *O poveste mitică despre seducție și de Anonim*. Restul volumului era aranjat astfel încât o secțiune de proză, nu mai mult decât câteva rânduri pe pagină, preceda o litografie a desenului.

– Probabil că a costat o mică avere să o avem produsă atât de repede, murmură ea.

– Dar merită cu siguranță, spuse cu fermitate Jonathon.

Ea întoarse prima pagină și citi cu voce tare.

– „În acele vremuri de demult, când lumea era tânără și oamenii nu puseseră încă piciorul pe ea, trăiau doi frați care conduceau împreună cerurile, vânturile și chiar și însuși pământul. Și totuși, nu era suficient." Ea privi în sus spre el și zâmbi. Ah, Jonathon, îmi place. Foarte mult.

– Chiar așa? Bun. El chicoti ironic. Și mie îmi place destul de mult.

– Asta e cartea ta la fel de mult cât este a mea, să știi. Ceea ce reprezintă un alt motiv pentru a mă încrede în deciziile tale.

Fiona se ridică în picioare și dădu ocol mesei. Se opri în fața lui, puțin prea aproape după convențiile bunei-cuviințe, dar la o distanță potrivită pentru a se atinge, dacă cineva decidea să sărute pe altcineva. Fiona radia de fericire când se uită la el.

– Pe lângă asta, sunt sigură că tu n-ai face niciodată ceva ce nu ar servi intereselor mele.

– Nu, spuse el cu hotărâre, desigur că nu. Niciodată.

Privirea ei o întâlni pe a lui și se priviră reciproc. Fiona nu dorea nimic altceva decât să se arunce în îmbrățișarea lui. Sau ca el să o cuprindă în brațe. Ce mai aștepta acest bărbat?

Trecuseră șase zile foarte lungi de când îl văzuse ultima dată și, oricât de încrezătoare era că el nutrea o oarecare afecțiune pentru ea, dacă nu chiar începutul unei iubiri, fusese incontestabil dificil să îl aștepte să își facă apariția și, spera ea, să își vină în fire. Nu fusese niciodată o persoană răbdătoare și acum că realizase că el era singurul bărbat din lume pentru ea, dusese o luptă zilnică cu sine să nu închirieze o birjă și să se ducă după el. Într-adevăr mersese atât de departe încât îi aflase noua adresă și traseul exact de la casa lui Oliver până la a lui. Faptul că reușise să se abțină se datora în întregime sedimentelor unei bune educații, care decreta faptul că domnișoarele bine-crescute nu apăreau neînsoțite la ușa unui domn.

Desigur, domnișoarele bine-crescute nu propuneau seducția, sau capitularea, sau chiar mariajul.

Oricum, dacă el nu ar fi venit în acea zi, ea plănuise să se ducă la el. Veștile pe care abia le primise solicitau acest lucru.

Privirea ei o căută pe a lui, vocea ei era moale și îmbietoare.

– Mă vei salva până la urmă, nu-i așa, Jonathon?

– Cu siguranță voi face tot ce-mi stă în putință.

Tonul lui era ferm, profesional, aproape impersonal, cu siguranță rezervat.

Exact așa cum fusese din momentul în care intrase pe ușă. El nu se retrăsese, dar purtarea lui punea fără îndoială distanță între ei.

Încrederea ei șovăi. Se înșelase cu privire la sentimentele lui? Citise ceva în comportamentul lui ce exista doar pentru că așa își dorise ea? Inima i se strânse la acest gând.

– Am primit deja câteva abonamente, numai la recomandarea lui Sir Ephraim către – făcu o pauză – *colecționarii* de cărți neobișnuite.

– Colecționari?

– Domni care nu au nimic mai bun de făcut în viața lor în afară de acumularea obiectelor. Vocea lui era amuzată, dar ochii îi erau ciudat de sumbri. Achiziția este o substituire, mă gândesc, pentru ceva mult mai important.

– Pentru ce?

Ea își ținu respirația.

Jonathon o privi pentru un moment, apoi ridică din umeri.

– N-am nici o idee, nici nu contează. Este suficient să spunem că acești domni de obicei au bani de irosit și bănuiesc că ei vor alcătui cea mai mare parte a comenzilor noastre.

– Atunci va trebui să sperăm că sunt destui ca ei, zise ea încet. Și să sperăm, de asemenea, că vor plasa acele comenzi cât mai repede posibil.

– Îndrăznesc să spun că vom avea ceva fonduri în mână până săptămâna viitoare.

Îi adresă un zâmbet plăcut, dacă nu impersonal.

Ea îl studie cu un simț de panică crescândă. Când îl văzuse ultima dată, el fusese cel confuz și nesigur. Acum era rece și distant, nici pe departe acel Jonathon pe care ajunsese să îl cunoască și să îl iubească. Era ca și cum el ajunsese la niște concluzii despre viața lui și despre locul ei în aceasta. Și nu era concluzia pe care o dorea ea.

Nu era deloc ceea ce plănuise ea. Până în acest punct, se presupunea că el o lua în brațe și îi cerea iertare pentru ezitarea sa de până atunci. Făgăduindu-i dragostea nemuritoare. Rugând-o să se căsătorească cu el. Nu fuseseră împreună timp de șase zile. Șase zile întregi! Timp în care ea sperase că asta îl va ajuta să vadă ce era drept în fața lui. Să îl ajute să își clarifice sentimentele, sentimente pe care ea fusese sigură că erau de o natură durabilă sau permanentă. Sentimente de dragoste!

Oare era posibil ca el să fi petrecut tot acest timp uitându-se la desenele ei și scriind despre cuceriri erotice ale Verii și ale Iernii fără să realizeze sentimentele pe care le avea pentru ea? Sau cel puțin evidenta dorință? Bărbatul ăsta nici măcar nu flirta. Și nu exista nici o urmă de dorință în ochii săi.

Ceva era îngrozitor, îngrozitor de greșit! Decisese că nu ținea deloc la ea? Cu siguranță că nu putea să se fi înșelat cu privire la ce văzuse în ochii lui? La ce simțise în brațele lui? Focul ce scânteiase între ei atunci când se sărutaseră?

Desigur, dacă se înșela, cu siguranță nu avea nimic de pierdut. Pășì în urmă, își îndreptă spatele și trase adânc aer în piept.

– Jonathon, Lord Helmsley, îți pot pune o întrebare?

– În interesul continuării prieteniei noastre.

Un indiciu firav al unui zâmbet se juca pe buzele lui.

– Nu, spuse ea cu răceală, în interesul clarificării.

– Prea bine, spuse prudent.

Ea își împreună mâinile la spate și se plimbă prin cameră.

– Chiar crezi că voi putea să strâng banii de care am nevoie din această carte pentru zestrea surorilor mele?

– Da, spuse el cu fermitate.

– Și crezi că aș putea avea ceva până săptămâna viitoare?

– Da, cred.

Îl privi.

– Cât de mult?

– O sumă considerabilă, aș crede.

– Cât de considerabilă?

– Nu pot spune cu siguranță, dar sunt sigur că...

– Suficient cât să le asigure pe toate cele trei surori ale mele precum și să-mi asigure propria independență?

Vocea ei era dură și profesională, cum fusese a lui, dar nu era timp de subtilități.

– Sunt încrezător de succesul final al acestei aventuri, dar îndrăznesc să spun...

Ea se opri, își încrucișă brațele la piept și îi prinse privirea într-a ei.

– Crezi că am un caracter puternic, milord?

El pufni.

– Absolut.

– Hotărâtă, neclintită? Își îngustă privirea. Încăpățânată?

Jonathon dădu ușor din cap.

– De ce întrebi?

– Pentru că mă tem că te-am indus în eroare.

El o privi.

– Cum?

– Tăria mea de caracter, determinarea, încăpățânarea și toate celelalte calități care sunt de o calitate îndoielnică în ceea ce privește felul în care societatea le vede pe tinerele domnișoare...

– Prostii! Păi fiecare femeie din familia mea are cel puțin la fel de multe...

– Ceea ce este foarte bine și frumos dacă cineva este o Effington cu avere, putere și legături în înalta societate și nu practic singur pe lume, fără avere și cu soarta propriilor surori în mâini! izbucni ea.

Ochii lui se măriră.

– N-am vrut să sugerez...

– Probabil că nu. Alungă cu o fluturare a mâinii cuvintele lui, într-un gest de desconsiderare. Oricum, eu nu dispun de resursele de care beneficiază femeile din familia ta. În plus, mă tem că tăria mea de caracter este – căută cuvântul potrivit – limitată.

– Ce vrei să spui prin limitată?

Prudența răzbătu din vocea lui.

– Vreau să spun, milord, că, după un anumit punct, tăria mea cedează. În realitate, în timp ce încerc să nu fiu, sunt o persoană foarte slabă. Nu mă încântă ideea sărăciei și nu-mi voi condamna surorile la ea.

– Dar cartea în cele din urmă va oferi...

– În cele din urmă nu mai este o posibilitate! Trase aer în piept pentru a se calma. Am primit o scrisoare ieri. Cum-îl-cheamă, domnul Sinclair, va ajunge aici într-o săptămână.

– Și vei avea fonduri din comenzile cărții până săptămâna viitoare, spuse el cu fermitate.

Ea clătină din cap.

– Nu va fi de ajuns.

– Va fi suficient pentru a-ți acorda timpul să găsești un soț după bunul-plac.

– Am *găsit* un soț după bunul-plac.

Privirea ei o prinse pe a lui și se uitară unul la altul pentru un lung moment.

– Nu-ți voi permite să te căsătorești cu un bărbat cu care nu dorești să te măriți, spuse el liniștit.

– De ce nu? Își ținu respirația. Ce diferență ar putea face pentru tine?

– Sunt prieten cu vărul tău de foarte mult timp și aveam impresia că și noi doi am dezvoltat o prietenie de acest fel. Nu aș vrea să văd un prieten de-al meu căsătorit atunci când nu dorește acest lucru.

– Cum propui să previi acest lucru?

– Eu...

Păși spre ea, și inima ei sări o bătaie. Apoi el expiră lung.

– Îți voi da banii pe care i-ai primi dacă te-ai căsători. Pe toți. În avans, dacă dorești, pentru vânzarea cărților.

Îl privi cu neîncredere.

– Ai face tu asta?

El încuviință din cap.

– Îți datorez măcar atât. Am fost de acord să mă căsătoresc cu tine, chiar dacă am crezut că este... ei bine... nu e nevoie să ajungem la asta.

– Nu este nevoie, într-adevăr. Sunt chiar plictisită să mai aud despre asta. Furia crescu în interiorul ei. Ești atât de nerăbdător să mă scoți din viața ta încât ai plăti o avere pentru a o face?

– Nu, chiar deloc. Clătină din cap. Nu sunt absolut deloc nerăbdător. Chiar mi-a făcut plăcere timpul pe care l-am petrecut împreună. Mai mult decât pot spune. Doar că simt o anumită responsabilitate, o obligație, de parcă ar fi...

– O obligație? Vocea ei se ridică. Și ai plăti scump pentru a te ușura de ea? Pentru a-ți liniști conștiința? Vina?

– Nu, nu, nu asta am vrut să spun. Își ridică mâinile în aer. Chiar simt o responsabilitate, dar nu mă simt deloc vinovat. Ei bine, poate puțin, dar...

– Nu vreau banii tăi și, în plus, nu te vreau pe tine. Arătă spre ușă cu o mână ce era forțată să nu tremure doar prin pura voință. Ieși de aici!

– Fiona...

– Pentru moment, milord, asta este casa mea, sanctuarul meu, așa cum este și nu te vreau aici.

Vocea ei era rece și dură și era tot ce putea face pentru a o menține stabilă. Voia să urle sau să plângă, sau ambele.

– Ar fi cel mai bine dacă ai pleca.

– Fiona.

Propria ei agonie se auzea în vocea lui. El păși spre ea.

– Nu vreau ca asta să se...

– Nu-mi pasă ce dorești, vreau să pleci! Se răsuci pe călcâie, apucă cartea de pe masă și o împinse spre el. Și ia asta cu tine! Nu vreau să o mai văd pe ea sau pe tine niciodată!

El luă cartea fără tragere de inimă, de parcă nu era complet sigur de ceea ce făcea și o privi.

– Cu siguranță nu vrei să spui asta.

– Ai dreptate. Nu vreau. Ea îi smulse cartea din mâini și o strânse puternic la piept. Este cartea mea și îmi va servi drept... drept...

– Drept ce? Ochii lui albaștri ardeau de intensitate. Drept ce o să-ți servească?

– Drept avertisment. Își ridică bărbia. Împotriva falselor speranțe și așteptărilor prea mari și a bărbaților care fac promisiuni pe care nu intenționează să le onoreze.

El respiră brusc, de parcă tocmai fusese pălmuit. Regretul o cuprinse, pentru el și pentru ea însăși.

– Acum, te rog, pleacă!

– Cum dorești.

El se întoarse spre ușă, apoi se întoarse de parcă dorea să mai spună ceva. O privi pentru un moment, apoi clătină din cap și ieși pe ușă.

Nu! Cuvântul urlă în interiorul minții ei, iar ea privi în urma lui. Era aproape de ușă când realizarea a ceea ce tocmai se întâmplase o lovi și o lăsă fără aer.

Ce făcuse? Nu trebuia să se termine așa. Nu trebuia să se termine defel. În acel moment trebuia ca ei să fie pe cale să își petreacă restul zilelor fericiți împreună. Dar ea nu îl putuse face să o iubească mai mult decât îl putea forța să se însoare cu ea. Și fusese atât de sigură...

Nu, era sigură. Nu se putea înșela în legătură cu asta, cu el. Și cu siguranță că Jonathon nu ar lăsa-o niciodată să se mărite cu americanul sau cu oricine altcineva. Sau să o lase să plece pentru totdeauna din viața lui.

Nu știa deloc ce să facă în acel moment, dar trebuia să facă ceva. Poate că avea nevoie de ajutor de la cineva cu mult mai multă experiență cu bărbații decât avea ea. Cineva care avea mai multă experiență cu acest bărbat în mod deosebit. Nu era încă prea târziu. Jonathon Effington era iubirea vieții ei, și Fiona refuza să renunțe la el.

Și până când devenea doamna Cum-îl-cheamă, încă exista speranță.

Jonathon mergea de-a lungul trotuarului, trăsura urmându-l la o distanță discretă, și observă că încă o dată mergea pe străzi după o altă întrevedere tumultuoasă cu Fiona. Dacă nu pentru altceva, cu siguranță că această femeie îl menținea în formă.

Ce Dumnezeu se întâmplase?

Jonathon petrecuse ultimele zile nefăcând nimic altceva decât să se uite la desene cu oameni dezbrăcați sau la copiile abia făcute după desenele cu oameni dezbrăcați. Desenele ei cu oameni dezbrăcați. Sau să scrie despre dorința a doi zei lascivi de a poseda nimfe încântătoare, nubile. Sau să ceară favoruri de la Sir Ephraim și să plătească sume exorbitante meșterilor să lucreze ore întregi pentru a produce această carte blestemată. Și în fiecare moment ea fusese acolo, în adâncul minții lui. Chiar și când dormea, o visa pe ea.

Cum de mersese totul atât de oribil de greșit? Asta nu era deloc ce plănuise el când ajunsese cu un exemplar al poveștii *O capitulare satisfăcătoare* sub braț. Se gândise că ea va fi încântată de carte și, într-adevăr, fusese. Apoi se gândise că își va arăta încântarea cu o expresie de afecțiune pe care el urma să o întoarcă, care ar fi condus la rândul ei la tot felul de evoluții interesante, despre care credea că era pregătit și chiar nerăbdător.

Faptul că nu se întâmplase deloc așa era în întregime din cauza lui. Din momentul în care intrase în cameră și ea îi zâmbise și, chiar mai rău, când se uitase la el cu acei minunați ochi verzi luminoși ai ei, susținând că are încredere implicită în planul lui absurd de a o salva. Și crezând, crezând cu adevărat că așa va face. Niciodată o femeie nu îl privise așa. De parcă el ar fi fost cu adevărat cavalerul ei, salvatorul ei, dragostea ei. Soarta ei.

Fără avertisment, ceva în interiorul lui cedase. Pe dată fusese complet copleșit și făcuse ceea ce orice bărbat care se îneca ar fi făcut când se cufunda sub valuri. Pur și simplu, se panicase. Se luptase să respire. Se încleștase de orice îi putuse oferi salvarea și o găsise în, ei bine, nu exista alt cuvânt pentru asta decât retragerea.

Devenise rece, distant, rezervat. Își exprimase afecțiunea pentru ea în termeni de prietenie. Gemu puternic. *Prietenie?* Și nu în primul rând pentru ea, ci pentru Oliver. Mai rău, o numise o obligație, o responsabilitate. Cât de neghiob fusese! Ce idiot! Ce îl apucase? Nu fusese niciodată atât de prost. Într-adevăr, nu își amintea să fi fost prost înainte de a o întâlni pe ea.

Era iubire, asta era. Păi nu văzuse comportamente cel puțin la fel de stupide ca al lui, ocazional, la fiecare prieten al său? În special la Cavendish. Nu era de mirare că îi pusese la îndoială pasiunea. Era nevoie de pasiune pentru a te comporta ca un idiot.

Ei bine, cunoștea pasiunea acum, Dumnezeule! Găsise iubirea și era un lucru îngrozitor, neplăcut. Era, de asemenea, prea târziu. În sfârșit descoperise ceea ce descoperise tatăl său înaintea lui: singura femeie din lume fără de care nu putea să trăiască. Păcat că nu realizase acest lucru când se cunoscuseră prima dată. Cu siguranță că ar fi scutit multe probleme dacă ar fi fost de acord să se căsătorească cu ea și mai apoi să o fi și făcut.

Acum trebuia să o convingă că dorea să se însoare cu ea. Că nu reprezenta o obligație. Că o iubea.

Nu avea să fie ușor, având în vedere comportamentul său din acea zi. Dar va fi o provocare. Și nu le spusese el prietenilor săi că provocarea era una dintre calitățile pe care și le dorea de la o soție? Fiona era cu adevărat femeia potrivită pentru el. Era tot ceea ce el spusese că voia. Tot ceea ce își dorise dintotdeauna. Dumnezeu să îl ajute!

Sau mai degrabă, Dumnezeu să îi ajute pe amândoi!

Capitolul 12

În seara următoare, oricine era cineva în Londra și un număr mare dintre cei care aspirau să fie cineva, dar care, în realitate, încă nu aveau o mare importanță se îngrămădeau la Balul celei de-a douăsprezecea nopți

a lui Lady Chester în speranța de a fi văzut, de a vedea sau pentru simplul și totuși satisfăcătorul scop de a putea spune că a fost acolo și de a se ridica astfel la poziția de a fi cineva...

– Nu este deloc cum mă așteptam, zise Warton în șoaptă, cu privirea fixată ferm pe Fiona care se afla pe ringul de dans în brațele încă unui domn dezgustător de dornic. Norcroft, ai spus că verișoara ta este grasă. Cu pistrui.

– Nu cred că am spus grasă, murmură Oliver. Plinuță, poate, dar nu grasă.

– Este plinuță exact pe unde trebuie.

Nici Cavendish nu putea să-și ia privirea de la Fiona. Era peste măsură de enervant.

Jonathon strânse din dinți. Totuși, ei erau prietenii lui și, pe deasupra, prieteni fideli. Indiferent cât de irezistibilă li se părea Fiona, nu aveau să acționeze mânați de pasiune. Spre deosebire de orice alt bărbat din încăpere.

– Uitați-vă la ei! Sunt ca niște lupi care simt miros de carne proaspătă în nări.

Dezgustul răsună în vocea lui Jonathon.

– De mielușea, spuse absent Warton, apoi aruncă o privire spre Jonathon și tresări. Scuzele mele!

– Le accept, mormăi Jonathon și se uită lung la Fiona și la partenerul ei.

Nu că el, sau oricine altcineva, ar fi putut să-și întoarcă privirea de la ea. Fiona Fairchild era o minunăție în seara aceea, chiar mai frumoasă, dacă mai era posibil, decât atunci când o văzuse prima dată. Arăta ca zeița care i se păruse că ar fi prima dată când o întâlnise în biblioteca reședinței Effington. Arămiul rochiei se potrivea cu nuanța părului, iar el știa, chiar și de la acea distanță, că tonul sublinia verdele ochilor ei. Nu că putea să se apropie destul de mult încât să îi vadă ochii. Din clipa în care Fiona, Oliver și Lady Norcroft păsiseră în sala de bal a lui Judith, Fiona fusese centrul atenției pentru fiecare bărbat care putea să se îndrepte, să alerge sau să se poticnească în direcția ei. Ai fi crezut că nu mai văzuseră niciodată în viața lor o zeiță.

– Deci te-ai gândit la ceva? La vreun plan? Warton aruncă o privire spre Jonathon. Orice?

– Mi-a umplut casa cu trandafiri, răspunse Oliver cu o grimasă. Mama este mai mult decât impresionată, la fel și tânăra domnișoară Fairchild. Personal, am crezut că o duzină ar fi fost mai mult decât suficient. Tu câți ai trimis?

– Câte o duzină pentru fiecare lună a anului, murmură Jonathon. A fost simbolic.

– Și a fost ideea mea, dacă îți amintești. Cavendish zâmbi larg. Mă refer la trandafiri, nu la simbolism. Nu cred că există femeie în viață care să poată rezista trandafirilor. Mai ales nu unei prezentări fastuoase, extravagante și, în mod evident, costisitoare. Femeile adoră să știe că s-au cheltuit sume frumoase de bani pentru a li se face pe plac.

– Mie mi se pare oarecum disperat, spuse Warton cu calm.

– Eu *sunt* disperat, i-o întoarse Jonathon, apoi se uită la Oliver. Ți-a spus ceva Fiona? Despre flori, despre mine sau despre orice altceva?

– Cu excepția drumului până aici – și nu uita că mama era cu noi în trăsură, ceea ce tinde să inhibe oarecum discuțiile pe anumite subiecte – n-am avut ocazia să vorbesc cu verișoara mea despre tine. Oliver încercă și nu reuși să-și înăbușe un zâmbet larg. Chiar dacă mama crede că trandafirii au fost cu mult mai plini de semnificație decât explicația improvizată a Fionei despre prietenie și un interes comun în literatură.

– Atunci mama ta este de partea mea?

Jonathon se lumină la față. Cu siguranță, a avea sprijinul mătușii Fionei îi va fi de ajutor în eforturile lui.

– Mama e de partea oricui poate să fie un posibil soț pentru Fiona.

Cavendish își îngustă ochii confuz.

– Credeam că ai spus aseară că mama ta nu știe despre prevederile din testamentul cumnatului ei.

– Nu știe, dar este conștientă că Fiona are douăzeci și cinci de ani. Oliver clătină din cap. Numai asta și este de ajuns ca mama să plece la vânătoare de posibili soți. A vorbit despre asta aproape în fiecare zi de la sosirea verișoarei mele.

– Ceea ce ar putea să joace în favoarea mea, rosti Jonathon gânditor.

– Tot cred că ai nevoie de un plan, spuse Warton. De un mod de acțiune.

– Sunt deschis la orice sugestii.

Privirea lui Jonathon stărui asupra Fionei. Ea îi zâmbi partenerului ei, iar el simți cum vintrele i se încordează. Nu îi plăcea să vadă zâmbetul acela luminos adresat altcuiva în afară de el. Și nu îi plăcea absolut deloc toată povestea aceea cu a fi îndrăgostit.

Totuși, prietenilor lui li se părea că suferința lui este destul de amuzantă sau cel puțin așa li se păruse cu o seară în urmă. Jonathon le povestise totul lui Warton și Cavendish, de la prima întâlnire cu Fiona la Balul de Crăciun până la despărțirea dezastruoasă din ziua precedentă. Fusese o noapte foarte lungă, alimentată de o cantitate mare de alcool și, pe măsură ce ora se făcuse tot mai târzie, fuseseră născocite tot felul de sugestii și mai multe planuri de a câștiga inima domnișoarei Fairchild. Nici măcar unul dintre acelea nu părea nici pe departe inteligent la lumina rece a zilei. Cu toate că Warton subliniase, seara târziu sau devreme în dimineața aceea, că nici una dintre ideile trase de păr ale prietenilor lui nu era la fel de absurdă precum planul lui Jonathon și al lui Oliver de a vinde cărți cu nuduri și proză de calitate îndoielnică.

Totuși, bărbații conveniseră că Fiona trebuia neapărat să fie măritată și fericită cu mult înainte să afle vreodată că nu existau comenzi pentru *O capitulare satisfăcătoare* și că Jonathon nici nu avusese de gând să existe. Dată fiind reacția ei la oferta lui de a-i oferi moștenirea completă, prietenii lui erau siguri că nu va primi bine acea minciună. Și, chiar dacă juraseră pe fiecare strămoș care îi precedase că nu îi vor dezvălui niciodată adevărul, fiecare dintre cei prezenți știa că era inevitabil ca, într-o bună zi, ea să afle adevărul. Indiferent cât de multe măsuri de precauție își lua un bărbat, femeile aflau întotdeauna adevărul. Cel puțin din experiența lor comună.

– Am spus-o aseară și am să o spun din nou. Cred că trebuie să faci ceva dramatic, zise Cavendish. Declară-ți public dragostea și dorința de a te însura cu ea. De pe, nu știu, scena unui teatru, poate. Adelphi ar fi frumos.

Jonathon făcu o grimasă.

– Nu prea cred.

– În pauza dintre acte, firește, spuse zeflemitor Cavendish. Nu zic că ar trebui să întrerupi o piesă de teatru. Ar fi absurd.

– Nu, rosti hotărât Jonathon.

– Se poate ca Fiona să nu aprecieze dramele de genul ăsta, murmură Oliver de parcă s-ar fi gândit cu adevărat la sugestia lui Cavendish. În plus, ar trebui în primul rând să o duci la teatru, și asta

ar depinde sigur de piesa jucată, dacă există una de actualitate, iar noi nu l-am văzut niciodată pe Helmsley pe scenă. Se poate să fie îngrozitor și să se umilească nu doar pe el, dar și pe noi toți în același timp.

– Nu ne-am dori asta, mormăi Jonathon.

– Nu este încă momentul pentru drame. Warton clătină din cap. Deși s-ar putea ajunge acolo la un moment dat. În clipa de față însă... Se opri gânditor. Cred că se impune un gest grandios.

Cavendish ridică o sprânceană.

– Mai grandios decât douăsprezece duzini de trandafiri?

Warton dădu din cap.

– Mult mai.

– Dar nici unul dintre voi nu are idee despre ce ar trebui să fie acest gest grandios. Jonathon scoase un oftat prelung. Aș putea pur și simplu să mă arunc la picioarele ei și să o implor să mă ierte.

Cavendish pufni.

– Asta nu ar fi nici pe departe grandios.

– Sau ai putea încerca, oh, nu știu, care este cuvântul pe care îl caut? Vocea lui Judith răsună în spatele lui, iar el se întoarse spre ea. Sinceritatea?

– Sinceritatea are sens doar ca să-i spui celei mai răvășitoare femei din încăpere... Warton făcu un pas înainte și îi luă mâna, ridicând-o la buze. ... că este cea mai răvășitoare femeie din încăpere.

Privirile lui Warton și a lui Judith se întâlniră.

Cel mai fascinant zâmbet arcui buzele doamnei.

Jonathon se uită lung la cei doi vechi prieteni ai lui. Nu credea că se știau altfel decât ca simple cunoștințe. Totuși, ceea ce se întâmpla în clipa aceea părea mai semnificativ decât o întâlnire politicoasă. Schimbă priviri cu Oliver. Era ceva în aer în seara aceea?

– În afară de asta, continuă Warton, eliberând mâna lui Judith, sinceritatea trebuie folosită doar ca ultimă soluție atunci când vine vorba despre femei.

Judith râse.

– Nu ești căsătorit, nu-i așa, milord?

– Spre eterna mea recunoștință... Warton chicoti. ... nu.

– Sinceritatea cu femeile? Cavendish se înfioră, întrerupând efectiv momentul de care părea să nu îi pese. Nu s-a dovedit niciodată a avea sens pentru mine.

– Totuși, a funcționat întotdeauna bine pentru Helmsley. Oliver îl studie curios. Până acum, vreau să zic.

– În situația dată, s-ar putea ca sinceritatea să nu fie cea mai bună metodă, rosti Jonathon în barbă.

Judith își împleti brațul cu al lui.

– Pot să te fur din grupul acesta amuzant pentru câteva minute?

– Lady Chester, sunt uluit că ai putea sugera așa ceva. Jonathon se prefăcu a trage surprins aer în piept, apoi zâmbi larg. Nu sunt absolut deloc amuzanți, chiar dacă ei au impresia că sunt.

– Sunt convinsă, spuse Judith. Privirea ei o surprinse pe a lui Warton pentru o fracțiune de secundă, de parcă ar fi existat ceva între ei, dintr-odată necunoscut și irezistibil. Ea încuviință din cap spre ceilalți. Domnilor.

Fiecare murmură câte ceva drept răspuns, apoi Judith și Jonathon se duseră să se plimbe pe lângă perimetrul sălii de bal.

Jonathon se aplecă mai aproape și îi vorbi încet la ureche:

– Ce-a fost asta?

– Ce-a fost ce?

Tonul lui Judith răsună relaxat, dar pe obrajii ei se vedea o îmbujorare evidentă.

– Tu și Warton.

– Abia dacă îl cunosc, zise ea pe un glas impunător care interzicea orice altă discuție.

Totuși, Judith și Warton? Ce idee interesantă! Jonathon chicoti și ea îi aruncă o privire tăioasă.

– *Dragul meu, cel mai captivant subiect al serii nu sunt eu, ci* tu. Deci?

– Deci ce?

– Deci ce o să faci cu domnișoara Fairchild?

Jonathon oftă.

– Toată lumea din orașul ăsta știe totul despre toată lumea?

– Nu toată lumea, dar eu știu cu siguranță. Ea zâmbi larg. Nu este deloc surprinzător, dacă te gândești că am devenit confidenta unei anumite tinere cu părul arămiu. A trecut pe la mine chiar în după-amiaza asta.

– Da? De ce? Cum? Jonathon se uită lung, apoi clătină din cap. Nu, nu vreau să știu și nu-mi pasă. El se opri. Ce ți-a spus?

– Nu aș putea să dezvălui o confidență. Nu ar servi nici unuia dintre noi pe viitor. Judith făcu semn unui lacheu, care se apropie imediat de ei cu o tavă cu pahare pline de șampanie. Fiecare luă câte un pahar și slujitorul dispăru pe cât apăruse de repede. Cu toate astea,

am să-ți zic că mi-a spus mai mult decât suficient ca să-mi dau seama că ți-ai pierdut mințile.

El pufni.

– Știam deja asta.

– Ar fi peste măsură de amuzant dacă nu aș ține atât de mult la tine. Îl studie curioasă. Știi că pari mai mult decât nefericit? Ai fost întotdeauna enervant de fericit. Nu cred că te-am văzut niciodată nefericit.

– N-am mai fost niciodată nefericit.

– Pentru că n-ai mai fost niciodată îndrăgostit.

Era mai degrabă o afirmație decât o întrebare.

El întâlni privirea lui Judith cu reticență. Era oarecum nepoliticos să recunoști în fața unei femei cu care ai împărțit patul, indiferent cât de mult trecuse de atunci, că nu ai mai fost niciodată îndrăgostit. Scoase un oftat prelung.

– Nu, niciodată.

– Doamne, Jonathon, oricât ar părea de incredibil, arăți chiar mai abătut decât acum un minut. Ea zâmbi, se aplecă mai aproape și își sprijini mâna liberă pe brațul lui. Nici eu n-am fost vreodată îndrăgostită de tine, așa că nu trebuie să pari atât de copleșit. De parcă te-ai teme că mi-ai frânt inima cu afirmația ta.

El se simți cuprins de ușurare.

– Totuși... Nici măcar un pic?

Judith râse.

– Poate un pic. Și tu?

– Mai mult decât un pic. Îi duse mâna la buze. Cum să nu fi căzut sub vraja ta?

– Chiar așa, cum? spuse ea sec. Chiar și așa, amândoi știm că ești mincinos, dovada fiind starea îngrozitoare în care te găsești acum. Asta, dragul meu, este dragostea adevărată.

El făcu o grimasă.

– Atunci cu siguranță n-am ratat nimic până acum.

– Jonathon. Ea îl privi cu neîncredere. Ai ratat... Totul. Fiecare emoție, fiecare sentiment, fiecare senzație sunt accentuate atunci când ești îndrăgostit. Există într-adevăr multă nefericire, îndoială și nehotărâre și, da, posibilitatea de a te purta ca un foarte mare prost. Dar gloriile iubirii sunt la fel de accentuate și de extreme. În primul rând, este felul remarcabil în care te simți pe interior. Mâna îi urcă până la gât și se jucă absentă cu pandantivul care atârna de lanț.

Ca și cum o parte din tine ar fi lipsit dintotdeauna, deși habar nu aveai, iar acum, pentru prima dată, ești întreg. Se uită în gol la ceva foarte îndepărtat, ceva ce doar ea putea vedea, și Jonathon se întrebă dacă mai vorbea cu el sau cu ea însăși. Este cel mai apropiat lucru de cea mai pură dintre bucuriile pe care le putem cunoaște pe lumea asta. Privirea ei o întâlni pe a lui. Asta ai ratat.

El o privi lung, fără a fi sigur cum să răspundă.

– Și, pe deasupra, dacă o să fiu vreodată atât de norocoasă încât să mă simt din nou la fel de nefericită ca tine acum, o să-i mulțumesc lui Dumnezeu pentru acea stare nenorocită. Ea trase adânc aer în piept, își reveni dintr-odată și zâmbi amabil. Asta descrie cumva ceea ce simți?

– Mai bine decât pot spune. El scutură din cap. Nici eu n-aș putea să transpun mai bine în cuvinte.

– Poate le-ai putea transpune mai bine pe hârtie? La urma urmei, ești scriitor.

– Am făcut-o, într-o oarecare măsură, în povestea pe care am scris-o pentru a se potrivi cu desenele Fionei. Nu mi-a fost asta intenția, dar îmi pot totuși identifica sentimentele în cuvinte. Se poate să fie cel mai bun lucru pe care l-am scris vreodată. Am fost... inspirat. Îi aruncă o privire neputincioasă. Ce să fac acum, Judith?

– Ceri sfaturi? Ea ridică o sprânceană. Din nou?

– N-ai fost de prea mare ajutor ultima dată.

– Nu? Judith aruncă o privire spre Fiona care mai dansa încă în brațele altui bărbat și o privi gânditoare. Cred că ți-am spus să deveniți prieteni, nu-i așa? Să-ți stabilești sentimentele pe care le simți față de ea?

Privirea lui Jonathon o urmări pe a lui Judith.

– După cum am spus. Sfatul tău n-a fost de prea mare ajutor.

– Sau nu ai reușit tu să-l urmezi cum trebuie.

– Firește, este o posibilitate, răspunse el încet, deși cred că am legat un fel de prietenie.

– Prietenia este un început excelent.

– Judith...

– Cum să-ți rezist eu ție? Ești la fel de jalnic ca un cățeluș pierdut. Scoase un oftat resemnat. Și este evident că ai nevoie de ajutor. Tind să cred că nu o să-l primești de la grupul tău de prieteni, din moment ce nici unul dintre ei, din câte am auzit, n-a avut vreodată prea mult

succes cu sexul frumos. Este dureros de limpede că o iubești pe femeia asta. Dacă nu vrei să vezi cum se mărită cu altcineva și dispare din viața ta pentru totdeauna, ar trebui să-i spui ceea ce simți.

– Pare destul de simplu, murmură el.

Ea își dădu ochii peste cap.

– Mă îndoiesc că o să fie măcar un pic simplu. Știi că te-ai purtat deplorabil. Îți recomand să te pui în genunchi și să implori iertare.

El pufni.

– O să-mi cer iertare, dar nu o să mă pun în genunchi și nici nu o să implor. N-am făcut asta niciodată în viața mea.

– N-ai mai avut niciodată nevoie până acum.

– Este foarte adevărat.

Fiona râse la ceva ce spuse partenerul ei, și inima lui se strânse în piept. Să cadă în genunchi, să implore sau orice altceva mai era necesar nu era un preț prea mare de plătit.

– Ei bine, bănuiesc că nu există nici un alt moment mai bun ca prezentul.

Își întinse paharul spre Judith și dădu să o ia spre ringul de dans.

– Nu fi nebun! Ce ai de gând să faci? Nu aici și cu siguranță nu acum. Judith pufni și îi întinse paharul înapoi. În clipa asta, ne poți număra pe degetele de la o mână pe cei care știm de dilema Fionei legată de nevoia de a se mărita și de sosirea iminentă a bărbatului pe care l-a ales tatăl ei pentru ea. Dacă faci ceva care să atragă atenția asupra voastră aici – și te pui în genunchi chiar ar atrage atenția –, asta doar ar alimenta un val întreg de speculații, dar și de bârfe. Adevărul este menit să iasă la lumină, așa cum se întâmplă atât de des.

– Nu există nimic deosebit de scandalos la adevărul ăsta. Ea nu are ce să facă legat de condițiile din testamentul tatălui ei.

– Nu acest adevăr, dar ce zici de planul tău de a le oferi zestre surorilor ei printr-o carte cu desene de natură discutabilă? Desene realizate de însăși domnișoara? Ca să nu mai vorbim de tot timpul pe care voi doi l-ați petrecut împreună fără să aveți prin preajmă o însoțitoare responsabilă?

– Desenele ei sunt artă și sunt foarte respectabile. Chiar în clipa în care rosti cuvintele, știu că vor exista foarte mulți oameni care nu le vor vedea deloc ca pe o artă, ci pur și simplu în mod scandalos, ca fiind desene cu oameni goi. Iar cât am lucrat împreună, ușa a fost mereu deschisă. Nu a existat niciodată nici cea mai mică... adică, vreau să spun...

Judith își arcui o sprânceană neîncrezătoare.

– Da, bine, e posibil să ai dreptate, murmură el.

– În plus, nu sunt convinsă că ar trebui să-ți declari sentimentele.

– De ce nu?

Judith îi aruncă o privire compătimitoare.

– S-ar putea să nu te creadă.

– Cu siguranță, ea ar... El își îngustă privirea. De ce să nu mă creadă?

– Ai folosit sau nu cuvinte precum *responsabilitate*, *obligație* și chiar, cred, *vinovăție?*

– Se prea poate.

Detesta să recunoască cu voce tare acel moment de prostie.

– Nu poți să te duci pur și simplu la ea acum și să-i spui: „Am greșit, Fiona, dar mi-am venit în fire. Ar fi trebuit să-ți accept propunerea imediat pentru că ești cu adevăr femeia perfectă pentru mine".

– Nu, desigur că nu, murmură el, deși gândul i se năzărise undeva între discuția despre gesturile grandioase și renunțarea la ideea de sinceritate. De ce nu?

– Pentru că ar putea să creadă că schimbarea bruscă a sentimentelor tale nu are nici o legătură cu afecțiunea, ci totul de-a face cu un simț al onoarei exagerat. Și ar putea să decidă că mai degrabă se mărită cu un bărbat cu care nu s-a mai întâlnit niciodată decât cu unul care este dominat de simțul obligației și al responsabilității. Ea clătină din cap. Nu, trebuie să o iei de la capăt. Trebuie să faci acum ceea ce încă nu ai făcut.

– Adică? întrebă el prudent.

– Fă-i curte, Jonathon, cucerește-o! Îmi dau seama că nu ai mai făcut niciodată asta cu gândul la căsătorie, dar știu foarte bine că știi cum să farmeci o femeie. Trandafirii au fost un început excelent, apropo, chiar dacă ușor excesiv.

– N-am timp. Își flutură mâna nerăbdător. Americanul ăsta care se așteaptă să se însoare cu ea ar putea să sosească în orice moment. Și apoi...

– Și apoi?

– Și apoi, ai spus-o chiar tu, aș putea să o pierd. Își întoarse privirea spre Fiona. Hotărârea răsună în glasul lui. Și nu o să permit să se întâmple asta.

– Așa că trebuie să o revendici înainte să o facă el? De parcă ar fi un nou teritoriu de cucerit? Să-ți înfigi steagul și toate cele?

– Un fel mai curând aspru de a spune lucrurilor pe nume, Judith, dar da.

Ea îl studie o clipă, apoi oftă.

– N-ai nevoie de mult timp ca să-i câștigi inima.

Melodia se apropie de final, și el o privi pe Fiona însoțită de partenerul ei în afara ringului de dans.

– Îmi spui că și ei îi pasă de mine?

– N-aș dezvălui niciodată o mărturisire care mi-a fost făcută. Ea pufni. Cu toate astea, nu văd nici un rău în a-ți spune că și ea mi-a cerut sfatul.

– Și?

– Și i-am spus că ar trebui să facă ceea ce ar trebui să facă orice femeie aflată în poziția ei. Ar trebui să fie încântătoare, cochetă și să facă tot posibilul să farmece orice bărbat care îi iese în cale. Cu o singură excepție. Judith îi oferi un zâmbet răpitor. Tu.

Fiona refuză categoric să privească în direcția lui Jonathon, cel puțin nu atunci când el putea să se uite înapoi sau, mai bine zis, să se uite încruntat înapoi, chiar dacă era perfect conștientă unde era și unde fusese din prima clipă în care sosise în seara aceea. Nu, să îi întâlnească privirea însemna să îi recunoască prezența și nu avea nici cea mai mică intenție să facă așa ceva. Dincolo de asta, se temea că el îi va vedea sentimentele în ochi și nu putea accepta asta. Era încă mai mult decât ușor furioasă pe el. În plus, Judith îi spusese că cel mai bun lucru pentru Jonathon era să nu știe exact se simțea ea pentru el și să vadă cât de dezirabilă o considerau alți bărbați. Într-adevăr, deși cuvântul *gelos* nu fusese folosit de fapt, aluzia lui Judith fusese limpede.

Și Fiona îi urma sfaturile cu sfințenie. Flirtul nu i se păruse niciodată dificil... de fapt, era un fel de expertă în domeniu. Îi venea natural precum a respira. Pe deasupra, se distra la nebunie. Nu mai fusese la un bal ca acela de dinainte de moartea tatălui ei. O, sigur că fusese la balul de Crăciun al familiei Effington, dar numai cu scopul de a-l întâlni pe Jonathon și abia dacă rămăsese câteva clipe.

Acum se afla pe ringul de dans și se învârtea în brațele unui domn atent după altul. Și până și cei care nu erau deosebit de pricepuți la dans erau mai mult decât potriviți. Dansul îi lipsise mai mult decât își dăduse seama. Îi lipsise sentimentul vesel al libertății care se regăsea în muzica plutind în jurul ei și în senzația despre care bănuia

că semăna foarte mult cu zborul. Îi trimise actualului ei partener un zâmbet amețitor, iar el îi zâmbi larg cu ceea ce nu putea să se numească decât speranță.

Încă un lucru care îi plăcea.

Mătușa Edwina făcea tot posibilul să-și prezinte nepoata tuturor bărbaților eligibili prezenți astă-seară. În clipele când Fiona se afla între dansuri, nu ducea lipsă de domni dornici să îi aducă o băutură sau să se lanseze cu ea într-o conversație frivolă. Trecuse mult prea mult timp și de la asta. Conversații care nu aveau vreun alt scop decât să tachineze, să farmece și să provoace râsul. Care erau absolut nesemnificative și nu insistau pe clauze testamentare, pe perspectiva sărăciei sau pe responsabilități de orice fel.

Cel mai bun lucru însă... Jonathon Effington era conștient de fiecare dans, fiecare privire, fiecare zâmbet, fiecare râset. Era evident după încruntarea de pe chipul lui că nu îi plăcea nici pe departe la fel de mult pe cât îi plăcea ei. De fapt, omul arăta mai mult decât ușor nefericit. Bun.

Muzica se încheie, iar partenerul ei, un domn blond fermecător, îi oferi brațul și o însoți în afara ringului de dans. Cu coada ochiului, îl observă pe Jonathon vorbind cu Judith.

– Domnișoară Fairchild, îi spuse însoțitorul ei, înainte să ajungem la mătușa ta și la mulțimea ta de admiratori, aș putea să-ți pun o întrebare oarecum directă?

Fiona ridică privirea spre el, flutură din gene și își dori să își fi amintit numele lui. Lord... Ceva?

– Cred că depinde de întrebare.

El râse.

– Mi-ar plăcea foarte mult să o rog pe mătușa ta să-mi permită să te vizitez.

– Da? Ea se simți cuprinsă de încântare. Rugămintea lui Lord Ceva era cea de-a șasea primită până acum, iar seara nu se terminase încă. Bănuiesc că mătușii i-ar plăcea foarte mult.

– Dar ție?

– O, nu aș putea să-ți spun. Ea clătină din cap cu un aer glumeț. Ți s-ar urca direct la cap și nu mi-ar plăcea să fiu responsabilă pentru așa ceva.

Lordul Ceva îi zâmbi larg.

– Dumneata, domnișoară Fairchild, ești o încântare.

– Iar dumneata, milord, ar trebui să știi că asemenea complimente o să mi se urce *mie* direct la cap.

El râse din nou. Era cu adevăr fermecător și foarte drăguț, iar într-o altă situație, Fiona abia ar fi așteptat să îl cunoască mai bine. Dacă ar fi căutat un soț, el s-ar fi putut prea bine califica printre primii pe lista ei.

Dar se gândise foarte mult de când îi spusese lui Jonathon că nu voia să-l mai revadă niciodată. El era bărbatul cu care intenționa să se căsătorească și, dacă el nu o voia, ei bine, nu vedea nici un motiv pentru care să nu se conformeze voinței tatălui ei și să nu se mărite cu americanul. Dacă era vorba să fie prinsă într-o căsătorie lipsită de dragoste, putea foarte bine să fie și o fiică ascultătoare în același timp.

Fiona și lordul Ceva se alăturară mătușii Edwina, care arăta de parcă stătea să explodeze de entuziasmul provocat de succesele Fionei. Lordul sărută mâna Fionei, o privi în ochi, apoi își luă rămas-bun. Simți o înțepătură momentană de regret la ideea că ar fi putut să-l facă să creadă că era disponibilă. Chiar dacă era, realmente, foarte disponibilă. Desigur, dacă nu-l punea la socoteală pe american și ignora faptul că inima ei era altfel logodită.

Mătușa Edwina se aplecă mai aproape și îi vorbi încet la ureche:

– Cam ești frumusețea balului, draga mea. Doamne, aproape fiecare bărbat eligibil important prezent aici astă-seară stă cu ochii pe tine. Privirea ei alunecă pe lângă Fiona și zâmbetul ei căpătă un aer vag speculativ. Nu, am greșit. Nu are nici un rost să folosim cuvântul *aproape*.

Ea se îndreptă de spate și zâmbetul i se adânci.

– Bună seara, Lord Helmsley. Ce plăcere să te revăd!

Fiona își luă inima în dinți și se întoarse spre el.

– Bună seara, Lady Norcroft. Jonathon luă mâna mătușii Edwina și o duse la buze. Ești extraordinar de frumoasă astă-seară.

– Chiar că sunt, nu-i așa? râse mătușa Edwina.

– Nu există nimeni mai frumos.

Jonathon îi întoarse zâmbetul. O sclipire cochetă se ivi în ochii mătușii Edwina.

– Cu excepția, poate, a nepoatei mele.

– Care, în mod evident, seamănă cu dumneata, desigur. Se întoarse spre Fiona. Ce plăcere să te revăd, domnișoară Fairchild!

El luă mâna Fionei și își trecu buzele peste ea.

Fiona afișă un zâmbet nonșalant, de parcă simpla atingere nu era de ajuns pentru a-i face inima să i se zbată în piept sau genunchii să i se înmoaie.

– Trebuie să mărturisesc, milord, că sunt încântat să te văd aici în seara asta. Mătușa Edwina își coborî vocea cu un aer complice: Vreau să-ți vorbesc despre nepoata mea.

– Serios? spuse Jonathon prudent, privirea alunecându-i o fracțiune de secundă spre Fiona, apoi revenind la mătușa ei.

Sigur că mătușa Edwina nu avea cum să știe nimic despre Jonathon și Fiona sau, Doamne sfinte, despre carte, nu? Zâmbetul Fionei se încordă.

– Serios?

– Da, serios. Mătușa Edwina întâlni hotărâtă privirea lui Jonathon. Dragul meu Lord Helmsley, vreau să-ți mulțumesc pentru prietenia pe care i-ai oferit-o nepoatei mele încă de când a sosit.

– Abia dacă i-aș spune prietenie, zise Fiona repede.

Mătușa ei o ignoră.

– Știu că amândoi ați descoperit că aveți un interes comun pentru literatură.

Fiona scoase un oftat pe care nu fusese conștientă că și-l reținuse.

– Ah, da, literatura. Expresia lui se limpezi. Chiar am descoperit că avem destul de multe în comun când vine vorba de literatură, în special în privința scrierilor clasice ale grecilor antici. Lucrările scrise de Homer, Sofocle, Euripide și alții. Ea este foarte pricepută.

– Într-adevăr. Ochii mătușii Edwina se făcură mari. Euripide? Fiona, habar n-aveam.

– Am avut tutori excelenți, murmură Fiona.

– Îi plac în mod deosebit miturile, legendele grecești și altele asemenea. Mai ales cele care explică felul în care funcționează natura. Jonathon zâmbi amabil. În privința asta, am descoperit că avem foarte multe în comun.

– Trebuie să mărturisesc că și eu am îndrăgit dintotdeauna miturile, spuse mătușa Edwina gânditoare. Toți acei zei puternici care alergau după tinere și nubile...

– Mătușă Edwina!

Fiona se uită lung la femeia mai în vârstă. Jonathon își suprimă un râset.

– Hai, Fiona, nu are nici un rost să ne simțim stânjeniți. Vorbim despre povești spuse acum sute de ani și, prin urmare, se bucură

de lustrul respectabil al vechimii. Mătușa Edwina o luă peste picior. La urma urmei, nu este ca și cum ar fi fost scrise ieri.

– Absolut, spuse Jonathon cu ușurință. Altfel, s-ar încadra în categoria...

– Scrierilor foarte improprii și nicidecum subiect de discuții cuviincioase.

O notă fermă răsună în vocea mătușii ei. Fiona schiță o grimasă imperceptibilă.

– Într-adevăr. Tonul lui Jonathon era serios, dar un licăr neastâmpărat de amuzament străluci în ochii lui. Se întoarse spre Fiona. Aș putea să am onoarea următorului dans, domnișoară Fairchild?

– O, îmi pare rău, dar cred că următorul meu dans este deja promis altcuiva.

Fiona se chinui să imprime o notă plăcută în vocea ei.

– Și totuși... Jonathon aruncă o privire împrejur, fără să ia în seamă un grup de admiratori aflați la doar câțiva metri distanță. Nu văd pe nimeni aici.

– Dansează cu tânărul, Fiona, îi spuse mătușa Edwina cu un aer serios. O să fiu mai mult decât bucuroasă să-i țin ocupați pe restul domnilor fermecători până te întorci tu.

– Îți rămân etern recunoscător, Lady Norcroft. Jonathon schiță spre mătușa ei un zâmbet orbitor, cu tot cu gropița lui dezarmantă, iar mătușa Edwina se îmbujoră pe măsură. Domnișoară Fairchild.

Jonathon îi oferi brațul, iar ea nu mai avu ce altceva face decât să-i permită să o însoțească spre ringul de dans. Își lipi un zâmbet pe buze și coborî vocea:

– Ești incredibil de arogant în seara asta, Lord... Ea își îngustă ochii de parcă ar fi încercat să-și dea seama de unde să-l ia. Helmsley, nu-i așa?

El chicoti, îi luă mâna dreaptă în stânga lui și așeză dreapta delicat, dar hotărât chiar deasupra șalelor. Nu exista absolut nimic nepotrivit legat de locul în care se aflau mâinile lui sau de distanța dintre ei. Chiar și așa, o senzație încântătoare de căldură și nerăbdare o cuprinse pur și simplu regăsindu-se în brațele lui.

– Dar ai putea să-mi spui Cum-îl-cheamă.

– Cum-îl-cheamă este deja luat, rosti ea disprețuitoare. La fel cum sunt și eu.

– Încă nu ești, murmură el și o trase în ritmul dansului.

Deodată lumea din jurul ei deveni doar un caleidoscop de culori strălucitoare care se învârteau în jurul ringului de dans în acord perfect cu cele trei măsuri ale muzicii, de parcă făceau cu toții parte dintr-un balet magnific de frumusețe, pasiune și lumină. Cele patru colțuri ale ringului de dans erau delimitate de pâlcuri de palmieri mari, creând o senzație de locuri și promisiuni exotice, aflate foarte departe de aici și acum. Și, pentru o clipă, îi fu ușor să uite cât de furioasă era pe el și să se delecteze cu căldura trupului lui lipit de al ei, cu senzația puternică și stabilă a mâinii ei într-a lui și să creadă că lui chiar îi păsa de ea, la fel de mult pe cât îi păsa ei de el.

Se pierdu în muzică și în magia de a fi în brațele lui, apoi făcu greșeala de a-i întâlni privirea și știu că era pierdută.

Înainte să-și dea seama, o purtase în pași de dans în spatele unuia dintre pâlcurile de palmieri în ghivece. Acela servea drept paravan, ascunzând o ușă deschisă. El se opri și o însoți grăbit afară din sala de bal.

– Ce faci?

Se uită urât la el.

– Trebuie să vorbesc cu tine. Tonul lui nu era unul care să accepte vreo împotrivire. Între patru ochi.

– Oamenii o să observe dacă plecăm împreună. Aruncă o privire peste umăr, dar palmierii mascau sala de bal și pe toți cei prezenți acolo. O să se discute. O să fiu absolut compromisă.

– În mulțimea asta imensă, nimeni n-o să observe absența ta. Și o să te aduc înapoi înainte de următorul dans.

O ținea ferm de braț și era evident inutil să încerce să i se opună. El o îndrumă pe un coridor scurt. Ea pufni.

– Sigur mă duci în biblioteca lui Lady Chester. Este evident că ai o slăbiciune pentru biblioteci. Sau, mai degrabă, pentru întâlniri clandestine prin biblioteci.

Jonathon ignoră remarca.

– Ai o întâlnire cu câte o doamnă în biblioteca lui Lady Chester la fiecare bal al celei de-a douăsprezecea nopți organizat de ea?

– Nu fi absurdă! El deschise niște uși franțuzești. Judith n-a mai organizat niciodată un bal al celei de-a douăsprezecea nopți.

– Oh, deci doar biblioteca de la Effington House în ajun de Crăciun este locul unei întâlniri anuale?

– Ce? El se îndreptă ușor de spate și se uită lung la ea. De unde... Ți-a spus Oliver ceva?

– Oliver, Lady Chester. Ea ridică din umeri. Tradițiile tale de vacanță nu sunt vreun secret prea bine păstrat. În plus, am luat locul lui Lady Chester anul ăsta, ai uitat?

– Asta n-am să uit niciodată, mormăi el și îi eliberă brațul. Dacă preferi biblioteca, a lui Judith este micuță, dar utilă. Totuși, m-am gândit că o să-ți placă asta.

Pentru prima dată, Fiona observă împrejurimile. Era ca și cum ar fi pășit într-o grădină și chiar într-una tropicală. Pereții exteriori, din ceea ce putea să vadă și care nu erau pe deplin acoperiți de verdeață, erau făcuți din sticlă, la fel și tavanul. Aerul era umed și, venind de undeva, se auzea susurul slab al apei. Încăperea era ușor luminată cu felinare de gaz, dale se întindeau sub picioare și stelele scânteiau deasupra.

– O, Doamne! Privi uluită în jur. Este...

– Magic. El zâmbi larg, de parcă se făcea responsabil de tot ce aveau împrejur. Bine ai venit în sera lui Judith! Făcu un semn din cap spre o alee. Ar trebui să vezi și restul. Are un bananier pe aici pe undeva. Trebuie să recunosc că nu mă pricep mai deloc la plante, dar Judith vorbește întruna despre ele, așa că am prins din zbor un detaliu sau două. Haide!

Îi întinse mâna. Ea șovăi o clipă, apoi își așeză mâna într-a lui.

O conduse pe aleea mărginită de palmieri, ferigi și plante pe care nu le recunoștea, majoritatea înflorind într-o manieră concepută să sfideze anotimpul.

– Judith a construit sera la scurt timp după ce a murit soțul ei, cu mult înainte să o cunosc eu. Au trecut zece ani de la moartea lui, și ea n-a vorbit niciodată despre el. Cel puțin nu cu mine. Dintotdeauna mi s-a părut că și-a concentrat afecțiunea pentru el în toate astea.

Fiona îi aruncă o privire surprinsă.

– Ce idee romantică!

– Am nenumărate idei romantice, spuse el sec. Sunt un tip foarte romantic.

Ajunseră într-o zonă deschisă, dominată de o fântână înaltă, făcută din marmură albă, și totuși într-un stil simplu, dar elegant. Apa curgea de la un nivel la altul cu o delăsare voioasă, picăturile licărind asemenea diamantelor fine sau a stelelor desprinse de pe cerul nopții.

– Este minunat, zise ea încet. Cu adevărat minunat. De acolo puteai prea bine să crezi că te desprindeai cu totul de pământ și intrai într-o grotă direct din paradis. Trebuie să fie enormă.

– Nu chiar. Nu cred să fie cu mult mai mare decât un salon, dar oferă iluzia mărimii. Poate pentru că este atât de... El aruncă o privire în jur. ... plină.

– Într-adevăr, murmură ea.

Pe oriunde te uitai era ceva nou și unic de văzut: hibiscuși uriași în floare, nenumărate soiuri de orhidee și surprinse în aer parfumul deosebit al iasomiei.

– Domnișoară Fairchild. Fiona.

Ea își întoarse atenția de la ceea ce părea să fie o gardenie, chiar dacă mult mai mare decât altele pe care le văzuse, și o îndreptă spre el.

– Da?

El se îndreptă din umeri.

– Îți sunt dator cu niște scuze.

– Pentru?

– Pentru... El ridică neputincios din umeri. Tot.

Fiona îl studie vreme îndelungată. Impulsul imediat fu să-l ierte – pentru tot – și să se arunce în brațele lui. Totuși, nu părea o idee prea bună. Trase adânc aer în piept.

– Ba dimpotrivă, domnule, eu sunt cea care îți datorează scuze.

Fruntea lui se încruntă.

– Poftim? De ce?

– Te-am pus în poziția imposibilă de a-ți asuma... o responsabilitate pe care nu ți-o doreai nicicum atunci când te-am rugat să te însori cu mine.

– Dar a fost cu totul vina mea. N-ar fi trebuit niciodată să sar la concluziile la care am sărit și chiar dacă am crezut că propunerea ta era...

Ea zâmbi încurajator.

– Ei bine, ceva ce nu a fost, n-ar fi trebuit să accept niciodată. Chiar ca parte dintr-o farsă – el clătină din cap – a fost de neiertat din partea mea și nu sunt convins că purtarea mea de atunci și până acum a fost cu mult mai bună...

– Înțeleg.

Ea hoinări în jurul fântânii, nesigură ce să spună sau să facă în continuare. Poate că mai bine în clipa aceea era să nu spună absolut

nimic. Își scoase o mănușă și se întinse să prindă câteva picături de apă pe vârful degetelor.

– Cum adică prin purtarea ta de atunci și până acum?

– Adică tot ce am făcut, tot ce am spus. Își trecu mâna prin păr cu o frustrare evidentă. Este greu de explicat.

– Încearcă.

– Mă sperii, Fiona. El răsuflă lung. Nici o femeie nu m-a mai speriat vreodată și trebuie să spun că este al naibii de...

– Înfricoșător?

Ea își înăbuși un zâmbet.

– Da, se răsti el, apoi oftă. M-am gândit foarte mult la tine, la mine și la situația asta... într-adevăr, nu prea m-am mai gândit la nimic altceva de ieri, la nimic altceva din momentul în care ne-am întâlnit cu adevărat și...

– La fel și eu. Ea își scutură apa de pe degete și se îndreptă de spate. Ai vrea să știi ce gânduri am avut?

– Nu sunt sigur, spuse el încet.

Ea arcui o sprânceană.

– Continuă!

– Foarte bine. Pentru început, acum înțeleg că ar fi trebuit mai degrabă să-i împărtășesc mătușii dilema mea imediat ce am sosit decât să-i spun secretul lui Oliver. Până acum, ea mi-ar fi găsit un soț acceptabil și chiar unul cu care aș putea să fiu fericită, cel puțin din câte îmi dau seama după entuziasmul cu care a împins spre mine fiecare bărbat eligibil din seara asta.

– Așa am observat și eu, murmură el, cu o notă limpede de enervare în voce.

– Este foarte distractiv să fii curtat, să știi. Îi zâmbi larg. M-am simțit minunat astă-seară.

– Am observat și asta.

Nu, mai mult decât o notă de enervare. Chiar gelozie.

Ea rezistă dorinței de a surâde cu satisfacție.

– Cu toate astea, este prea târziu să îndrepți greșeala asta.

– Este?

Expresia de pe chipul lui se lumină.

Ea încuviință din cap și înaintă agale în jurul fântânii ca să studieze o floare minunată de un roșu aprins pe care nu reuși să o identifice.

– Nu am de gând să-i cer altui domn să se însoare cu mine.

– Nu?

Îi aruncă o privire prudentă.

– La capitolul ăsta, mi-am învățat lecția.

El înconjură fântâna și se apropie de ea.

– Atunci...

– De asemenea, am decis, în măsura în care lucrarea este deja terminată, că ar trebui să ne continuăm planurile legate de *O capitulare satisfăcătoare*. Indiferent de orice s-ar mai putea întâmpla, este păcat să nu terminăm ce am început. Pe lângă asta, nu-mi imaginez că ți-ai investi banii în ceva care, până la urmă, să nu se dovedească a fi profitabil. Ar fi o prostie să renunțăm la un proiect care ar putea să fie salvarea mea financiară, oricât de trasă de păr știm amândoi că este, până ce nu apare vreo altă opțiune.

– Ar fi o prostie.

El încuviință nerăbdător din cap.

– Totuși, înțelegi că nu mă aștept ca salvarea asta să vină de la tine. Îl fixă cu o privire hotărâtă. Nu o să-ți accept banii.

– Sigur că nu, murmură el, apoi se opri. Chiar dacă înseamnă că trebuie să te măriți cu Cum-îl-cheamă?

– Cu domnul Sinclair. Ea dădu din cap. Da.

– Înțeleg. El o privi atent ceva timp și ea își ținu respirația. Acum pot să-ți spun la ce concluzii am ajuns de ieri?

– Te rog.

El făcu un pas mai aproape și îi luă mâna fără mănușă. Un fior se dezlănțui înăuntrul ei la atingerea lui.

– Fiona. Privirea lui o întâlni pe a ei. Îi ridică mâna la buze. Mi-aș dori să-mi permiți să te vizitez.

Ea se uită lung la el.

– Să mă vizitezi?

– Da. Formal vorbind. Îi întoarse mâna și îi sărută palma. Așa cum fac bărbații aflați în poziția mea.

– În poziția ta?

Ceva minunat licări în ochii lui albaștri.

– Bărbații care sunt interesați de ceva mai mult decât de prietenie.

– Oh?

Fiona ridică privirea spre el. Inima îi bătea nebunește în piept.

– Vreau să fac asta cum se cuvine.

El îi eliberă mâna și o cuprinse în brațe.

– Lucrul ăsta nu prea se cuvine, murmură ea, dar nu se îndepărtă.

Privirea lui nu o părăsi deloc pe a ei.

– Vreau să fac toate lucrurile pe care se presupune că bărbații trebuie să le facă.

– Mi-ai trimis deja flori, rosti ea cu o voce slabă.

– Iar tu nu mi-ai mulțumit încă.

Buzele lui le întâlniră pe ale ei.

– Mulțumesc, șopti ea pe buzele lui.

Pentru un moment îndelungat, buzele lui pe ale ei fură doar o mângâiere blândă. Apoi el o trase mai aproape și ea își înfășură brațele în jurul gâtului lui. El își apăsă mai tare buzele pe ale ei, și dorința înăbușită prea multă vreme se dezlănțui între ei.

Gura ei se deschise spre a lui și limba lui o întâlni pe a ei, cu pasiune și o lăcomie la care ea răspunse și cu care își potrivi propria lăcomie și pasiune. Fu cuprinsă de o dorință pură și se agăță de el, fiindu-i imposibil, nedorindu-și să-i dea drumul.

El o strânse mai tare în brațe, și ea se lăsă purtată de senzația puternică a pieptului lui strivindu-se de al ei, de bătăile nebunești ale inimii ei pe a lui și detestă straturile nesfârșite de haine care le împiedicau pielea să se simtă. Și nu își dori nimic altceva decât să sfâșie hainele de pe corpul lui și al ei, chiar acolo, sub stele, având ca martori doar plantele, florile și parfumul de iasomie din aer.

Era absolut scandalos și peste măsură de irezistibil.

Vag, la oarecare depărtare, înăbușit de foșnetul plantelor și de sunetul picăturilor de apă, auzi un murmur de voci. O parte din mintea ei care nu era încețoșată de dorință își dădu seama că vor fi descoperiți, ceea ce putea să îl oblige pe Jonathon să se însoare cu ea. Iar o căsătorie forțată nu le va servi nici unuia dintre ei.

Brusc, Jonathon îi dădu drumul și se îndepărtă. Numaidecât, ea se întoarse spre cea mai apropiată floare și își trase mănușa peste degetele umede, studiind cu mare atenție floarea, de parcă nu ar mai fi văzut niciodată ceva asemănător, ceea ce, de fapt, nu mai văzuse.

– Și aceasta este *Zygopetalon*, o orhidee care se găsește în America de Sud, spuse Jonathon în modul cel mai plictisitor, de parcă era un savant și un învățat în asemenea lucruri. Era foarte impresionant, chiar dacă ea bănuia că el nu avea nici cea mai vagă idee despre ce vorbea. În regiunile mai reci, cred.

– De fapt, vocea lui Judith răsună în spatele lor, iar Fiona scoase un oftat de ușurare, crește mai exact la altitudinile cele mai înalte din Peru, Bolivia și Brazilia. Acest exemplar este din Brazilia. Judith

se apropie de Fiona și studie floarea cu afecțiunea evidentă a unui adevărat colecționar. Este frumoasă, nu-i așa? Se aplecă mai aproape și șopti în urechea Fionei: Nu sunt singură, draga mea, și n-aș fi venit dacă știam că sunteți aici. Dar nu-ți fie teamă, o să preîntâmpinăm furtuna și chiar o să beneficiem de pe urma ei.

Judith îi întâlni privirea și în ochii ei străluci un licăr evident de malițiozitate. Se îndepărtă de orhidee, și Fiona o urmă.

– Domnișoară Fairchild, spuse Judith cu o doză de nonșalanță, cred că o cunoști pe *contessa* Orsetti?

– *Signorina* Fairchild!

Matroana italiană cu piept generos zâmbi încântată și își întinse brațele, ca pentru a o înghiți pe Fiona.

– *Contessa*. Fiona se chinui să-și lipească pe buze un zâmbet pe măsură, se apropie politicoasă de femeia mai în vârstă și îi luă mâinile. Ce surpriză minunată!

– Draga, foarte draga mea Fiona. Contesa o trase mai aproape și o sărută în aer pe un obraz, apoi pe celălalt. Este grozav să te revăd. Ar fi trebuit să vin în vizită, dar... Scoase un oftat exagerat de dramatic, pieptul ei ridicându-se și coborând în tandem. Uneori ai atâtea responsabilități și obligații.

– Într-adevăr, murmură Fiona și se sustrase cu grijă de strânsoarea femeii mai în vârstă.

– Arăți... Contesa o studie cu un ochi critic. ... destul de bine, bănuiesc, dată fiind vremea asta îngrozitoare. Ea aruncă o privire spre Judith. Tu cum supraviețuiești cu vremea asta englezească înfricoșătoare?

– Bună întrebare.

Judith zâmbi politicos.

Contessa se întoarse spre Jonathon și își îngustă suspicioasă privirea.

– Iar dumneata ești?

– Permite-mi să ți-l prezint pe marchizul de Helmsley, *contessa*, spuse Judith. Lord Helmsley este un prieten foarte vechi de-al meu.

– Chiar așa?

Contesa își întinse încet mâna spre Jonathon într-o manieră imperioasă.

Jonathon îi luă politicos mâna și o ridică la buze.

– Este o plăcere să te cunosc, *contessa*.

– Lord Helmsley a fost foarte amabil să-i arate domnișoarei Fairchild orhideele mele până când am reușit să scap de ceilalți oaspeți și să mă alătur lor, spuse Judith cu voioșie, de parcă cererea ca un domn neînsurat să-i arate ceva unei femei nemăritate, fără a avea prin preajmă o însoțitoare, era cel mai firesc lucru din lume. Domnișoara Fairchild este interesată de orhideele mele, iar lordul Helmsley este un fel de botanist amator.

– Botanist? Contesa îl studie de parcă nu o crezu pe Judith nici măcar o secundă. Nu pari botanist.

– Aparențele pot să înșele, spuse el delicat.

– Hm. Contesa pufni și mustăcioara fină de deasupra buzei tremură. Spune-mi, Lord Helmsley, care este preferata ta?

– Orhideea... mea preferată? spuse el încet.

Era dureros de evident, cel puțin pentru Fiona, faptul că, în afară de *Zygopetalon*, Jonathon nu știa să distingă orhideele între ele.

– Da, da, care îți place cel mai mult? Contesa își flutură nerăbdătoare o mână. Să spunem, dintre cele care sunt aici.

– Este greu să aleg doar una, murmură el.

– Dă-ți silința. Contesa pocni din evantai. Iute, iute, care să fie?

– Dacă sunt obligat să aleg... El făcu o pauză, de parcă se gândea serios. Ar trebui să spun *Columnea schiedeana*, chiar din spatele dumitale. Originară din Mexic.

Fiona privi nedumerită. Cum Dumnezeu reușise să facă asta?

– Și una dintre preferatele mele.

Judith schiță un zâmbet de felicitare spre Jonathon, iar Fiona se simți cuprinsă de un ușor fior de gelozie. Desigur, era ridicol, Judith o ajuta pe Fiona. Totuși, Jonathon și Judith erau prieteni atât de buni.

– *Contessa* a vrut să vadă sera, îi spuse Judith Fionei. Și, cum trebuia să mă întâlnesc cu voi aici, am adus-o cu mine.

– Și chiar mai bine... Contesa întinse mâna și strânse complice una dintre mâinile Fionei. Nu sunt singură. O să fii atât de bucuroasă. Ea se întoarse și strigă spre cineva din spatele ei. Bernardo!

Fiona gemu în tăcere. Nu Bernardo, contele de Orsetti. Ultimul lucru pe care și-l dorea în clipa aceea, când ea și Jonathon ajungeau în sfârșit la un fel de înțelegere, era acea întâlnire neașteptată. Pentru o clipă, se gândi la posibilitatea de a scăpa, dar, cum singura ieșire pe care o știa o făcea să treacă pe lângă contesă și fiul ei, renunță

la idee. Nici nu credea că mai exista cu adevărat vreun loc în care să se ascundă în seră.

– *Signorina* Fairchild! *Bella, bellissima* Fiona!

Contele Orsetti o împinse practic pe mama lui într-o parte în graba de a ajunge la Fiona, deși contesa nu păru să fie deranjată. Se îndreptă spre Fiona, o apucă de mâini și le ridică spre buze, între timp murmurând un iureș constant de italiană despre cum îi fusese dor de ea, cât de frumoși erau ochii ei și cum părul ei arăta precum lumina soarelui incandescent. Fiona era mai mult ca sigură că Jonathon nu vorbea italiana, dar, din nou, ar fi putut să parieze că nu era în stare nici să facă distincția între o orhidee și o margaretă.

Îi aruncă o privire în treacăt. Poate că Jonathon nu vorbea limba, dar era limpede după expresia de pe chipul lui că înțelegea foarte bine ce spunea contele. Judith zâmbi cu un aer nevinovat, dar o licărire malițioasă în ochi. Fiona își dădu seama imediat că, într-un fel sau altul, Judith știuse exact care va fi reacția contelui când o va revedea pe Fiona. Și știuse la fel de exact cum va reacționa Jonathon.

– În engleză, te rog, conte. Fiona îi trimise un zâmbet amabil, dar nu exagerat de afectuos și își smulse cu hotărâre mâinile dintr-ale lui. Din moment ce suntem în Anglia acum.

– Cum vrei.

El zâmbi înțelegător ca și cum refuzul ei de a împărtăși intimitatea unei limbi pe care doar ei o vorbeau nu ar fi fost o respingere, ci o legătură între ei. Era o aluzie a aroganței copleșitoare a omului și chiar una la fel de enervantă acum pe cât fusese ultima dată când îl văzuse.

– Sunt foarte încântat să te găsesc aici. Nu așteptam deloc cu nerăbdare șederea mea la Londra, dar când am ajuns și mama m-a informat că te-a însoțit aici – zâmbetul lui se lărgi cu o încredere care venea din credința reală că fiecare femeie din lume aștepta să leșine la picioarele lui sau să îi ajungă în pat –, am simțit că însuși Dumnezeu mi-a zâmbit din nou.

– Și totuși, n-ai făcut nici un efort să o vizitezi, murmură Judith.

– O omisiune din partea mea. Orsetti ridică din umeri. Și una care este atât de ușor de corectat.

– Într-adevăr. Contesa dădu din cap în semn de încurajare înflăcărată a fiului ei. Bernardo ar trebui să ia măsuri imediat ca să vină în vizită...

– Iartă-mă, *contessa*, dar – privirea lui Jonathon o întâlni pe a Fionei – i-am promis mătușii domnișoarei Fairchild că o să fim plecați

doar câteva minute. Își întinse brațul spre ea. Mergem, domnișoară Fairchild?

– Da, desigur, spuse Fiona cu ușurare, și îl luă de braț.

Nu avea nici un chef să fie prinsă între conte și mama lui, după ce amândoi hotărâseră că ar fi o soție excelentă pentru Bernardo. Mama din cauza legăturilor sociale ale Fionei, fiul pentru că Fiona ar fi arătat frumos la brațul lui. Indiferent cât avea acum nevoie de un soț, nu avea nici cea mai mică dorință să fie acesta.

– Aș fi fericit să o însoțesc pe *signorina* Fairchild la mătușa ei. Orsetti făcu o plecăciune măreață. Ar fi marea mea plăcere.

– Cu toate astea, în clipa de față domnișoara Fairchild este responsabilitatea mea, spuse amabil Jonathon.

– Ce ciudați sunteți voi, englezii. Orsetti îl studie curios pe Jonathon. Eu nu m-aș gândi niciodată la o femeie frumoasă ca la o responsabilitate.

Jonathon ridică din umeri cu nonșalanță.

– Asta explică foarte multe.

Se purta cel mai politicos și civilizat, dar sub poleiala unei purtări cuviincioase se simțea cu siguranță ceva primar. Foarte asemănător cu fiarele din junglă, pregătite să se lupte pentru un partener. Fionei îi plăcuse întotdeauna ca bărbații să se lupte pentru ea și, în alte condiții, ar fi fost foarte amuzant, dar ar fi preferat să-l țină pe Jonathon departe de Orsetti. Era genul de bărbat care nu reușise niciodată să accepte un refuz, indiferent de câte ori îi răspunsese ea negativ și cât de des își exprimase limpede dezinteresul față de el.

– Lord Helmsley, te rog să o însoțești pe domnișoara Fairchild înapoi în sala de bal, spuse Judith cu delicatețe. În mod evident, contele Orsetti a uitat că a vrut să-i arăt orhideele mele. Aș fi foarte dezamăgită dacă mi-ar răpi această plăcere.

Judith ridică privirea spre Orsetti cu un aer foarte provocator, care nu avea nimic de-a face cu orhideele.

– Și eu aș fi, Lady Chester.

Orsetti zâmbi larg spre Judith, distras numaidecât de la curtarea unei femei în fața intrigii propuse de o alta.

– Da, da. Contesa pufni. Arată-ne florile.

Fiona încuviință din cap spre Jonathon și coborî vocea.

– Poate ar trebui să...

– O idee excelentă.

Jonathon dădu din cap și o conduse repede pe drumul pe care veniseră.

Nu spuseră nici un cuvânt până ce nu se regăsiră în siguranță pe coridor, cu ușa de la seră închisă bine în urma lor.

– Ai un admirator în conte, zise încet Jonathon. Este un bărbat foarte chipeș.

– Într-adevăr, este, și o știe prea bine. Ea îl privi gânditoare. Deci ești gelos?

– Nu fi absurdă! N-am fost niciodată gelos. Sprâncenele lui Jonathon se strânseră împreună cu surprindere. Doamne sfinte, cred că sunt gelos!

– Cât de minunat din partea ta! Fiona se uită într-o parte și în alta pe coridor, apoi, înainte ca el să mai apuce să protesteze, ea se apropie și îl sărută repede. Nu-mi mai amintesc ultima dată când m-am simțit atât de flatată.

Îl luă de braț și o porniră înapoi spre sala de bal. El chicoti.

– Sigur bărbații au avut motive să fie geloși și înainte, nu?

– Poate. Ea îi întâlni privirea. Dar nu a fost niciodată ceva cu adevărat important, din moment ce nu prea mi-a păsat până acum.

Ajunseră la intrarea în sala de bal și la paravanul de palmieri și se opriră.

Privirea lui o surprinse pe a ei, iar ceea ce putea să vadă în ochii ei nu prea mai conta, dat fiind ceea ce vedea ea în ochii lui.

– Și acum îți pasă?

– Da, spuse ea pur și simplu și știu că, în momentul acela, făcuse o promisiune, încă nerostită, dar totuși valabilă.

Un zâmbet galeș lumină chipul lui și un sentiment de fericire absolută înflori înăuntrul ei. Ca o floare cum nu se mai văzuse vreodată. El își întoarse privirea, se uită prudent pe după palmieri, apoi își întinse brațele.

– Îmi acorzi onoarea de a mi te alătura pentru restul dansului, domnișoară Fairchild?

– Aș fi încântată, milord.

Ea îi zâmbi luminos și păși în brațele lui.

– Să-mi reamintești să-i mulțumesc lui Judith pentru inspirația ei de a amplasa copacii ăștia atât de aproape de ringul de dans. A fost o mișcare excepțional de inteligentă din partea ei.

– Și, pe deasupra, foarte oportună.

– Chiar am de gând să te vizitez mâine, să știi. Privirea lui se adânci într-a ei. O să fie nevoie să concurez cu alți domni pentru atenția ta?

– Poate. Ea zâmbi larg. O să-ți pice numai bine să fii nevoit să faci asta.

– Mă îndoiesc. Nu-mi place absolut deloc povestea asta cu gelozia, deși bănuiesc că pot să o suport. Pentru moment. Mâna lui se strânse peste a ei. Totuși, aș prefera să nu mă întâlnesc cu Orsetti. Nu-mi place omul.

Fiona făcu ochii mari cu nevinovăție.

– Și există un motiv pentru asta?

– Pot să mă gândesc la un motiv foarte bun.

Ea râse.

– Dar este cel mai ciudat lucru, Fiona, spuse el, pregătindu-se să revină pe ringul de dans. Știu că nu l-am întâlnit niciodată pe omul ăsta, dar am sentimentul clar că l-am mai văzut undeva înainte.

– Probabil că doar seamănă oarecum cu altcineva, spuse ea ușor.

– Probabil.

O clipă mai târziu, li se alăturară dansatorilor la fel de lin, de parcă ai fi zis că nu fuseseră niciodată plecați. Încă o dată, în brațele lui, cu muzica învăluindu-i simțurile, era imposibil să se gândească la altceva decât la amintirea buzelor lui pe ale ei și la promisiunea zilei de mâine.

Capitolul 13

Mai târziu în noaptea aceea sau mai degrabă devreme în dimineața următoare, în ora de dinainte de zori, când orice persoană civilizată și respectabilă s-ar fi dus la culcare și ar fi adormit de mult și orice persoană al cărei nivel de civilizație, precum și de respectabilitate nu ar fi îndeplinit standardele înalte stabilite de cei care preferă somnul altei activități de o natură mai intensă în paturile lor tocmai ar fi ajuns acasă. Totuși, alții s-ar putea prea bine să fie în paturile lor în încercarea de a fi virtuoși așteptând să nu fie deloc virtuoși în viitor...

– La naiba!

Jonathon dădu la o parte așternuturile, se ridică din pat și se lovi numaidecât cu genunchiul în ceva nevăzut. Își căută orbește halatul,

își lovi degetul de la picior și se pocni cu cotul într-un alt obiect invizibil.

La naiba cu toate, încăperea aceea suficient de ciudată să navighezi când era complet luminată. Acum, în întunericul nopții, era o capcană mortală. Fără îndoială, Edwards îl va găsi acolo de dimineață, doborât de o anumită curiozitate, un obiect de artă sau vreun *ceva* supradimensionat neidentificat, sculptat frumos de artizani autohtoni care trăiau pe culmile din munții Himalaya! Îl vedea acum pe Edwards, privind fix corpul neînsuflețit al lui Jonathon, sucit și mutilat pe podea și își auzea majordomul cum mormăie că întreaga situație putea fi evitată dacă stăpânul lui l-ar fi ascultat de la bun început.

Majordomul îl încurajase să ia dormitorul lăsat liber de Sir Nicholas. Camera aceea, la dorințele lui Nicholas, abia dacă era mobilată, cel puțin în comparație cu orice altă încăpere din casă. Totuși, lui Jonathon îi plăcea să trăiască în jungla haotică care descria cel mai bine noua lui casă. Mai puțin – se mai izbi cu șoldul în ceva ascuțit – în clipa aceea, când farmecul unei case supraîncărcate scădea substanțial. Se îndreptă împleticindu-se în direcția vagă a unui dulap, ajutat de lumina difuză a stelelor care se infiltra înăuntru printre draperiile de la fereastră, și bănui că își atinsese scopul când se lovi surprinzător de dureros de ceva mare și solid, cu mânere proeminente.

– La naiba!

I se tăie răsuflarea și căută chibriturile și lampa despre care știa că erau pe acolo pe undeva. Ceva se prăbuși pe podea lângă el, iar el ignoră momentul. Degetele lui găsiră chibriturile, aprinse unul, identifică lampa și, în cele din urmă, avu lumină.

Bun. Era acoperit de vânătăi doar de la traversarea acelei încăperi. Probabil va muri dacă încerca să coboare scările fără să aibă lumină. Își puse halatul pe care nu reușise să-l găsească mai devreme, apucă lampa și se îndreptă spre bibliotecă.

Nu era vorba că nu putea dormi. Într-adevăr, era acasă de câteva ore și nu avusese probleme cu somnul și dormise foarte bine până acum. Odihna lui fusese fără îndoială rezultatul faptului că se luase, în sfârșit, la trântă cu sentimentele lui pentru Fiona și, în plus, că decisese, în cele din urmă, să facă ceva în acel sens.

O porni în jos pe scări și ignoră faptul că nu făcuse chiar nimic în fond. O, sigur că își ceruse scuze, îi spusese că voia să o viziteze oficial și îi lăsase limpede de înțeles că intențiile lui aveau un caracter

permanent, chiar dacă, de fapt, nu menționase niciodată căsătoria. Sau iubirea. În privința aceea, nu spusese cu adevărat mai nimic, deși avusese de gând să o facă. Nu-i așa?

Interveniseră pur și simplu împrejurările, asta era tot. După ce el și Fiona reveniseră în sala de bal, nu mai avuseseră nici o ocazie să discute în privat. Mai reușiseră doar să danseze o dată împreună și, dată fiind popularitatea Fionei, până și dansul acela fusese greu de obținut. Nu doar că era căutată, dar contesa stătuse cu ochii mici ca mărgelele ațintiți cu hotărâre pe fiecare mișcare a lui Jonathon. Până și Lady Norcroft păruse să urmărească îndeaproape activitățile lui Jonathon. Fusese foarte enervant. Nimeni nu avea încredere în el? Sau pur și simplu nu aveau încredere în el cândvenea vorba de Fiona? Caz în care prudența lor era cu adevărat justificată.

Cu toate acestea, chiar dacă nu avusese ocazia să o mai ia din nou în brațe sau să o sărute cu tandrețea pe care o merita, de fiecare dată când privirile lor se întâlniseră, ceva intens, special și fermecător se petrecea între ei. Era un sentiment palpabil de așteptare, de promisiune, iar Jonathon era uimit că toți cei care îi priveau nu îl observau. Sau poate că tocmai de aceea mătușa Fionei și contesa îi urmăriseră cu atenție. Cu siguranță Oliver, Warton și Cavendish comentaseră fiecare în parte, după ce Jonathon se întorsese din seră, faptul că nu mai arăta atât de nefericit ca până atunci. Într-adevăr, păruse foarte jovial.

Jonathon ajunse la baza scării curbate și coti în direcția bibliotecii, mișcându-se puțin mai prudent, având în vedere tendința dezordinii din casă de a se întinde și de a-l ataca fără nici o provocare prealabilă. Poate că trebuia să facă ceva în legătură cu locul acela înainte să aducă o soție în casă.

O soție? Fiona?

Ciudat, ideea unei soții... nu... ideea Fionei ca soție nu-l mai copleșea de frică. Ei bine, nu la fel de multă frică. Evident, mai exista o oarecare reținere, căci altfel n-ar mai fi șovăit să-și mărturisească sentimentele, să-și declare iubirea, să o ceară de soție și toate cele. Desigur, fusese cât pe ce să o facă, sau ceva pe aproape, atunci contesa și fiul ei îi întrerupseseră atât de brusc. *Bernardo*. Jonathon pufni cu dispreț și împinse ușa de la bibliotecă. Putea să înțeleagă de ce Fiona nu era deloc interesată de el.

Deschise ușa, ținu lampa sus ca să aibă cât mai multă lumină pentru a evita eventualele accidente și se îndreptă spre birou.

Totuși, dacă stătea să se gândească mai bine, Fiona nu îi spusese că nu era deloc interesată de conte. De fapt, nu spusese mai nimic despre el. O, îi comentase aroganța și păruse ușurată să plece din preajma lui, dar aceea putea prea bine să fie reticența firească a oricărei femei de a avea un nou iubit care dădea nas în nas cu un iubit mai vechi. Nu că ar fi existat dovezi că contele ar fi însemnat vreodată ceva pentru ea, chiar dacă Orsetti era cu siguranță mult prea afectuos față de ea. Iar Jonathon nu era iubitul ei. Încă. Deși ea îi oferise ocazia, avea douăzeci și cinci de ani și era foarte pricepută în arta flirtului, incredibil de dorită și deloc timidă sau șovăitoare în privința a ceea ce își dorea...

Afurisenia naibii, avea un trecut comun cu *Bernardo?*

Era întrebarea care îl smulsese din brațele unui somn adânc. Aceea și sentimentul persistent că îl mai văzuse pe conte pe undeva înainte. Și avea groaznica bănuială că se putea foarte bine să știe unde.

Portofoliul ei se afla pe birou. El se așeză și îl deschise. Răsfoi repede prin desene, căutându-le pe cele care înfățișau bărbați goi. Găsi desenul pe care îl căuta și se uită lung. Fu cuprins de un val de șoc. Se ridică de la birou și aprinse repede fiecare lampă din încăpere până ce biblioteca fu inundată de lumină. Se întoarse pe scaunul lui și studie desenul vreme îndelungată.

Avea dreptate. Mai văzuse chipul acela. Cât despre corp, îl văzuse și pe el? Îmbrăcat, desigur, dar totuși, dată fiind înălțimea și constituția trupului... Înjură în barbă. Companion, într-adevăr.

Și mai la obiect, companionul cui?

Fiona își îndreptă umerii, ridică inelul de pe ușa din față a lui Jonathon și îl lăsă să cadă. Era cel mai necuviincios lucru pe care îl făcuse vreodată. Nu mai fusese niciodată acasă la un bărbat neinvitată și neînsoțită. Dar Jonathon fusese cât pe ce să facă tot felul de promisiuni și de declarații minunate. Cine știe ce s-ar fi putut întâmpla dacă nu ar fi fost întrerupți atât de brusc cu o seară înainte? Și era mult prea nerăbdătoare ca să mai aștepte până când el venea să o viziteze oficial pentru ca discuția aceea să continue. De altfel, avea un scop legitim în afară de acela de a-și dori pur și simplu să-l vadă pe Jonathon acolo în dimineața aceea.

Mută sub braț exemplarul din *O capitulare satisfăcătoare* ambalat într-o hârtie maronie și bătu cu nerăbdare din picior. Legitim sau nu, cei mai mulți oameni i-ar fi văzut vizita doar ca pe ceva mai mult decât scandalos – tocmai motivul pentru care se afla acolo la o oră atât de matinală din zi.

Seara se terminase târziu pentru toată lumea. Surorile ei încă nu se duseseră la culcare când ea, Oliver și mătușa Edwina se întorseseră acasă, iar Fiona era încrezătoare că toți cei din casă, cu excepția servitorilor, dormeau încă. Cu puțin noroc, absența ei nu se va observa ore întregi. Faptul că reușise să se strecoare neobservată pe ușă, apoi să găsească o trăsură de închiriat era o minune în sine. Dar se putea ca așteptarea ca ușa să se deschidă să fie partea cea mai periculoasă a întregii aventuri.

Ridică mâna să bată din nou și ușa se deschise brusc. Un domn mai în vârstă, cu o expresie imposibil de citit pe chip, evident un majordom, o privi cu răceală.

Ea îi aruncă un zâmbet amabil.

– Bună dimineața. Aș dori să-l văd pe Lord Helmsley, te rog.

– Cine să-i spun că a venit în vizită, domnișoară? întrebă majordomul fără vreo șovăială, de parcă nu era ceva neobișnuit ca tinerele să-și facă apariția neanunțate la ușa lui Jonathon la primele ore ale dimineții.

„Să-și facă apariția sau să plece?"

Ea alungă iute gândul acela.

– Domnișoara Fairchild.

– Desigur, domnișoară.

O sclipire de curiozitate îi licări în ochi, dar era prea bine instruit să arate mai mult de atât. El o conduse în hol, apoi îi luă pelerina și boneta.

– Am să anunț sosirea dumneavoastră Excelenței Sale.

Dădu din cap și dispăru în umbrele din colțul îndepărtat al unei scări curbate.

Ea trase adânc aer în piept. Măcar părea că Jonathon era deja treaz, iar majordomul nu trebuia să-l trezească dintr-un somn adânc. Din patul lui. Se gândi la ideea de a-l trezi din somn sau din patul lui și chiar părea un mare păcat că nu putea să o facă chiar ea. Încă.

– Vă rog să mă urmați, domnișoară. Majordomul reapăru de nicăieri, și ea tresări. Simți cum fața i se aprinde, chiar dacă bărbatul

nu avea de unde să știe la ce se gândise se. Excelența Sa este în bibliotecă.

– Unde altundeva? murmură ea și o luă agale în urma slujitorului, spre o ușă aflată la vreo câțiva metri de hol.

Majordomul deschise ușa și se dădu într-o parte ca să o lase să treacă. Fiona intră și se întrebă dacă fusese îndrumată spre camera corectă. Dacă poate domnul mai în vârstă făcuse o confuzie. Încăperea nu semăna nicidecum cu o bibliotecă.

– Intră, răsună vocea lui Jonathon de undeva din adâncul labirintului de diverse obiecte de mobilier înalte și alte lucruri ornamentate și sculptate în fel și chip.

– Doamne sfinte, Jonathon, ce Dumnezeu este ăsta?

Ușa se închise în spatele ei, și ea sări ușor într-o parte. Nu că avea de ce să se teamă. Totuși, cine știa ce se ascundea în adâncurile nevăzute ale camerei?

– Este biblioteca mea.

Indignarea răsuna în vocea lui Jonathon.

– Nu fi absurd! Fiona făcu prudentă un pas în față. Chiar deasupra capului ei erau niște sulițe încrucișate ținute de statui nubiene enorme. Erau lucruri de genul pe care le puteai vedea într-un palat antic. Serios, ce este?

– Este biblioteca mea, spuse el din nou.

– Nu arată ca o bibliotecă.

Capul lui apăru din spatele unui stâlp, o coloană sau ceva de genul ăsta, cu alte câteva capete sculptate pe el. În funcție de lumină, probabil că un cap de om ar fi nimerit direct în sculpturi.

– Există cărți.

Ea pufni cu neîncredere.

– Unde?

– Pe rafturi.

– Și rafturile unde sunt?

El oftă enervat.

– De-a lungul peretelui.

– Da, desigur. Trebuie să existe pereți... pe undeva, spuse ea în șoaptă și înaintă atent de-a lungul a ceea ce putea fi o alee într-o grădină.

Aici era pur și simplu un spațiu gol în mijlocul dezordinii, suficient de larg încât să mergi, fără ca fustele ei să se agațe de o parte și de alta.

Locul era însă fascinant, chiar dacă era mult prea copleșitor de asimilat totul dintr-odată. Fiona bănuia că, dacă încerca, putea prea bine să-i bubuie capul. Ar fi avut nevoie de ani întregi doar ca să vadă tot ce se afla doar în camera aceea. Nu prea acordase vreo atenție în hol, dar acum se întreba dacă și restul casei era la fel.

– Arată ca un muzeu, murmură ea, văzând o fiară ciudată împăiată pe care nu reuși să o identifice. Fără etichete sau afișe, genul ăla de loc. Deși sigur ai putea să folosești etichete, afișe sau...

Jonathon apăru cu totul în peisaj, și Fiona îl privi lung.

– Nu ești îmbrăcat!

– Ba dimpotrivă, draga mea, sunt îmbrăcat. Am pantaloni de mătase, o cămașă și un halat. Pur și simplu, nu sunt suficient de atent îmbrăcat ca să primesc vizitatori, căci nu mă așteptam la companie. Ridică o sprânceană. Este foarte devreme pentru o vizită, nu-i așa?

– Da, dar m-am gândit că este mai bine să vin la ora asta din zi, când este mai puțin probabil ca vizita mea să fie observată și comentată. Ea îl studie mult timp. La drept vorbind, mă surprinde să te găsesc treaz atât de devreme. Abia dacă este trecut de prima oră a dimineții.

– Nu puteam dormi.

Se uită urât la Fiona de parcă ea ar fi fost de vină. Ceva sigur nu era în regulă. Ea îi întinse cartea.

– M-am gândit că, din moment ce continuăm cu cartea, o să ai nevoie de asta.

– A, da, *O capitulare satisfăcătoare*. Îi smulse practic volumul din mâini și îl aruncă pe birou, singurul spațiu relativ liber din încăpere. Mai este ceva?

– Da. Desigur, mai era ceva.

Mai erau nenumărate lucruri, dar în clipa aceea cel mai important era ce se întâmplase de azi-noapte.

Enervarea se dezlănțui înăuntrul ei. Nu făcuse nimic care să atragă o asemenea purtare, poate cu excepția unei vizite nepotrivite la o oră matinală a dimineții. Și se gândise că lui îi va plăcea oarecum sosirea ei neașteptată.

– Aș vrea să discut... Privirea ei se opri pe cartea ambalată în hârtie, aflată deasupra portofoliului ei. Despre litografii.

– Ce e cu litografiile? se răsti el.

– Îmi făceam griji pentru calitatea lor. Tonul ei se potrivi cu al lui. Dată fiind viteza cu care au fost realizate.

El făcu un gest din mână la auzul comentariului ei.

– Calitatea lor este excelentă. Abia dacă poți să faci diferența între originale și exemplarele copiate.

– Nu fi ridicol! pufni ea. Există o diferență imensă între desenele mele și copiile tale.

– Chiar crezi asta? El o privi. Poate că ar trebui să le comparăm direct?

– O idee excelentă, spuse ea tăios.

Fiona ocoli biroul, atingându-l ușor în trecere. Ce păcat că se aflau acolo împreună, singuri, unul dintre ei abia îmbrăcat, iar celălalt încercând să reziste ispitei pe care o reprezenta absența hainelor, iar tot ce puteau să facă era să se ciondănească. Sigur nu era vina ei, nu venise acolo să se certe cu el. Habar nu avea ce se întâmpla cu el, dar nu intenționa să-i permită să se poarte grosolan doar pentru că era într-o dispoziție proastă pentru vreun motiv inexplicabil.

Ea despachetă cartea, o deschise, apoi scoase desenele din portofoliu. Ajunse la prima litografie, găsi desenul corespunzător și le așeză una lângă alta.

– Iată! Acum îți dai seama despre ce vorbesc?

– Nu. El ridică din umeri. Nu văd nici o diferență vizibilă.

Într-adevăr, diferențele erau niște simple subtilități, mai curând de atribuit calității hârtiei diferite decât altui lucru. Litografii făcuseră o treabă foarte bună, mai ales dacă te gândeai la viteza cu care lucraseră. Fiona crezuse acest lucru încă de când văzuse exemplarul de probă. Totuși, fusese nevoită să spună ceva când el o întrebase dacă mai era ceva.

– Atunci poate că ar trebui să te uiți la astea. Mai alese o litografie și desenul corespunzător. Din nou, nu exista nici o diferență reală, dar nu își dorea ca el să îi ceară sau să o roage să plece înainte să descopere ce anume îl supărase. Deci?

– Din nou, nu văd absolut nici o problemă. El o privi pentru o clipă. Cu toate astea, ar trebui să analizăm restul litografiilor și să le comparăm cu originalele. Răsfoi prin carte până la unul dintre nudurile ei de bărbați, apoi găsi originalul și i le așeză în față. Vezi vreo problemă?

Ea se uită la cele două o clipă, apoi oftă.

– Nu chiar.

– Uită-te din nou, rosti el printre dinții încleștați.

Ea își arcui sprâncenele și se uită la el. Privirea lui era intensă și mai mult decât supărată. De ce Dumnezeu era supărat?

– Foarte bine.

Ea pufni și își întoarse atenția spre imaginile din fața ei.

Chiar nu vedea diferențe semnificative. Liniile corpurilor erau comparabile, variațiile de intensitate ale umbrelor și ale nuanțelor erau asemănătoare, expresiile chipurilor erau aproape exacte...

Ea încremeni și se uită lung la desenele pe care le avea în față. Cum de putuse să uite de asta?

– Deci?

Vocea lui răsună încordat. Fiona se chinui să păstreze o notă nonșalantă în glas.

– Nu văd absolut nici o diferență.

– Nici eu. Maxilarul lui se încleștă. Ceea ce văd este o asemănare evidentă cu cineva pe care l-am întâlnit recent.

– Serios? Ea făcu ochii mari cu un aer nevinovat. În cele mai multe situații, Fiona credea cu adevărat că sinceritatea era cea mai bună opțiune. Totuși, aceea nu era una dintre acele situații. Eu nu.

– Nici una?

Ea clătină din cap.

– Nu.

– Nici măcar una?

– Nici cea mai mică.

– Hai, Fiona! Ochii lui Jonathon se îngustară. Domnul ăsta nu-ți amintește de cineva care îți este cunoscut?

– Nu din câte îmi amintesc, spuse ea cu voioșie.

– Nu prezintă nici o asemănare cu... contele Orsetti?

– Oh, în treacăt, bănuiesc că există o vagă asemănare. Ea aruncă o privire spre desene. Numai prin faptul că amândoi sunt italieni. Bruneți. Foarte chipeși...

– Arată exact ca Orsetti. El lovi cu mâna pe desen. Acesta este Orsetti! L-ai desenat pe Orsetti! Gol!

– Nu fi absurd! pufni ea. Cu siguranță că nu l-am desenat.

– Este sau nu Orsetti?

– Nu.

Nu era chiar o minciună. El o privi neîncrezător.

– Ăsta de pe hârtie nu este corpul gol al lui Orsetti?

– În nici un caz, spuse ea cu aroganță.

– Sigur seamănă cu el.

– Deci l-ai văzut pe Orsetti fără haine? întrebă ea mult prea amabil.

– Sigur că nu l-am văzut fără haine! El lovi ușor cu degetul în desene. Dar i-aș recunoaște fața oriunde.

– Oh, *fața*. Vorbești despre față. Ea ridică nonșalant din umăr. Ei bine, asta este o cu totul altă problemă.

Fruntea lui se încruntă în confuzie.

– Cum adică o cu totul altă problemă?

– Fața este o problemă complet separată de corp.

– Fiona!

– Foarte bine, atunci, recunosc. Ea își dădu ochii peste cap. Este chipul lui Orsetti...

– Aha!

– Dar nu este corpul lui.

– Ce?

– Din când în când – își alese cuvintele cu atenție – devenea foarte plictisitor să desenăm același model la nesfârșit. Unii dintre noi ne amuzam atunci prin... Făcu o pauză. Nu suna deloc bine. Folosirea unui cap diferit decât cel al modelului.

Jonathon trase șocat aer în piept.

– Puneați fața unui bărbat pe corpul altuia?

– Era o... Ea se gândi o clipă. O farsă. O farsă amuzantă.

– O farsă? Ochii lui Jonathon se făcură mari. Puneați deliberat capul unui bărbat pe corpul altuia și îi spuneați farsă?

Ea se uită lung la el. Reacția lui era atât neașteptată, cât și mult prea exagerată în situația dată. De altfel, cu siguranță el, dintre toți oamenii, înțelegea o farsă, nu?

– Da, o farsă și, cum... – ea căută cuvântul potrivit – ... *proprietarul* capului nu avea să știe niciodată de folosirea lui și, aș putea să adaug, nici modelele nu vedeau vreodată lucrarea terminată, era, pe deasupra, o farsă inofensivă.

– Nu cred că este deloc inofensivă.

Indignarea îi răsună în glas. Ai fi zis că era capul lui cel care fusese înlocuit cu altul. Ea se încruntă.

– De ce?

– Pentru că...

– Pentru că? întrebă ea.

– Pentru că, dacă nu știi că este o farsă, ai putea să fii tentat să crezi că...

– Să crezi că... ce?

Vocea ei se înăspri.

– Că tu... El își flutură mâna spre desen. ... și el...

Fiona îngustă ochii.

– Că eu și el ce?

– Bine.

Vocea lui Jonathon șovăi și, pentru prima dată de la sosirea ei, nu mai păru sigur pe el.

– Că l-am văzut pe Orsetti gol? zise ea încet. Că poate Orsetti m-a văzut dezbrăcată? Asta ai crezut?

El șovăi. Avea aerul unui bărbat care tocmai călcase în ceva neplăcut pe stradă și habar nu avea cum să se curețe pe pantofi.

– Nu.

Ei i se tăie răsuflarea.

– Ba da! Te-ai gândit că eu și, chiar mai rău, Orsetti? *Orsetti?*

– Sigur îți dai seama cum de-am putut să fac o asemenea presupunere, rosti el cu un glas slab.

– Sigur nu pot! Orsetti este un măgar îngâmfat. Cum de n-ai reușit să observi asta? Crezi sincer că Orsetti este genul de bărbat de care m-aș simți atrasă? Genul de bărbat pe care mi-aș dori să-l desenez – ea aproape își scuipă cuvintele – nud?

– Poate că nu, dar...

– Sau să fac altceva cu nudul lui?

– Nu, nu, desigur că nu, spuse el repede, dar era evident că așa crezuse.

Ea fu cuprinsă de furie.

– Se pare, milord, că ai sărit la o altă concluzie neinspirată. Este un obicei de-al tău?

– Numai cu tine, mormăi el.

– Chiar crezi sincer că sunt genul de femeie care și-ar risipi virtutea...

Jonathon tresări la auzul cuvântului.

– Pe un idiot ca Orsetti? Ea îl lovi în umăr. Crezi că nu am minte? Că nu am inteligență? Că nu am gust?

Jonathon făcu un pas înapoi.

– Se știe că femeile își pierd inima în fața idioților...

– Sigur că pot înțelege asta! „Din moment ce mă uit la un idiot chiar în timp ce vorbesc!" Cu toate astea, nu este vorba despre pierderea inimii mele, nu-i așa?

Ea îl lovi din nou. El făcu din nou un pas înapoi.

– Sigur îți dai seama cum de m-am putut gândi...

– Sigur nu pot.

Îl mai lovi o dată.

– Au! Își frecă umărul. Doare puțin, să știi.

– Bun!

Își sublinie cuvântul cu altă lovitură.

– Încetează!

Îl împinse din nou.

– Nu.

– Ascultă aici, Fiona! El o apucă de mână. Ai tot dreptul să fii supărată. Totuși, nu mă poți acuza cu totul pentru asta.

– Ba sigur că pot.

Ea încercă să-și tragă mâna înapoi, dar el o strânse mai tare.

– Se putea să adun doi plus doi și să-mi iasă cinci, dar acțiunile, precum și cuvintele tale, atunci când sunt interpretate incorect, cum recunosc, fără doar și poate, că am făcut eu – îi întâlni hotărât privirea – ar putea să facă pe cineva să creadă că ai fost mult mai liberă în atențiile acordate decât în realitate.

Fiona icni.

– Eu niciodată...

El o trase mai aproape.

– Mi-ai spus sau nu o dată că voiai să răspunzi la sărutul meu atunci când te-am sărutat?

– Se poate să fi spus ceva de genul, dar asta abia dacă înseamnă...

– Și mi-ai spus sau nu că nu-ți mai pasă de virtute? Se uită lung la ea, expresia din ochii lui provocând-o să-i respingă acuza. Și că-ți dorești să mă ai în adevăratul sens al expresiei?

Ea pufni.

– N-am spus niciodată în adevăratul sens al expresiei.

– Se subînțelegea. O privi direct în ochi, cu chipul lui la doar câțiva centimetri de al ei, cea mai ușoară idee a unui zâmbet arogant arcuindu-i colțurile gurii. Și mi-ai cerut sau nu să mă însor cu tine când abia dacă ne cunoșteam?

Ea se uită lung la el.

– Eram disperată.

– Ești disperată acum?

– Nu, i-o întoarse ea. Da. Nu știu. Nu s-a schimbat nimic. Eu...

– Totul s-a schimbat.

Vocea lui era scăzută și brusc gravă.

De îndată, deveni conștientă de corpul ei apăsat pe al lui. De mâna ei lipită pe pieptul lui. De o senzație concretă de inevitabil care plutea în aer. Ea își ținu respirația.

– Da?

– S-a schimbat pentru mine. Își coborî buzele peste ale ei. Pentru tine s-a schimbat?

– Nu.

Jonathon încremeni.

– Încă vreau să te sărut. Ea înghiți în sec. Încă... te vreau.

El îi eliberă mâna și o cuprinse în brațe, trăgând-o mai tare aproape de el.

– Bun.

– Îți dai seama că n-o să mai fie cale de întoarcere? murmurară buzele ei lângă ale lui.

– Da.

El își desprinse buzele de ale ei și îi sărută linia maxilarului.

Încântarea o traversă din cap până în picioare și își lăsă capul pe spate. Buzele lui alunecară pe bărbia ei și pe gât. Ea icni.

– Înțelegi și că niciodată... nu am...

– Da. Murmură cuvintele pe gâtul ei. Mă predau, domnișoară Fairchild.

Mâinile ei se lipiră pe pieptul lui și căldura corpului lui trecu prin mătasea halatului și a cămășii. Direct în sufletul ei.

Mâinile lui o mângâiară pe spate, și ea își întoarse fața spre a lui. Buzele lui le întâlniră pe ale ei ferm și sigur. Fără ezitare. Fără dubii. Fără întrebări. Cu un aer de predestinare. Un sentiment copleșitor de certitudine și o nevoie irezistibilă o luară cu asalt. Și se predă.

Fiona se trase înapoi și îi întâlni privirea.

– Mi-am dorit dintotdeauna să fiu doamna care te însoțea la o întâlnire clandestină în bibliotecă.

El zâmbi.

– Abia dacă merită numele de bibliotecă.

– Și totuși, sunt cărți.

Îl cuprinse în brațe și își apăsă buzele pe ale lui cu o înflăcărare care îl luă prin surprindere și îl destabiliză.

Făcu împleticit un pas înapoi. Ea se străduí să-și mențină echilibrul. El își prinse piciorul în ceva nevăzut, ea se agăță de el și amândoi căzură pe spate. Și s-ar fi rostogolit pe podea dacă ar mai fi fost loc pentru așa ceva. De fapt, Jonathon aterizâ în fund pe ceva

ce Fiona nu reuși să vadă, iar ea se prăbuși mai mult sau mai puțin într-un morman de fuste și jupoane deasupra lui.

El ridică spre ea o privire ironică.

– Mă tem, Fiona, că biblioteca asta n-o să ducă la nimic romantic. Se mișcă și făcu o grimasă. Cel puțin nu fără niște dureri mari.

– Nu-mi pasă.

Ea se aplecă în față, îi cuprinse fața între mâini și îl sărută, încet, intenționat și senzual. Își dorea asta, îl voia pe el, mai mult decât ar fi crezut vreodată că este posibil și nu avea de gând să lase ca un muzeu să se interpună între ei.

– Deși nu mi-ar plăcea să suferi.

El își trase capul înapoi și o privi de parcă era surprins de natura seducătoare a sărutului ei sau de propria reacție.

– Cum nici mie nu mi-ar plăcea, murmură el, apoi o împinse în picioare și se ridică. Mi-a cam ajuns, Fiona Fairchild. Ne-am îndreptat spre asta din clipa în care ne-am întâlnit. O trase spre el și o sărută apăsat, apoi o îndepărtă din nou. Te-am dorit de când te-am văzut prima dată în biblioteca de la Effington House și n-am să mai permit ca nimic să ne despartă acum.

O prinse de mână și începu să-și croiască drum spre ușă.

– Jonathon! icni ea cu o uimire prefăcută. Unde mă duci?

– În patul meu. El evită o armură. Deja a trecut timpul pentru asta.

– Chiar așa, murmură ea, și fustele i se prinseră într-o sculptură înaltă, care avea un aer tribal și deloc prietenos. Dacă slujitorii o să ne vadă, o să înceapă să vorbească.

El se opri și încercă să îi descurce fustele.

– Dacă vorbesc, o să-i dau afară.

– Ce se întâmplă dacă eu decid că nu vreau să te însoțesc în patul tău? spuse ea și trase nerăbdătoare de fusta prinsă.

– N-o să faci asta. Se încruntă și trase de material. Fustele se eliberară brusc cu un sunet care nu prevesti nimic bun. Se uită lung la ea. O să o faci?

Ei i se tăie răsuflarea.

– În nici un caz.

– Se pare că vărul tău a avut dreptate. Zâmbi malițios și se îndreptă din nou spre ușă, trăgând-o după el. Ești perfectă pentru mine.

Ea râse și se minună că nu era deloc șovăitoare la ideea de a-l urma în patul lui sau în altă parte. Desigur, dat fiind ceea ce îi spusese

el cu o noapte înainte și, chiar mai important, ceea ce nu îi spusese, era foarte sigură că intenționa să se însoare cu ea. Dar pur și simplu nu mai conta. Se minună și de acel lucru. Toate femeile care ajunseseră la o anumită vârstă fără să se mărite decideau să arunce prudența pe geam și să sară în patul bărbatului pe care îl iubeau? Indiferent ce se întâmpla după, indiferent cu cine se mărita, asta era ceea ce își dorea acum. Și dacă urma să nu mai primească nici un alt lucru pe care și-l dorea tot restul vieții, măcar va avea acest moment. Îl va fi avut pe el. Va fi avut dragostea.

Jonathon ajunse la ușă, aruncă o privire prudentă în stânga și în dreapta, apoi se întoarse spre ea.

– O să fugim spre scări. Ești gata?

Întrebarea pluti în aer între ei mai plină de sens decât avusese el de gând. Ea dădu din cap hotărâtă.

– Sunt.

O strânse de mână și împreună se strecurară pe ușă. Îl urmă pe porțiunea scurtă care îi despărțea de scară, apoi urcară scările și traversară un alt coridor scurt. El se mișcă discret, de parcă era un hoț, nu proprietarul casei. Totuși, o făcu să se simtă încântător de necuviincioasă și nu pur și simplu neliniștită, deși cu fiecare pas care o aducea mai aproape de patul lui ea chiar observă anumiți fiori de nerăbdare.

Jonathon deschise brusc o ușă, intră, o trase după el și, cu o mișcare rapidă, închise ușa în urma ei, o apăsă cu spatele de ușă și o sărută. Lung și apăsat, până ce ușa deveni singurul lucru care o mai ținea în picioare. Până ce oasele i se topiră sub efectul înflăcărării și al dorinței. Până ce nu își mai dori decât... mai mult.

Cu abilitate, el o întoarse și îi desfăcu repede copcile de la corsaj, apoi îi trase rochia peste umeri, până la mijloc. Buzele lui îi mângâiară gâtul, iar ea gemu încet. El îi descheie juponul pe care îl purta și îl împinse, alături de rochie, peste șolduri, până ce amândouă aterizară la picioarele ei. Fiona se îmbrăcase în grabă, fără ajutorul unei slujnice, iar corsetul nu era la fel de bine strâns pe cât ar fi fost altfel și își dădu seama, în timp ce aerul rece al dimineții se întâlni cu focul buzelor lui pe umerii ei și cu căldura mâinilor lui pe mijlocul ei, că ea se așteptase pe deplin să ajungă în punctul acela. Chiar își dorise. Plănuise.

Se răsuci ca să se întoarcă cu fața spre el și își înfășură brațele în jurul gâtului lui. Buzele lui le revendicară pe ale ei și degetele trecură

peste partea din față a corsetului până ce ajunseră să se joace peste sânii țintuiți de material. Ea icni la atingerea lui, de nerăbdare și de nevoie. Îi dădu mâinile la o parte și desfăcu cheotorile din față ale corsetului, care ateriză numaidecât pe podea. El trase de panglica cămășuței și o descheie până la talie, iar mâinile lui îi cuprinseră sânii goi.

Fiona își sprijini capul de ușă și se arcui în sus pentru a-i întâlni atingerea. El își desprinse buzele de ale ei și se aplecă să-i ia un sân în gură. Ea își așeză mâinile pe umerii lui și se lăsă învăluită de senzația gurii lui pe carnea ei. Se lăsă copleșită. Și încercă să respire. El își întoarse atenția spre celălalt sân și ea își îngropă degetele în carnea lui. Și își dori din nou... mai mult.

Fără nici un avertisment, el se îndepărtă și, înainte ca ea să se mai poată împotrivi, a luă în brațe, împinse la o parte rochia, se întoarse și făcu un pas în față. Și se împiedică imediat în ceva.

– La naiba!

– Poftim?

Simțurile îi erau confuze și ea clătină din cap.

– Camera asta afurisită este mai groaznică decât biblioteca, mormăi el și încercă să-și croiască drum prin încăpere cu ea în brațe.

– Doamne sfinte, este, nu-i așa? murmură ea, uitându-se la un dormitor la fel de încărcat ca biblioteca, cu la fel de multe curiozități și piese de mobilier ciudat și exotic. Chiar dacă cuvântul erotic era probabil mai potrivit. Fascinant!

– O, nu! Nu o să fii distrată de... colecția asta. Hotărârea îi răsună în glas. Cu toate că, la drept vorbind – zâmbi spre ea cu un aer necuviincios – trebuie să recunosc meritele unui cadru potrivit al scenei.

O puse pe picioare în fața a ceea ce era probabil cel mai deosebit pat pe care îl văzuse ea vreodată.

Era enorm, în stil chinezesc și semăna mai mult cu o cameră mică decât cu un simplu pat. Avea baldachin și panouri sculptate cu ajur pe trei laturi, în care erau înfățișați dragoni și tot felul de creaturi orientale. Era învăluit într-un aer de misticism hedonist, de parcă ar fi fost un loc în care fecioarele erau dezvirginate ca jertfe aduse unui zeu nesătul și unde ele veneau cu nerăbdare, cu un zâmbet pe chip și o nevoie aprigă în trup.

– Doamne sfinte, spuse ea cu răsuflarea întretăiată.

– Este impresionant, nu-i așa?

Era lăcuit și lumina strălucea pe sculpturi de parcă era vie. Și era... roșu.

– Este îngrozitor, spuse ea în șoaptă. Și decadent. Și...

El își arcui o sprânceană.

– Și?

– Și urlă din toți rărunchii că scopul lui principal nu este somnul.

– Da, ei bine, bănuiesc... Jonathon părea să nu se simtă deloc în largul lui. Nu l-am cumpărat, sa știi, a venit odată cu casa, iar eu...

– Jonathon. Fiona se întoarse spre el și trase de nodul de la cordonul halatului lui. Poate că nu ți-ai dat încă seama, dar, în timp ce stau aici, îmbrăcată doar în cămășuță, ciorapi și pantofi, nici scopul meu principal nu este să dorm. Ea desfăcu nodul, și el își scoase halatul. În clipa asta nu mă preocupă nimic altceva decât să mă asigur că ești la fel de sumar îmbrăcat ca mine.

– Nici n-ai idee cât mă bucur să aud asta.

El își scoase cămașa peste cap, o aruncă deoparte, apoi o cuprinse din nou în brațe ca să o sărute cu patimă. Sânii ei se apăsară pe pieptul lui gol, iar mădularul de sub mătasea pantalonilor lui era tare pe corpul ei.

– Am o idee, murmură ea.

El râse, o ridică și o așeză pe toată lungimea patului, dar chiar și atunci când ea își întinse mâinile deasupra capului, nu reuși să atingă tăblia din celălalt capăt. Simpla dimensiune vorbea despre o zbenguială de o natură carnală. Îl privi cum îi scoate pantofii, apoi cum îi trage încet ciorapii până ce nu mai rămase decât în cămășuța subțire. El dădu să se descheie la pantaloni, iar ea se sprijini pe coate și îl urmări.

El șovăi, îi surprinse privirea și schiță o grimasă.

– Acum știu cum s-au simțit modelele tale.

– Ei bine, eu n-am văzut niciodată...

Fața îi fu cuprinsă de o îmbujorare fierbinte.

– Este oarecum intimidant, să știi.

– Îmi pare rău, n-am vrut să fie așa.

– Ai mai văzut bărbați dezbrăcați până acum. Destul de în detaliu, aș adăuga, având în vedere detaliile din desenele tale.

– Da, dar bărbații nu m-au mai văzut niciodată dezbrăcată pe mine. În plus, aceea a fost cu totul altceva și absolut impersonal. Asta – flutură o mână spre umflătura din pantalonii lui – este ceva mai mult decât personal.

– Într-adevăr, este, murmură Jonathon, trase adânc aer în piept și își scoase pantalonii.

Fiona îl privi lung. Mai văzuse înainte bărbați complet expuși în numele artei, dar după impactul inițial nu devenise mai important decât atunci când i se arăta o portocală sau o... o banană pe care trebuia să o deseneze. Cu siguranță nu văzuse niciodată părțile intime ale unui domn... pregătite, erecte și incredibil de mari. Era în același timp înfricoșător și fascinant.

Ea se ridică în genunchi, își trase cămășuța peste cap și o lăsă să cadă într-o parte. Jonathon se apropie de marginea patului, îi ridică bărbia cu două degete și își trecu buzele peste ale ei până ce gura ei se deschise sub a lui. Limba lui o întâlni pe a ei, o gustă, o bău până când ea tânji după atingerea lui, și totuși el nu veni mai aproape. Putea să simtă căldura corpului lui dezgolit, la doar câțiva centimetri de ea, și își dori să-și apese pielea pe a lui și știu că și el își dorea același lucru. Și, cu fiecare clipă în care nu îl atingea, cu fiecare secundă în care el nu o atingea, dorința se învolbura și creștea înăuntrul ei.

În cele din urmă, ea își lipi mâinile pe pieptul lui, pe părul aspru care se desena pe pielea lui și coborî peste abdomen. Mușchii lui se încordară sub atingerea ei. Își trecu degetele peste dealurile și văile pieptului lui, explorând cu o atingere personală ceea ce desenase impersonal. Mâinile ei plutiră mai jos, peste întinderea plată a abdomenului lui, și ea îl simți cum își ține respirația, de parcă aștepta. O aștepta pe ea. Își trecu mâna peste membrul lui, care tresări sub degetele ei. Era mult mai tare decât se așteptase și mai fin ca mătasea la atingere. Își înfășură degetele în jurul lui și el gemu, apoi o cuprinse în brațe și, împreună, se rostogoliră în pat.

Dintr-odată, pasiunea explodă între ei. Cu brațele împletite, cu picioarele încurcate, gurile le erau peste tot în același timp. Ea voia, nu, avea nevoie să îl atingă, să îl guste, să simtă căldura cărnii sale apăsată pe a ei. Și avea nevoie ca el să o atingă. Să o guste. Să o facă a lui.

El își plimbă mâna peste piciorul ei, de-a lungul interiorului coapsei, până la punctul de întâlnire al picioarelor lor și mai departe. Îi simți degetele pe ea, își simți propria umezeală alunecoasă și o plăcere diferită de tot ceea ce mai cunoscuse înainte. El o mângâie încet, ușor, în timp ce buzele lui cutreierară peste umerii, gâtul, sânii ei. Trupul lui se mișcă peste al ei, și propriul ei trup se arcui pentru

a-l întâlni. Se pierdu în senzațiile splendide care îi traversară corpul, care îi învăluiră sufletul. Și își dori mai mult.

Degetele lui se mișcară tot mai alert, până ce mintea ei, viața ei se restrânseră pentru a nu mai include nimic altceva decât plăcerea extraordinară a atingerii lui. Tensiunea se încordă în interiorul ei până ce avu impresia că se frânge în o mie de bucăți. Și își dori să se frângă. Tânji să se frângă. Se frânse.

Brusc, el se opri, și ea se agăță de el și gemu cu o disperare care răsună complet străin în propriile urechi. De parcă ar fi venit de la altcineva sau de altundeva.

El se mută și se așeză între picioarele ei, iar ea își ținu respirația. O pătrunse încet. Nu era la fel de încântător ca mângâierea lui, dar totuși nu era neplăcut. Un sentiment chiar foarte frumos de plenitudine. El se opri, apoi se împinse tare. Ea simți cea mai mică înțepătură de durere și i se tăie răsuflarea.

– Fiona? murmură el pe gâtul ei. Ești...

– Da, da, sunt bine, spuse ea cu un aer vioi, chiar dacă o duru puțin. Continuă!

– Continuă!

El chicoti, iar mișcarea lui reverberă înăuntrul ei.

Ea zâmbi. Chiar suna absurd, ca și cum l-ar fi încurajat să facă o plimbare prin parc. Chiar și așa, ea se mișcă puțin, iar el se așeză mai adânc în ea. Corpul ei vibră în jurul lui. El rămase nemișcat vreme îndelungată, apoi se retrase încet și alunecă din nou înăuntru. Era incitant și foarte plăcut. El continuă să se împingă și să se retragă înapoi ușor, iar sentimentul deveni mai mult decât plăcut. Își înfășură picioarele în jurul lui. Ritmul mișcărilor lui deveni mai rapid, mai apăsat. Se arcui ca să-l întâlnească. Senzația splendidă, delicată și diferită de tot ce își imaginase vreodată o traversă. O cuceri. O revendică. Sângele i se învolbură în vene în acord cu penetrările lui.

Tensiunea pe care o simțise mai devreme reveni. Arcul dinăuntrul ei se încordă.

Îl auzi pe Jonathon gemând ușor. Se cutremură pe trupul ei și o penetră din nou și din nou. Fără nici un avertisment, trupul ei explodă pe al lui. Se arcui în sus, și valuri de plăcere primare, primordiale, ca nimic din ce își închipuise vreodată, o cuprinseră în iureșul lor și îi zguduiră corpul. Și îi atinseră sufletul.

El se mută, o trase cu el și ajunseră unul lângă altul, încă înfășurați în brațele celuilalt, cu trupurile încă unite. Putea să simtă bătăile nebunești ale inimii lui pe inima ei, cumva mai intime, mai personale chiar decât uniunea lor, inimile lor bătând ca una. Privirea ei o întâlni pe a lui și el o sărută.

– Ai vrea să știi la ce mă gândesc, domnișoară Fairchild?

– Cred că pot să simt la ce te gândești, Lord Helmsley.

El zâmbi larg.

– Da, ei bine, și la asta.

O sărută din nou încet, iar ea se întrebă dacă își dădea seama că îi împărtășea gândurile.

El își înălță capul și se uită în ochii ei. Vocea îi era ușoară, dar ochii îi erau întunecați de pasiune și dorință.

– Acum va trebui să mă însor cu tine, să știi. Acum că m-ai compromis.

– Mă gândeam că tu, ca bărbat, ești supus unor standarde diferite și nu poți să fii compromis.

Încă mai putea să-l simtă înăuntrul ei și își schimbă ușor poziția ca să îl țină exact acolo unde era.

– M-am înșelat, spuse el cu un aer ironic. Sigur sunt compromis.

Ea își mișcă poziția ca să se așeze deasupra lui și să își apese șoldurile pe ale lui, încântată de expresia plăcerii îndurerate care îi străbătu chipul.

– Ciudat, nu mi se pare că ești deloc compromis.

– Am încredere că mai funcționez încă. Fără să îi dea de veste, el o întoarse și se așeză mai adânc înăuntrul ei. Se pare că m-am înșelat. El zâmbi larg. Până la urmă, nu sunt chiar compromis.

– Nu, oftă ea și își mișcă șoldurile pentru a-l încuraja. Nu pari să fii compromis, dar ar trebui să ne asigurăm.

– Într-adevăr, ar trebui. El chicoti, apoi înălță capul și se uită la ea. M-am înșelat, să știi.

– În legătură cu compromiterea ta? Își trecu degetele în sus și în jos pe spatele lui. Cu Orsetti? Cu...

– Nu mai contează. El aproape că mârâi cuvintele. Este de ajuns să spun că m-am înșelat în privința multor lucruri.

Fiona râse și se delectă cu felul în care sunetul răsuna prin ea și prin el.

– Și, în plus, am de gând să te las să-mi amintești cât de mult m-am înșelat în fiecare zi pentru tot restul vieții mele.

– Da? Ea zâmbi. Atunci că înțeleg că tot ai de gând să mă vizitezi oficial?

– Chiar așa am de gând să fac. El se jucă cu nasul pe gâtul ei. Acum, dacă nu mai ai alte întrebări...

– Doar una. Ea se înfioră, felul în care o atingea era peste măsură de încântător. De unde ai știut numele orhideelor din seră?

Îi simți zâmbetul pe gât.

– Știu câte puțin despre un număr mare de lucruri, dar nu foarte mult despre un lucru.

– Înțeleg, murmură ea și se predă în fața plăcerii atingerii lui.

O clipă mai târziu, Fiona își dădu seama că el se mai înșela în privința unui lucru.

Exista cel puțin un lucru despre care știa foarte multe.

Capitolul 14

Mai târziu în acea zi, la o oră mult mai respectabilă pentru vizite, dacă vizitele erau lucrul la care te gândeai și nu ceva cu un caracter mai scandalos...

– O, sigur a fost mâna destinului. Judith luă o ceașcă de ceai de la Fiona. Ce altceva ar putea să o explice?

– O minune, aș fi tentată să cred. Fiona zâmbi larg. Sau simplul noroc.

– Prostii! Chiar dacă subscriu la ideea că norocul este mereu mai important decât îndemânarea în orice demers, în cazul ăsta cred că există puteri mai mari la mijloc. Simplul fapt că ai reușit să-i faci o vizită lui Jonathon și să te întorci acasă fără ca nimeni din familia ta nici măcar să nu-ți fi observat absența vorbește cu siguranță despre destin.

– Totuși, era foarte devreme, murmură Fiona. Abia trecut de zorii zilei.

– Și totuși, au fost oameni care n-au plecat de la balul meu până foarte devreme dimineața. Judith luă o gură de ceai. Abia trecut de zorii zilei. Date fiind activitățile voastre și pe ale altora pe care i-aș putea numi, pe străzile Londrei a fost o îmbulzeală de du-te-vino

la primele ore ale dimineții. Ai mare noroc că n-ai fost văzută. Cu toate că, spuse ea gânditoare, cum acest du-te-vino a fost în principiu de natură clandestină, este posibil ca toți cei cu care te-ai intersectat să fi fost prea ocupați să-și ascundă propriile scopuri ca să-ți mai dea vreo atenție. Judith zâmbi cu un aer necuviincios. A fost un bal de mare succes.

Fiona râse. Indiferent dacă voiai să-i spui minune, noroc sau destin, chiar era un mare noroc că vizita matinală la Jonathon nu fusese observată de nimeni, cu excepția majordomului lui, despre care spera să fie la fel de discret pe cât era de eficient. În ciuda orei, omul chiar îi găsise o trăsură de închiriat care să o ducă acasă.

– Desigur, dacă Jonathon te-ar fi însoțit acasă, spuse Judith într-o doară, și ați fi fost descoperiți...

– Am fi dat de naiba și chiar aș prefera mult să evit o asemenea situație.

Dacă Fiona ar fi fost surprinsă întorcându-se acasă singură, poate că s-ar fi gândit la niște explicații raționale legate de motivul pentru care se afla pe afară la ora aceea a dimineții. Dar să fie surprinsă însoțită de Jonathon... Se cutremură la gândul acela.

– Nu-mi doresc în nici un caz un soț care să fi fost forțat să se însoare. Chiar dacă soțul în cauză este singurul pe care mi-l doresc.

– Și cel care te dorește, spuse Judith cu hotărâre.

– O să vedem, zise Fiona nonșalantă, de parcă nici ea, nici Judith nu erau pe deplin încrezătoare că Jonathon își va afirma atât afecțiunea, cât și intenția de a se însura când urma să vină mai târziu în vizită la Fiona. Nu zisese el asta doar cu câteva ore mai devreme?

– Știam că totul o să se rezolve, spuse Judith complice. Am știut din momentul în care Jonathon mi-a cerut sfatul pentru prima dată. Iar după azi-noapte, n-am mai avut nici un dubiu.

– Serios? Fiona își arcui o sprânceană. Atunci vizita ta de azi a fost doar ca să-ți confirmi...

– Sunt încrezătoare, draga mea, nu infailibilă. Judith zâmbi și sorbi din ceai. Bineînțeles, muream să știu ce altceva s-ar mai fi putut întâmpla între voi doi după întâlnirea aceea atât de interesantă din seră.

– Nu i-aș spune deloc interesantă. Fiona zâmbi larg. I-aș spune incomodă și foarte enervantă.

– Îmi doresc să fi văzut expresia lui Jonathon când și-a dat seama unde mai văzuse chipul contelui.

– A fost... Fiona râse. Memorabil.

– Îmi pot închipui. Judith clătină din cap. Jonathon n-a fost niciodată nevoit să concureze pentru nimic, în special pentru femei, cred pentru că n-a mai întâlnit niciodată una pe care să și-o dorească cu adevărat. Și nu am știut niciodată că e gelos. În plus, el nu-i obișnuit să greșească și nici nu este genul de bărbat care să tragă concluzii pripite. Fără îndoială, toate astea sunt teribil de derutante pentru el. Dacă nu mi-ar fi un prieten atât de drag, totul mi s-ar părea foarte amuzant.

Fiona sorbi din ceai.

– Dar ți se pare amuzant.

– Se pare că nu sunt o prietenă atât de bună pe cât credeam. Judith ridică din umeri și puse ceașca jos. Cu toate astea, în curând o să fii marchiza de Helmsley și viitoarea ducesă de Roxborough, iar eu am avut un rol în povestea asta, indiferent cât de mic.

– Mai important este că surorile mele vor avea mijloacele necesare să-și găsească soți buni, spuse Fiona repede.

– Da, da. Judith flutură o mână la auzul comentariului. Asta este mai important decât să te măriți cu bărbatul bogat, cu titlul pe care îl dorești și să trăiești fericită până la adânci bătrânețe.

– *Poate că nu este mai important.*

Fiona râse, și Judith i se alătură.

– Ei bine, după cum spune mereu Shakespeare, în vorbele unui actor sau ale altuia, totul este bine când se termină cu bine, iar eu bănuiesc că această comedie, în mod special, o să se încheie foarte bine în clipa în care Excelența Sa o să vină în vizită. Oricât de mult îmi displace ideea de a rata asta – Judith se ridică în picioare – mai am alte câteva vizite de făcut. Al tău n-a fost singurul fir interesant care a rămas suspendat în aer la finalul balului. În mod evident, A douăsprezecea noapte este mai plină de posibilități decât îmi imaginasem. O sclipire mulțumită licări în ochii lui Judith. Se prea poate să devină un eveniment anual.

– Judith. Fiona se ridică în picioare și apucă mâinile celeilalte femei. Îți mulțumesc că ai venit azi aici. Chiar nu aveam cu cine să pot vorbi despre... tot. Nu pot să mi le fac confidente pe surorile mele. Sigur nu-mi doresc să mă impun ca un – făcu o grimasă când rosti cuvântul – un exemplu *imoral* pentru ele, cât despre mătușa Edwina, ei bine, la drept vorbind, mătușa Edwina este o eternă surpriză. Habar n-am ce ar spune și prefer să nu aflu. Dar știam că tu o să înțelegi.

– O fire înțelegătoare este blestemul unei reputații interesante. Judith scoase un oftat dramatic, apoi îi oferi un zâmbet sincer. Am vorbit serios, Fiona, când ți-am spus că vreau să-ți fiu prietenă. Și ca prietenă, sunt curioasă. O studie gânditoare pe femeia mai tânără. Știu că ești sublim de fericită în clipa asta și sigur că tu și Jonathon o să vă petreceți împreună restul vieții. Chiar am certitudinea asta, dar dacă, o, chiar detest să aduc vorba, dar... Privirea lui Judith o întâlni pe a Fionei. Dar dacă ne înșelăm? În privința sentimentelor lui, a destinului și a tuturor lucrurilor? Bărbații sunt creaturi ciudate, în general, și cel mai bine este să nu te bazezi pe nici un fel de purtare rațională din partea lor. Din proprie experiență am învățat că abia dacă își înțeleg propriile gânduri atunci când vine vorba de lucruri importante legate de viață, dragoste și restul. Te-ai gândit la asta?

– Dacă mă înșel, spuse Fiona încet, dacă lui Jonathon nu-i pasă de mine, dacă nu mă iubește, dacă nu are de gând să se însoare cu mine, o să înfrunt situația. Inspiră adânc. Dar n-am nici un regret pentru uniunea noastră. Ar trebui, cred, este necuviincios din partea mea să nu am și poate și prostesc, dar asta este ceea ce simt.

– Bun. Judith dădu din cap hotărâtă. Regretele sunt un lucru îngrozitor. Nu poți schimba trecutul, fie că vorbești despre ceva de acum zece ani sau pur și simplu ceva din dimineața asta. Este o pierdere de vreme să încerci să faci asta.

Fiona ridică din umeri.

– Nu sunt copil, știu ce vreau și cunosc la fel de bine consecințele acțiunilor mele. N-am fost pur și simplu luată pe sus de a pasiune oarbă. Îl iubesc și, indiferent ce o să se întâmple, o să am amintirea momentelor petrecute cu el pentru tot restul vieții.

– Există lucruri mai rele pe care să le ai în trecutul tău decât una sau două amintiri frumoase. În special dacă este implicată și dragostea. Judith o strânse iute în brațe, apoi dădu să plece. O, și apropo, tot vreau un exemplar al cărții tale.

Fiona nu se mai gândise deloc la carte în dimineața aceea. Dacă se mărita cu Jonathon, nu mai era nevoie să continue cu cartea. Totuși, Jonathon îi spusese că era dată la tipar și că se luaseră comenzi. Cine știa câte exemplare fuseseră deja produse?

Judith se aplecă mai aproape cu un aer complice.

– Dintotdeauna mi-am dorit să cunosc pe cineva care se numește Anonim. Mă face să mă simt ca și cum aș fi protectoarea unor mari secrete. În plus, o să fie ca un fel de suvenir pentru noi toți. Probabil

nu este ceva ce o să vrei să le arăți copiilor tăi. Sau nepoților. Deși, poate copiilor mei...

Fiona râse.

– O să mă asigur că primești un exemplar.

– I-am spus lui Jonathon de la bun început că vreau unul. Și, cum aveau să fie tipărite doar câteva per total, am vrut să mă asigur că nu pierd ocazia de a face rost de propriul exemplar.

– Doar câteva? Fiona clătină din cap. Te referi la început, nu-i așa? Nu per total. Doar câteva exemplare tipărite inițial ca să fie folosite pentru a prinde abonamente și comenzi, ceva de genul, nu?

– Nu, eu... Ochii lui Judith se făcură mari și încuviință din cap un pic prea repede. Da, desigur, exact asta vreau să spun. Vai, sigur nu aveam cum să spun altceva. Închipuie-ți, să fac confuzie între *inițial* și *per total*? Izbucni într-un râs ciudat și ascuțit. Sigur prea puțin somn și mult prea multă distracție azi-noapte m-au făcut oarecum confuză azi.

Fiona se uită lung la ea. Judith nu părea deloc confuză, dar avea un aer ciudat de vinovăție. Și Fiona se îndoia că Judith se simțea vreodată vinovată pentru ceva.

– Este ceva ce nu mi-ai spus?

– Chiar trebuie să plec.

Judith o porni spre ușă. Fiona fu cuprinsă de o senzație de neliniște.

– Judith? Trebuie să știu ceva? Despre carte?

Judith se opri la mijlocul drumului și se întoarse spre Fiona.

– Unul dintre punctele forte ale prieteniei, ale prieteniei adevărate, este capacitatea de a păstra confidențele celuilalt. Nu i-aș dezvălui lui Jonathon ceva ce mi-ai mărturisit tu, cum ție nu ți-aș spune un secret pe care mi l-a spus el. Cel puțin nu cu intenție. Te rog, nu-mi cere să o fac.

– Dar...

– Nu este suficient că v-ați regăsit?

– Ei bine, cu siguranță, dar...

– Câteva, nu știu, *minciuni* neimportante, bănuiesc, chiar contează în imaginea de ansamblu a lucrurilor?

– Cred că depinde de minciună, zise Fiona încet.

– Nimic de vreo importanță prea mare, pot să te asigur de asta. Vocea lui Judith răsună ferm. Este genul de prostioară de care o să râzi la bătrânețe.

– O să le spun povestea copiilor și nepoților noștri?

– Ceva de genul.

Judith dădu din cap și, câteva minute mai târziu, își luă rămas-bun.

Cât de ciudat! Era evident că exista ceva legat de *O capitulare satisfăcătoare* ce Judith nu îi spunea, chiar dacă Fiona nu putea să-și închipuie despre ce să fi fost vorba.

Planul inițial al lui Jonathon și Oliver era să se tipărească doar câteva exemplare pentru început și să se imprime exemplare în plus pe măsură ce se primeau comenzile. Avea perfect sens, chiar dacă nu credea realmente că va produce vreodată banii de care avea nevoie. Într-adevăr, scopul pentru care acceptase toată povestea fusese pur și simplu să petreacă cât mai mult timp cu Jonathon. Dar Jonathon fusese încrezător. Chiar îi garantase un profit. Era foarte dulce din partea lui, foarte galant și...

Și cu siguranță era ceva în neregulă. Ceva ce avea de-a face cu tipărirea cărților, fie că era vorba de ele *inițial* sau *per total*. Firește, putea să aștepte și să-i pună întrebări lui Jonathon, dar poate era mai bine dacă Fiona găsea răspunsurile pe care le căuta cu mult înainte să sosească el.

Folosise cartea drept scuză pentru a face o vizită nelalocul ei azi. Poate că era timpul să o folosească pentru a mai face o vizită.

Fiona privi în gol pe fereastra trăsurii. Era extraordinar de frig afară și nu era cu mult mai cald în trăsură. Undeva în străfundurile minții, observă frigul și era recunoscătoare pentru felul în care îi amorțea simțurile. Amorțeala era de preferat oricărei alte senzații în clipa aceea. Habar nu avea ce să creadă și, mai rău, ce să simtă.

Fusese cea mai edificatoare ieșire. Sir Ephraim Cadwallender, editorul *Cadengerender's Weekly World Messenger* și proprietarul unei impresionante și vaste companii de imprimerie, fusese cel mai fermecător om, deși ușor uimit să o întâlnească, chiar dacă își amintise că o văzuse în treacăt la Balul de Crăciun al familiei Effington. Și Fiona fusese cea mai fermecătoare. Și absolut deloc sinceră.

Inventase o poveste ridicolă despre cum Lord Helmsley menționase o carte pe care o scrisese și care implica opere de artă cu caracter explicit. Ei bine, sigur domnul mai în vârstă putea înțelege cum curiozitatea o va constrânge să caute cartea, nu-i așa? Firește, nu pentru artă, deși își petrecuse mulți ani trăind în Italia și se credea

foarte pricepută la artă, ci pentru povestea lui Lord Helmsley. Și, întrucât Excelența Sa era mult prea modest ca să i-o arate vreodată, ea se gândise că poate reușea să cumpere cartea.

Sir Ephraim chicotise și îi spusese că ar fi fost mai mult decât fericit să îi vândă un exemplar dacă, desigur, ar fi existat. El îi explicase că, deși Lord Helmsley ceruse ca litografiile să fie produse și cartea să fie tipărită cu mare grabă și la un cost exorbitant, tot efortul nu era altceva decât o farsă elaborată. Dar apoi spusese că și pe vremea când era băiat Lord Helmsley știuse să se bucure de o farsă bună, indiferent de prețul plătit. Sir Ephraim nu cunoștea toate detaliile, dar existau doar vreo șase exemplare ale cărții tipărite și livrate spre Lord Helmsley. Excelența Sa îl asigurase că nu se vor mai tipări altele. Era cumva un păcat, mai adăugase Sir Ephraim, fiindcă se putea ca un asemenea volum să asigure, în cele din urmă, un profit frumușel.

Fiona râsese cu el, îi mulțumise pentru timpul acordat și plecase numaidecât. Înainte ca impactul revelației cuvintelor lui să o izbească din plin și să îi smulgă inima din piept.

Aceea era minciuna pe care o menționase Judith? Faptul că Jonathon nu avusese niciodată de gând să imprime mai mult de o mână de exemplare din *O capitulare satisfăcătoare* de la bun început? Și dacă era cu adevărat așa, cum Dumnezeu putea să îi asigure cartea banii de care avea ea nevoie? Banii care aveau să fie primiți prin Jonathon pentru ca ea să-și păstreze, în aparență, anonimatul.

„Îți voi da banii pe care i-ai primi dacă te-ai căsători. Pe toți. În avans, dacă dorești, pentru vânzarea cărților."

Sau poate că banii veneau de la el?

„Simt o oarecare obligație să te ajut să eviți soarta pe care îți dorești atât de mult să o eviți."

O greutate apăsătoare i se instală în stomac.

„Ai cerut salvarea, și eu nu ți-am oferit-o. M-am considerat mult timp un bărbat onorabil și nu sunt mândru de refuzul meu."

Simți un nod în gât când își dădu seama. Cât de departe ar fi mers un bărbat onorabil pentru a-și domoli sentimentul de vină? Ca să se răscumpere în ochii lui?

„Acum va trebui să mă însor cu tine."

Fiona spusese de mult că nu va obliga niciodată pe cineva să se însoare cu ea. Nu din onoare, obligație sau responsabilitate. O spusese și vorbise serios.

Acum era timpul să-și respecte cuvântul.

*

– Unde Dumnezeu o fi, Oliver? Jonathon se plimba nerăbdător prin salonul lui Oliver cu un ochi pe ceasul de pe poliță. Sunt aici de aproape o jumătate de oră, și nimeni nu pare să știe unde s-a dus.

Oliver ridică din umeri.

– Aș vrea să-ți pot spune, bătrâne, dar habar n-am. Dacă nu ai observat până acum, verișoara mea are o minte a ei. El îl studie cu atenție pe celălalt bărbat. Nu sunt deloc surprins că a reușit să se strecoare din casă fără să-i observe nimeni plecarea.

– Da, da, se pricepe foarte bine să facă exact ceea ce vrea, spuse Jonathon în șoaptă, ignorând faptul că tocmai acea calitate îi permisese Fionei să plece în primele ore ale dimineții ca să vină la el. Și, cum Oliver nu îl întâmpinase la ușă cu un pistol într-o mână și un preot de cealaltă parte, Jonathon presupusese că Fiona reușise să se întoarcă acasă la fel de discret pe cât plecase. Nu că ar mai fi contat cu adevărat acum. Jonathon făcu o pauză și se uită la prietenul lui. Vreau să mă însor cu ea, să știi.

– Mi-am închipuit, din moment ce nu ai reușit să stai locului mai mult de o secundă de când ai venit. Ai aerul unui bărbat care stă să sară de pe o stâncă. Oliver zâmbi larg. Era și timpul. Mă întrebam de ce-ți ia atât de mult.

Jonathon arcui o sprânceană.

– N-ai cum să fi știut că o să se ajungă la asta?

– O, dar cum să nu. De fapt, nu m-am îndoit niciodată. La urma urmei, ai spus mereu că atunci când o să găsești femeia perfectă...

Jonathon pufni.

– E departe de a fi perfectă. Este încăpățânată, hotărâtă și enervantă. În multe privințe, nu are nici un sens al decenței. Serios, nuduri de bărbați. Este extrem de cochetă, directă și... Scoase un oftat lung. Și chiar este perfectă pentru mine. Exact ce mi-am dorit dintotdeauna la o soție.

– N-o să fie ușor, să știi. Să o ai pe Fiona soție.

– Nu mă aștept să fie ușor. Mă aștept – Jonathon făcu o grimasă – la pasiune. A ei și, da, a mea. Grandioasă, glorioasă și pentru totdeauna.

Oliver îl privi lung un moment.

– Acum ce mai e?

Jonathon își ridică privirea spre tavan.

– Mă gândesc pur și simplu la câți bani puteam să câștig dacă eram destul de inspirat ca să pun un simplu pariu. Oliver clătină din cap cu jale. Omul ar trebui să-și urmeze întotdeauna primele instincte.

– Puteai să-i atragi pe Cavendish și Warton într-o afacere grozavă, spuse Jonathon sec. Condoleanțele mele că n-ai făcut asta.

– Nu fi absurd! Nici unul dintre ei nu ar fi pariat cu mine pe asta. Oliver zâmbi larg. Aș fi pariat cu tine.

– Și cam până aici merge loialitatea prietenilor, mormăi Jonathon.

Oliver râse, și Jonathon zâmbi reticent. Era bine să aibă prieteni, dintre cei pe care putea să conteze, indiferent ce i se putea întâmpla.

Un murmur scăzut de voci răsună în hol.

– Cred că ți-a sosit sortita. Ei bine, gata. Oliver îl bătu pe Jonathon pe spate. Cele mai bune urări, bătrâne, și bun venit în familie!

Jonathon pufni.

– Ți se pare amuzantă toată povestea asta, nu-i așa?

– Doar pentru că așa este. Oliver chicoti și se îndreptă spre ușă. O să fiu în hol, așteptând anunțul fericit al logodnei voastre.

Jonathon lovi ușor buzunarul de la haină așa cum o făcuse de zeci de ori de când plecase de acasă ca să se asigure că inelul bunicii lui era încă în siguranță în cutiuța bijutierului. Inima îi bătea nebunește în piept. Trebuia să se așeze într-un genunchi? Sigur se impunea un fel de gest romantic. La naiba, de ce nu se gândise să aducă flori? Sau bomboane de ciocolată? Sau ceva? Gemu în sinea lui. Pur și simplu, nu se gândise la nimic altceva decât la scopul lui. Era foarte obișnuit să vrăjească o femeie, dar niciodată cu intenția căsătoriei. La naiba, era un idiot. Din nou.

Vocile de pe coridor răsunară mai tare. Cu siguranță Oliver nu o certa pe Fiona pentru absența ei, nu? Jonathon chicoti. Ea nu va reacționa deloc bine la mustrările lui.

Fiona se strecură în cameră, apoi se opri și trânti ușa în urma ei. Jonathon făcu o grimasă. Sigur nu își dorea să fie în locul lui Oliver în clipa aceea.

El adoptă zâmbetul lui cel mai fermecător.

– Bună ziua, Fiona.

– Lord Helmsley.

Vocea ei era rece. La naiba cu Oliver că o adusese într-o stare de spirit atât de proastă. Ei bine, Jonathon știa o modalitate sigură de a-i îmbunătăți dispoziția.

Inspiră adânc.

– Fiona, vreau să-ți pun o întrebare.

– Ce coincidență uimitoare, milord, din moment ce și eu vreau să-ți pun o întrebare. Ochii ei verzi străluciră. De fapt, mai multe întrebări.

– Pot aștepta. Fiona... Siguranța lui șovăi. Făcu un semn spre canapea. Poate ai vrea să te așezi?

– Prefer să stau în picioare, spuse ea tăios.

– Foarte bine. El râse ușor. Dar o să facă lucrurile un pic ciudate atunci când o să cobor într-un genunchi.

Ea își arcui o sprânceană.

– Și o să cobori într-un genunchi ca să-ți ceri iertare?

– Nu, spuse el încet. Poate că, la urma urmei, Oliver nu era ținta furiei ei. Intenția mea era să te întreb dacă îmi faci onoarea de a deveni soția mea.

Ea îngustă ochii.

– De ce?

– De ce? El se uită lung la ea. Nu, Oliver nu era ținta furiei ei. După dimineața asta...

– Dimineața asta?

– Da, ei bine, după ce eu și cu tine... El scutură din cap încurcat. La naiba, Fiona, știi ce încerc să spun.

– Da? Nu sunt deloc sigură de asta. Ea îl studie cu răceală. Permite-mi să-ți pun o întrebare.

– Desigur.

Își stoarse creierul încercând să se gândească la ce făcuse ca să își atragă mânia ei. Cu siguranță, când ea plecase în dimineața aceea, nu fusese nici o problemă. De fapt, totul fusese absolut minunat între ei. Sau cel puțin așa i se păruse lui.

– Spune-mi, milord, îți iei în serios responsabilitățile, obligațiile, onoarea, cuvintele date?

– Desigur, spuse el cu hotărâre.

Ea își încrucișă brațele la piept.

– Și ai lua orice măsuri necesare, ai face orice ar fi necesar ca să duci la îndeplinire aceste obligații, responsabilități și așa mai departe?

– Absolut.

Unde voia să ajungă?

– Oricât de greu s-ar dovedi că este? Oricât de multe, o, nu știu, minciuni ar fi implicate? Oricât de multe sacrificii ar fi necesare? Vocea ei se înăspri. Cu orice preț?

– Da, presupun.

Nimic din toate astea nu avea vreun sens. Judecând după privirea ei, avea ceva de-a face cu ceea ce o supărase. Și era de bine. Își cercetă conștiința. Nu identifică nici o vină în mod special.

– Ai avut vreodată de gând să vinzi exemplare din *O capitulare satisfăcătoare* sau a fost pur și simplu o manevră?

El simți un gol în stomac.

– O manevră?

– Care să-ți permită să-mi oferi, în secret, finanțare, ca să nu fiu obligată să mă mărit? Și aveai de gând să continui minciuna până când ne căsătoream, iar eu îmi primeam moștenirea? Ea ridică vocea. Și toate astea au fost pentru că ai fost de acord să te însori cu mine, apoi te-ai simțit responsabil pentru soarta mea când te-ai răzgândit?

El se înarmă cu curaj.

– Fiona...

– Răspunde la întrebare, te rog, se răsti ea.

Jonathon se opri.

– Care întrebare?

– Alege una!

– Foarte bine.

Chiar nu era atât de rău, cel puțin nu din punctul lui de vedere. Și oricum avusese de gând să-i mărturisească totul la un moment dat. Nu acum, bineînțeles, și, probabil, nu pentru câțiva ani buni. Totuși, poate era mai bine să rezolve situația acum. Minciuna nu era cel mai bun mod de a începe o viață împreună. În plus, ce diferență mai făcea acum?

El scoase un oftat resemnat.

– N-am avut niciodată de gând să vând exemplare din *Capitulare*, chiar dacă trebuie să recunosc că sunt foarte mulțumit de rezultatul final.

Fiona se uită urât.

– Bănuiesc că nu prea mai contează acum, spuse el în șoaptă. Pe lângă scandalul care s-ar fi iscat dacă se afla identitatea Anonimului, ai avut dreptate în legătură cu suma de bani pe care ar fi generat-o un asemenea demers. Ar fi nevoie de ani întregi ca să obții o parte din ce aveai nevoie. Într-adevăr, am avut de gând să-ți ofer fonduri care

să te ferească de o căsătorie nedorită și să o fac în continuare, atâta vreme cât era nevoie. Și da, am pus la cale planul ăsta pentru că am simțit o anumită responsabilitate față de tine.

– Și acum?

– Acum... ce? întrebă el prudent.

– Care este planul tău acum?

– Acum? Se simți cuprins de ușurare. Dacă întreba despre acum, sigur nu era prea târziu. Acum vreau să mă însor cu tine.

– Din cauza a ceea ce s-a întâmplat între noi în dimineața asta?

– Nu. Da. Nu exista răspuns bun la întrebarea aceea. În parte, presupun.

– Pentru că te simți obligat?

– Nu. El scutură din cap. Pentru că *vreau* să mă însor cu tine.

– Iar eu trebuie să te cred pentru că ai fost mereu atât de sincer cu mine în privința motivelor tale?

– Nu. El își încleștă maxilarul. Trebuie să mă crezi pentru că este adevărul.

– Ha! Nu sunt sigură că ai recunoaște adevărul nici dacă te-aș pocni!

– Ba da, spuse el indignat, apoi își dădu seama cât de prost suna răspunsul lui. Totuși, acum și el era un pic supărat. Am făcut ceea ce am crezut că este cel mai bine în clipa aia, Fiona. N-am putut să te las pur și simplu în voia sorții. Da, am simțit o anumită responsabilitate și o obligație față de tine. N-a fost vina ta că n-am fost sincer când am acceptat să mă însor cu tine. Dar de îndată ce greșeala a fost recunoscută, ce-ai fi vrut să fac?

– Puteai să fii de acord să te însori cu mine și să fii sincer!

– Dar vreau să mă însor cu tine acum! Asta nu înseamnă nimic?

– Nu! Nu acum. Este prea târziu. Mult prea târziu. Ea enumeră punctele pe degete. M-ai mințit. M-ai înșelat...

– Am făcut-o pentru tine!

– Cu greu! Ai încercat să-mi modelezi viața, viitorul, exact așa cum a făcut-o tata. Cu toate astea, el chiar a crezut că acțiunile lui erau în interesul meu. Scopul acțiunilor tale a fost să-ți ușureze propriul sentiment de vinovăție pentru că nu erai salvarea mea! Ea trase adânc aer în piept și îi întâlni privirea. Vocea ei deveni brusc calmă. Nu se anunța nimic bun. Ți-am spus că nu o să oblig niciodată un bărbat să se însoare cu mine. Văd puține diferențe între a obliga

un bărbat într-o căsătorie din cauza unei indiscreții și a mă mărita cu un bărbat pentru că sunt o responsabilitate sau o obligație.

Lui i se tăie răsuflarea.

– Ce vrei să spui?

– Ceea ce vreau să spun este că, oricât ți-aș aprecia ajutorul, asocierea noastră a ajuns la sfârșit. Vocea ei era politicoasă, formală și dezlănțui frica în inima lui. Și eu am responsabilități și obligații și nu le pot îndeplini cu minciuni și înșelăciuni.

– Fiona...

Ea își împreună mâinile în față, formal, necruțător. De parcă discuția nu mai era un subiect de dezbatere.

– Am să respect dorințele tatălui meu și o să mă mărit cu bărbatul pe care l-a ales pentru mine.

Jonathon o privi neîncrezător.

– Nu poți.

– Oh, dar cum să nu pot. Și am s-o fac.

– N-o să permit așa ceva, spuse el încordat, deși habar nu avea cum va opri totul.

Ea pufni cu dispreț.

– Tu n-ai nimic de spus în privința asta. În plus, te poți considera absolvit de orice obligație pe care o aveai față de mine. Cu toate astea, ar trebui să mă feliciți.

Îi fu teamă să întrebe.

– De ce?

– Cum nu o să te oblig să te însori cu mine, ai câștigat pariul nostru.

Sprâncenele lui se strânseră într-o încruntare.

– Ce pariu?

– Virtutea mea împotriva libertății tale.

– Libertatea mea... El își aminti imediat de pariul discutat într-un moment frivol și clătină din cap. Sigur n-am vrut niciodată... Doamne, n-am vorbit deloc serios, n-a fost mai mult decât o glumă...

– M-am săturat de glume! Vocea ei era plină de frustrare. De farse, de păcăleli, de toate! Nu mă mai amuz!

– Eu...

– Fie că a fost o glumă sau nu, ți-ai câștigat libertatea, iar eu am pierdut ceea ce am pariat. Dacă ăsta ar fi – ea căută cuvântul potrivit – un *mit*, am avea aici de învățat o lecție minunată despre originile universului sau începutul lumii. Ar exista o paralelă între mine, tine

și natură, dar nu există. Atunci când Oliver ți-a sugerat prima oară numele, m-am gândit că a fost destinul. Trebuia să fie. Sigur a fost mai mult decât o simplă coincidență faptul că Oliver a numit singurul bărbat din lume care a trezit cândva afecțiunea...

– Poftim?

Sprâncenele lui se încruntară. Ea își flutură o mână la auzul întrebării.

– Te-am văzut cu ani în urmă la un bal de Crăciun la familia Effington. Eram doar o copilă și mi s-a părut că ești cel mai minunat bărbat pe care l-am văzut vreodată. Chiar am observat întâlnirea ta din bibliotecă cu o doamnă.

El scoase un oftat prelung.

– Înțeleg.

– M-am întrebat de multe ori cum ar fi să fiu doamna care este cu tine în bibliotecă în ajunul Crăciunului. M-am întrebat și cum ar fi să fiu doamna în cauză a doua zi după seara din bibliotecă. Ea schiță un zâmbet lipsit de umor. Acum știu.

– Mie îmi sună mai degrabă a destin, spuse el liniștit.

– Cu excepția cazului în care cineva scrie un mit sau vreo operă de ficțiune, nu există soartă sau destin. Există doar viața și ceea ce facem cu ea. Scoase un suspin epuizat, de parcă ar fi fost brusc mult prea obosită ca să mai continue. Cred că cel mai bine ar fi să pleci acum.

El nu știa ce să spună, ce să facă. Nu se simțise niciodată în toată viața lui atât de neputincios. Un sentiment de panică îl zgudui și îl îndepărtă.

– Pot să mai te întreb înainte ceva?

Ea șovăi, apoi dădu din cap.

– Una.

– Ai spus că a fost un moment când ți-am trezit afecțiunea...

– Asta a fost acum mult timp, iar eu eram...

– Este întrebarea mea, domnișoară Fairchild, permite-mi să o pun, spuse el ferm. Privirea lui o surprinse pe a ei. Odinioară, ai simțit o anumită afecțiune pentru mine. Mă iubești acum?

Ea se uită lung la el un timp.

– Este o întrebare mult prea personală, milord.

– Poate că este. El dădu gânditor din cap. O zi bună, domnișoară Fairchild.

Se întoarse și ieși valvârtej din cameră. Cu coada ochiului, îl observă pe Oliver care aștepta pe coridor.

– Jonathon, strigă Oliver după el.

Jonathon îl ignoră și se îndreptă spre ușa de la intrare. Se deschise imediat în fața lui, grație unui lacheu bine pregătit, altfel ar fi fost obligat să o spargă. Simțea că voia să spargă ceva în clipa aceea. Din nou, se trezi cutreierând străzile.

Fiona avea tot dreptul să fie supărată pe el. El merita furia ei și probabil chiar mai mult decât atât. Și poate a pretinde că o făcuse pentru ea nu era chiar cel mai înțelept lucru de spus. Și da, exista o doză de amăgire și, tehnic vorbind, o minciună sau două. Dar la naiba cu toate, el o iubea. Voia să se însoare cu ea. Fusese încercat la început de un simț de responsabilitate și obligație, dar totul se schimbase de atunci.

Trebuia doar să o convingă de asta și trebuia să o facă înainte ca ea să se mărite cu Cum-îl-cheamă și să o piardă pentru totdeauna. Nu va fi ușor. Dar acum că o găsise pe Fiona, dragostea, pasiunea și Dumnezeu mai știa ce altceva care sălășluia în vintrele lui și îi încețoșa mintea și îl făcea să se poarte ca un idiot de zile mari, nu avea de gând să renunțe la ea. Nu crezuse niciodată în mod special în soartă, dar acum credea, iar dacă existase vreodată o femeie predestinată pentru el, aceea era Fiona Fairchild.

Se retrăsese, dar doar pentru moment. Firește, habar nu avea ce să facă acum. Totuși, nu avea nici un gând să renunțe, nu atât timp cât exista speranță. Și chiar exista speranță.

Fiona nu răspunsese cu voce tare atunci când o întrebase dacă îl iubea.

Dar sigur răspunsul i se citise în ochi.

Capitolul 15

Două zile mai târziu, o veșnicie, dacă ești prins în agonia pierderii singurei iubiri adevărate din viața ta, și totuși deloc un timp semnificativ, dacă încerci să vii cu un plan strălucit ca să revendici inima iubirii adevărate mai sus menționate...

Belle închise ușa salonului pentru doamne, o mângâie ușor pe spate și o anunță pe un ton mult prea dramatic:

– El este aici.

Fionei i se tăie răsuflarea. „În sfârșit!" Ignoră gândul acela trădător. Trecuseră două zile nesfârșite de când îi spusese lui Jonathon că va respecta dorința tatălui ei. Două zile în care avusese timp să se gândească îndelung și serios la acțiunile și la viața ei.

Oricât de mult dorea să o facă, nu înțelegea de ce Jonathon o înșelase. O făcuse într-un mod grandios și cu costuri exorbitante, dar totuși o înșelase. Și nu o făcuse din afecțiune sau dintr-o grijă reală pentru viitorul ei, ci pentru că crezuse că îi era dator cu asta. Ea era o obligație pentru el, cu nimic mai importantă decât o factură pe care i-o datora unui negustor.

Nu făcuse nici un efort până în clipa aceea ca să o facă să se răzgândească. Nu existase nici o expoziție scandaloasă de trandafiri, nici bilețele de scuze, nimic. Cu toate astea, el îi spusese că voia să se însoare cu ea. Și cu siguranță, dacă stătea să se gândească bine, nu era ceva care să se datoreze întru totul vreunui simț al obligației. Totuși, nu menționase niciodată dragostea. Și nu mai primise vreo veste de la el.

Amăgirea nu era modul prin care să începi o viață împreună. Dar el era aici acum și trebuia ca prezența lui să aibă o importanță. Poate că și el își petrecuse ultimele zile cufundat în gânduri. Poate că ajunsese la concluzia că nu trebuia să renunțe la ea fără luptă. Și poate...

Își puse creionul pe desenul la care lucrase absentă, doar ca să-și mai ia mintea de la aspectele îngrozitoare ale vieții ei, și observă cum chipul unui trup de zeu antic grec semăna foarte mult cu al lui Jonathon. Se ridică în picioare și trase adânc aer în piept.

– Atunci foarte bine, o să-l văd pe Excelența Sa.

Belle păru confuză.

– Pe cine?

– Pe Lord Helmsley.

Belle pufni.

– Nu Lord Helmsley este aici, ci domnul Sinclair.

„Cum-îl-cheamă?"

– Și nu seamănă deloc cu tatăl lui.

Fiona simți cum inima îi încremenește în piept. Deci până aici fusese.

– E ceva.

– De fapt, e chiar foarte chipeș, cu o cicatrice mică și amuzantă chiar deasupra sprâncenei drepte care îl face să arate fermecător și aventuros. Ca un pirat, cred, dar un pirat foarte bun. Este și drăguț,

și foarte amuzant. Belle își studie sora. Aș fi bucuroasă să-l iau eu dacă tu nu-l vrei.

Fiona oftă.

– Nu-l vreau, dar tu nu poți să-l ai.

Belle pufni.

– Nici nu credeam că o să renunți la el.

– Aș renunța cu bucurie, dar nu pot, dacă trebuie să respectăm termenii din testamentul tatei. Și în clipa asta nu văd altă opțiune.

– Păcat că trebuie să fii tu cea care să se mărite, spuse Belle. Sophia, Gen și mătușa Edwina sunt cu domnul Sinclair chiar acum, și cred că oricare dintre ele ar fi fericită să se mărite cu el. Mătușa Edwina, în special, pare fascinată. Belle zâmbi larg. Am menționat că este fermecător?

– Da.

Fiona zâmbi ușor. Nu prea avea importanță dacă era cel mai fermecător și mai chipeș bărbat din lume. Nu era cel pe care și-l dorea. Cu toate astea, indiferent de felul în care încercase să evite situația, acum totul părea inevitabil. Aparent, Cum-îl-cheamă – domnul Sinclair – era destinul ei. Iar Jonathon Effington nu era.

Câteva minute mai târziu, Fiona se îndreptă de umeri, arboră un zâmbet amabil și intră în salon cu un pas înaintea lui Belle.

Gen, Sophia și mătușa Edwina erau așezate pe canapea, cu expresii de adorație comună pe chipurile lor. Până și Gen, care era mult prea pragmatică pentru a se lăsa cucerită de un chip frumos, părea să aibă ochii mari și să fie ușor uluită. Și de ce nu?

Cum-îl-cheamă – Daniel Sinclair – stătea sprijinit de șemineu, cu un zâmbet dezarmant pe un chip care era incontestabil chipeș. Era înalt, cu părul negru, ochi chiar mai negri și da, era absolut fermecător. El se îndreptă când ea intră în cameră, și ochii i se aprinseră cu apreciere.

Mătușa Edwina se ridică.

– Fiona, aș vrea să ți-l prezint pe domnul Daniel Sinclair. Domnule Sinclair, aceasta este nepoata mea mai mare, domnișoara Fiona Fairchild.

El se îndreptă spre ea, îi luă o mână și o ridică la buze. Privirea lui o întâlni pe a ei.

– Domnișoară Fairchild, nici nu pot să-ți spun ce plăcere este să te întâlnesc, în sfârșit.

– O plăcere? spuse ea ușor. Sau o ușurare?

El păru uimit o clipă, apoi izbucni în râs.

– Ambele.

– O să vă lăsăm să vă cunoașteți. Cred că aveți destul de multe de discutat.

Mătușa Edwina dădu din cap spre fete. Gen și Sophia se ridicară cu reticență și murmurară un rămas-bun politicos, împingând-o pe Belle afară din salon.

– Dar tocmai am intrat, șopti Belle.

– Vă rog să ne scuzați o clipă.

Mătușa Edwina îi oferi domnului Sinclair un zâmbet strălucitor.

– Desigur, murmură el.

Mătușa Edwina o luă de braț pe Fiona și o conduse prin ușa de la salon, o închise în urma lor și se întoarse spre nepoata ei.

– Surorile tale mi-au povestit despre testamentul tatălui tău și despre acordul lui cu tatăl domnului Sinclair, dar ar fi trebuit să-mi spui tu, Fiona. Nici nu pot să-ți spun cât sunt de furioasă pentru asta.

Fiona făcu o grimasă.

– Îmi pare rău, mătușa Edwina. Ai dreptate, ar fi trebuit să îți spun, dar era umilitor să rostesc totul cu voce tare. Te rog să mă ierți.

– Oh, draga mea copilă, nu sunt supărată pe tine. Mătușa Edwina pufni. Închipuie-ți ca în ziua de azi să pui asemenea prevederi pe viitorul fiicelor tale. Doamne, dacă tatăl tău mai era încă în viață, aș fi fost obligată să-l strâng de gât cu mâna mea.

– Îți apreciez foarte tare gândul, murmură Fiona.

– Totuși – își privi atent nepoata – avea dreptate apropo de nevoia ta de a te mărita înainte să avansezi prea mult în vârstă. Și trebuie să spun că domnul pe care l-a ales pentru tine, chiar dacă este american, este mai mult decât acceptabil. Un zâmbet malițios arcui buzele mătușii Edwina. Într-adevăr, este încântător și peste măsură de fermecător.

Fiona zâmbi fără să vrea.

– Așa mi s-a spus.

– Totuși, simplul fapt că domnul Sinclair s-a dovedit a fi mai mult decât potrivit nu înseamnă că trebuie să te măriți cu el împotriva voinței tale. Mătușa Edwina își ridică bărbia. Eu am o grămadă de bani și sunt mai mult decât dispusă să vă ofer ție și surorilor tale o zestre acceptabilă. Chiar aș face-o cu mare plăcere, știind că zădărnicesc dorințele tatălui tău. Bărbații pot fi niște creaturi încântătoare,

dar n-au minte când vine vorba de chestiuni care implică viața sau iubirea.

– Mi s-a spus și asta. Mulțumesc. Își îmbrățișă mătușa. Apreciez mai mult decât pot exprima în cuvinte, dar – trase adânc aer în piept – este responsabilitatea mea să le asigur viitorul surorilor mele.

– Este viața ta, draga mea, spuse hotărâtă mătușa Edwina. Și decizia ta.

– Da, într-adevăr.

Fiona dădu din cap și se întoarse în salon.

Domnul Sinclair zâmbi cu o ușurare evidentă.

– Îmi era teamă că n-o să te mai întorci.

– Da? Ea îl studie o clipă. De ce?

– Date fiind circumstanțele, mi-era teamă că poate tu... El ridică din umeri cu un aer fascinant de strengăresc. Nu știu, pur și simplu mi-a fost teamă.

Totuși, chiar părea foarte drăguț.

– Este un pic penibil, nu-i așa?

El pufni.

– Un pic?

– Atunci poate mai mult decât un pic.

– Este probabil cel mai incomod moment din toată viața mea, spuse el încordat. Iar asta include câteva momente în care nu am fost complet sigur că am să supraviețuiesc.

Privirea ei zbură spre cicatricea de deasupra sprâncenei lui. Chiar îl făcea să semene puțin cu un pirat. Un pirat bun.

– Acesta este unul dintre ele, domnule Sinclair?

– Daniel, te rog. Având în vedere situația, cred că ne putem dispensa de anumite formalități. Își trecu mâna prin păr, iar imaginea lui Jonathon făcând același lucru în circumstanțe foarte asemănătoare i se trezi în minte. Ea ignoră cu hotărâre imaginea aceea.

– Dar da, Fiona...

El îi aruncă o privire întrebătoare. Ea încuviință din cap.

– Acesta chiar este unul dintre acele momente. Cred că viața mea îmi trece chiar acum prin fața ochilor. Clătină din cap cu un aer descumpănit. A fost o viață necuviincioasă, tare necuviincioasă. Îi trimise un zâmbet larg. Dar amuzantă.

Doamne sfinte, bărbatul era un pirat. Putea să înțeleagă atracția lui asupra lui Belle. Râse fără să vrea.

– Fiona. El deveni serios. Pot să fiu complet sincer cu tine?

– Sinceritatea ar fi o schimbare înviorătoare de perspectivă, domnule... Daniel. Ea se așeză pe canapea și îl privi cu nerăbdare. Continuă!

– Foarte bine atunci. El își prinse mâinile la spate și se gândi o clipă, apoi schiță o grimasă. Nu sunt sigur de unde să încep.

– Poate – ea se înarmă cu curaj – cu motivul exact pentru care te afli aici.

– Ar avea sens. Bine atunci. El inspiră adânc. După cum sunt sigur că știi, tatăl meu și al tău, înainte de moartea lui, au aranjat o căsătorie între noi doi. N-am știut nimic despre asta până ce nu am ajuns recent la Florența.

– N-ai știut?

Ea se uită la el.

– Nu. El își arcui o sprânceană. Tu ai știut?

– Abia după moartea tatălui meu, când am aflat de condițiile din testamentul lui.

– Deci nu ai fost de acord cu această căsătorie?

Ea scutură din cap.

– După cum se pare, nici tu.

– Asta pune cu siguranță lucrurile într-o lumină diferită. El scoase un oftat ușurat. Nu mă deranjează să-ți spun, nu eram deloc dornic să vin aici. Nu m-aș afla aici acum dacă nu era insistența tatălui meu și faptul că ești moștenitoarea unei sume mari de bani. În clipa asta, m-ar ajuta teribil o sumă mare de bani. Am ocazia unei investiții extraordinare care să-mi aducă o avere considerabilă și, ei bine, bănuiesc că așa ceva nu-i de colo. Se așeză lângă ea pe canapea. Dar n-am nici cea mai mică dorință de a mă însura cu o femeie care nu vrea să se mărite cu mine. Sprâncenele lui se încruntară. Nu vrei, nu?

– N-am de unde să știu, tocmai ne-am întâlnit.

– Desigur. El se opri. Sper că nu ești dezamăgită.

– Nicidecum. Ea își înăbuși un zâmbet. Tu ești?

– Doamne sfinte, nu! Nu mă așteptam – îi aruncă o privire plină de apreciere – la *tine*. Dar când tatăl tău îți spune că a aranjat să te însori cu o femeie de douăzeci și cinci de ani pentru că tatăl ei se teme că n-o să se mărite niciodată, nu aștepți ca femeia să arate ca tine.

– Te așteptai la o femeie bătrână, urâtă și disperată?

– Chiar da. Veni mai aproape cu un aer complice. Sincer, speram doar să fie bună la suflet.

Fiona râse.

– Atunci s-a rezolvat. El se ridică în picioare. Fiona, a fost o reală plăcere să te cunosc.

– Asta este tot? Ea ridică privirea spre el. Este tot ce ai de spus?

– Așa cred. Se gândi o clipă. Tu nu vrei să te măriți cu mine, eu nu vreau să mă însor cu tine sau, la drept vorbind, cu nimeni în clipa asta. Deci, da, asta este tot.

– Nu știi totul despre testamentul tatălui meu, nu-i așa? zise ea încet.

– În afară de partea în care noi trebuie să ne căsătorim, nu.

– Ia loc, Daniel, spuse ea cu un oftat. Permite-mi să-ți spun totul.

Daniel se așeză, și Fiona îi explică despre moștenirile și zestrea surorilor ei. El scoase un fluierat lung și scăzut.

– Asta chiar că este o situație dificilă.

– Într-adevăr. Fiona se opri ca să aleagă cuvintele potrivite. Acum permite-mi să fiu sinceră cu tine. Mătușa s-a oferit să le dea surorilor mele zestre, dacă este nevoie ca să mă scutească să mă mărit cu cine nu-mi doresc. Cu toate astea – își împreună mâinile în poală și le privi lung – m-am gândit foarte mult în ultimele zile. Sunt îngrozitor de obosită să trăiesc în incertitudinea în care am trăit de la moartea tatălui meu. Să știu că viitorul surorilor mele este responsabilitatea mea și să nu știu ce o să se întâmple. Vreau ca lucrurile din viața mea să se așeze. Vreau să rezolv situația asta. Îi întâlni privirea cu hotărâre. Daniel, am o propunere care poate să te intereseze.

El își arcui o sprânceană.

– O propunere?

Ea dădu din cap.

– O propunere de afaceri. Sau, mai degrabă, bănuiesc că i-am putea spune – scoase un oftat tremurător – o cerere în căsătorie.

– La naiba!

Jonathon se cufundă mai adânc în scaun, care nu fusese niciodată vreun preferat de-al lui în salonul din clubul lor preferat, dar deveni astfel în ultimele două zile din cauza ocupării lui continue și a inerției alimentate de regret, a neputinței și a unei cantități considerabile de alcool. Măcar era înconjurat de prietenii lui, deși dacă stătea să se gândească bine, până acum nu îi fuseseră de nici un ajutor. Nici unul dintre ei nu fusese în stare să vină cu o idee genială sau măcar

acceptabilă despre cum să recucerească inima Fionei. Iar mintea lui Jonathon fusese mult prea începătoșată ca să îl ajute în vreun fel.

– Asta este o problemă, murmură Warton. Chiar dacă ți-ai dat seama că o să se ajungă la asta mai devreme sau mai târziu.

Cavendish se aplecă spre Oliver și coborî vocea:

– Reîmprospătează-mi memoria. Cine este Cum-îl-cheamă?

– Americanul, cine să fie, se răsti Jonathon. Cel care se presupune că o să se însoare cu... cu...

Și oricum, ce era ea pentru el? Logodnica mea.

– Poate să-i spună așa? Cavendish clătină din cap. Nu cred că poate să-i spună așa.

– El a cerut-o oarecum în căsătorie, dar nu. Warton clătină din cap. Sunt foarte sigur că, dacă ea nu acceptă, atunci nu poate să fie considerată logodnica lui. Ți-a spus că nu vrea să te mai vadă niciodată, nu-i așa?

– Nu de data asta, rosti Jonathon printre dinții încleștați.

– Da, corect. Asta a fost atunci când te-ai oferit să plătești... Cavendish făcu o grimasă. Nu trebuie să intrăm în detaliile astea, presupun.

– Nu prea contează.

Oliver îi făcu semn unui ospătar atent să îi aducă încă o băutură. Avea foarte multe de recuperat.

Oliver tocmai sosise cu vestea prezenței lui Cum-îl-cheamă la Londra. Era bine să ai un informator în casă, chiar dacă nu asta era ce voia să audă Jonathon. El prefera mai curând observațiile lui Oliver din ultimele două zile despre starea sufletească a Fionei, chiar dacă acesta își văzuse foarte puțin verișoara și credea cu tărie că ea îl evita. Rolul lui Oliver în toată înșelătoria nu o făcuse să îl îndrăgească prea tare.

– Deci spune-ne despre acest Cum-îl-cheamă, rosti tărăgănat Warton.

– De fapt, numele lui este Daniel Sinclair și, sunt surprins să recunosc, pare un tip la locul lui, spuse Oliver. Am avut o discuție lungă cu el și cred că poate să ne fie de ajutor. Sau mai degrabă să-i fie de ajutor lui Helmsley aici prezent.

– Nu poate decât dacă refuză să se însoare cu ea. O rază infimă de speranță lumină nefericirea lui Jonathon. A refuzat să se însoare cu ea?

– Nu cumva așa a început toată povestea? șopti Cavendish spre Warton. Refuzul cuiva de a se însura?

– Doar un idiot ar refuza să se însoare cu Fiona Fairchild, spuse Warton și făcu o grimasă, apoi aruncă o privire spre Jonathon. Cu scuzele de rigoare.

– Se acceptă, mormăi Jonathon.

– Sinclair n-a refuzat să se însoare cu ea, dar nu *vrea* să se însoare cu ea, spuse Oliver.

– Atunci este un idiot.

Cavendish ridică din umeri. Oliver îl ignoră.

– Nu vrea să se însoare cu nimeni în mod special în clipa asta.

– Ei bine, asta face toată diferența. Warton sorbi din băutură. Asta îl face unul dintre noi.

– Mă gândeam eu că așa o să vezi lucrurile.

Oliver luă băutura de la ospătar. Jonathon se încruntă.

– Indiferent însă de ce vrea, o să se însoare cu ea?

– Aici totul devine extrem de interesant. Oliver se aplecă și coborî vocea. Fiona l-a cerut în căsătorie...

– Din nou? Cavendish arcui o sprânceană. Face asta des?

– Pe mine nu m-a cerut niciodată în căsătorie. Warton pufni. Poate spuneam da. Are un chip pe care ar fi putut să-l picteze Botticelli și o avere care vine la pachet.

Ceilalți bărbați îl priviră lung.

– *Eu* nu sunt un idiot, rosti Warton cu un aer arogant, apoi dădu din cap spre Jonathon. Scuze!

– Da, da. Jonathon flutură o mână la auzul scuzelor și dădu din cap spre Oliver. Continuă!

– Ceea ce i-a propus a fost căsătoria, continuă Oliver, dar doar una de fațadă și numai cât timp e nevoie ca să îndeplinească toate condițiile din testamentul tatălui ei. În schimb, ea o să-i ofere o parte din moștenire lui Sinclair, o sumă convenită de comun acord, care încă nu a fost stabilită.

– Și el este dispus să facă asta?

Jonathon îl studie îndeaproape pe Oliver.

– Da, este. Sinclair n-a aflat de condițiile din testamentul unchiului Alfred decât azi. A venit să o vadă pe Fiona pentru că știa de aranjamentul tatălui ei cu al lui și s-a simțit obligat să facă lucrul ăsta.

Jonathon pufni.

– Ar face bine să nu o lase să afle detaliul ăsta.

– Probabil s-ar fi însurat cu ea dacă Fiona s-ar fi așteptat ca el să facă asta, în ideea de onoare a familiei și toate cele, dar, de îndată ce a înțeles că ea nu are nici o dorință să se mărite cu el, a fost mai mult decât dispus să renunțe la ideea căsătoriei.

Oliver se opri.

– Da? spuse Jonathon.

– Fiona a fost cea care i-a sugerat să meargă înainte și să se căsătorească, spuse Oliver cu reticență. Sinclair are nevoie de bani pentru o investiție în America, ceva ce are de-a face cu căile ferate. Fiona o să-i ofere finanțarea care îi trebuie și, la un moment dat, căsătoria o să fie anulată.

– Înțeleg, spuse Jonathon gânditor.

Fiona sugerase la un moment dat posibilitatea unei căsătorii temporare. Și îi spusese că depindea foarte mult de genul de bărbat care era Cum-îl-cheamă.

– Dar mai sunt lucruri. Reticența răsună în vocea lui Oliver. Fiona vrea să se mărite cât mai curând. Mama se ocupă deja de organizarea nunții.

Jonathan simți un gol în stomac.

– Când?

Oliver zâmbi larg.

– Vineri.

– Vineri? Jonathon se uită lung. Adică peste trei zile.

– Ar trebui să trimitem un cadou? murmură Cavendish spre Warton.

– Nu încă. Warton îl fixă pe Jonathon cu o privire hotărâtă. Ce ne trebuie, ce îți trebuie este un plan. Nu niște scamatorii nechibzuite și prost gândite, ci un plan serios, țintit, un plan cu care să mergi la sigur și care să zădărnicească nunta asta și să te ajute să o câștigi pe Fiona pentru tine.

– Un plan? Jonathon se uită la prietenul lui. De ce nu m-am gândit la asta?

– Pentru că ai fost prea ocupat să-ți plângi de milă? îi veni Cavendish în ajutor.

Jonathon scoase un oftat resemnat. Putea să nege, desigur, dar era adevărat. Chiar își plânsese de milă și îi păruse mult prea rău de sine însuși ca să mai gândească rațional. Nu fusese niciodată nevoit să câștige inima unei femei și nici o femeie nu mai fusese vreodată

atât de importantă pentru el. Iar acum nu mai avea timp. Fie lua măsuri acum, fie o pierdea pentru totdeauna.

– Aveți dreptate, spuse încet Jonathon. Cu toții. Trebuie să fac ceva și trebuie să fac ceva *acum*. Sunt deschis la orice fel de sugestii. Îi aruncă lui Cavendish o privire amenințătoare. Exceptând declararea afecțiunii mele pe o scenă de teatru în pauza dintre acte.

Indignarea răsună în vocea lui Cavendish:

– Nu voiam să sugerez asta. Se opri. Deși un gest grandios...

– Am o idee, spuse Oliver. Dar o să fie nevoie de cooperarea lui Sinclair.

– Atunci o să fie nevoie să mă întâlnesc cu Sinclair. Vocea lui Jonathon era fermă. Să nu mai pierdem nici măcar un minut.

Oliver se ridică în picioare și făcu un semn spre cineva care stătea lângă intrare.

– L-ai adus aici? Cavendish se încruntă. Este înțelept?

– În clipa asta, nu sunt sigur că înțelepciunea este la fel de importantă ca acțiunea, zise Warton. Chiar dacă este greșit. Îi aruncă o privire compătimitoare lui Jonathon. Bietul nenorocit nu a făcut altceva decât să lâncezească de când Fiona i-a întors spatele.

– Este îndrăgostit.

Privirea lui Cavendish o întâlni pe a lui Warton.

– Și jalnic, spuse Warton, și amândoi zâmbiră larg.

– Dacă vreți să spuneți că așa îmi trebuie, o să vă împușc pe amândoi, mormăi Jonathon.

Un bărbat înalt, cu părul negru, se îndreptă spre ei, și Jonathon gemu în sinea lui. Acela era Cum-îl-cheamă? Sperase ca americanul să fie scund, gras și chel. Nu părea să existe nici un gram de grăsime pe el, era dezgustător de înalt și avea mult prea mult păr. Arăta de parcă ar fi putut să pozeze pentru unul dintre desenele Fionei.

Jonathon și prietenii lui se ridicară în picioare.

– Lord Helmsley, permite-mi să ți-l prezint pe domnul Sinclair, spuse Oliver cu un aer formal. Domnule Sinclair, acesta este marchizul de Helmsley.

Jonathon se uită lung la el pentru un moment. Sinclair se uită înapoi fără nici cea mai mică urmă de șovăială. O calitate excelentă la un prieten, ceva de care trebuia să ai grijă la un concurent. Sinclair își întinse mâna, și Jonathon i-o strânse. Avea o strângere fermă și calmă, iar Jonathon își dădu seama că acela era un bărbat pe care

nu trebuia să-l nesocotești. Și își mai dădu seama că a avea un asemenea bărbat ca aliat era un lucru foarte bun.

Oliver îi prezentă pe ceilalți bărbați, și cu toții își reluară locurile. Sinclair acceptă o băutură, și o liniște penibilă se așternu peste mica adunare.

Jonathon trase adânc aer în piept.

– Domnule Sinclair...

– Lord Helmsley... rosti Sinclair în același timp.

Din nou se așternu tăcerea. Oliver își drese glasul.

– Poate că ar fi mai bine să-mi explic ideea.

– Poate că ar fi mai bine dacă cineva ar spune ceva, spuse Warton în șoaptă.

Oliver continuă:

– Sinclair nu ține neapărat să se însoare cu Fiona.

– Nu pentru că n-ar fi o femeie frumoasă și fermecătoare, zise repede Sinclair. Și pentru că nu este deloc ceea ce mă așteptam să fie. Vă puteți închipui la ce m-am gândit când tata mi-a spus că el și tatăl domnișoarei Fairchild au aranjat o căsătorie.

– Obișnuia să fie grasă, îi sări în ajutor Cavendish.

Sinclair îi aruncă o privire confuză, apoi continuă:

– Nu este vorba că, în alte condiții, n-aș fi încântat să devin perechea cuiva ca ea, deși aș prefera să-mi aleg propria mireasă atunci când o să fie momentul potrivit. În clipa de față, nu am nici cea mai mică dorință să mă însor cu nimeni.

– Nici unul dintre noi nu are. Warton se opri, apoi zâmbi larg. Cu excepția lui Helmsley. El a spus întotdeauna că atunci când o să găsească femeia perfectă...

– Gata, zise ferm Jonathon.

Warton chicoti, și chiar Oliver își înăbuși un zâmbet. Jonathon își arcui o sprânceană.

– Dar ai acceptat să te însori cu ea?

Sinclair aruncă o privire spre Oliver.

– Le-ai spus totul?

Oliver încuviință din cap. Sinclair scoase un suspin de ușurare.

– Atunci știți că nu este interesată de o căsătorie reală. Este mai degrabă vorba de un aranjament de afaceri decât de orice altceva. Ea obține moștenirea, surorile ei își primesc zestrea, iar eu primesc o sumă substanțială care o să-mi permită să-mi văd de propriile interese. După un timp, căsătoria o să fie dizolvată. Anulare sau divorț.

Aici sau în America. El ridică din umeri. N-am stabilit încă detaliul ăsta.

– Deci ești interesat doar de aspectele financiare ale situației?

Jonathon îl privi gânditor. Sinclair făcu o grimasă.

– Sună atât de mercenar când o spui așa, dar da. Deși mi-aș dori să subliniez că și interesul domnișoarei Fairchild în căsătoria asta este unul financiar.

– Helmsley aici de față este mereu interesat de o investiție bună, spuse Oliver nonșalant. S-ar putea crede că, dacă primești finanțare din altă parte, n-o să fie nevoie să te însori cu Fiona.

Patru perechi de ochi șocați se întoarseră spre Oliver.

– Este genial, bătrâne.

Admirația răsună în vocea lui Warton. Oliver zâmbi larg.

– Ai renunța la ea? Jonathon îl studie îndeaproape pe Sinclair. Pur și simplu?

– Nu e a mea ca să renunț la ea. De fapt, în timpul petrecut azi cu ea, am avut impresia limpede – privirea lui o întâlni fățiș pe a lui Jonathon – că inima ei aparține deja altcuiva.

Jonathon se aplecă în față.

– Serios?

Sinclair chicoti.

– N-a spus-o explicit, dar a menționat – într-o manieră foarte vehementă, aș putea să adaug – cum crede că dragostea nu este altceva decât un mit care ține de ficțiune și cum toți bărbații, cu excepția mea, eventual...

– Și a mea, întrerupse Oliver.

Sinclair pufni.

– Nici a ta, nici a tatălui ei, dacă tot veni vorba. A spus că toți bărbații sunt niște mitocani cu nimic altceva decât un simț greșit al obligației și responsabilității și că preferă o căsătorie de fațadă oricărei alte relații cu un bărbat. Acum și oricând.

– Au!

Warton făcu o grimasă.

– Din experiența mea, spuse încet Sinclair, ori de câte ori o femeie este atât de furioasă la adresa bărbaților, în general, și atât de înflăcărată când vine vorba de respingerea iubirii cu totul, o face pentru că este, de fapt, îndrăgostită.

Jonathon se gândi vreme îndelungată. Bineînțeles că îl iubea. Cum putuse să se îndoiască măcar o clipă de asta? Ea îl iubea. El o iubea

și, la naiba, erau predestinați să fie împreună. Aceasta le era soarta și el nu avea de gând să o rateze.

– Atunci anulăm nunta? întrebă Oliver.

Jonathon clătină din cap.

– Nu încă.

Fu cuprins de o hotărâre nestrămutată și, dintr-odată, se înveseli. Ce Dumnezeu fusese în neregulă cu el? Nu fusese niciodată nevoit să se lupte pentru nimic în viața lui, dar nu însemna că nu putea să o facă acum. Și nu mai exista nici o îndoială în mintea lui că va ieși învingător. În plus, era vorba de dragoste, și ea era de ajuns pentru a cuceri totul.

Doamne, chiar dacă prietenii lui fuseseră încântați să tot sublinieze că el mereu spusese că atunci când va întâlni femeia perfectă se va căsători cu ea. Și nu avea de gând să o lase pe Fiona Fairchild să facă un mincinos din el.

Jonathon zâmbi galeș.

– Ai dreptate, Cavendish, situația chiar impune un gest grandios. Grandios, nebunesc de romantic și suficient pentru a-i face chiar și pe cei mai împietriți dintre noi să leșine la gândul cutezanței gestului.

Cavendish zâmbi larg.

– Îmi plac gesturile grandioase.

– Așa cum ne plac nouă tuturor.

Cele mai firave linii ale unui plan, măreț și chiar scandalos, începură să se contureze în mintea lui Jonathon. Avea nevoie să fie dezvoltat, dar știa, cu același instinct care îl determinase să facă investiții solide, că era un plan bun, chiar strălucit. Zâmbetul lui se lărgi și se întoarse spre Sinclair.

– Dar mai întâi, domnule Sinclair, să discutăm despre căile ferate.

Capitolul 16

Trei zile mai târziu, soarele strălucea cu putere și părea, pentru orice om cu o fire deosebit de romantică, să fie sigur un semn de noroc pentru cei care aveau să se căsătorească, întrucât, de obicei, soarele nu strălucea, cu putere sau altfel, în ianuarie la Londra. Pentru cei care trebuiau

să se căsătorească, nimic nu părea un semn bun, iar posibilitatea unui eveniment miraculos, de orice fel, chiar o intervenție a zeilor, care să zădărnicească desfășurarea planurilor părea tot mai îndepărtată...

– Cine sunt oamenii ăștia?

Fiona privi îngrozită la mulțimea care se aduna în casa mătușii Edwina. Ușile dintre salonul principal și un salon secundar fuseseră deschise ca să se creeze o suprafață mai mare, dar care nu părea suficient de mare.

– O, prieteni în mare parte, spuse mătușa Edwina. Și serios, draga mea, nu sunt chiar atât de mulți.

– Sunt dacă stai să te gândești că nu mi-am dorit să fie nimeni prezent, spuse Fiona în șoaptă.

Iată ce se întâmpla dacă îi dăduse mătușii frâu liber în privința planurilor pentru nunta ei, dar femeia mai în vârstă fusese atât de încântată de simpla perspectivă a nunții, încât pe Fiona nu o lăsase inima să îi spună că era doar o formalitate.

Nunta ei. Gândul o făcu să simtă un gol în stomac. Sigur că îi permisese mătușii Edwina să facă tot ce își dorise pentru că Fionei nu îi păsase în mod deosebit. Ea își dorea pur și simplu ca totul să fie dus la bun sfârșit și să se termine cu toate. Peste o oră urma să fie doamna Cum... Daniel Sinclair.

Daniel fusese remarcabil de civilizat în privința întregii povești. Ea descoperise că era foarte drăguț și amuzant. Genul de bărbat de care o femeie se putea îndrăgosti dacă nu ar fi fost deja îndrăgostită. Din momentul în care conveniseră să se căsătorească, avuseseră mai multe întâlniri cu avocații lui Oliver, care întocmiseră actele ce trebuiau semnate înainte de ceremonie și care detaliau înțelegerea lor. Fiona fusese asigurată că mariajul lor îndeplinea condițiile din testamentul tatălui ei și că nu era nevoie să rămână căsătoriți mai mult de un an.

Un an. Era un timp îngrozitor de lung, dar cu mult mai bine decât pentru totdeauna. Dacă Daniel nu ar fi fost atât de decent, dacă ar fi fost lacom să pună mâna pe banii ei sau, mai rău, pe ea, ar fi putut prea bine să fie prinsă într-o căsătorie nedorită pentru restul vieții. La capitolul acela, chiar dacă era singurul, avea noroc.

– Nici nu pot să-ți spun ce mult ajutor mi-a dat Oliver în aranjarea tuturor lucrurilor. Te consideră o soră, să știi. Mătușa Edwina își

studie nepoata. Nu știu ce-a făcut ca să te supere atât de mult, dar încă nu și-a câștigat iertarea ta?

– L-am iertat. Fiona zâmbi firav. Pur și simplu, nu i-am spus încă.

Oliver stătea în colțul opus al încăperii și vorbea cu doi domni, evident prieteni de-ai lui, și cu surorile ei, care flirtau la fel de evident și în mod scandalos, dacă era să te iei după expresiile de pe fețele domnilor care le însoțeau. Măcar fericirea lor viitoare era de acum asigurată, chiar dacă a ei era pusă sub semnul îndoielii. Cu toate acestea, va face ceea ce trebuia să facă pentru a-și îndeplini responsabilitățile.

Jonathon nu era prezent, dar nici nu se aștepta să fie. De la scena aceea înspăimântătoare care avusese loc chiar în salonul în care se aflau acum, ea nu îl mai văzuse, nici nu primise vreun bilețel de la el sau vreun alt semn că sentimentele lui pentru ea erau neschimbate. Dacă avusese vreodată sentimente pentru ea. Era foarte posibil să nu îl mai vadă niciodată. Cel puțin nu în carne și oase. Dar el zăbovea în mintea ei în fiecare clipă de veghe și în visele ei, de-a lungul nopților lungi și neliniștite. Și cu fiecare zi care trecea, speranța se risipea.

Rezistase dorinței de a-și răsfoi exemplarul din *O capitulare satisfăcătoare* și de a citi cuvintele pe care le scrisese el despre pasiune, dorință și seducție. Pur și simplu, nu era în stare să le citească. Împachetase din nou cartea în hârtia maronie și o îndesase în cufărul ei, sub niște mărunțișuri, amintiri din copilărie și din trecutul ei, pentru a fi, în cele din urmă, date uitării. Și împachetase și toate gândurile cu Jonathon, în speranța că și el, în cele din urmă, va fi dat uitării. Și cam atât despre dragoste.

Privirea lui Oliver o surprinse pe a ei și zâmbi, le spuse ceva prietenilor lui, apoi dădură să traverseze încăperea în direcția ei. El chiar fusese minunat în ultimele zile și îl acceptase pe Daniel ca pe un nou membru al familiei, fără să țină cont de cât de fragilă era acea legătură. Îl ajutase pe Daniel să se ocupe de toate aspectele legale ale organizării unei nunți rapide... de la aprobare până la orice altceva fusese necesar. La drept vorbind, el și Daniel deveniseră prieteni la cataramă. Cine ar fi bănuit că un lord britanic și un aventurier american se vor împrieteni atât de repede?

– Fiona, ești deosebit de frumoasă azi.

Oliver îi oferi un zâmbet autentic.

– Firește. Mătușa Edwina pufni. Deși mi-aș fi dorit să nu se fi grăbit atât de tare și am fi putut să avem o rochie potrivită pentru ea.

– Asta este o rochie potrivită, spuse Fiona cu un zâmbet răbdător.

Chiar era o rochie minunată, de un galben pal și mai mult decât potrivită pentru o nuntă organizată în doar trei zile pe care nici mireasa, nici mirele nu o așteptau cu prea mare nerăbdare. Totuși, indiferent de situație, dacă mătușa Edwina ar fi avut mână liberă, nunta aceea ar fi fost un eveniment spectaculos și de neuitat. Genul de nuntă pe care Fiona crezuse dintotdeauna că o va avea. Dar nunta ei ar fi trebuit să fie o sărbătoare și nu pur și simplu o ceremonie.

– O rochie *potrivită* pentru o mireasă, spuse cu hotărâre mătușa Edwina. Fiona, ești sigură că îți dorești să...

– Da. Fiona dădu din cap. Mătușa știa de testament, dar nu știa toate detaliile înțelegerii ei cu Daniel. Iar Fiona nu avea de gând să i le spună. Daniel Sinclair va fi un soț excelent, este un bărbat foarte amabil și vreau să fiu fericită cu el. Îi aruncă o privire lui Oliver. L-ai văzut azi?

– Te așteaptă în bibliotecă cu avocatul, spuse Oliver. Ca să semnați actele.

– Actele? întrebă mătușa Edwina.

– Nimic important. Fiona își ridică bărbia. Ar trebui să facem asta.

– Îmi permiți? Oliver îi oferi brațul.

Ea îl acceptă recunoscătoare, iar el o conduse afară din cameră.

– Îmi pare rău, Fiona, pentru tot. N-ar fi trebuit niciodată să fiu de acord cu planul lui Jonathon.

– Nu, n-ar fi trebuit. Ajunseră la ușa bibliotecii, și ea ridică privirea spre el. Dar ai făcut doar ceea ce ai crezut că este cel mai bine pentru mine.

El schiță o grimasă.

– Sună atât de prost când o spui tu.

– A fost o idee absurdă.

Oliver zâmbi larg cu un aer timid.

– Și totuși, nu este nici prima mea idee absurdă și probabil nici ultima.

Ea se ridică pe vârfuri și îl sărută ușor pe obraz.

– Cu toate astea, te iert. Încercai să fii un – îi zâmbi – frate bun.

– Să ții minte asta, Fiona. Privirea lui deveni brusc serioasă. Îți doresc doar fericirea. Și o să fac tot ce trebuie, indiferent cât ar fi de absurd, ca să mă asigur că ești fericită.

– Nu mai rămâne nimic de făcut.

Ea trase adânc aer în piept și dădu din cap. Oliver deschise ușa și îi făcu semn să intre.

– Trebuie să verific ceva înainte. N-o să dureze mai mult de un minut.

Ea intră în bibliotecă, și Oliver închise ușa în urma ei. Observă imediat că masa mare pe care ea și Jonathon o folosiseră pentru a lucra la *O capitulare satisfăcătoare* fusese scoasă de acolo. O cuprinse o senzație cruntă de finalitate. De parcă eliminarea mesei ar fi însemnat cu adevărat sfârșitul muncii lor și a întregii povești.

Daniel se sprijinea de birou și se îndreptă la apropierea ei. Ea privi în jur.

– Unde e avocatul?

– Trebuia să vorbesc mai întâi singur cu tine. Daniel părea să nu fie deloc în apele lui. Despre nuntă.

Ea își ținu respirația.

– Te-ai răzgândit?

– Tocmai despre asta este vorba. Empatia licări în ochii lui întunecați. Inima ta nu este în povestea asta.

– Nici nu trebuie să fie. A noastră nu este o uniune din dragoste. Este un aranjament de afaceri.

Până și în propriile urechi, cuvintele răsunară a gol.

– Nu, Fiona, rosti el cu blândețe. Este o căsătorie. Nu trebuie privită cu ușurință.

– Nu o privesc deloc cu ușurință. Emoția pe care o ținuse atent sub control până atunci amenința să o copleșească. Se strădui să rămână calmă. Ai fost de acord cu căsătoria asta.

– Da, am fost de acord și încă sunt dispus să merg până la capăt dacă îmi spui că asta îți dorești cu adevărat.

– Nu contează ce-mi doresc. Disperarea răsună în vocea ei. Asta trebuie să fac.

Privirea lui Daniel o fixă pe a ei.

– Vrei să te măriți cu mine?

– Da. Bineînțeles ca da. Absolut.

– Atunci spune-o.

– Foarte bine. Vreau să mă mărit... Ea făcu o pauză, apoi trase aer în piept ca să se liniștească. Vreau să mă mărit... Vocea ei șovăi. Nu reușea să spună cuvintele. Ai dreptate, spuse ea încet. Știu că asta este ce trebuie să fac, iar tu ești un bărbat atât de amabil, fermecător

și amuzant și orice și-ar dori o femeie cu adevărat, și Dumnezeu știe că puteam să ajung într-o situație mult mai rea, dar... Clătină din cap și încercă să nu plângă. Nu. Nu vreau să mă mărit cu tine.

– Atunci mărită-te cu mine.

Vocea calmă a lui Jonathon răsună în spatele ei.

Fiona încremeni.

Daniel ridică din umeri.

– Printre calitățile pe care nu ai reușit să le menționezi la mine se numără și faptul că sunt o fire romantică și cred cu tărie că o femeie ar trebui întotdeauna să se mărite cu bărbatul pe care îl iubește. Îi luă mâna și o duse la buze. Nu te gândi la el ca la un ticălos cu un simț greșit al obligației, Fiona. Ochii lui străluciră. Gândește-te la el ca la ticălosul tău.

Daniel aruncă o privire în spatele ei, dădu din cap spre Jonathon, apoi schiță un zâmbet larg spre ea și ieși iute din încăpere.

Vreme îndelungată, nimeni nu scoase un cuvânt.

– Fiona?

Vocea lui Jonathon era șovăitoare. Nu îl mai auzise niciodată nesigur.

Ea își adună curajul și se întoarse. Inima începu să îi bată nebunește în piept la vederea lui. Se chinui să-și păstreze vocea calmă.

– Ce cauți aici?

– Înainte să spui ceva, te rog să mă asculți, spuse el repede. Știu că probabil ești încă supărată pe mine și cu siguranță pot să înțeleg asta. Și, în ciuda celor mai bune intenții pe care le-am avut...

Ea își îngustă ochii.

– ... tot ce am făcut de când te-am întâlnit prima dată a fost o imensă greșeală de judecată. O pot explica doar prin faptul că te-am iubit din momentul în care ai apărut pentru prima oară în bibliotecă, chiar dacă nu mi-am dat seama.

Ei i se tăie răsuflarea.

– Știu că nu poți îndrepta o minciună, făcând din ea adevărul, dar am aranjat să continui cu planul, așa cum ți-a fost explicat, pentru *O capitulare satisfăcătoare*.

– Și dacă izbucnește un scandal? Dacă se descoperă adevărații autori?

El ridică din umeri.

– O să ne descurcăm.

– Noi?

– Noi. El făcu un pas spre ea. Nu pot să-ți promit că pe viitor n-o să mai fac lucruri care cred că sunt în interesul tău, dar îți promit să fiu sincer cu tine mereu de acum încolo. Și în ideea sincerității, ar trebui să știi că am acceptat să-i ofer lui Sinclair banii de care are nevoie ca să nu mai fie nevoie să vă căsătoriți azi. Cu toate astea, adăugă el, din punct de vedere al afacerilor, este o propunere excelentă, o investiție interesantă și sunt încrezător că o să facem bani împreună.

Dintr-odată, noua prietenie a lui Oliver cu Daniel căpătă sens.

– Înțeleg, spuse ea încet. Deci Daniel n-a avut niciodată de gând să se însoare cu mine astăzi?

Jonathon dădu din cap.

– Și ai cheltuit din nou o sumă mare de bani ca să mă amăgești?

Deși nu mai părea atât de important pe cât păruse la un moment dat. El se gândi o clipă, apoi făcu o grimasă.

– Da.

– Pentru binele meu? Și nu există și lucruri mai rele?

– Nu, la naiba, Fiona, pentru al meu. El o prinse de umeri și se uită în ochii ei. Nu pot să trăiesc fără tine. Ultimele zile au fost o veșnicie pentru mine și mi le-am petrecut în iad.

– Atunci de ce nu ai făcut nimic în sensul ăsta?! Durerea răsună în glasul ei, dar nu îi mai păsa. Ai ieșit din viața mea fără să te gândești măcar!

– Nu știam ce să fac! Ce să spun! Habar n-aveam cum să îndrept lucrurile între noi. Am fost total debusolat din clipa în care te-am părăsit. N-am mai fost îndrăgostit până acum. Privirea lui o susținu pe a ei. Mi s-a spus că aveam nevoie de un gest grandios, ceva absurd de romantic și absolut scandalos ca să te iau pe sus. Dar cu cât m-am gândit mai mult la asta, cu atât mi-am dat seama că nu există nimic mai grandios decât să-ți ofer inima mea. Chiar dacă, la drept vorbind, ea este deja a ta.

Ei i se opri inima în piept.

– Jonathon...

– Mărită-te cu mine, Fiona! Acum. În clipa asta. Totul este aranjat. Aprobarea, totul. Privirea lui o căută pe a ei. N-a fost cu totul o înșelătorie, nunta era programată. A ta și a mea. Te măriți cu mine?

Ea se uită lung la el și, în cele din urmă, trase adânc aer în piept.

– Nu.

O expresie de deznădejde se citi pe chipul lui.

– Dar te iubesc și știu că mă iubești și tu și...

– Și dacă tot mă mărit cu bărbatul pe care îl iubesc – ea își îndreptă umerii – vreau o nuntă ca la carte. Într-o biserică. Cu familia și prietenii tăi ca martori și cu surorile mele ca domnișoare de onoare. Vreau ca mătușa Edwina să o organizeze exact așa cum crede de cuviință. Și aș vrea să fie prezent și Daniel...

Jonathon o privi neîncrezător.

– ... vreau ca și contesa Orsetti și fiul ei să fie invitați pentru că sunt sigură că o să fie foarte distractiv să le văd fețele, vreau ca amabilul domn Ephraim să participe, Judith și...

Un zâmbet galeș arcui colțurile gurii lui.

– ... și îmi doresc o rochie absolut extravagantă în ultimele tendințe ale modei și poate porumbei și o mulțime de flori...

– Trandafiri?

– Cel puțin douăsprezece duzini. Și cel mai mult – vocea ei se întrerupse – te vreau pe tine.

Iar atunci ea ajunse în brațele lui. Buzele lui se apăsară peste ale ei, iar ea se agăță de el. Ceva se frânse înăuntrul ei și suspină lipită de corpul lui, iar el o ținu strâns în brațe.

– Mi-a fost teamă că te-am pierdut, murmură el în părul ei.

Ea suspină.

– Am crezut că n-o să te mai văd niciodată.

– Deci... El se trase înapoi și se uită la ea. Ca să mă asigur că am înțeles bine, accepți să devii Lady Helmsley în loc de doamna Cum-îl-cheamă?

– Da, spuse ea hotărâtă și sughiță.

– Dar nu azi?

– Nu azi.

– Bun.

El scoase un oftat de ușurare. Ea își arcui o sprânceană.

– Nu te uita așa la mine. Sunt mai mult decât pregătit să mă însor cu tine azi, dar și eu am o familie care n-o să fie prea fericită dacă n-o să facă parte din poveste. În plus – ochii lui albaștri îi priviră pe ai ei cu dragoste și promisiunea unei vieți împreună – și eu vreau să facem totul cum trebuie.

– Știi, trebuie să le spunem mătușii Edwina și tuturor celor de aici că nunta pe care o așteaptă n-o să mai aibă loc.

– Oliver le spune chiar acum.

– Ai fost atât de încrezător?

– Deloc. El zâmbi larg. Poate un pic. Sau poate doar am sperat. Acum... El o studie curios. Am o întrebare pentru tine.

– Doar una?

– Erai dispusă să intri într-o căsătorie temporară, un aranjament de afaceri, cu Sinclair. Ochii lui se făcură mici. De ce mie nu mi-ai sugerat niciodată o asemenea înțelegere? Chiar era posibil să mă intereseze o asemenea propunere.

– Tu n-ai vrut să te însori deloc, ai uitat? În plus, cu tine, nu voiam să fie temporar.

– De ce?

Timbrul blând al vocii lui dezminți intensitatea din ochii lui.

– Pentru că, alături de tine, aveam toate șansele să-mi pierd inima. Iar când căsătoria s-ar fi încheiat, n-aș fi putut să suport.

– De ce?

– Pentru că te iubesc. Ea îi zâmbi. Cred că te iubesc din prima seară în care te-am văzut acum atâția ani.

– Când m-ai spionat în bibliotecă?

– Îți dai seama că întâlnirile tale clandestine cu doamne prin bibliotecă în timpul Balului de Crăciun au ajuns la final, nu-i așa?

– În nici un caz. El o trase mai aproape, o lumină malițioasă licărind în ochii lui. O să mă limitez pur și simplu la o singură doamnă.

Fiona râse cu o bucurie pe care nu mai reuși să o țină în frâu.

– Până la urmă, ai spus că ți-ai dorit mereu să fii doamna din bibliotecă în ajunul Crăciunului.

El se jucă cu nasul pe o parte a gâtului ei, și Fiona simți fiori de încântare și nerăbdare.

– Și chiar mai bine, doamna din brațele tale a doua zi, murmură ea, și buzele ei le întâlniră pe ale lui.

Și știu că urma să fie într-adevăr doamna din brațele lui în ajunul Crăciunului, în ziua următoare și în restul tuturor zilelor ce aveau să vie.

Epilog

Patru săptămâni mai târziu...

– Frumoasă nuntă, spuse Warton, sorbind din băutura lui obișnuită, așezat pe scaunul lui obișnuit din clubul lor preferat. Dacă îți plac evenimentele de genul ăsta.

– Mie nu-mi plac. Cavendish ridică din umeri. Mult prea sentimentale pentru gustul meu. Chiar dacă domnișoara Fairchild sau, mai bine zis Lady Helmsley acum, a fost frumoasă ca întotdeauna.

Oliver zâmbi.

– Chiar a fost.

– Și ar fi putut să fie a mea, spuse Sinclair cu un oftat dramatic.

Americanul încă nu se întorsese în propria țară, în parte pentru că Fiona și Jonathon își doriseră să fie prezent la nunta lor, dar în primul rând pentru că înțelegerea lui inițială cu Jonathon evoluase într-un parteneriat de investiții, care îi includea pe toți.

Cavendish pufni.

– Numai de fațadă.

– *Numai* la început.

Sinclair zâmbi larg.

– Totuși... Oliver își învârti băutura în pahar. ... mie mi se pare că nu sentimentul căsătoriei este atât de neplăcut, cât mai curând permanența ei.

– Eu mă gândeam că permanența face parte din farmec, zise gânditor Sinclair.

Warton își arcui o sprânceană.

– Pe tine permanența te atrage?

Sinclair zâmbi larg.

– Nu încă.

Oliver îl privi curios.

– Atunci nu ești sub nici o presiune să te însori?

– Absolut nici una. Cu excepția cazului în care, firește, nu te gândești la detaliul ăsta micuț, al faptului că tata mi-a aranjat o căsătorie fără acordul meu. Luă o gură din coniac și clătină din cap. Spre deosebire de voi, domnilor, eu n-am nici un titlu pe care să-l transmit, nici un castel la țară pe care să-l moștenesc și, prin urmare, te-ai gândi că nici n-am o nevoie urgentă de a face un moștenitor. Dar tata crede că el construiește un imperiu, și un imperiu, are nevoie de un prinț. Eu, pe de altă parte, încerc să-mi construiesc propriul imperiu.

– Cât de american din partea ta, murmură Warton, dar în ochii lui se întrezări un licăr reticent de admirație.

– Totuși, tind să cred că însurătoarea este inevitabilă chiar și pentru mine. Sinclair ridică din umeri. Și de preferat unei vieți petrecute în singurătate.

– *Inevitabil* este un cuvânt neplăcut, spuse Warton crispat. Așa cum este *permanent*.

Cavendish se aplecă spre Sinclair și zâmbi larg.

– Eu chiar am un castel la țară, să știi.

Sinclair râse.

– Cu toate astea, Helmsley chiar părea extraordinar de fericit, spuse Warton, mai mult pentru sine decât pentru ceilalți.

Un murmur scăzut de încuviințare se auzi de la toți membrii grupului și se stinse într-o tăcere meditativă. Fiecare își sorbi coniacul, concentrat asupra propriilor gânduri.

Lui Oliver i se păru că zilele acelea se apropiau de un sfârșit. Jonathon era primul care plecase. Desigur, ei vor fi întotdeauna prieteni, iar el și Jonathon erau de acum rude, dar indiferent cât de apropiat rămânea Jonathon de Oliver și de ceilalți, Fiona avea să fie de acum cea mai apropiată prietenă a lui. După cum și trebuia să fie. Toți aveau să fie nevoiți să se căsătorească, în cele din urmă, iar într-o bună zi, probabil în curând, căsătoria și responsabilitățile familiei și ale poziției lor îi vor despărți. Încet și imperceptibil, poate, asemenea trecerii anotimpurilor, dar ceva care era totuși de așteptat.

– Ce păcat că lucrurile trebuie să se schimbe, spuse Cavendish, și Oliver se întrebă dacă toți se gândeau la același lucru.

– Mă întreb cine o să fie, murmură Warton.

– Cine o să fie ce? întrebă Oliver.

Warton tresări de parcă era surprins că vorbise cu voce tare.

– Ultimul dintre noi care o să se însoare.

Cavendish scoase un suspin resemnat.

– Vrei să spui ultimul bărbat rămas în viață.

– Vorbim despre căsătorie. Oliver chicoti. Desigur, a fost comparată cu închisoarea, dar tind să cred că a o compara cu moartea este un pic cam exagerat.

– Ați auzit vreodată de o anuitate? întrebă brusc Warton.

Sinclair își strânse sprâncenele într-o încruntare.

– Este un program de investiții, nu-i așa?

– Un fel de loterie? spuse Oliver. Sau de pariu?

– Câte puțin din fiecare. Warton se gândi o clipă. Dacă îmi amintesc bine, abonații contribuie la anuitate cu o anumită sumă. Banii pot să fie investiți sau pur și simplu păstrați. Cu toate astea, de fiecare dată când moare un abonat, contribuția lui le este împărțită celor rămași în viață. În cele din urmă, rămâne un singur abonat și anuitatea este a lui. Iar eu cred, spuse încet Warton, că ar trebui să formăm una.

– Iar ultimul bărbat care se însoară câștigă? Privirea lui Oliver o întâlni pe a lui Warton și zâmbi larg. Am pariat pe aproape orice altceva de-a lungul anilor.

– Acum cine echivalează moartea cu căsătoria? mormăi Cavendish.

– Sunteți siguri că vreți să mă includeți în asta? Sinclair clătină din cap. Abia mă cunoașteți.

– Și totuși, am investit o grămadă de bani în proiectul tău feroviar, spuse Warton. Asta o să presupună un risc cu mult mai mic decât acela, deși – aruncă o privire bănuitoare spre grup – se știe că oamenii au ucis pentru o anuitate.

– Eu mă bag. Cavendish dădu din cap. Cât?

Oliver ridică din umeri.

– Nu prea contează cât. Simbolismul este lucrul important.

– Atunci vă propun – Warton se gândi o clipă – câte un șiling pentru fiecare.

– Deci câștigătorul o să primească doar patru șilingi? Cavendish clătină din cap. Abia dacă merită efortul.

– Atunci tu poți să te însori primul și să-ți pierzi șilingul.

Vocea lui Sinclair era sinceră, dar amuzamentul licări în ochii lui.

– Da, îți înțeleg ideea. Cavendish făcu o grimasă. Simbolismul și toate alea. Atunci, prea bine, fie, un șiling.

– Domnilor, ar trebui să facem asta oficial.

Oliver se ridică în picioare și ridică paharul. Ceilalți bărbați îi urmară exemplul.

– În cinstea ultimului dintre noi care va rămâne neînsurat.

– Și pentru fiecare dintre noi care nu va ajunge la final, în cinstea femeii visurilor noastre, spuse Sinclair.

– Oriunde s-ar afla ea, indiferent când o vom găsi. Vocea lui Cavendish răsună cu sinceritate. Ea ne așteaptă la fel de inevitabil pe cât noaptea așteaptă ziua.

– Bine spus, murmură Warton spre Cavendish. Foarte poetic.

– Mai sunt lucruri de menționat. Cavendish își drese glasul. Și apropo de această doamnă necunoscută în cauză... Se gândi o clipă. Să fie frumoasă.

Sinclair zâmbi larg.

– Să fie bogată.

– Să fie... Warton se opri. ... directă. Cât despre uniunea în sine – chicoti – să fie lipsită de suferință.

Cavendish oftă.

– Să fie pasională.

– Să fie fericită.

Sinclair zâmbi.

– Și domnilor, mai presus de toate... Oliver își ridică mai sus paharul. Să fie dragoste.

În aceeași colecție
au apărut:

Johanna Lindsey, *Când inima dictează*

Stephanie Laurens, *Patimile iubirii*

Victoria Alexander, *Micile minciuni ale dragostei*

Julie Garwood, *Mireasa îndărătnică*

Elizabeth Hoyt, *Înger și demon*

Julie Garwood, *O nuntă de vis*

Stephanie Laurens, *Pasiunile inimii*

Stephanie Laurens, *Prizoniera dragostei*

Victoria Alexander, *Căile nebănuite ale iubirii*

Christina Dodd, *Dragoste și abandon*

Julie Garwood, *Secretele unei doamne*

Christina Dodd, *Logodnă în înalta societate*

Elizabeth Hoyt, *O dragoste nepotrivită*

Karen Robards, *Atracție scandaloasă*

Christina Dodd, *Legile iubirii*

Elizabeth Hoyt, *Inocență pierdută*

Stephanie Laurens, *Peținoarea*

Karen Robards, *Suflete captive*

Samantha James, *Păcatele vicontelui Sutherland*

Karen Robards, *Înfruntarea inimilor*

Elizabeth Hoyt, *Dorințe ascunse*

Johanna Lindsey, *Când dragostea așteaptă*

Victoria Alexander, *Dragoste de probă*

Victoria Alexander, *Duelul sentimentelor*

Stephanie Laurens, *Totul sau nimic*

Johanna Lindsey, *Mireasa prizonieră*

Stephanie Laurens, *Provocarea*

Johanna Lindsey, *Îngerul de argint*

Sarah MacLean, *O soție potrivită pentru un marchiz*

Christina Dodd, *În cele mai nebunești visuri*

Sarah MacLean, *O iubită potrivită pentru un conte*

Johanna Lindsey, *Promisiunea*

Christina Dodd, *Ispita*

Johanna Lindsey, *Prizonierul dorințelor mele*

Teresa Medeiros, *Lecții de seducție*

Christina Dodd, *Mireasa mea favorită*

Teresa Medeiros, *Un sărut de neuitat*

Christina Dodd, *Arta iubirii*

Vicky Dreiling, *Cum să cucerești un Diavol*

Elizabeth Hoyt, *Plăceri vinovate*

Elizabeth Hoyt, *O pasiune imposibilă*

Elizabeth Thornton, *A doua șansă la dragoste*

Elizabeth Thornton, *Frumoasa trădătoare*

Christina Dodd, *Suflete pereche*

Sarah MacLean, *Un târg potrivit pentru un duce*

Cara Elliott, *Tentația fructului oprit*

Johanna Lindsey, *Flăcări și gheață*

Sarah MacLean, *Nouă reguli de nesocotit*

Christina Dodd, *Aleasa prințului*

Teresa Medeiros, *O noapte compromițătoare*

Julie Garwood, *Un altfel de Făt-Frumos*

Loretta Chase, *Scandalul poartă satin*

Teresa Medeiros, *Mireasa și Bestia*

Victoria Alexander, *Cum să alegi soțul potrivit*

Loretta Chase, *O lady aproape perfectă*

Johanna Lindsey, *Iubești doar o dată*

Elizabeth Hoyt, *Fantoma din St. Giles*

Sarah MacLean, *Zece feluri de a fi adorată*

Julie Garwood, *Dorințe rebele*

Sarah MacLean, *Unsprezece scandaluri de evitat*

Johanna Lindsey, *Pasiune și tandrețe*

Victoria Alexander, *Lecția de dragoste*

Elizabeth Hoyt, *Lordul Întunericului*

Teresa Medeiros, *A ta până în zori*

Loretta Chase, *Un gentleman imposibil*

Johanna Lindsey, *Jocul seducției*

Elizabeth Hoyt, *Ducele nopții*

Anne Barton, *Păcătoasa*

Lorraine Heath, *Ispitirea unui lord*

Sabrina Jeffries, *O dragoste periculoasă*

Teresa Medeiros, *Mireasa răpită*

Johanna Lindsey, *Inimi aprinse*

Sabrina Jeffries, *O iubire celebră*

Jennifer Blake, *Răsplata unui rege*

Sarah MacLean, *Sezonul pasiunilor*

Elle Daniels, *Un aranjament neașteptat*

Jennifer Blake, *Capcana inimii*

Victoria Alexander, *Șarada*

Vicky Dreiling, *Dorințele unui conte*

Victoria Alexander, *Înălțimea Sa, soția mea*

Sabrina Jeffries, *O răpire cu urmări neașteptate*

Teresa Medeiros, *Savoarea unui sărut*

Victoria Alexander, *Îndrăgostită de soțul potrivit*

Elizabeth Hoyt, *Dragul meu necunoscut*

Vicky Dreiling, *Dorințele unui libertin*

Jennifer Blake, *Cavalerul de aur*

Victoria Alexander, *Avantajul de a fi păcătos*

Johanna Lindsey, *Suflet vrăjit*

Vanessa Kelly, *Farmecul unei relații interzise*

Sabrina Jeffries, *Dansul seducției*

Lorraine Heath, *Lordul ispitei*

Kate Noble, *Rămășagul*

Victoria Alexander, *Mărturisirea*

Jennifer Delamere, *Moștenitoarea*

Ashleen Macnamara, *O propunere scandaloasă*

Johanna Lindsey, *Spune-mi că mă iubești*

Lorraine Heath, *Doamna de companie*

Meredith Duran, *Anotimpul pasiunii*

Tessa Dare, *Un dans cu un duce,*

Victoria Alexander, *Aventuri compromițătoare*

Meredith Duran, *Amăgirea*

Lorraine Heath, *Provocarea dragostei*

Vanessa Kelly, *O cerere în căsătorie*

Tessa Dare, *Dublă tentație*

Marina Fiorato, *Fecioara din Siena*

Elizabeth Hoyt, *Bravul meu căpitan*

Johanna Lindsey, *Jurnalul unei iubiri*

Heather Webb, *Cum să devii împărăteasă*

Tessa Dare, *Trei nopți de dorințe*

Sabrina Jeffries, *Măritată cu un viconte*

Kelly Bowen, *Un duce doar pentru mine*

Lorraine Heath, *Un pact cu diavolul*

Johanna Lindsey, *Un libertin îndrăgostit*

Sabrina Jeffries, *Arta de a păcătui*

Christina Dodd, *Înșelătoria*

Joanna Shupe, *Ducesa curtezană*

Kelly Bowen, *Capcana dragostei*

Johanna Lindsey, *Înlănțuită de iubire*

Lorraine Heath, *Între diavol și dorință*

Cheryl Holt, *O propunere tentantă*

Teresa Medeiros, *Hoțul de inimi*

Johanna Lindsey, *Seducția*

Joanna Shupe, *Contesa libertină*

Christina Dodd, *Vraja unui sărut*

Karen Robards, *Foc și gheață*

Lorraine Heath, *Doamna și nelegiuitul*

Johanna Lindsey, *Perechea perfectă*

Teresa Medeiros, *Blestemul frumuseții*

Ashlyn Macnamara, *Doar dragostea contează*

Cheryl Holt, *Mai presus de dorință*

Lorraine Heath, *Cum să te însori cu o moștenitoare*

Jo Beverley, *Infama mea doamnă*

Joanna Shupe, *Un viconte pentru o lady*

Johanna Lindsey, *Pasiuni mistuitoare*

Elizabeth Hoyt, *Cel mai tandru libertin*

Teresa Medeiros, *Șoaptele trandafirilor*

Caroline Linden, *Dragostea și alte povești scandaloase*

Lorraine Heath, *Gentlemanul seducător*

Cheryl Holt, *Plăcere absolută*

Caroline Linden, *Între rațiune și scandal*

Kelly Bowen, *Tu ești contele dorit*

Lorraine Heath, *Invitație la seducție*

Anna Harrington, *Un duce pentru totdeauna*

Kelly Bowen, *Stăpânul inimii mele*

Valerie Bowman, *Ducesă din întâmplare*

Sarah MacLean, *Aparențe înșelătoare*

Johanna Lindsey, *Văpaia din brațele lui*

Valerie Bowman, *Contesă fără voie*

Teresa Medeiros, *Ispita atingerii tale*

Mia Marlowe, *Seducție la prima vedere*

Caroline Linden, *Iubiri și scandaluri*

Valerie Bowman, *Dincolo de rațiune*

Sarah MacLean, *Cucerirea unui libertin*

Elizabeth Hoyt, *Gustul ispitei*

Anna Harrington, *Secrete și tentații*

Valerie Bowman, *Un burlac irezistibil*

Mia Marlowe, *Pretențiile unui crai*

Lorraine Heath, *În căutarea plăcerilor interzise*

Elizabeth Hoyt, *Seducerea unui păcătos*

Lorraine Heath, *Plăcerile nopții*

Lenora Bell, *Cucerirea unui duce*

Alissa Johnson, *Aproape o lady*

Elizabeth Hoyt, *Îmblânzirea Bestiei*

Lorraine Heath, *Ultimul rebel*

Mia Marlowe, *Darul atingerii*

Elizabeth Hoyt, *Inimă sălbatică*

Caroline Linden, *Scandaluri ascunse*

Johanna Lindsey, *Sub asediul iubirii*

Cara Elliott, *Tentația păcatului*

Alissa Johnson, *O întâlnire neașteptată*

Lorraine Heath, *Intenții vinovate*

Vicky Dreiling, *Cum să seduci un ticălos*

Elizabeth Hoyt, *Ducele păcatului*

Lenora Bell, *Dacă aș avea un duce*

Lorraine Heath, *Iubire fără mască*

Cara Elliott, *Tentații periculoase*

Kelly Bowen, *Un duce de neuitat*

Lorraine Heath, *O șansă la dragoste*

Vicky Dreiling, *Cum să te măriți cu un duce*

Penny Jordan, *Iubiri și mătăsuri*

Penny Jordan, *Iubiri și păcate*

Julie Anne Long, *Plăceri primejdioase*

Lorraine Heath, Cucerește-mă din nou

Vicky Dreiling, *Dorințele unui duce*

Daisy Goodwin, *Sisi. Împărăteasa nefericită*

Julie Anne Long, *Un iubit ca nimeni altul*

Lorraine Heath, *Ducele și doamna în roșu*

Teresa Medeiros, *Deliciile păcatului*

Meredith Duran, *Cineva care să ma apere*

Julie Anne Long, *Capitularea*

Teresa Medeiros, *Și îngerii iubesc*

Deeanne Gist, *Fata de la Tiffany*

Juliana Gray, *Cum să-ți îmblânzești ducele*

Meredith Duran, *Regina de gheață*

Tessa Dare, *Zeița vânătorii*

Teresa Medeiros, *Doamna și tâlharul*

Alissa Johnson, *Vicii și virtute*

Elizabeth Hoyt, *Ducele plăcerilor*

Winston Graham, *Luna neagră*

Juliana Gray, *Cum să-ți stăpânești marchizul*

Tessa Dare, Predarea sirenei

Grace Burrowes, *O chestiune de onoare*

Winston Graham, *Cele patru lebede*

Juliana Gray, *Cum să educi un rebel*

Deeanne Gist, *Sacrificiul inimii*

Tessa Dare, *O lady convingătoare*

Winston Graham, *Valul furios*

Kelly Bowen, *Un târg cu diavolul*

Anna Harrington, *Cum m-am măritat cu un marchiz*

Lorraine Heath, *Făgăduiala*

Winston Graham, *Străinul de pe mare*

Loretta Chase, *Un lord perfect*

Tracy Brogan, *Pactul inimilor*

Joanna Shupe, *Magnatul*

Sarah MacLean, *Un scoțian la Londra*

Christi Caldwell, *Pariul unui crai*

Loretta Chase, *Nu tocmai o lady*

Joanna Shupe, *Baronul*

Vanessa Kelly, *Prințesa mea îndărătnică*

Loretta Chase, *Regina scandalurilor*

Lorraine Heath, *Vicontele și vulpița*

Christi Caldwell, *Onoarea unui tâlhar*

Sabrina Jeffries, *Lecția de seducție*

Joanna Shupe, *Mogulul*

Sarah MacLean, *Ziua ducesei*

Vanessa Kelly, *Trei săptămâni cu o prințesă*

Sabrina Jeffries, *Capcanele dorinței*

Lorraine Heath, *O moștenitoare scandaloasă*

Christina Dodd, *Soția piratului*

Sabrina Jeffries, *Plăcerile pasiunii*

Victoria Alexander, *Îndrumar pentru iubire*

Lorraine Heath, *Secretul contesei*

Stephanie Laurens, *Acolo unde te conduce inima*

Anne Barton, *Tentația*

Vanessa Kelly, *Mireasă pentru un scoțian*

Elizabeth Hoyt, *Dorințe nobile*

Lorraine Heath, *Masca dragostei*

Johanna Lindsey, *Pasiune furtunoasă*

Anna Harrington, *În brațele altei iubiri*

Deeanne Gist, *În vâltoarea vieții*

Anne Barton, *Nopți scandaloase*

Lorraine Heath, *Promite-mi veșnicia*

Anna Harrington, *Păcatele unui crai*

Kerrigan Byrne, *Tâlharul de inimi*

Anna Harrington, *Petitorul*

Kerrigan Byrne, *O țintă seducătoare*

Johanna Lindsey, *Vântul sălbatic*

Valerie Bowman, *Un conte neîmblânzit*

Loretta Chase, *Curtezana*

Vanessa Kelly, *Subjugarea unui marchiz*

Kerrigan Byrne, *Demonul Scoțian*

Vanessa Kelly, *Pasiunile unui conte*

Valerie Bowman, *Un lord legendar*

Johanna Lindsey, *Tunet neîmblânzit*

Kerrigan Bryne, *Ducele barbar*

Loretta Chase, *Nu mă ispiti*

Vanessa Kelly, *Contesa mea favorită*

Daisy Goodwin, *Victoria*

Lorraine Heath, *Cum să-ți recucerești soțul*

Anne Barton, *O seară de pasiune*

Lorraine Heath, *Aventurile unui Don Juan*

Johanna Lindsey, *Inimă îndărătnică*

Sabrina Jeffries, *În brațele unui prinț*

Lorraine Heath, *O datorie de onoare*

Lesley Downer, *Regina din umbră*

Joanna Shupe, *Un aranjament îndrăzneț*

Johanna Lindsey, *Tu ești tot ce-mi doresc*

Kerrigan Byrne, *Un mariaj neconvențional*

Sabrina Jeffries, *Pentru plăcerea unui prinț*

Joanna Shupe, *O înțelegere scandaloasă*

Johanna Lindsey, *Moștenitoarea*

Vanessa Kelly, *Nopți de seducție*

Sabrina Jeffries, *O noapte cu un prinț*

Johanna Lindsey, *Bărbatul visurilor mele*

Kerrigan Byrne, *Ducele cu tatuaj*

Christi Caldwell, *Pentru inima unei doamne*

Anna Campbell, *Șapte nopți de pasiune*

Lorraine Heath, *Între dorință și scandal*

Christi Caldwell, *Secrete din trecut*

Johanna Lindsey, *Iubește-mă o veșnicie*

Jane Austen, *Rațiune și simțire*

Johanna Lindsey, *Pe urmele iubirii*

Sarah MacLean, *Capcană pentru duce*

Leila Meacham, *Titanii*

Joanna Shupe, *Un an de căsnicie*

Sophie Barnes, *Un duce neobișnuit*

Johanna Lindsey, *Zâmbetul iubirii*

Tessa Dare, *Pact cu ducesa*

Stephanie Laurens, *Anotimpul iubirilor*

Lorraine Heath, *Dragostea unui duce*

Susanna Craig, *Sărutul unei hoațe*

Sabrina Jeffries, *Să nu seduci un crai*

Sophie Barnes, *Ducele dorințelor ei*

Kelly Bowen, *Ultima noapte cu un conte*

Tessa Dare, *Jocul de-a guvernanta*

Lorraine Heath, *Un rebel desăvârșit*

Sabrina Jeffries, *Pentru iubirea unui duce*

Stephanie Laurens, *Ispitirea lui Thomas Carrick*

Johanna Lindsey, *Ascultă-ți inima*

Caroline Linden, *Fostul și viitorul meu duce*

Kate Moore, *Păcate pentru un sfânt*

Christi Caldwell, *Secretul Cleopatrei*

Sophie Barnes, *Ducele bastard*

Loretta Chase, *Un cavaler desăvârșit*

Sabrina Jeffries, *Răzbunarea unui scoțian*

Lorraine Heath, *Să nu iubești un cowboy*

Susanna Craig, *Tentații pentru o moștenitoare*

Johanna Lindsey, *Dorință neîmblânzită*

Lorraine Heath, *Pasiunea unui cowboy*

Caroline Linden, *Un conte ca tine*

Kate Moore, *Salvarea unei diavolițe*

Johanna Lindsey, *Lasă dragostea să te găsească*

Valerie Bowman, *Să n-ai încredere într-un un pirat*

Sabrina Jeffries, *Vicontele păcatului*

Kate Moore, *Seducerea unui înger*

Valerie Bowman, *Libertinul meu preferat*

Mia Marlowe, *Unicul domn Sinclair*

Candace Camp, *Sub vraja iubirii*

Sabrina Jeffries, *Nu face pact cu diavolul*

Valerie Bowman, *Un duce ca nimeni altul*

Maya Banks, *Subjugarea unui scoțian*

Candace Camp, *O lady greu de cucerit*

Sabrina Jeffries, *Scandaluri și pasiuni*

Mia Marlowe, *Biblia burlacilor*

Victoria Alexander, *În căutarea unui soț*

Vanessa Kelly, *Nunta unui spion regal*

Sophie Barnes, *Enigmatica ducesă*

Julia London, *Neastâmpărata*

Valerie Bowman, *O pasiune de-o noapte*

Sabrina Jeffries, *Scandaluri și pasiuni*

Mia Marlowe, *Reguli de bază pentru burlaci*

Kerrigan Byrne, *Totul e permis în dragoste*

Julia London, *Mireasă pentru un crai*

Vanessa Kelly, *Nunta unui scoțian*

Candace Camp, *Misterul de la Winterset*

Julia London, *Libertinul și debutanta*

Victoria Alexander, *Darul iubirii*

Sabrina Jeffries, *Cum să devii ducesă*

Victoria Alexander, *Când ne vom revedea*

Lorraine Heath, *Seducătorul*

Sarah MacLean, *Dorințe periculoase*

Maya Banks, *Cel mai dorit scoțian*

vor apărea:

Anna Bennett, *Un conte doar pentru mine*

Christi Caldwell, *Îmblânzirea scorpiei*